

Vụ Án Hoa Túy Tâm Đòi Mạng

Contents

Vụ Án Hoa Túy Tâm Đòi Mạng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9	60
10. Chương 10	66
11. Chương 11	67
12. Chương 12	75
13. Chương 13	82
14. Chương 14	88
15. Chương 15	95
16. Chương 16	103
17. Chương 17	116
18. Chương 18	122
19. Chương 19	129
20. Chương 20	135
21. Chương 21	141
22. Chương 22	147
23. Chương 23	155
24. Chương 24	161
25. Chương 25	168

Vụ Án Hoa Túy Tâm Đòi Mạng

Giới thiệu

Truyện Long Đồ Ân Quyển Tập Quyển 3 Vụ Ân Hoa Túy Tâm Đòi Mạng của tác giả Nhĩ Nhã là một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-an-hoa-tuy-tam-doi-mang>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Đào Hoa trại ôi đào hoa trái

.

“Đại đương gia ới ới!”

“Ơi?”

“Lều trà dưới chân núi có hai con dê béo tới!”

“Dê thể nào?”

“Một con lam ấy nha một con bạch.”

“Nga?”

“Công hay mẫu?”

“Đều công cả.”

“Béo thể nào?”

“Trông có vẻ béo tới chảy mỡ nha!”

“Bọn bây!”

“Cố!”

“Xuống núi cướp hai con dê béo đó!”

“Dạ!”

...

Sau một chén trà nhỏ.

Triển Chiêu ung dung quan sát chén trà tràn đầy mê được kia, nâng cằm ngáp, “Đoàn xe của đại nhân bọn họ đi chậm quá.”

Bạch Ngọc Đường một tay nắm lại chống bên sườn mặt, nhìn ba mươi mấy tên sơn tặc lớn nhỏ đang nằm sấp trên mặt đất mà ngẩn người.

Triển Chiêu nhẹ nhàng gõ ngón tay lên mép bàn, hỏi hán tử trắng kiện hơn ba mươi tuổi cầm đầu kia, “Ta nói, đại đương gia à.”

“Không... Không dám.” Sơn tặc nọ hiện tại hồi hận lắm a, vừa xuống núi thấy được hai tiểu hỏa xinh đẹp ngồi trong lều trà, hai người tinh thần sảng lợi, đặc biệt là bạch y phục, một thân bạch y quý hơn cả vàng, hai con ngựa buộc ở ven đường cũng tinh thần phấn chấn, quả nhiên là dê béo.

Chỉ tiếc bọn hắn mới vừa xông lên, ngay cả câu “Núi này là ta khai” còn chưa nói xong, đã nằm sấp cả bọn.

Đám sơn tặc ngẩng mặt nhìn, bạch y nhân đi đến bên bàn ngồi xuống, lạnh lùng liếc nhìn bọn hắn, ánh mắt đó...

Đại đương gia che ngực —— Suất tới ngây ngất...

Xoay mặt nhìn lại, lam y nhân ngồi bên kia bàn, nâng chén trà nhìn bọn hắn, “Thả bao nhiêu thôi tình được a? Quá lãng phí mà!”

Đại đương gia lại che ngực —— Tên đàn nào thả thôi tình được?

Lại nói, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vốn cùng đi với đại đội nhân mã.

Nhưng nửa đường Bàng thái sư đột nhiên bị trúng nắng, mắc thổ tả.

Công Tôn sau khi cho lão uống thuốc, nói mã xa không thể đi quá nhanh, quá xóc nảy Bàng thái sư chịu không nổi.

Ý của Bao đại nhân là nên đi mau hơn một chút, lão không chịu nổi cũng là chuyện tốt, cho tiêu luôn.

Bàng thái sư bị Bao đại nhân chọc tức đến nổi bất tỉnh, Tiểu Tứ Tử rất nghiêm khắc mà phê bình Bao đại nhân, nói ông khi dễ Tiểu Bàn Tử.

Bao Chứng nhún vai xòe tay, dặn dò đại đội nhân mã đi chậm một chút, dù sao cũng đã sắp tới Khai Phong, hơn nữa thời gian còn thừa.

Vừa này mọi người đi ngang một thôn trang, có thôn dân cáo trạng, nói trên ngọn núi ở xéo con đường phải đi để đến Khai Phong phủ, đột nhiên xuất hiện một đám sơn tặc, hạ thôi tình được ở lều trà, cướp đoạt của cải.

Bao Chứng nghe xong thì cười nhạt, “Gan thật a, chặn trước cửa thành Khai Phong phủ làm sơn tặc?”

Vì vậy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy tới bình sơn tặc trước.

Hai người nguyên bản nghĩ rằng sơn tặc nơi này rất lợi hại, dám kết bè kết lũ gần Khai Phong phủ, không ngờ vừa giao thủ dĩ nhiên là thùng cơm, hầu như không biết võ công, lá gan cũng rất nhỏ, Triển Chiêu cũng có chút không đành đánh bọn họ.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn dáng vẻ co ro của đại đương gia kia, nhin không được hỏi, “Người như vậy còn dám ra đây làm sơn tặc?”

Đại đương gia đau khổ, “Gia cũng là thân bất do kỷ!”

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Thân bất do kỷ? Vì sao? Bị người bức à?”

“Đúng vậy!” Đại đương gia gật đầu.

Triển Chiêu nghĩ có phải có oan khuất gì hay không, bèn hỏi, “Ai bức người?”

Đại đương gia mếu mếu, “Thôi không nói nữa, gia biết là được.”

Triển Chiêu nâng cằm, “Người biết địa giới này thuộc về quản hạt của Khai Phong phủ không?”

“Biết a.” Đại đương gia gật đầu.

“Đội ngũ đi tuần của Bao đại nhân tối đa nửa canh giờ nữa sẽ tới, mấy người các người mang về đại lao đều lãng phí lương thực, thôi để một hồi đem làm thức ăn cho trát đao đi.”

“Vậy sao được a?!” Đại đương gia hồi hã cầu xin, “Chúng ta chỉ ăn cướp, cũng không có thành công... càng không làm ai bị thương, chết như vậy oan uổng lắm a!”

“Cho nên bây giờ cho người cơ hội giải thích đó.” Triển Chiêu nói, “Người nói ra lý do ta giúp người cầu tình.”

“Thật không?” Đại đương gia thắc mắc, “Người là ai?”

Triển Chiêu lấy ra lệnh bài Khai Phong phủ lắc lắc trước mặt hắn, “Ta là Triển Chiêu.”

Đại đương gia sững sốt, một đám sơn tặc lớn nhỏ phía sau cũng sững sốt, cả bọn nhìn chằm chằm Triển Chiêu.

Đại đương gia nhin không được mà nuốt một ngụm nước bọt, “Người... Nam hiệp Triển Chiêu?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Phốc...”

Đại đương gia cười vắng, bò rạp trên mặt đất chỉ vào Triển Chiêu, “Sao thế được, Triển Chiêu là đại hiệp, sao có thể gây như thế... Ai nha.”

Đại đương gia này gốc mà vận khí cũng không tốt lắm, Triển Chiêu không thích nghe cái gì thì hắn lại nói cái đó, bây giờ lại một mũi tên đâm trúng chỗ đau của Triển đại hiệp, vì vậy bị một cước đạp thẳng vào mặt.

Triển Chiêu đập đập đập, “Không cần chờ Bao đại nhân, chém người ngay bây giờ!”

Đại đương gia “Ai ai” gọi loạn, một đám sơn tặc lớn nhỏ hướng Triển Chiêu hô to, “Đại vương tha mạng a...”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, vươn tay túm tay áo Triển Chiêu, kéo hắn trở về, hỏi sơn đại vương miệng bần kia, “Ai bức người làm sơn tặc?”

Sơn tặc nọ đang ôm cái đầu sưng như đầu heo của mình, ai oán mà liếc Triển Chiêu, tâm nói —— Người này, trông hòa khí như vậy, thì ra lại hung hăng thế kia...

“Nói!” Một câu của Triển Chiêu, đại đương gia cả kinh thốt ra, “Đào Hoa nương nương!”

...

Hiện trường trầm mặc trong chốc lát, đến phiên Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường “phốc” một tiếng.

“Ai?” Triển Chiêu cho rằng mình không nghe rõ.

“Đào... Đào Hoa nương nương.” Đại đương gia trả lời.

Triển Chiêu buồn cười, “Đào Hoa nương nương nào?”

Đại đương gia nói, “Đào Hoa tiên tử ấy...”

“Vị thần tiên mà hàng năm khi hoa đào nở, nấu rượu tế tự ấy hả?” Triển Chiêu lại hỏi một câu.

“Àn!” Đại đương gia rất nghiêm túc mà gật đầu.

Triển Chiêu giật giật khóe miệng, nói với Bạch Ngọc Đường, “Một hồi bảo Công Tôn xem bệnh cho hắn.”

Bạch Ngọc Đường cũng thấy hoang đường, hỏi, “Nàng ta bức người như thế nào?”

Đại đương gia nơm nớp lo sợ hỏi Triển Chiêu, “Ta có thể ngồi xuống nói không? Chân tê cả rồi.”

Triển Chiêu chỉ chỉ chiếc ghế bên kia, bảo tất cả đứng lên.

Đại đương gia nọ đứng lên, tới bên bàn ngồi xuống, “Ta nguyên quán ở Ứng Thiên phủ.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, cũng không xa lắm.

“Ta họ Đồng, gọi là Đồng Đại Bảo, bán đồ gỗ, ba mươi tuổi, chưa thành thân.” Đồng Đại Bảo thở dài, “Chuyện xảy ra vào đêm thất tịch năm ngoái, ta cũng không biết có chỗ nào không ổn, ngày thất tịch đó vừa nhập hàng về buổi tối, thấy người ta đều có đôi có cặp, ngấm lại mình cô đơn chiếc bóng, bèn nghĩ nên cưới một tức phụ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kiên nhẫn nghe.

“Thật ra có bà mối đã tìm vài mối cho ta, nhưng mấy cô nương đó tư chất bình thường...”

Nói đến đây, Đồng Đại Bảo liền nhận được ánh mắt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phóng tới, nồng đậm khinh bỉ —— Người còn chê người khác?

Đồng Đại Bảo gãi gãi đầu, “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhin cười —— Còn dùng văn.

“Ta hỏi thầy tướng số, làm thế nào mới gọi được đào hoa vận (số đào hoa) đến.” Đồng Đại Bảo nói, “Thầy tướng số nói cho ta, yêu cầu đào hoa thì đi bái Đào Hoa nương nương. Hẩn cho ta một biện pháp, tìm một rừng hoa đào, hoặc một cây hoa đào, vào giờ tý, dâng hương tể bái, dập đầu ba cái, nói ra bản thân mình thích dạng cô nương thế nào, Đào Hoa nương nương nghe được, tự nhiên sẽ cho ta đào hoa vận.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nâng cằm nghe, cái này cũng không phải chuyện gì mới mẻ, quả thật có rất nhiều lời đồn đãi, bái Đào Hoa nương nương có thể đưa tới đào hoa vận, thiếu nam thiếu nữ nhiều như vậy, cầu một cái cũng không có gì, trong thành Khai Phong còn có miếu của Đào Hoa nương nương, đèn nhang nườm nượp.

“Sau đó?” Triển Chiêu ngáp một cái.

“Sau đó.” Đồng Đại Bảo bắt chước động tác của hai người, “Ta tìm tới một mảnh rừng hoa đào ở đông ngoại ô, dâng hương tể bái, lúc giờ tý, hướng cây hoa đào dập đầu ba cái, vừa định nói muốn tìm một đại mỹ nhân có khuôn mặt trứng ngỗng... chợt nghe đột nhiên có người nói!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt —— Chẳng lẽ Đào Hoa nương nương xuất hiện sao?

Đồng Đại Bảo cũng là vẻ mặt bất khả tư nghị, “Chờ lúc ta mở mắt ra, thì thấy trên cành hoa đào có một tiểu mỹ nhân mặc quần dài màu hồng nhạt, dùng khăn trắng che mặt đang ngồi. Ai u, đẹp lắm a! Vóc người kia...”

Triển Chiêu nhìn trời, “Nói trọng điểm!”

“Dạ.” Đồng Đại Bảo vội tỉnh lược mấy trăm lời ca ngợi, lời ít mà ý nhiều, “Cô nương đó hỏi ta, muốn cầu đào hoa vận thì cũng được, nàng chính là Đào Hoa nương nương, nhưng mà trong mệnh của ta không có đào hoa, muốn có thì phải mượn, nếu không thì cô độc suốt quãng đời còn lại.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nghe thấy mới mẻ, đào hoa vận còn có thể mượn?

“Ta nói ta đây muốn mượn, không thể cả đời không cưới vợ!” Đồng Đại Bảo nói, “Đào Hoa nương nương đó liền nói với ta, muốn mượn cũng được, cùng nàng đến Đào Hoa trại, làm trại chủ một năm, các loại mỹ nữ tùy ta chọn lựa!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Đây là chuyện tốt?

“Vậy người làm thế nào?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Ta đi chứ sao.” Đồng Đại Bảo xòe tay, “Sau đó trải qua một năm, gia gia liền rơi vào hương ôn nhu của bàn ti động!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ, “Ý là sao?”

“Ta cùng Đào Hoa nương nương vào một chiếc xe ngựa!” Đồng Đại Bảo hồi ức, “Xe ngựa cũng đi không quá xa, ta liền ngủ, chờ ta tỉnh lại, đã ở tại một nơi hoa đào nở rộ...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giật giật khóe miệng —— Nếu là gạt người thì đập chết hẩn!

“Thật đó!” Đồng Đại Bảo nghiêm túc, “Nơi đó giống như một sơn cốc, trước sơn môn có ba chữ ‘Đào Hoa trại’, bên trong đều là cô nương, tuổi trẻ mỹ mạo, hoàn phi yến sấu đều có, thấy là hành lễ ngọt ngào kêu ‘Trại chủ.’”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe, đều có một suy nghĩ —— Hẩn có phải lúc nằm mơ hồn bay tới Đào Hoa trại không? Sao nghe thấy thái quá thế nào ấy?

“Ta ở trong Đào Hoa trại một năm trải qua cuộc sống như thần tiên u!” Đồng Đại Bảo nói, đột nhiên bắt đầu thở dài, “Đào Hoa nương nương ở trong lầu các, rất ít đi ra. Ngoại trừ nàng ta, trong trại có tổng cộng ba mươi sáu tiểu mỹ nhân, đều nhu thuận. Ban ngày ta cùng các nàng đi dạo khắp nơi, các nàng cũng sẽ vui đùa, có đôi khi đánh đàn cho ta nghe, có đôi khi xướng ca diễn trò cho ta xem, buổi tối ngắm hoa uống rượu, cùng chung mỹ thực...”

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Một năm đó người chỉ lo phong hoa tuyết nguyệt thôi sao, không làm gì khác sao?”

Đồng Đại Bảo ngẩn người, sau đó đỏ mặt lên, “Đương nhiên rồi, người ta là người đứng đắn!”

Triển Chiêu lại giật giật khóe miệng.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn Triển Chiêu —— Người ta chê người không đứng đắn.

Triển Chiêu nhìn trời.

“Nhưng mà.” Đồng Đại Bảo đột nhiên lau nước mắt, thần sắc ảm đạm, “Ta phát hiện, mỗi mười ngày, sẽ ít đi một cô nương.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, “Vì sao?”

“Ta lúc đầu cũng không chú ý, nhưng sau đó phát hiện cô nương ngày càng ít, bèn nhin không được đi tìm Đào Hoa nương nương hỏi.” Đồng Đại Bảo nói, “Đào Hoa nương nương nói với ta, các cô nương đều là đào hoa của người khác, không phải của ta, bị người chọn đi rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe được nhú mày —— Chuyện này thật sự quá ly kỳ, Đồng Đại Bảo này vừa nhìn chính là một thương nhân xấu xí lại hết sức bình thường, thậm chí còn ngốc hơn người bình thường một chút, vì sao chọn trúng hắn?

“Sau đó?” Triển Chiêu hỏi.

“Sau đó, cô nương cuối cùng cũng đi rồi, một năm đã trôi qua, hoa đào trong Đào Hoa trại cũng đều rơi xuống, ta đi hỏi Đào Hoa nương nương, ta nên làm gì bây giờ.” Đồng Đại Bảo nói, nhếch miệng, “Đào Hoa nương nương nói, nên làm gì bây giờ? Trả nợ đi!”

“Trả nợ?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Đúng vậy, nàng nói, ba mươi sáu cô nương này, vốn chính là ba mươi sáu đóa hoa đào thuộc về người khác, ta một lòng muốn cầu hoa đào, nàng vội mượn lại cho ta thỏa nguyện, lúc này ta một hơi thiếu nàng ba mươi sáu khoản nợ, phải nhất nhất trả hết!”

Triển Chiêu buồn cười, nhìn Bạch Ngọc Đường —— Cái này giống như vợ vét tài sản a.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu —— Quả thật không thể tưởng tượng nổi, thiên phương dạ đàm*, không biết có thể tin được bao nhiêu.

*(cái này là truyện nghìn lẻ một đêm mà ;__;))

“Sau đó?” Triển Chiêu hỏi Đồng Đại Bảo, “Nàng bảo người trả nợ thế nào?”

“Đồng Đại Bảo ngẩng mặt, “Nàng bảo ta về nhà, nói mấy khoản nợ này chậm rãi đến đòi.”

“Người không có nhược điểm gì trên tay nàng, vì sao phải ngoan ngoãn trả nợ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có!” Đồng Đại Bảo nói, “Đào Hoa nương nương nói, mạng của ba mươi sáu cô nương đó đều ở trong tay nàng, ta có khoản nợ nào không trả, nàng liền giết một cô nương.”

Triển Chiêu cau mày, “Người tin?”

“Không phải ta không tin, lỡ như là thật thì sao!” Đồng Đại Bảo vỗ ngực một cái, “Mấy tỷ muội đó với ta tuy là không có danh phận phu thê cũng không phải phu thê thật sự, nhưng một năm đó, là một năm hài lòng nhất trong cuộc đời ta, mỗi người các nàng đều đối xử với ta rất tốt, sao ta có thể không để ý tới sống chết của các nàng được? Dù cho thịt nát xương tan, ta cũng phải là một nam nhân, trả hết những khoản nợ này.”

Đồng Đại Bảo nói xong, tiểu lâu la phía sau đều gạt nước mắt, “Đại đương gia quả thật là trọng tình trọng nghĩa!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút đỡ khóc đỡ cười, nên nói thế nào về Đồng Đại Bảo này đây, đúng là có tình có nghĩa, không biết nên nói hắn là gốc ghếch hay là si tình nữa...

“Sau đó nàng bảo người làm gì để trả nợ?” Triển Chiêu hiếu kỳ truy hỏi.

“Ân, khi ta trở lại nhà cũ, đã qua một năm, buồn bán đã sớm tan tành, đám hỏa kế đoạt đồ đặc trong *** đào tẩu rồi, chỉ còn lại một căn nhà trống.” Đồng Đại Bảo chỉ chỉ tiểu lâu la phía sau, “Ta vốn còn đang suy nghĩ nên làm gì, ba mươi sáu người này liền tới tìm ta, nói là có người giới thiệu bọn họ tới chỗ ta làm việc, từ nay về sau cùng sinh cùng tử với ta.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn về phía ba mươi sáu lâu la, “Các người cũng thiếu đào hoa trái (nợ đào hoa)?”

Các tiểu lâu la đều lắc đầu, bọn họ vốn là khổ lực (culi) được mua về từ bọn buôn người, là một cô nương che mặt mua bọn họ, cho bọn họ địa chỉ, bảo bọn họ tới cùng Đồng Đại Bảo. Bọn họ đều đến từ biên cảnh Tống Liêu, điểm chung chính là —— Bề ngoài xấu xí, tính cách thành thật.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường càng nghe càng thấy ly kỳ, Đào Hoa nương nương kia ăn no nên mượn đám người này đến đùa sao?

“Sau đó?” Ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng bắt đầu hiếu kỳ, “Nàng để các người tụ cùng một chỗ, rồi bảo các người làm gì?”

“Nàng bảo làm đại đương gia, không buôn bán đồ gỗ nữa, đến đây đánh cướp!” Đồng Đại Bảo vẽ mặt đau khổ, “Cướp thành công ba mươi sáu lần, thì là ta trả hết nợ, nhưng có một yêu cầu!”

“Yêu cầu gì?”

“Chính là không thể tay không mà về!” Đồng Đại Bảo nói, “Nàng bảo, mỗi một lần đánh cướp, chí ít phải cướp được một trăm lượng bạc mới tính thành công!”

Triển Chiêu nhướng mi, “Độ khó rất cao a, người thành công mấy lần?”

Đồng Đại Bảo nhìn nhìn Triển Chiêu lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Lần này có tính không?”

Triển Chiêu buồn cười, “Người nói đi?”

Đồng Đại Bảo mếu máo, “Chẳng thành công lần nào...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn sơn tặc ủ rũ cộng thêm ừ ừ cạc cạc trước mắt cũng không biết nên nói gì cho phải.

Không tin sao, người bình thường có thể biên ra một đoạn như thế cũng coi như không tồi... Tin sao, quá ly kỳ rồi đó. Mục đích của vị Đào Hoa nương nương kia là gì?

Chính lúc này, xa xa có đội ngũ xuất tuần thật dài đi tới.

Đồng Đại Bảo vội chấp tay thi lễ với Triển Chiêu, “Triển đại hiệp a, người phải cầu tình cho chúng ta a, còn nữa a, thiếu nợ chỉ có mình ta, hơn ba mươi huynh đệ này là vô tội, ngài đừng để Bao đại nhân giết cả bọn họ a.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vuốt cằm, cũng không biết nên nói cái gì.

Triển Chiêu chỉ chỉ một mảng đất trống gần đó, “Quỳ xuống xin khoan dung đi.”

Đồng Đại Bảo vội mang theo các huynh đệ đến bên bãi đất ngoan ngoãn quỳ.

Xe tới trước lều trà, Tiểu Tứ Tử ló đầu ra ngoài trước tiên, ngoắc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, thấy hơn ba mươi sơn tặc bên kia, hiếu kỳ mà mở to hai mắt.

Triệu Phổ xuống xe hoạt động gân cốt, đi tới bên lều trà ngồi xuống, đánh gá đám “sơn tặc” cách đó không xa, nhúu mày, “Bọn hần biết công phu?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lắc đầu, “Đều không biết.”

“Vậy mà cũng làm sơn tặc?” Âu Dương Thiệu Chinh thắc mắc, “Còn làm ở phụ cận Khai Phong nữa? Niên thiếu vô tri? Hay chán sống muốn tìm chết?”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử xuống xe, thấy cái đầu sưng như đầu heo của đại đương gia, nhìn Triển Chiêu, “Xuống tay nặng như vậy?”

Triển Chiêu khoe miệng giật giật, “Đáng đánh.”

Cuối cùng, Bao Chứng xuống xe ngựa, Đồng Đại Bảo dẫn đầu xin khoan dung.

Bao đại nhân thấy nhiều sơn tặc, nhưng kiểu này lại là lần đầu tiên, bèn đi tới bên bọn Triển Chiêu, hỏi chuyện gì xảy ra.

Triển Chiêu đem kinh lịch ly kỳ của Đồng Đại Bảo nói qua một lần, tất cả mọi người nghe được mà mở to hai mắt há to mồm.

Tiểu Tứ Tử miệng tròn tròn không ngậm lại được, Công Tôn giúp bé nâng cằm.

Bao Chứng vuốt chòm râu, “Thật sự là không thể tưởng tượng nổi... Đào Hoa trại nợ đào hoa trái, quả thật mới nghe lần đầu.”

Ông vừa dứt lời, đã thấy trong xe ngựa, Bàng Cát vốn chỉ còn nửa cái mạng đột nhiên vén rèm lên nhào ra.

Tử Ảnh ở bên cạnh, vội vã đón lấy, Giả Ảnh cũng đi tới dìu, “Thái sư, người chậm một chút!”

Bàng thái sư lúc này gương mặt trắng bệch, sắc mặt so với lúc bị cảm nắng còn tệ hơn, hỏi Bao Chứng, “Người vừa nói cái gì?”

Bao Chứng chớp chớp mắt, “Quả thật mới nghe lần đầu.”

“Câu trước!” Ngón tay chỉ vào Bao Chứng của Bàng thái sư hơi run run.

Bao Chứng nhìn nhìn mọi người, “Đào Hoa trại nợ đào hoa trái...”

“A...” Bàng thái sư hít ngược một hơi, thiếu chút nữa hôn mê.

Mọi người hai mặt nhìn nhau — Đây là bị sao vậy?

Công Tôn vội đi đến bắt mạch cho Bàng thái sư, vỗ vỗ ngực ông, “Thái sư, người đừng kích động a.”

Thái sư khoát khoát tay, ngoắc Bao Chứng một cái.

Bao Chứng bước nhanh tới, “Người bị gì vậy?”

“Đừng tán dóc!” Thái sư túm Bao Chứng một cái, ghé vào tai ông nói, “Người con mẹ nó mất trí nhớ hả?!”

Bao Chứng tâm nói người còn chửi nữa có tin ta bảo xe ngựa đi nhanh một chút xóc cho người chết...

“Đào Hoa trại!” Bàng thái sư giậm chân, “Nợ đào hoa trái! Ba mươi sáu, một trăm lượng!”

Theo mấy tiếng bật ra từ cái miệng đang nghiêng răng nghiêng lợi của Bàng thái sư, Bao đại nhân đột nhiên ngây ngẩn cả người, như là nhớ tới chuyện gì đó, sau đó trừng to hai mắt đến tròn xoe, kinh ngạc nhìn Bàng thái sư, “Chẳng lẽ là...”

“Khó lường rồi!” Bàng thái sư hướng Bao Chứng xua tay, “Mau mau đi về! Tìm Bát vương thương lượng một chút, chủ nợ tới!”

“Đúng!” Bao Chứng liên tục gật đầu, nói với nha dịch, “Dem những người này về Khai Phong phủ, tạm giam riêng một chỗ.”

Các nha dịch đi tới bắt người.

Bọn Triển Chiêu không hiểu ra sao —— Nhưng lại nhìn ra được, Bao đại nhân và Bàng thái sư biết được “Đào hoa trái” ly kỳ này là chuyện gì, hơn nữa, dường như là chuyện quan trọng.

Nha dịch nâng Đồng Đại Bảo dậy, mặt hắn bị sưng, phì phò hít thở.

Triển Chiêu có chút áy náy, vừa nãy không nên đánh hắn nặng tay như vậy, bèn nói với Công Tôn, “Trị sưng cho hắn trước đã.”

Công Tôn gạt đầu, cầm hòm thuốc đi tới.

“Ngồi xuống đi, ngẩng mặt.” Công Tôn lấy ra được cao, “Trị sưng cho người.”

Đồng Đại Bảo nhìn nhìn Công Tôn, hiếu kỳ hỏi, “Người là lang trung?”

Công Tôn giật giật khóe miệng, Tiểu Tứ Tử ở bên cạnh ngăn cản Đồng Đại Bảo nói bậy, “Phụ thân ta là thần y đó!”

Đồng Đại Bảo nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, lại nhìn nhìn Công Tôn, kinh ngạc, “Tuổi trẻ như vậy đã có nhi tử lớn thế kia à? Người thật là lang trung? Y thuật thế nào à? Không được thì nói ta ta chịu khó nhin một chút... Ai nha!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đỡ trán lắc đầu, gặp qua miệng bần, chưa từng gặp ai bần như thế.

Bên kia, Công Tôn nhảy dựng lên cố sức giẫm đạp Đồng Đại Bảo, “Dám nói ta là lang băm không học vấn không nghề nghiệp trị không hết cho người, đạp chết người!”

Các ảnh vệ vội tới kéo Công Tôn ra.

Triệu Phổ nâng cằm, lắc đầu nâng chén trà nhấp một ngụm, “Đã lâu không trở về, Khai Phong vẫn náo nhiệt như vậy...”

Còn chưa nói hết câu, Triển Chiêu nhắc nhở hắn, “Trong trà có mê dược.”

“Phốc...” Triệu Phổ phun một ngụm thôi tình trà, văng đầy mặt Âu Dương Thiếu Chinh.

.

.

Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Hạch đào chú

.

Buổi trưa, đội ngũ xuất tuần trùng trùng điệp điệp đi tới trước cổng thành Khai Phong.

Các thủ vệ mở rộng cổng, nghênh đón đội ngũ của Bao đại nhân.

Hai bên có nhiều người xem náo nhiệt, không quá hỗn loạn, dù sao bách tính của Khai Phong phủ cũng là quen mặt cả, mặt khác... giữa ban ngày ban mặt lỡ như nhiễu loạn trật tự, hoặc đụng chạm chen chúc làm hỏng cửa hàng, sẽ bị kiện.

Tiểu Tứ Tử vịn cửa sổ xe mở to hai mắt gắng sức mà nhìn.

Công Tôn ở phía sau túm áo bé, để tránh bé trong lúc kích động, lại giống như quả bí đao mà lọt ra khỏi xe.

Triệu Phổ vẫn ở lý trong xe ngựa của Công Tôn mà ngáp.

Công Tôn chống cằm lườm hắn, nhớ tới ngày đó Tiểu Tứ Tử nói một câu, “Cửu Cửu giống như một con sư tử lười biếng.”

Công Tôn nhìn nhìn rồi cũng bật cười, Triệu Phổ như vậy chỗ nào giống như một vị đại tướng quân oai phong chiến trận bách chiến bách thắng chứ, căn bản là một con... sư tử lười chảy nước.

Y đang nhìn, Triệu Phổ đột nhiên mở một con mắt nhìn lại y, “Thư ngọc, trộm ngắm ta!”

Công Tôn giật giật khóe miệng, lườm hắn một cái, túm Tiểu Tứ Tử tới ôm lấy, “Có nhiều người không?”

“Nhiều!”

Tiểu Tứ Tử thuận thế tiến vào trong lòng Công Tôn cọ cọ.

“Náo nhiệt không?”

“Náo nhiệt!”

...

Công Tôn hỏi một câu lại đùa với Tiểu Tứ Tử một câu, còn tiện tay ngắt vài cái xoa vài cái, Tiểu Tứ Tử liền cười khanh khách.

Triệu Phổ nâng cằm nhìn, tâm nói làm cha thật sự rất thú vị, mỗi ngày có một viên tròn bên cạnh, không có gì làm thì sờ sờ nhéo nhéo, lại nghe lời lại nhu thuận...

Đang chờ ra, liền cảm giác xe ngựa dừng lại.

Âu Dương thò đầu vào, “Vương gia, tới vương phủ rồi.”

“Nga.” Triệu Phổ đứng dậy, cũng không ra cửa, trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra, quay đầu lại nói với Công Tôn, “Ta về trước một chuyến, các người một hồi tới chỗ nào ăn a?”

Công Tôn mờ mịt lắc đầu.

“Vậy người nói với bọn Triển Chiêu đi, chờ ta, ta biết chỗ ngon!” Triệu Phổ nói xong, nhoáng lên rồi mất tăm.

Tiểu Tứ Tử và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau —— Cảm giác địa đầu xà!

(địa đầu xà: cường hào ác bá, người quen thuộc địa phương sở tại,...)

Xe ngựa lại lăn bánh, trên đường càng lúc càng náo nhiệt, lúc này, Công Tôn cũng nhịn không được mà ló ra ngoài —— Khai Phong đúng là khác biệt, nhà ở cũng cao, người đi đường càng nhiều, cửa hàng san sát, náo nhiệt phi phàm.

Công Tôn khần trương, nắm đai lưng của Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, ở đây nhiều người như vậy, người phải theo sát phụ thân a, đừng để bị lạc.”

Tiểu Tứ Tử cũng nhăn mặt nhú mày —— Vấn đề này hình như rất là nghiêm trọng.

“Không sợ, không lạc được đâu.”

Đang khi nói, thân ảnh của một lam y nhân “Vèo” một cái chui vào.

Triển Chiêu cầm một gói giấy dầu trên tay, bên trong đều là tiểu điểm tâm đặc sắc của Khai Phong, đưa cho Tiểu Tứ Tử ăn, “Tiểu Tứ Tử, lót dạ trước đã, phỏng chừng chờ một lát mới có thể đi ăn, Triệu Phổ nói một hồi mời khách.”

Tiểu Tứ Tử vươn tay cầm cao điểm ăn, vừa tiện thể đút cho Công Tôn một khối vào miệng.

Công Tôn hỏi Triển Chiêu, “Bạch Ngọc Đường đâu?”

“Về nhà cất hành lý trước rồi.” Triển Chiêu chắc chắc hai tiếng, “Hầm Không đảo quả nhiên tài hùng lực hậu, ta hiện tại mới biết được đại trạch và cả nửa ngọn núi ở thành Đông Khai Phong đều là sản nghiệp của Hầm Không đảo đó.”

Tiểu Tứ Tử kinh ngạc, “Bạch Bạch hảo có tiền sao?”

Triển Chiêu gật đầu, “Không phải, không phải chỉ có tiền bình thường thôi đâu, sau này chúng ta ăn chực ha!”

“Ăn chực?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, Công Tôn dứt cho bé một khối cao điểm, bảo bé ít nói bậy, vừa hỏi Triển Chiêu, “Biểu ca người đâu?”

...

Lại nói, ngoại trừ Triệu Phổ Bạch Ngọc Đường còn có Tiểu Tứ Tử, những người khác cũng không tinh tường biết được Ân Hầu rốt cuộc là ai của Triển Chiêu.

Tuy rằng Công Tôn và Bao đại nhân đều không ngốc, nhưng chuyện nhà người ta đâu có gì phải để ý, đều không hỏi, cũng gọi theo là “biểu ca”, để tránh gây phiền phức cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu sau khi nghe được cũng nhú mày, “Không biết a, ngày đó lúc rời khỏi Thiên Sơn còn thấy mặt, nói gặp được người quen, bảo chúng ta đi trước, không cần xen vào.”

Triển Chiêu cũng không lo lắng Ân Hầu xảy ra chuyện, hần thần long kiến thủ bất kiến vĩ cũng không phải ngày đầu tiên, chỉ là quan tâm theo bản năng, dù sao tuổi cũng đã lớn.

Lúc này, đội ngũ của Bàng thái sư cũng tách ra đoàn người, xe ngựa queo vào phủ thái sư gần đó, trước khi đi còn không quên vẫy tay chào xe ngựa của bọn Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử ghé vào trước cửa sổ vẫy tay tạm biệt với Bàng thái sư.

Công Tôn đột nhiên hiếu kỳ hỏi Triển Chiêu, “Ta nghe nói Bàng thái sư xấu xa có tiếng, được tặng biệt danh lão bàng giải (con cua già), nhi tử Bàng Dục vô pháp vô thiên của lão nhân xưng tiểu bàng giải, hoành hành ngang ngược chọc người chán ghét, nhưng ở chung mấy ngày, thấy cũng được mà a.”

Triển Chiêu chắc chắn hai tiếng khoát khoát tay nói, “Tiên sinh nghìn vạn lần không nên giữ ấn tượng đầu tiên a, Bàng thái sư ở bên ngoài và Bàng thái sư ở Khai Phong làm sao như nhau được chứ?”

Công Tôn biểu thị không hiểu.

“Gần đây kẻ xấu chân chính đều xấu đến mức nhìn không ra, người là thần y, có quan hệ tốt với người là trăm lợi mà không có hại, ta công phu tốt, lúc mấu chốt còn có thể cứu mạng lão, Triệu Phổ quyền cao chức trọng, Bạch Ngọc Đường cũng là nhân trung long phượng, thái sư tự nhiên nịnh bợ cũng không kịp, hà tất đắc tội. Vả lại chúng ta với lão cũng không có xung đột nào ghê gớm, gặp mặt cười một cái cũng phải, nhưng nếu có chuyện chính kinh nào đó, thái sư có thể người không vì mình trời tru đất diệt... Nhưng mà cứ yên tâm, lão có điểm yếu.”

“Điểm yếu gì?” Công Tôn hiếu kỳ.

“Bao đại nhân đó.” Triển Chiêu cười tủm tỉm gật đầu với Công Tôn, “Yên tâm, toàn bộ Khai Phong phủ ta đã giám định cả, Bao đại nhân đen nhất! Đủ trị cho thái sư dễ bảo!”

Công Tôn khe khẽ thở dài, “Kỳ thực cái khác còn được, ta chỉ sợ đến lúc đó đụng tới quan quan tương đầu thì ứng phó không nổi.”

Triển Chiêu mỉm cười, ngồi xổm xuống bên cạnh Công Tôn vỗ vai y, “Tiên sinh chỉ cần lo xem bệnh cứu người, không cần để ý mấy cái khác, dù cho nhanh mồm nhanh miệng đắc tội với người khác cũng đừng lo, trên dưới Khai Phong phủ vẫn có đại nhân che chắn, võ có ta che chắn, ai cũng không thể tổn thương người với Tiểu Tứ Tử được.”

Công Tôn cười nhìn Triển Chiêu, thật không hổ là đại hiệp a, thuận miệng đã hứa hẹn một câu, nhưng nghe lại khiến người ta đặc biệt an tâm.

Công Tôn ôm quyền lắc lắc nói với Triển Chiêu, “Cảm tạ Triển huynh trước.”

Triển Chiêu ôm quyền cũng lắc lắc nói với y, “Khách khí khách khí.”

Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Tứ Tử lắc a lắc, “Tiểu Tứ Tử, trụ ở đối diện phòng ta được không? Trong viện tử của ta có hai gian phòng, ta ở một gian, trong viện còn có mấy con mèo nữa!”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe có thể trụ cùng Triển Chiêu, hài lòng đến liên tục vỗ tay.

Công Tôn tự nhiên cũng vui vẻ, làm hàng xóm với Triển Chiêu, nhất định mỗi ngày có càng nhiều lạc thú.

Đội ngũ trùng điệp, rốt cuộc ngừng lại trước cổng Khai Phong phủ.

Công Tôn xuống xe ngựa, ngẩng mặt nhìn —— Giật mình nhảy dựng.

Tiểu Tứ Tử há to miệng, “Oa, Khai Phong phủ lớn như vậy a?”

Công Tôn trong lòng âm thầm tán thán, nguyên bản tưởng rằng chỉ lớn hơn những nha môn bình thường một chút, không ngờ cứ nhiên lại lớn như vậy.

Nha dịch và binh sĩ ai về vị trí nấy, Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử vừa xuống xe, liền thấy bên trong cánh cổng có một đám tiểu tư (sai vặt) chạy đến hỗ trợ mang đồ vật, phía sau là mười nha hoàn trẻ tuổi.

Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử, cùng Công Tôn đi vào phủ, giới thiệu với Công Tôn, “Phía trước từ Bắc tới Nam là đại đường nha môn Khai Phong phủ, phía sau là trạm của sai quan, thường ngày người hầu và nha dịch đều trực ban ở đó. Dãy viện tử bên kia là nơi nha dịch trụ, thao trường bên kia là nơi luyện binh, bên kia còn có một quân doanh nhỏ, Khai Phong phủ có năm trăm tinh binh, đóng ở nơi đó.”

Triển Chiêu lại chỉ phía tây, “Bên kia là trù phòng và kho phòng (bếp và kho), phía sau chủ yếu là nơi ở của gia quyến, các nha hoàn cũng ở đó, thường ngày chúng ta cơ bản không đến đó.”

Công Tôn gật đầu, lại một lần nữa cảm khái... Cũng đúng a, người nhiều như vậy, không lớn thì làm sao đủ để trụ chứ!

“Phía sau còn có một hoa viên.” Triển Chiêu giới thiệu, “Trong hoa viên có một tiểu lâu, là tàng thư lâu, bên trong là tàng thư tư nhân của Bao đại nhân, rất nhiều đó!”

Công Tôn mắt sáng rực lên.

“Sau hoa viên là thư phòng của Bao đại nhân, sau thư phòng là ngoại phòng (phòng ngủ) của Bao đại nhân, lần lượt đó là viện tử của chúng ta trụ, còn có Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán, bất quá cũng không nhiều người lắm, luân phiên tam ban*.” Triển Chiêu nói, nhảy lên chỉ phía sau, “Đầu cuối cùng có cửa sau, ngoài cửa sau là một dãy nhà cũng thuộc về Khai Phong phủ, phía sau có từ đường, tiệm buôn, thiện đường, hiệu thuốc...”

(luân phiên tam ban: mỗi ngày 24h chia làm ba ban thay phiên trực công tác, mỗi ban 8h)

Tiểu Tứ Tử và Công Tôn đều ngẩng mặt há mồm mà nghe.

“Ở phía sau nữa là nhà lao và nơi giam giữ lâm thời, xung quanh đều có quân đội đóng giữ, còn có một địa lao khá lớn, giam trọng phạm, sau đó nữa nữa là thiên lao của Khai Phong thành, cuối cùng là tới núi rừng. Trên núi là nơi khai thác đá, các phạm nhân sẽ đến đó lao động, cánh rừng phía sau còn có một bãi săn thú. Bất quá bãi săn này không thuộc về Khai Phong phủ, võ tướng triều đình hoặc các công tử ca thích thì đến đó săn thú, bên trong có hươu nai, hoẵng các loại, bất quá không có mãnh thú.”

Công Tôn liên tiếp gật đầu —— Khai Phong phủ quy mô thật lớn a.

Đang khi nói, một lão trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi đi tới hành lễ với Triển Chiêu, “Triển đại nhân.”

Triển Chiêu đáp lễ, giới thiệu với Công Tôn, “Vị này là Bao Phúc, Phúc thúc theo Bao đại nhân hơn ba mươi năm rồi, là quản gia của Khai Phong phủ, cơ bản những công vụ bên ngoài, tìm ông ấy là được.” Nói rồi Triển Chiêu giới thiệu Công Tôn và Tiểu Tứ Tử cho Bao Phúc, Bao Phúc vội hành lễ, mang theo hai nha hoàn đang ôm má nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử đi thu dọn phòng cho hai cha con Công Tôn.

Công Tôn nhìn bóng lưng của ông, cảm thấy lộ ra một cổ khôn khéo, rất giống với quản gia Bạch Phúc của Bạch Ngọc Đường.

“Đúng rồi, Khai Phong phủ tổng cộng có bốn cổng ở bốn hướng, phía Nam là cổng chính nha môn, cơ bản rất ít đi, cổng Tây hướng về đường phố náo nhiệt nhất Khai Phong phủ, đối diện cổng có một gian nhà trống, lúc trước đại nhân đang sầu không biết nên để làm gì, bây giờ vừa lúc mở một hiệu thuốc, tiên sinh rảnh rồi có thể đi tọa chân.” Triển Chiêu giới thiệu cho Công Tôn xong, liền mang theo một lớn một nhỏ đến hoa viên.

Trong hoa viên không có kỳ hoa dị thảo, chỉ là viện tử bình thường, nhưng trồng rất nhiều loại cây, mai lan trúc cúc thập phần nhã trí, có thể thấy được có người tỉ mỉ chăm sóc.

“Bao đại nhân khi suy tư thường thích vào trong viện cắt tỉa hoa cỏ, cho nên càng ngày càng tốt.” Triển Chiêu có chút xấu hổ mà cười cười, “Bất quá lúc ta suy tư thì thích đi bút vài cánh hoa chiếc lá, cho nên Bao đại nhân cấm ta tay không đi vào hoa viên.”

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử nhìn nhau cười, chợt nghe “Meo” một tiếng.

Hai người ngẩng mặt nhìn lên đầu tường, lại càng giật mình.

Chỉ thấy trên tường, trên giả sơn (hòn non bộ), trên thân cây... có rất nhiều mèo nằm đó, đủ mọi màu đủ mọi giống, có con lười biếng có con ngủ gật, có con đang phe phẩy đuôi.

“Thật nhiều mèo a.” Tiểu Tứ Tử thắc mắc.

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ, “Ai, ta cũng không biết có phải trời sinh gọi mèo hay không nữa, dù sao thông thường ta trụ ở chỗ nào, đều sẽ dẫn tới vài con mèo. Vốn chỉ có hai ba con, bất quá trừ phòng đại nương và đám tiểu nha hoàn hay lấy thức ăn ra cho ăn, chắc là vì vậy đám mèo này ra ngoài một truyền mười truyền trăm, người xem đưa tới nhiều như vậy.”

Vừa nói, Triển Chiêu vừa không quên nhắc nhở Tiểu Tứ Tử, “Các tiểu nha hoàn thường tắm cho mèo, bất quá vẫn rất ít bế, cẩn thận mấy con ve a.”

“Không sợ.” Công Tôn vỗ vỗ tiểu hà bao bên thắt lưng Tiểu Tứ Tử, “Mang theo vài loại cỏ thơm, ve sâu gì cũng không bám, ta một hồi viết phương thuốc, tất cả mọi người đeo trên người, sẽ không sợ ve nữa.”

Triển Chiêu tự nhiên vui vẻ, có một đại phu tới là khác hẳn a, Công Tôn trụ ở Khai Phong thật là tốt quá, đây là có thần y a, so với hoàng cung có ngự y còn khí khái hơn.

Cảm giác mà toàn bộ Khai Phong phủ đem đến cho Công Tôn là đại khí, đơn giản nhưng không đơn sơ, nhã trí, sạch sẽ, đâu vào đấy, còn có tình người nồng đậm.

Khai Phong phủ trong tưởng tượng của Công Tôn hẳn là một nha môn lạnh lẽo, cho nên lúc trước y vẫn không rõ tại sao một người rộng rãi như Triển Chiêu lại có thể ở lại được nơi này, thì ra không phải như vậy, ngoại trừ đại đường nha môn phía trước, phía sau chính là một đại gia đình. Có thể thấy được thường ngày Bao đại nhân rất hòa khí, các nha hoàn này cực kỳ hoạt bát, nhưng lại rất lễ phép, thật sự không hổ là tướng tài, trị quốc tề gia bình thiên hạ, mọi thứ nhất lưu!

Chờ Công Tôn thu dọn sơ lược hành lý, quay đầu lại thì thấy Tiểu Tứ Tử đầu mắt tiêu rồi, trong viện truyền đến tiếng lú lú.

Công Tôn đi tới cửa nhìn ra, chỉ thấy mười mấy tiểu nha hoàn trang điểm xinh đẹp làm thành một vòng tròn, đang quan sát Tiểu Tứ Tử bị vây ở giữa.

Tiểu Tứ Tử lớn như vậy, cũng chưa từng thoáng cái gặp được nhiều nữ nhân như vậy, trong tay ôm một đồng điểm tâm trái cây mà các nha hoàn cho bé, đáng vẻ rất là ngại ngùng.

Công Tôn dở khóc dở cười, xem ra dù mình có bận rộn thế nào đi nữa, Tiểu Tứ Tử cũng có người cùng chơi.

.

Buổi trưa vừa qua khỏi, Triệu Phổ liền phái người tới thỉnh, nói đến Đế Cư lâu ở đối diện phủ vương gia dùng bữa.

Công Tôn sờ sờ cằm, “Nghe tên muốn đánh như vậy...”

“Đế Cư lâu kỳ thực chỉ là một cái tên, bởi vì hướng về phía vương phủ nên mới gọi như thế.” Triển Chiêu mỉm cười nói, “Cua ở đó ngon.”

Công Tôn muốn cười, Triển Chiêu không chỉ là đại hiệp mà còn là cật hóa, có vẻ như chỗ nào có đồ ăn ngon thì hắn rất rõ ràng, bất quá cũng kỳ quái, hắn ăn như vậy nhưng lại không thấy béo, chẳng lẽ là do quá hiếu động?

Lần này Bao Chứng bọn họ đi tuần, phá vài đại án, trở về Khai Phong thì không còn án tồn đọng, vì vậy tất cả mọi người phi thường nhẹ nhõm.

Bất quá Bao đại nhân tựa hồ có tâm sự, cũng không cùng bọn Triển Chiêu đi ăn, vội vã ăn hai miếng rồi hẹn Bàng thái sử, đi tìm Bát vương gia, còn mang theo Đồng Đại Bảo, phỏng chừng có liên quan tới vụ án Đào Hoa nương nương.

Triển Chiêu cảm thấy vụ án này rất kỳ quái, cũng không muốn hỏi quá nhiều.

.

Tới cửa Đế Cư lâu, Triển Chiêu trước tiên quét mắt nhìn một vòng —— Không có bạch mã!

Mọi người lên lầu, trong nhĩ gian lầu ba, Triệu Phổ nâng mặt, uể oải ngáp.

Triển Chiêu và Công Tôn, Tiểu Tứ Tử vào cửa, thấy tình cảnh này thì có chút khó hiểu.

Tiểu Tứ Tử bò lên ghế hỏi Triệu Phổ, “Cửu Cửu làm sao vậy?”

Triệu Phổ nhìn trời, “Vẫn là ở bên ngoài tốt nhất, thanh tịnh a...” Vừa nói vừa hỏi Triển Chiêu, “Khai Phong phủ các người còn giường không? Đêm nay ta tới tá túc.”

Triển Chiêu nghe được thì nhú mày, vương phủ rộng như vậy hắn không ở, ở Khai Phong phủ làm gì?

Âu Dương Thiếu Chính nháy mắt với Triển Chiêu, nhỏ giọng nói —— Bị hoàng thái phi cần nần cho một trận!

Triển Chiêu hiểu rõ, từ xưa anh hùng đều sợ nương a.

Tiểu Tứ Tử hiểu kỳ, hỏi Triệu Phổ, “Cửu Cửu, mẫu thân ngươi vì sao lại cần nần người?”

Âu Dương cười xấu xa, “Thì là mấy câu, mau mau thành thân mau mau sinh em bé mau mau nên người.”

Tiểu Tứ Tử thắc mắc, “Cửu Cửu hiện tại không nên người sao?”

Triệu Phổ bĩu môi, lắc đầu nói với Tiểu Tứ Tử, “Trên đời này, có một địch nhân vĩnh viễn không cách nào chiến thắng!”

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt.

“Nương!” Triệu Phổ nghiêm túc nói, “Đánh không lại trốn không thoát a!”

Công Tôn buồn cười, “Ngươi đã lớn như vậy, lập gia đình là chuyện đương nhiên, trốn cái gì, bất hiếu!”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Cửu Cửu muốn gả đi?”

“Phốc...”

Âu Dương Thiếu Chính phun ra một miệng nước trà, Triển Chiêu tập trung nghiên cứu thực đơn trên tường, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn ra đường lớn ngoài cửa sổ —— Bạch Ngọc Đường còn chưa tới?

Triệu Phổ buồn cười mà nhìn Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn vươn tay nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Ngươi lại nữa rồi, nam là cưới, nữ mới là gả!”

“Ác.” Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, rất lưu tâm mà hỏi Triệu Phổ, “Cửu Cửu muốn cưới ai?”

Triệu Phổ nâng cằm, bĩu môi, “Không có ai vừa mắt hết.”

“Ừ.” Âu Dương Thiếu Chính lấy khuỷu tay huých Triệu Phổ, “Bữa cơm ngày mai nhất định bị đề thân nhiều lắm đó, người làm sao ứng phó chứ?”

(đề thân: đề nghị kết thông gia)

Triệu Phổ thộn mặt ra, “Không đi được không a?”

“Ngày mai đi đâu ăn?” Công Tôn hiểu kỳ.

“Đúng rồi, ngày mai hoàng thượng sẽ thỉnh văn võ bá quan ẩm yến, thuận tiện tiếp đón lai sứ (sứ giả nước ngoài), tất cả mọi người phải đi.” Âu Dương giải thích cho Công Tôn.

Công Tôn gật đầu, nghĩ hắn là không có gì liên quan tới mình, bất quá Triệu Phổ bị buộc thành hôn hắn là rất là thú vị. Triệu Phổ cầm cái chén lên vốn định uống miếng nước, nhưng thấy Tiểu Tứ Tử bên cạnh Công Tôn, đang híp mắt nhìn mình, mi gian còn nổi lên một cái gân nhỏ, tựa hồ đang bắt măn gì đó.

Triệu Phổ cảm thấy thú vị, bèn cúi đầu muốn hỏi bé một chút, không ngờ Tiểu Tứ Tử quay phắt đi, không thèm để ý tới Triệu Phổ.

Triệu Phổ khó hiểu, nhìn bé đăm đăm.

Tiểu Tứ Tử dẩu mồm, rõ ràng đang giận Triệu Phổ.

Triệu Phổ vò đầu — Sao lại đắc tội nó chứ?

Tiểu Tứ Tử đang giận cái gì? Giận cái câu kia của Triệu Phổ — Không có ai vừa mắt hết!

Âu Dương nâng cằm, “Đói quá trời, còn chưa dọn lên sao?”

Triển Chiêu nhìn ra bên ngoài một chút, “Bạch Ngọc Đường còn chưa tới? Không ai báo cho hắn sao?”

“Sáng sớm đã báo rồi.” Tử Ảnh từ trên nóc nhà nhảy xuống, phía sau là Giả Ảnh, hai người tựa hồ đã ở trên nóc nhà nhìn một hồi, “Có phải đã xảy ra chuyện gì nên nán lại hay không?”

Triển Chiêu khề nhú mày, “Không thể nào, nếu hắn không đến hắn là sẽ phái người đưa tin, không lẽ là...”

“Sao vậy?” Triệu Phổ thấy Triển Chiêu đột nhiên nghiêm túc, tâm nói hay là xảy ra chuyện gì.

Ai ngờ Triển Chiêu trầm mặc một lát, lên tiếng, “Không lẽ bị lạc đường sao?”

Tất cả mọi người đỡ trán...

Đang nghi hoặc, chợt nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, sau đó cửa nhĩ gian bị đẩy ra, Bạch Ngọc Đường bước vào.

Hắn vừa vào cửa, tất cả mọi người trong phòng “soạt” một tiếng quay đầu lại nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, khó hiểu mà nhìn lại mọi người, ý thức được có thể là mình tới trễ, bèn lên tiếng nói, “Xin lỗi.”

Triển Chiêu mỗi tay cầm một chiếc đĩa, đăm đăm quan sát Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới, cuối cùng đường nhìn rơi lên đầu vai hắn, “Trên vai có cánh hoa.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, vươn tay phủi phủi, phủi xuống một cánh hoa màu hồng nhạt.

Công Tôn nhìn chằm chằm cánh hoa trên mặt đất, sờ cằm, “Nhìn ra là hoa đào.”

“Trên giấy có bunn a...” Âu Dương chắc chắn lắc đầu, “Chạy đi rất vội vàng a?”

“Àn.” Triệu Phổ gật đầu, “Bunn này là bunn tro, trong thành Khai Phong hầu như không có, người trụ ở hướng Đông, trên núi ở Đông ngoại ô thì có... Người lên núi?”

Triển Chiêu nheo mắt lại, “Núi ở Đông ngoại ô, phía đông có trồng một vườn trái cây, phía Tây là rừng hoang không có nhà nào. Mấy ngày nay hình như trời mưa, bunn nhão chỉ có ở phía Đông, người chạy tới vườn trái cây của nhà người ta?”

“Nếu dính cánh hoa đào, vậy hẳn là đi rừng hoa đào.” Triệu Phổ nâng cằm cười hì hì, “Không phải Bạch ngũ gia cũng muốn gặp Đào Hoa nương nương đó chứ?”

“Cũng cầu hoa đào a?” Âu Dương giật mình.

“Vậy không phải làm chuyện thừa sao?” Triển Chiêu nâng chén trà thổi a thổi, “Người muốn hoa đào cũng không cần cầu a, đưa cái mặt ra thì hoa đào liền nở ra từng khóm thôi.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì mà đi tới bên bàn ngồi xuống, nhìn nhìn mọi người, “Ta thật sự gặp được Đào Hoa nương nương đó.”

Mọi người sững sốt, soạt một tiếng nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, lên tiếng, “Đùa thôi.”

...

Theo nụ cười mỉm nhàn nhạt trên mặt Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu hít một ngụm khí lạnh —— Bạch Ngọc Đường cư nhiên nói đùa!

Tử Ảnh túm túm Giả Ảnh —— Có phải Bạch Ngọc Đường gặp được chuyện tốt gì hay không? Mặt than ngàn năm dĩ nhiên lại nói đùa!

“Nói tiếp, người tới vườn trái cây làm cái gì?” Triển Chiêu thắc mắc.

“Gặp phải một chuyện kỳ lạ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Trong thôn trang của ta có một nha hoàn, hình như gọi là cái gì Đào hay cái gì Hạnh đó, cũng không nhớ rõ lắm, mất tích rồi.”

“Mất tích rồi?” Triển Chiêu nhíu mày, “Là bị lạc hay gặp phải biến cố?”

“Ta vốn cũng không biết, khi vừa định ra ngoài đến nơi này dùng bữa, thấy các nha hoàn ở trước cửa khóc sụt sùi, ta bèn hỏi.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Cô nương đó dường như một tháng trước bị một tên phụ tâm hán bỏ rơi, sau đó liền sầu muộn không vui, phụ tâm hán đó cưới một cô nương ở một nhà có tiền, còn đồn thổi nói xấu nha đầu đó, khiến cho nàng cuối cùng phải nhảy sông tự tử, may là có người trong thôn đúng lúc phát hiện cứu lên.”

Công Tôn lắc đầu, “Gần đây phụ tâm hán không ít a.”

Triệu Phổ gật đầu, “Hơi bị thiếu đạo đức.”

“Ba ngày trước, nha hoàn nợ đột nhiên mang đèn cây tiền giấy, hơn nửa đêm đi ra ngoài.”

“Hơn nửa đêm?” Công Tôn kinh ngạc, “Mang đèn cây tiền giấy để làm gì?”

“Một nha hoàn quen thân với nàng nói, nàng rất hận tên kia, vẫn muốn trả thù, ngày đó trước khi ra ngoài, hình như nàng ta nói, có cách trừng trị kẻ nợ.” Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái, “Nha hoàn kia cho rằng nàng chắc là tới miếu thờ nào đó nguyện rửa, cũng không ngăn cản, nhưng nàng đi ba ngày, còn chưa trở về.”

“Hay là xảy ra chuyện gì rồi?” Âu Dương nói, “Lẩn quẩn trong lòng tìm tên kia đồng quy vu tận, nhưng lại gặp độc thủ trước đại loại.”

Mọi người cũng thấy khả nghi, nhưng vì sao lại mang theo nến thơm tiền giấy đi trả thù?

“Tiểu tư canh cửa nói, nha hoàn nợ là đi về phía vườn trái cây.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ta bèn đến vườn trái cây đó một chuyến gặp được một lão đầu canh vườn, lão nói tối hôm đó quả thật thấy một cô nương đi vào, lão ban đầu hoảng sợ tưởng nữ quỷ, bắt quả cô nương nợ hỏi lão đường đi tới rừng hoa đào.”

“Lại là hoa đào?” Triển Chiêu nhíu mày, mọi chuyện cứ vòng vo rồi lại không thể tránh liên quan tới hoa đào?

“Ta đến rừng hoa đào, không thấy người, nhưng nhặt được một thứ.” Bạch Ngọc Đường lấy ra đặt lên bàn, chỉ thấy là một chuỗi dây đeo tay làm bằng hạch đào.

Hạch đào điều khắc thành hình đóa hoa tinh mỹ, là hoa gì thì nhìn không rõ, tổng cộng bảy viên, dùng một sợi chỉ đỏ xuyên qua.

“Rất tinh xảo.” Công Tôn nhận lấy xem.

“Còn có chữ.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ mặt trái của hạch đào.

Công Tôn lật một hạch đào lại nhìn, chỉ thấy trên mặt trái của mỗi đóa hoa điều khắc đó đều có chữ, tổng cộng bảy cái, Công Tôn đọc một hồi, nối lại thành một câu thuận nhất là —— Tào Kiếm hỏa phần vô toàn thi.

“Tào Kiếm là ai?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Ta quay về hỏi lại, có người nói chính là phụ tâm hán kia.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Là nha hoàn đó tự khắc ra?” Triển Chiêu cầm chuỗi vòng nhìn nhìn, cảm giác tràn ngập oán độc khí, “Hỏa phần vô toàn thi a...”

Triệu Phổ nói với Tử Ảnh Giả Ảnh, “Đi thăm dò lai lịch của Tào Kiếm này.”

“Dạ.” Tử Ảnh và Giả Ảnh liền đi.

Triệu Phổ thấy bầu không khí đột nhiên ngưng trọng, nhân tiện nói, “Ai, dạo gần đây nữ nhân một khi trở mặt hạ chú nặng nề cũng là bình thường, phỏng chừng không gây được chuyện lớn gì đâu, chúng ta ăn cơm trước.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nghĩ cũng phải, mọi người trước hết thả lỏng tâm tình mà ăn.

Nhưng ăn mới được nửa buổi, Tử Ảnh và Giả Ảnh đã trở về, còn mang theo một tin tức kinh người —— Nói là đêm qua, một hộ nhân gia ở thành nam Khai Phong phủ phát sinh đại hỏa, thư phòng sập, tân cô gia (chú rể) của hộ nhân gia đó bị hỏa thiêu chết rồi, còn nói bị xà nhà nóng rực đè trúng, đè chết không toàn thây. Người kia, gọi là Tào Kiếm!

Mọi người nghe xong, trong nhất thời cũng không biết nên đáp lời như thế nào.

Một lúc lâu sau, Triển Chiêu lắc đầu nói một câu, “Vừa mới đụng phải đào hoa trái, lần này lại đến một hạch đào chú, đây là ai làm khó dễ quả đào?”

.

.

Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Thay xà đổi cột

.

Mọi người dùng cơm, phát hiện thời gian còn sớm, Triển Chiêu bèn dự định đến nhà Tào Kiếm ở thành nam xem tình hình, mặt khác hẩn bảo Trương Long Triệu Hổ mang theo người, giúp đỡ đi tìm nha hoàn bị mất tích của Bạch Ngọc Đường.

Mọi người dù sao cũng đều nhàn rồi, bèn quyết định tiêu thực, cùng nhau tới thành Nam.

Nhân duyên của Triển Chiêu từ số người chào hỏi hẩn mà xem có thể thấy là rất tốt, hẩn một đường đi một đường hỏi thăm, thật đúng là nghe được không ít đánh giá đối với vị “Tào Kiếm” kia.

Mọi người tổng kết sơ lược một chút, Tào Kiếm là một tài tử không lớn không nhỏ, gia cảnh không tốt, không có tiền đồ gì. Nguyên bản có chuyện mờ ám với một nha hoàn, tướng mạo không tồi cũng khá phong

lưu, rất biết trêu ghẹo cô nương gia. Nhưng gần đây sau khi làm rể ở một hộ hảo nhân gia, đã thoát thai hoá cốt, trông có phong phạm của phò mã, chỉ cao khí ngang.

Tào Kiềm xảy ra chuyện lúc tối hôm qua, có người nói trong nhà đột nhiên cháy, lúc đó Tào Kiềm không biết vì sao lại bị nhốt trong thư phòng không ra được, còn bị rơi xuống hạ tròng chết không toàn thây.

Bọn Triền Chiêu Bạch Ngọc Đường đã tới trước cửa nhà bị phát hỏa, Hoàng phủ ở thành Nam, chủ nhà là Hoàng viên ngoại mở bố phường (làm vải bán vải). Khai Phong phủ có không ít phú hộ, Hoàng viên ngoại không tính là đặc biệt giàu có, nhưng gia đình vẫn rất có thể diện, chỉ là lúc này tình cảnh bi thảm, đang chuẩn bị làm tang sự.

Rầu rầu nhất chính là khuê nữ hân mới thành thân đã thành quả phụ, tối hôm qua ngắt xiú tới giờ còn chưa tỉnh, những ngày sau này không biết nên trải qua như thế nào, hai lão chỉ còn có thể than thở và lấy nước mắt rửa mặt.

Đang sầu muộn, quần gia đã tiến đến nói, “Lão gia, người của Khai Phong phủ tới.”

Hoàng viên ngoại hơi sững sốt, “Khai Phong phủ? Ai tới?”

“Triền đại nhân.”

Hoàng viên ngoại cả kinh, “Triền Chiêu?”

“Đúng vậy.” Quần gia gật đầu, “Nói là muốn hỏi một chút về chuyện cô gia.”

Hoàng viên ngoại vỗ bàn hoắc mắt đứng lên, khiến cho lão bạn nhi* lại càng giật mình.

*(lão bạn nhi: phu nhân, bạn đời già của ổng)

“Lão gia?” Hoàng phu nhân khó hiểu.

“Ta đã nghĩ đang êm đẹp sao tự dưng lại cháy, không cần hỏi a, là có người nghĩ đến con rể ta, chẳng lẽ là có ai đó muốn hại hân!” Hoàng viên ngoại nói với quần gia, “Mau thỉnh Triền đại nhân tiến đến!”

Quần gia gật đầu, suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, “Hân còn mang theo người tới nữa.”

“Là nha sai Khai Phong phủ sao?” Hoàng viên ngoại cũng không ngạc nhiên, Triền Chiêu tốt xấu cũng là quan tứ phẩm, Khai Phong phủ cũng là nha môn khí phái, làm gì có đạo lý đi ra phá án một mình.

“Nhìn không giống.” Quần gia nói, “Ấn, một công tử mặc bạch y phục, trông rất tuấn, còn có một thư sinh rất thanh tú, còn bé một hài tử, còn có một nam nhân hắc y phục, trông có chút dọa người, một người có mái tóc đỏ như lửa...”

Hoàng viên ngoại tâm sự nặng nề, nghe quần gia nói thì thấy phiền toái, giậm chân, “Ai nha, người quần hân là ai, chỉ cần là Triền Chiêu mang đến, đều mời tới đây!”

“Dạ!” Quần gia vội chạy ra.

Bọn Triền Chiêu sau khi vào Hoàng phủ, ngồi ở phòng khách uống trà, Hoàng viên ngoại đi ra tiếp đãi, trước tiên bồi tội với Triền Chiêu, nói trong nhà có tang sự, không thể ra cửa nghênh tiếp...

Triền Chiêu khoát khoát tay, bảo hân không cần khách khí, mình là vì công sự mà tới.

Hoàng viên ngoại bèn hỏi Triền Chiêu, là chuyện gì.

Triền Chiêu suy nghĩ một chút, cũng không nhiều lời về chuyện nha hoàn của Bạch phủ, cũng không phải nói có ý định giấu diếm hay thiên vị ai, mà là hiện tại tình huống không rõ ràng, lỡ như nói ra chuyện gì truyền đi, phỏng chừng sẽ khiến cho Khai Phong phủ nhân tâm hoảng sợ.

“Lúc này khi ta ăn cơm nghe được có người nhắc tới trong nhà viên ngoại vô cớ bị cháy.” Triền Chiêu nói, “Cảm thấy có chút kỳ quặc, cho nên muốn đến xem nơi bị cháy và thi thể Tào công tử một chút... Không biết có tiện hay không.”

“Tiện lắm!” Hoàng viên ngoại gật đầu, “Ta cũng thấy con rể ta chết kỳ quặc, Triền đại nhân phiền đi xem một cái, ta cũng an tâm hơn, nếu như là thiên tai, ta đây liền chịu, nhưng nếu có người mưu hại con rể hại

nữ nhi của ta thủ tiết, Triển đại nhân ngài phải giúp ta đòi lại công đạo a! Ta nhất định phải đến Khai Phong phủ kể ra oan tình.”

Triển Chiêu gật đầu, Hoàng viên ngoại bèn đứng lên dẫn đường.

Nơi cháy là thư phòng ở Hoàng phủ, hầu như bị đốt thành một mảnh cháy sém, xà nhà đều đốt thành than, cả gian phòng đều sụp xuống.

Âu Dương Thiệu Chinh ngồi xổm xuống gỗ gỗ than củi cứng như đá, nhìn nhìn xung quanh, chỉ thấy ngoại trừ thư phòng thì những nơi khác đều hoàn hảo không có tổn hao gì.

Âu Dương ngẩng đầu liếc nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhìn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường — Mọi người ngẫm hiểu nhưng không nói, loại thời tiết này mặc dù là hanh khô hay gió to, đang êm đẹp sao tự dưng lại bị cháy đến sạch sẽ như vậy, trừ phi rước dầu hỏa...

“Ta có thể xem thi thể một chút không?” Công Tôn hỏi Hoàng viên ngoại.

“Hảo, linh đường ngay phía trước.” Hoàng viên ngoại muốn dẫn đường, lại có chút lo lắng mà liếc nhìn Tiểu Tứ Tử, tựa hồ đang nghi hoặc — Tiểu hài tử cũng muốn vào linh đường xem thi thể?

Công Tôn nhớ tới, tuy rằng Tiểu Tứ Tử không sợ thi thể, nhưng cũng không nên xem nhiều, vì vậy bèn tiện tay giao cho người khác bế giúp một chút.

Triệu Phổ vươn tay, “Đến, Tiểu Tứ Tử.”

Thông thường, Công Tôn không rảnh, người đầu tiên Tiểu Tứ Tử nhào đến nhất định là Triệu Phổ.

Lúc này cũng vậy, khi Triệu Phổ vừa giang hai tay, Tiểu Tứ Tử cũng giang hai tay, cười tủm tỉm như là định lao tới, nhưng vừa lao tới phân nửa, Tiểu Tứ Tử đột nhiên nghĩ tới gì đó, dẫu mở một cái, liền chuyển hướng, trực tiếp nhào về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, theo bản năng vươn tay đón lấy, vịn Tiểu Tứ Tử, hai người đối diện.

Tiểu Tứ Tử phồng má, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, ý là — Muốn người bế!

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, lại nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ ôm ngực — Đau lòng a! Tiểu Tứ Tử ghét hẳn rồi!

Triển Chiêu cũng có chút khó hiểu, nhẹ nhàng huých Triệu Phổ một cái, ý là — Người làm gì nó hả?

Triệu Phổ oan uổng a, đầu lắc như trống bỏi — Tháng sáu sương bay a, lão tử cứng nó như con ruột mà!

(Tháng sáu sương bay: chỉ người bị oan khuất. Thời kỳ chiến quốc, Yên Chiêu Vương thỉnh các hiền nhân nước Tề trong đó có Trâu Diễn đến để giúp mình thống trị quốc gia, một số người ở nước Yên bất mãn với Trâu Diễn, gièm pha đàm tiếu trước mặt Yên vương, khiến Trâu Diễn bị tù oan, lúc đó là giữa hè tháng sáu, trời giáng đại phong tuyết. Yên vương ý thức được oan khuất của Trâu Diễn, bèn thả hẩn ra.)

Âu Dương vuốt cằm, “Chẳng lẽ Tiểu Tứ Tử nhìn thấu thể chất lưu manh của vương gia, nghĩ gần mực thì đen gần đèn thì sáng*? Tiểu hài tử có tiền đồ a!”

*(nguyên văn: cận mực giả hắc cận chu giả xích)

Triệu Phổ không nói gì mà lườm hẩn một cái, Âu Dương cười xấu xa.

Công Tôn theo Hoàng lão gia tiến vào linh đường, nhưng cũng theo dõi tình huống ở phía sau, có chút khó hiểu — Tiểu Tứ Tử không phải có tiếng là thích Triệu Phổ nhất sao, đêm qua còn dựa vào xe ngựa hàn huyên tới đêm nữa mà, không biết một lớn một nhỏ có cái gì để trò chuyện nữa? Triệu Phổ cũng thật là vô vị, cùng một tròn vo bốn tuổi rưỡi cũng có thể trò chuyện cả đêm, sao hôm nay Tiểu Tứ Tử lại không để ý tới hẩn?

Bất quá Công Tôn không có thời gian nghĩ nhiều, vào linh đường với Hoàng viên ngoại, sau khi dâng hương, nói tiếng “Thất lễ”, bèn đi kiểm tra thi thể Tào Kiếm trong quan tài.

Viện tử bên ngoài, Triển Chiêu bởi vì công sự quan trọng, theo đi vào, Triệu Phổ đến góc tường đứng để trị liệu vết thương lòng, Âu Dương ở một bên vỗ vai hắn nói cho đẹp là an ủi.

Chỉ lưu lại Bạch Ngọc Đường bế Tiểu Tứ Tử đứng giữa sân, đối diện với bé.

Tiểu Tứ Tử vịn vẹo hai cái, cảm thấy bị bế rất khó chịu.

Bạch Ngọc Đường đang bế cũng khó chịu, nhịn không được bèn hỏi Tiểu Tứ Tử, “Sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử dẫu mở một cái, nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Tiểu Tứ Tử nói câu này rất nhẹ, nhưng Bạch Ngọc Đường nghe được, hình như nói là cái gì, “Cửu Cửu nói chẳng có ai vừa mắt...”

Bạch Ngọc Đường nhũn mảy, “Cái gì chẳng ai vừa mắt?”

Tiểu Tứ Tử lầm bầm, nói nương của Triệu Phổ bảo hắn đón dâu, hắn nói chẳng vừa mắt ai.

Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ, “Vậy thì sao?”

Tiểu Tứ Tử dẫu mở, “Phụ thân tốt như vậy mà hắn cũng không vừa mắt.”

Bạch Ngọc Đường nhướng mi, dở khóc dở cười, thấy Triệu Phổ ở còn đang len lén nhìn sang bên này, tựa hồ rất lưu ý Tiểu Tứ Tử tại sao không thèm nhìn mình.

Bạch Ngọc Đường tiến đến bên tai Tiểu Tứ Tử, thấp giọng nói, “Người hiểu lầm rồi, Triệu Phổ nói không vừa mắt ai, là nói nữ nhân.”

Tiểu Tứ Tử sững sốt, “Nữ nhân?”

“Phụ thân người là nam.” Bạch Ngọc Đường nói, ngắc đầu giúp Tiểu Tứ Tử hỏi Triệu Phổ, “Người có thấy Công Tôn vừa mắt không?”

Triệu Phổ nghe thấy ù ù cạc cạc, cũng không suy xét câu nói của Bạch Ngọc Đường liền gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhướng mi với Tiểu Tứ Tử, ý là —— Xem! Ai cũng không vừa mắt, chỉ vừa mắt phụ thân người!

Gương mặt tròn vo nguyên bản đang trầm xuống của Tiểu Tứ Tử biến thành hướng tới, nụ cười cũng xuất hiện...

Bạch Ngọc Đường âm thầm cảm khái, tròn vo sần mi khổ kiếm và tròn vo mặt mày rạng rỡ thực sự là rất khác.

Nghĩ xong, Bạch Ngọc Đường đi qua đem Tiểu Tứ Tử đặt vào trong tay Triệu Phổ.

Triệu Phổ ngây ngô tiếp đón.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ hắn, ngọt ngào kêu một tiếng, “Cửu Cửu!”

Triệu Phổ kinh ngạc, bất quá cũng vội lên tiếng, “Ồi.”

Tiểu Tứ Tử rất hài lòng mà nói, “Cửu Cửu, tốt nhất đó!”

Triệu Phổ trong lòng thoải mái a... Đồng thời cũng kỳ quái, tròn vo này lúc ăn có phải bị thịt viên làm nghẹn hay không? Tâm tình dao động thật lớn... Phỏng chừng điểm này giống như phụ thân nó, ai nha, không phải thân sinh cũng mưa dầm thấm đất học mãi thành quen a, sau này đừng như phụ thân nó thường thường bộc phát tính tình, phải giám sát chặt chẽ, phải dẫn đi con đường đúng đắn!

Bên kia, Âu Dương Thiếu Chính vuốt cằm nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, tự hỏi —— Di? Thú vị a.

Bạch Ngọc Đường xoay người vào linh đường, lúc này, Công Tôn đang kiểm tra thi thể.

Nguyên bản, Hoàng viên ngoại tìm thổ công (người nặn tượng đất) tới, muốn sửa chữa thi thể của Tào Kiếm một chút, ít nhất lúc hạ táng còn có hình dạng, đừng giống như khối than cốc, nhưng thổ công vừa nhìn đã bị dọa chạy, nói căn bản không thể nào sửa được.

Công Tôn nhìn kỹ tình huống của thi thể, từ trong hầu bao lấy ra một cái bao tay màu đen, không biết làm từ loại tơ nào, sau khi đeo vào lại lấy ra một con dao nhỏ, cắt da thịt trên cổ thi thể, cắt tới ngực.

Hoàng viên ngoại nhìn thấy thì có chút buồn nôn, cũng không đành lòng nhìn, vội chạy ra ngoài thông khí.

Triển Chiêu cũng không biết Công Tôn muốn làm gì.

Bạch Ngọc Đường vừa bước vào linh đường, chỉ thấy Công Tôn xé mở ***g ngực của xác cháy, với tay vào, móc ra một lá phổi...

Bạch Ngọc Đường yên lặng xoay người đi ra.

Công Tôn nâng phổi lên nhìn một hồi, lại thả lại, tiếp đó với tay vào moi moi, móc ra bộ gan.

Triển Chiêu giật giật khoe miệng, tuy rằng biết khám nghiệm tử thi làm như vậy là chuyện thường, nhưng động tác moi nội tạng của Công Tôn rất tự nhiên, giống hệt động tác Tiểu Tứ Tử moi kẹo trong hà bao, hẳn liền cảm thấy giọng nói có chút nghệt, quả thật nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo a.

Hoàng viên ngoại ở ngoài lau mồ hôi, tâm nói thư sinh yếu đuối xinh đẹp này sao lại thẳng tay như vậy chứ a... Thật là đáng sợ.

Công Tôn cắt miếng gan ở dưới, tìm một cái chén nhỏ, bên trong thả chút được thủy tùy thân mang theo, bỏ gan vào trong, chỉ chốc lát sau, Triển Chiêu thấy được thủy nguyên bản không màu biến thành màu lục thẫm, nhú mảy... Một người thường như hắn cũng biết, khẳng định có môn đạo.

Công Tôn ra linh đường, đến bên giếng nước trong viện, kéo một thùng nước, đổ chút được phần vào, tháo xuống bao tay, nhúng vào nước, tỉ mỉ rửa rồi cất đi.

Mọi người liền chú ý đến hai tay y rất sạch sẽ, cặp bao tay kia dĩ nhiên không thấm nước. sau đó Công Tôn lại múc nước, tỉ mỉ lấy tạo giác (xà phòng) rửa tay.

Triệu Phổ liền thắc mắc, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Bao tay kia của phụ thân ngươi làm bằng gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử trả lời, “Là phụ thân nhờ nữ công giỏi nhất ở gia hương làm riêng cho đó, hai tầng thiên tà mị, ở giữa có một tầng giấy dầu.”

Triệu Phổ hiểu rõ, gật đầu, “Thì ra là thế, phụ thân ngươi thật là thông minh a.”

Nụ cười của Tiểu Tứ Tử lập tức lớn hơn một chút.

Triệu Phổ tìm ra một bí quyết, thì ra muốn để tròn vo này hài lòng, thì khen phụ thân nó là được a.

...

Công Tôn rửa sạch tay, nói với Triển Chiêu, “Tào Kiêm là trúng độc chết, lúc cháy thì hắn đã chết. Trong phổi hắn không có khói, biểu thị lúc cháy thì đã tắt thở, mà trong gan hắn còn lưu lại độc được, độc có thể là đi qua rượu mà vào bụng, hẳn là hạc đỉnh hồng.”

“Ai nha!” Hoàng viên ngoại nhảy cao ba thước, “Con rể ta thích uống hai chén, đặc biệt buổi tối lúc đọc sách viết vài thứ... Ai hại con rể ta?!”

Triển Chiêu hỏi hắn, “Ai rót rượu cho hắn?”

Hoàng viên ngoại vội gọi quản gia tới.

Quản gia rất ngu ngơ, nói, cô gia buổi tối thích uống rượu Hoa Điều, thông thường đều là hắn ra ngoài mua từ tửu trang ở góc đường mang về.

“Lão bản tửu trang đó là một lão đầu vừa câm vừa điếc.” Quản gia giải thích, “Chúng ta đã mua rượu ở chỗ hắn vài thập niên, lảng giềng cũng uống ở đó, cho tới bây giờ chưa từng xảy ra chuyện a.”

Triển Chiêu biết, tám phần mười không liên quan tới tửu trang đó, hẳn nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường —— Có thể liên quan tới nhà hoàn kia, nàng có động cơ, mới có thể ra tay rồi lẩn trốn.

Bạch Ngọc Đường gật đầu biểu thị lý giải.

Triển Chiêu quay đầu hỏi Hoàng viên ngoại, “Viên ngoại, Tào Kiếm có cừu nhân hay không?”

“Có!”

Không đợi Hoàng viên ngoại nói, chợt nghe thanh âm của một nữ nhân vang lên.

Mọi người nhìn ra cửa viện, một nha hoàn đỡ một nữ tử sắc mặt tái nhợt, toàn thân tố y đi ra.

“Thụy Vân.” Hoàng viên ngoại vội tiến lên dìu, “Sao ngươi lại tới đây, cẩn thận cảm lạnh.”

Mọi người đại khái đoán được, vị này chính là tức phụ của Tào Kiếm —— Hoàng gia tiểu thư, Hoàng Thụy Vân.

“Ta biết, tướng công ta có một cừu nhân, hận hấn tận xương tủy.” Hoàng Thụy Vân nói, “Đó là một nha hoàn, tên đầy đủ ta không biết, nhưng ta biết nàng gọi là Hạnh Nhi, là một nha hoàn ở một nhà có tiền, nhưng là nhà ai, ta không rõ lắm.”

Tất cả mọi người không nói lời nào, trong lòng cảm khái —— Thật sự gọi là Hạnh Nhi a.

Triển Chiêu hỏi, “Hoàng tiểu thư cho rằng Hạnh Nhi sát hại Tào Kiếm?”

“Chính là nàng hại chết tướng công, nàng trách tướng công ta!” Hoàng Thụy Vân vừa lau nước mắt vừa nói, “Nàng là đồng hương của tướng công ta, mê luyến tướng công ta, nhưng tướng công ta lại không có cảm tình gì với nàng. Sau khi thành thân với ta, nàng kia dây dưa không dứt, tướng công bản tính thuần phác, không đành lòng làm nàng ta tổn thương, cho nên nơi chốn nhường nhịn, nhưng nàng lại làm trầm trọng thêm. Chúng ta một tháng trước đã gặp nàng, nàng nguyên rửa tướng công ta không chết được tử tế, chết không toàn thây, còn nói nàng chết cũng sẽ không bỏ qua cho tướng công ta...”

Hoàng viên ngoại nghe được thì liên tục giậm chân, “Ai nha, Thụy Vân, chuyện lớn như vậy sao ngươi không nói?”

Hoàng Thụy Vân bắt đầu kể, “Cha, tướng công sợ các người lo lắng, bảo ta không được nói.”

Mọi người yên lặng liếc mắt nhìn nhau —— Vị Hoàng tiểu thư này thật đơn thuần, thảo nào bị Tào Kiếm lừa gạt, phỏng chừng là Tào Kiếm sợ Hoàng lão gia tâm sinh hoài nghi, tra ra phong lưu sử trong quá khứ của hắn.

Hoàng viên ngoại nhíu mày, bảo người dìu Hoàng Thụy Vân đi nghỉ ngơi, ở đây hắn sẽ xử lý.

Lúc Hoàng Thụy Vân đi còn đang khóc, nói tướng công nàng bị chết oan uổng, nhờ mọi người giúp hắn lấy lại công đạo.

Hoàng viên ngoại trầm mặt hỏi Triển Chiêu, “Triển đại nhân, tuy rằng ta không dám nói vị Hạnh Nhi kia là hung thủ, nhưng nàng quả thật có hiềm nghi...”

Triển Chiêu gật đầu, “Viên ngoại không cần lo lắng, ta sẽ điều tra rõ ràng, mặt khác, nếu đã chứng minh đây là hung án, còn thỉnh Hoàng lão gia viết đơn kiện, đến Khai Phong phủ cáo trạng, chúng ta hảo tra án.”

“Phải phải!” Hoàng viên ngoại vội gật đầu, phân phó người tìm trạng sư viết đơn kiện.

Mọi người từ biệt Hoàng viên ngoại quay về Khai Phong phủ, trong lòng cũng nghi hoặc trọng trọng —— Tại sao lại như vậy?

Triển Chiêu hỏi Công Tôn, “Tiên sinh, trên thi thể còn có đầu mối khác không a?”

“Có a.” Công Tôn gật đầu.

“Đầu mối gì?” Tất cả mọi người nhìn Công Tôn.

Công Tôn đón lấy Tiểu Tứ Tử, không nhẹ không nặng nói một câu, “Người chết là một nữ nhân.”

...

“Hả?!”

Mọi người trầm mặc một lát, kinh hô ra.

Ngay cả Bạch Ngọc Đường luôn luôn mặt than cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Phụ thân sao người có thể thần nhiên như vậy!”

Tất cả mọi người gật đầu — Đúng vậy đó!

Triển Chiêu thắc mắc hỏi Công Tôn, “Người vừa này không nói... Chẳng lẽ?”

Công Tôn cười, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, hồi này có thấy Hoàng tiểu thư kia không?”

“Có nha.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Thân thể của nàng có khỏe hay không?” Công Tôn hỏi.

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, gật đầu, “Khỏe.”

“Nàng có giống như bị kích thích, thể xác và tinh thần kiệt quệ thống khổ, ngất xỉu cả đêm hay không?” Công Tôn hỏi tiếp.

Tiểu Tứ Tử gãi gãi cái ót, nghiêng đầu, “Không giống... mặt nàng tuy hơi trắng, nhưng trong mắt không có một tơ máu nào, thân thể tuy rằng hơi nghiêng ngã nhưng bước chân không lảo đảo, còn nữa còn nữa, màu ở nhân trung và ấn đường đều bình thường a, trên mặt cũng không có ảm đạm đúng không a phụ thân? Là một người rất khỏe nha.”

Công Tôn gật đầu, biểu thị thỏa mãn với đáp án của Tiểu Tứ Tử.

Mọi người ở đây đều là thông minh.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Giả vờ...”

“Tiểu thư đó là giả vờ, viên ngoại lại không giống.” Triệu Phổ lẩm bẩm.

“Chính xác!” Công Tôn gật đầu, “Hoàng viên ngoại hiển nhiên lao lực quá độ.”

“Người chết là nữ nhân, vậy Tào Kiếm không chết.” Âu Dương Thiếu Chinh nhíu mày, “Hạnh Nhi lại không thấy...”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau — Xem ra, vị Hoàng tiểu thư nhìn như đơn thuần kia, một chút cũng không đơn thuần a!

.
.

Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Trong án có án

.

Mọi người vốn chỉ là tiện đường đi dạo tới Hoàng phủ, không ngờ lại tra ra được một vụ án kỳ quái.

Nguyên bản Hoàng Thụy Vân và Tào Kiếm là người bị hại, lúc này thoáng cái biến thành kẻ hại người, hiểm nghi rất cao.

Bọn Triển Chiêu đầy bụng hồ nghi, trở lại cổng Khai Phong phủ, liền thấy Trương Long Triệu Hổ mang theo một nhóm đông nha dịch trở về.

“Có đầu mối không?” Triển Chiêu hỏi.

Trương Long Triệu Hổ lắc đầu, “Triển đại nhân, chúng ta không chỉ Đông ngoại ô, mà cả Khai Phong thành cũng lật tung lên rồi, còn hỏi rất nhiều người qua đường, cũng không tìm được vị cô nương kia.”

Triển Chiêu khẽ nhú mày, hư không biến mất sao? Hay là thật sự gặp phải độc thủ rồi.

“Lại nói, còn bị chúng ta phát hiện một chuyện quái lạ.” Mã Hán nói với Triển Chiêu, “Lúc chúng ta đi tìm người, có mấy quần sự của vài thế gia tới gặp chúng ta, nói là trong phủ bọn hắn, cũng mất rất nhiều nha hoàn.”

“Cái gì?” Triển Chiêu giật mình.

“Đúng vậy, đại thể cũng có tào ngộ giống với nha hoàn ở quý phủ của Bạch ngũ gia.” Triệu Hổ nói, “Nghe nói là bị lừa gạt tình cảm, cũng nghe nói là cùng người bỏ trốn rồi bị vứt bỏ... Nói chung đều là bị phụ tâm hán làm thương tổn, điểm giống nhau, chính là bọn họ hơn nửa đêm mang nền thơm tiền giấy ra ngoài, rồi không thấy trở lại.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Có chuyện này!

“Ai nha, có phải xuất hiện bất cóc không?” Âu Dương Thiếu Chinh nhin không được hỏi, “Bất cóc này không lừa gạt tiểu thư mà lừa gạt nha hoàn a.”

Triệu Phổ nhú mày, “Có thống kê lại chưa, tổng cộng mất bao nhiêu người?”

“Tính tới giờ là sáu.” Triệu Hổ trả lời, “Chúng ta chuẩn bị dẫn theo nhiều người nữa đến từng nhà tra hỏi, tỉ mỉ tính toán.”

“Đã sáu người, nhiều vậy sao...” Triển Chiêu nhú mày, “Sao không thấy ai báo án.”

“Có thể lý giải.” Công Tôn thở dài, “Cũng không phải chuyện gì vinh quang, có thể chủ nhân gia sợ nhận trách nhiệm, nên bèn giấu đi.”

Tứ đại hộ vệ mang theo người phân công nhau đi thăm dò, bọn Triển Chiêu vào Khai Phong phủ.

Bao Chứng vừa lúc đi tới, thấy Triệu Phổ còn rất kỳ quái hỏi, “Vương gia người chưa tiến cung sao?”

Triệu Phổ thắc mắc, “Tiến cung?”

“Bất vương gia nói hoàng thượng phái người tìm người khắp nơi đó.” Bao Chứng cười ha hả, “Nói là đêm nay muốn thưởng Song Hoàng với người.”

(Song Hoàng: hát đôi, một người biểu diễn động tác, người kia ở bên trong sân khấu hát hoặc nói, ở đây bác ý Bao là kẻ xướng người họa)

Triệu Phổ sờ sờ cằm, “Xướng cái gì Song Hoàng a?”

Bao Chứng bước lên một bước, tiến đến bên tai hắn nói hai câu.

“Nga?” Triệu Phổ đột nhiên hưng phấn lên, thuận tay đem Tiểu Tứ Tử lặng lẽ đưa cho Bạch Ngọc Đường bên cạnh, sờ sờ đầu bé một chút, quay đầu nói với Công Tôn, “Ta lần trước, một hồi các người tiến cung đi, trong cung đêm nay xác định chơi vui!” Nói xong, chạy mất dạng.

Công Tôn có chút khó hiểu —— Mặc gì nói với mình?

Bao Chứng cũng sờ sờ chòm râu.

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm phát tay a phát tay với Triệu Phổ, vừa liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường đang bế mình.

Bạch Ngọc Đường cũng rất thắc mắc, vì sao tất cả mọi người đều tiện tay đưa Tiểu Tứ Tử cho mình?

Tiểu Tứ Tử và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một hồi lâu, tiểu gia hỏa đột nhiên khoanh tay trừng hắn.

Bạch Ngọc Đường có chút ngu ngơ mà nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ cánh tay trái của Bạch Ngọc Đường, lại vỗ vỗ cái mông của mình, “Nâng chỗ này.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, bất quá vẫn làm theo.

Tiểu Tứ Tử lại vỗ vỗ cánh tay phải của hắn, “Dời xuống chút, nâng phía sau.”

Bạch Ngọc Đường nghe theo.

Tiểu Tứ Tử nhích nhích cái mông, “Bé cao chút.”

Bạch Ngọc Đường nghe theo, bế Tiểu Tứ Tử lên cao một chút, Tiểu Tứ Tử thuận tay ôm cổ hắn.

Công Tôn và Triển Chiêu bên cạnh đều gật đầu, “Đúng chuẩn rồi!”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm giúp Bạch Ngọc Đường chỉnh lý tóc tai, nói với hắn, “Sau này nên bế tiểu hài tử tương tự thế này! Giống như nâng một quả cầu tròn!”

Bạch Ngọc Đường bật cười, trả lại cho bé một câu, “Người không phải quả cầu tròn sao...”

Chỉ là Bạch Ngọc Đường vừa thốt ra miệng, chỉ thấy Công Tôn ở phía sau cuống quýt xua tay với hắn.

Nhìn lại Tiểu Tứ Tử.

Chỉ thấy mặt Tiểu Tứ Tử soạt một cái liền trầm xuống.

Bạch Ngọc Đường nhin cười —— Lại biến thành một tròn vo mặt xụ rồi.

Triển Chiêu lắc đầu —— Sao lại khi dễ Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường nghĩ mình có thể đã nói lời quá đáng, hắn nên dỗ dành bé nó vui vẻ vui vẻ, bắt quá nên dỗ dành tiểu hài tử như thế nào hắn lại không có kinh nghiệm, đang định hỏi Triển Chiêu một chút.

Lại nghe Tiểu Tứ Tử đột nhiên rất nghiêm túc nói, “Bạch Bạch là đại mỹ nhân, khuynh quốc khuynh thành đẹp nhất thiên hạ!”

...

“Phốc...” Triển Chiêu thoáng cái cười đến cong thắt lưng, Công Tôn vội bế Tiểu Tứ Tử lại, xoay người chạy vào trong Khai Phong phủ.

Bạch Ngọc Đường một lúc lâu mới lấy lại nhịp thở, nhìn nhìn bốn phía, mọi người đang nhin cười hai bên lập tức tan tác, ngay cả Bao Chứng cũng nỗ lực khống chế khóe miệng nhếch lên, bảo trì uy nghiêm của một vị đại nhân, cước bộ cái kia mềm mại a.

Cổng Khai Phong phủ to như vậy, chỉ còn lại Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ và Triển Chiêu đang ôm bụng khom lưng cười.

Bạch Ngọc Đường thấy hắn cười vui vẻ như vậy, vươn tay đẩy hắn một cái.

Triển Chiêu không đứng vững, lão đảo.

Bạch Ngọc Đường chấp tay sau lưng đi vào Khai Phong phủ.

Triển Chiêu đứng vững tí tởn đuối kịp, thuận tiện dùng khuỷu tay huých hắn một cái, cũng đựng cho Bạch Ngọc Đường lão đảo, rồi Triển Chiêu bỏ chạy tới phía trước.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu theo vào, cùng hắn tiến vào viện tử, vừa quan sát xung quanh, “Thì ra Khai Phong phủ dài như vậy.”

Triển Chiêu lui về một bước, đứng bên cạnh hắn, cười hỏi, “Cũng không tệ lắm ha?”

“Ân... Không tệ thì đúng là không tệ.” Bạch Ngọc Đường nói, vươn tay chỉ vào đám mèo lớn mèo nhỏ vừa ăn no, đang ngồi xồm thành một loạt mà liếm móng vuốt lau mặt hỏi, “Thân thích của ngươi?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu vươn tay hai véo hai bên quai hàm Bạch Ngọc Đường, nhéo khuôn mặt để nhìn của hắn, “Thức bá a di ta, đi ra xếp hàng nghênh tiếp ngươi đó, ngươi còn không biết chào hỏi!”

Bạch Ngọc Đường vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên bàn tay đang nhéo mặt mình của Triển Chiêu, “Nhẹ chút, khuôn mặt này mà hỏng không có cái thứ hai đâu.”

Triển Chiêu kinh ngạc, buông tay, thuận tiện giúp hắn xoa xoa san bằng, trong miệng còn nói, “Như thế, kéo hỏng thì quá lãng phí rồi...”

Bên này hai người đang đùa giỡn, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng líu ríu hưng phấn.

Hai người theo tiếng động nhìn qua, lại càng hoảng sợ, chỉ thấy tại cửa viện, đại khái có mười mấy nha hoàn vây quanh, ngay cả Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi cũng ở bên trong, không biết đã trà trộn vào từ lúc nào.

Đám nha hoàn lúc này có người ôm mặt có người cắn khăn tay.

Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu lại, chợt nghe tiếng hút không khí nổi lên bốn phía.

Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn nhìn, đám nha đầu kia có vẻ lại không chống cự nổi rồi... Cũng đúng, lúc trước Triệu Phổ và Công Tôn đi vào, các nàng đã bị kích thích không nhỏ, lại bị Tiểu Tứ Tử phủ thêm một đòn, phỏng chừng tâm can tỳ phế thận cũng không phải đặc biệt tốt, lúc này đòn sát thủ tới, cái ngoảnh đầu nhìn lại của Bạch Ngọc Đường phỏng chừng có thể khiến các nàng bị ‘giết’ đến thỏa mãn.

“Ai, chừa cho người ta một mạng để xây bảy tầng tháp đi*.” Triển Chiêu vươn tay túm tóc Bạch Ngọc Đường, để hắn quay đầu lại, sau đó nắm một góc tay áo trắng, “Đi, mời uống rượu.

*(lấy từ câu: Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp)

Bạch Ngọc Đường theo Triển Chiêu đi uống rượu của phủ Khai Phong.

Hai người vừa mới ra khỏi viện tử, phía sau đám nha hoàn đã nhịn không được, di oa kêu loạn.

Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi ôm má hỏi các tỷ muội mới ở xung quanh, “Phối không phối không?”

“Hảo phối hảo phối!” Đám nha hoàn gật đầu cái rụp, chợt nghe phía sau truyền đến một thanh âm, “Đúng là hảo phối...”

Đám nha hoàn soạt cái quay đầu lại, chỉ thấy Bao đại nhân vuốt cằm râu đứng phía sau các nàng.

Đám nha hoàn ôm má cũng quên mình định nói cái gì.

Chỉ nghe Bao đại nhân “Ha ha” hai tiếng, chấp tay sau lưng xoay người đi.

Đám nha hoàn trầm mặc một lúc lâu, Thần Tinh Nhi “Ai nha” một tiếng, “Bao đại nhân cũng rất khả ái đó...”

“Phải đó.” Nguyệt Nha Nhi ôm má, “Tuy rằng rất đen nhưng rất suât.”

Nói xong, tất cả nha đầu đều nhìn nàng, một lúc lâu, cùng nhau chỉ vào nàng, “Nguyệt Nha Nhi khẩu vị nặng quá!”

.

Không để ý tới một đám nha đầu cười đùa thế nào, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã ở trong viện tử uống rượu.

Công Tôn thay một bộ y phục khác, nắm tay Tiểu Tứ Tử đi ra, ôm lấy bé đặt bé lên ghế, đề đầu bé hướng sang Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu.

Công Tôn ngồi xổm xuống, nói với Tiểu Tứ Tử, “Nói a.”

Tiểu Tứ Tử tội nghiệp ngẩng đầu lên liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, chấp tay sau đít nhón đầu ngón chân dụi dụi, dẫu mỡ, “Ta sai rồi...”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt.

Công Tôn chợt chợt cái bụng Tiểu Tứ Tử, “Còn gì nữa.”

Tiểu Tứ Tử hé miệng, “Ta không có lễ phép.”

Công Tôn tiếp tục chợt chợt bé, “Tiếp tục.”

Tiểu Tứ Tử mếu máo, một viên tròn vo mếu máo, “Người không nên tức giận.”

Bạch Ngọc Đường thấy Công Tôn còn định chọt bé, vươn tay gạt qua, “Đồng ngôn vô ky, sao ta lại tức giận được.”

Tiểu Tứ Tử lén nhìn Công Tôn, như vậy là nói —— Xem đi! Đã nói hấn sẽ không tức giận.

Công Tôn ngồi xuống bên cạnh bé, Triển Chiêu cũng rót một chén rượu cho y.

Tiểu Tứ Tử chạy xuống phóng đến trong viện chơi với mèo nhỏ, đồng thời bị đám nha hoàn ẩn núp gần đó bắt được, dứt đủ loại đồ ăn.

Ba người uống vài chén, chợt thấy Bao Chứng đi vào viện, “Các người chuẩn bị một chút, trễ chút nữa cùng bản phủ tiến cung.”

Bạch Ngọc Đường và Công Tôn sững sốt.

Công Tôn chỉ chỉ vào mình, “Ta cũng phải đi?”

Bao Chứng gật đầu, “Hoàng thượng nghe nói ta tìm sư gia, nâng nặc đòi gặp người.”

Bao Chứng nói, chợt thấy Triển Chiêu nhảy mất với mình, liếc sang Bạch Ngọc Đường.

Bao Chứng cũng biết, Bạch Ngọc Đường không muốn tiến cung gặp hoàng thượng gì đó, bèn đi đến bên cạnh hấn, ngồi xuống bên bàn đá, cười nói, “Hoàng thượng đêm nay thỉnh là cơm nhạt, không cần dựa theo lễ tiết trong cung, mặt khác...”

Bao Chứng dừng lại một chút, “Tình hình cụ thể là nhờ Bạch thiếu hiệp giúp một chuyện.”

Bạch Ngọc Đường phiền muộn, bắt quả Bao Chứng dẫn người lên Thiên Sơn tra án, có thể nói là có ơn với phái Thiên Sơn, còn bắt đi cừu địch tác loạn ở phái Thiên Sơn hấn, hấn không lý nào không chừa cho ông mặt mũi, bèn nói, “Đại nhân mời nói.”

Bao Chứng mỉm cười, ai nói Bạch Ngọc Đường chất phác chứ, cảm kích hiểu lễ, gia giáo rất tốt.

“Hoàng thượng nói, bảo ta mang theo chí ít hai nữ tử có công phu tốt tiến cung... Nữ tử công phu tốt nhất Khai Phong phủ ta hấn là trù phòng đại nương...”

Triển Chiêu nhin cười, “Cần khôn thập thức thiêu hỏa côn (củ đốt lò)! ”

Bao đại nhân cũng cười, đây là chiêu thức mà Triển Chiêu hỗ trợ tổng kết được khi lần đầu tiên kiến thức cảnh trù phòng đại nương dùng thiêu hỏa côn đánh các nha dịch không ngoan ngoan ăn cơm, rồi cấp tốc truyền khắp Khai Phong phủ, ngay cả bách tính thành Khai Phong cũng biết.

Bạch Ngọc Đường hỏi một câu, “Võ công rất cao, là muốn cao bao nhiêu?”

“Người giang hồ bình thường đánh không lại.” Bao Chứng nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hướng về phía đối diện kêu một tiếng, “Thần Tinh Nguyệt Nha.”

Chưa tới một lúc, liền thấy hai nha hoàn chạy vào, hấn là vừa mới đùa giỡn với các nha hoàn ở Khai Phong phủ, lúc vào trên hai gò má còn đang cười, cúi đầu đứng sau Bạch Ngọc Đường, “Thiếu gia.”

Bạch Ngọc Đường hỏi Bao Chứng, “Hai nàng có được không?”

Bao Chứng lúc trước từng nghe Triển Chiêu nhắc tới, hai nha hoàn này công phu vô cùng tốt, nhưng chỉ thoát nhìn, đều chỉ mới mười sáu mười bảy, không biết có được không...

“Ách, thiếu hiệp, kỳ thực chuyện là như vậy.” Bao Chứng nói, lần này hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi ngoại trừ cả triều văn võ, còn có các sứ thần của phiên quốc. Trong đó sứ thần của Xa quốc phía nam là nữ, một môn phái võ lâm vừa thành lập, tên gọi là phái **, chuồng môn là...”

(cái chỗ dấu ** này là vì ta tìm không ra cái tên môn phái, mà bản lậu ta được thì chỉ có hai dấu này thôi, cho nên ta tạm dùng ** này nhé, tìm được bổ sung sau hoặc nàng nào biết thì nói cho ta biết nha -_-)

“Điều Tổ Tổ phải không?”

Bao Chứng còn chưa dứt lời, Nguyệt Nha Nhi đã hỏi.

Bao Chứng gật đầu, rất là kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều đã nghe đến môn phái này, bắt quá hẵn là vừa phát triển trong vài năm gần đây mà thôi, có vẻ rất đình đám tại Miển quốc, bắt quá dù sao cũng không phải võ lâm Trung Nguyên, cho nên không quá hiểu biết.

Bạch Ngọc Đường hỏi Nguyệt Nha Nhi, “Dùng công phu gì?”

Nguyệt Nha Nhi trả lời, “Điều Tổ Tổ là hoành không xuất thế, hẵn là xấp xỉ ba mươi tuổi, đường võ công không rõ, bắt quá thiện dùng độc chưởng và ám khí, thuộc về Nam phái. Kinh công hẵn là không tốt lắm, nhưng chưởng rất mạnh, dùng bạch xà nhuyển tiên.”

Bao Chứng thắc mắc, “Nguyệt Nha cô nương, nhận thức Điều Tổ Tổ?”

Thần Tinh Nhi ở bên cạnh chen vào, “Nguyệt Nha Nhi là Công Tôn tiên sinh phiên bản võ lâm!”

Công Tôn không nghe rõ, “A?”

“Công Tôn tiên sinh học rộng tài cao, cái gì cũng biết! Nhưng chuyện giang hồ võ lâm khẳng định không biết.” Tính cách của Thần Tinh Nhi dí dỏm hơn Nguyệt Nha Nhi rất nhiều, cũng hoạt bát không ít, trêu ghẹo, “Nguyệt Nha Nhi trí nhớ tốt, nằng dò la chuyện trong giang hồ, cái gì cũng biết!”

Công Tôn cười chấp tay với Nguyệt Nha Nhi.

Nguyệt Nha Nhi có chút xấu hổ.

Bạch Ngọc Đường hỏi Thần Tinh Nhi, “Có thể đánh thắng không?”

Thần Tinh Nhi nhướn mi một cái, “Đương nhiên.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói với Bao Chứng, “Đại nhân, Thần Tinh Nhi có bảy phần bản lĩnh của nương ta, đừng nói là người giang hồ bình thường, dù cho là giang hồ cao thủ, muốn thắng nàng cũng không dễ, trừ phi có công lực như ta và Triển Chiêu.”

“Nga...” Bao Chứng yên tâm gật đầu, nhanh chóng đứng lên chấp tay với Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi, “Đêm nay làm phiên hai vị cô nương theo bản phủ tiến cung, đến lúc đó, có lẽ phải giúp một tay.”

Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi vội hoàn lễ, “Đại nhân khách khí, có chuyện gì cần, tùy ý phân phó.”

Mọi người sau khi đàm xong, Triển Chiêu nhẹ nhàng vỗ Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Người có đi không?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, hẵn quả thật không muốn đi, gặp hoàng đế gì đó, bắt quá...

Đang suy nghĩ, Tiểu Tứ Tử không biết lúc nào đã chạy trở về, vươn tay nắm tay áo hắn, “Bạch Bạch cùng đi đi mà.”

Bạch Ngọc Đường nhìn bé.

Công Tôn ôm lấy bé, lườm bé, ý là —— Người lại có gì muốn phát biểu.

Tiểu Tứ Tử sờ sờ đầu, “Cùng đi náo nhiệt mà, nếu không Bạch Bạch một mình ăn cơm chiều không vui.”

Triển Chiêu cũng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, tuy nói Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi từ trước đến nay làm việc đắc lực, nhưng dù sao niên kỷ còn nhỏ, lỡ như bị thương, nương hẵn sẽ không khách khí với hắn, vì vậy gật đầu, “Hảo.”

Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi đối diện mở to hai mắt —— Oa! Thiếu gia ngày hôm nay tâm tình tốt đến kinh hoàng a! Quả nhiên vừa gặp Triển Chiêu thì cái gì cũng dễ nói.

...

Lúc chạng vạng, mọi người liền theo Bao đại nhân tiến cung.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chia nhau cưỡi ngựa.

Bao Chứng dẫn theo Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi, còn có Công Tôn bé Tiểu Tứ Tử, phân biệt ngôi kiệu tiến cung.

Vén lên rèm cửa sổ, Tiểu Tứ Tử nhìn phong cảnh bên ngoài.

“Phụ thân, Khai Phong thật sự rất lớn nga.” Tiểu Tứ Tử sau khi vào Khai Phong, tâm tình cũng rất tốt, hoặc là nói... sau khi gặp được mọi người, tiểu gia hỏa luôn rất hài lòng, Công Tôn cũng sắp không nhớ rõ lần gần nhất nó còn khóc đến nước mũi tèm lem nữa rồi.

“Tiểu Tứ Tử, một hồi tiến cung không được nói bậy a, có biết chưa?” Công Tôn nhéo nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Tận lực nói ít một chút.”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Còn nữa a, người khác hỏi người cái gì, người không được nói lời không tốt về Khai Phong phủ, cẩn thận người ta đưa người vào tròng*.”

*(nguyên văn: cấp nhĩ hạ sáo, khó giải thích quá mà cũng chẳng hợp với văn Việt nên đổi luôn ==)

Tiểu Tứ Tử thắc mắc, “Vào tròng là cái gì?”

Công Tôn cười cười, “Chuyện trong cung, phụ thân không hiểu, ân... nói thế nào nhỉ, Bao đại nhân quyền cao chức trọng...”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử có vẻ đã hiểu, gật đầu, “Phụ thân chúng ta không thể gây thêm phiền phức cho Bánh Bao Nhỏ đúng không?”

Công Tôn bật cười, nhéo mũi bé, “Đúng đó.”

Tiểu Tứ Tử vỗ ngực, bảo Công Tôn cứ yên tâm.

.

Tất cả mọi người tiến vào từ cửa Nam, Triển Chiêu dẫn theo Bạch Ngọc Đường đi cửa Bắc.

Cửa Bắc, quả nhiên rất nhiều thị vệ, Nam Cung Kỳ cầm một tấm bản vẽ, đang phân công nhân thủ.

Triển Chiêu xuống ngựa, “Nam Cung.”

Nam Cung Kỳ ngẩng đầu, thấy Triển Chiêu thì gật đầu, “Triển huynh.”

Triển Chiêu đi tới trước mặt, chỉ thấy Nam Cung Kỳ đang quan sát Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường quả thật không như những người tiến cung khác, ít nhất hẳn không thể hiện rõ là có hài lòng hay không hài lòng.

Nam Cung Kỳ chấp tay, “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, người này hẳn không nhận ra, bất quá hẳn hẳn biết mình là ai, tính cách có vẻ rất đặc biệt.

“Nam Cung Kỳ.” Triển Chiêu giới thiệu với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu rõ, đại nội đệ nhất cao thủ, cũng chấp tay lại.

Nam Cung làm ra tư thế thỉnh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền tiến cung, đi từ cửa Bắc, đi ngang qua vài con đường thật dài, hai bên đều là tường cao vây quanh, nguyên bản nghĩ là con đường hẳn phải càng đi càng rộng, không biết vì sao, càng đi càng hẹp.

Triển Chiêu ý thức được, lại đi lạc rồi, Bạch Ngọc Đường bắt đầu nhìn hẳn, “Hoàng cung Đại Tổng cầu tạo theo hình cái giếng, người đã quẹo hai lần, còn quẹo nữa chúng ta sẽ đi ngược ra cửa Bắc.”

Triển Chiêu xấu hổ gãi gãi đầu.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, vươn tay sờ sờ tường, chỉ về phía Đông, “Hắn là từ hướng này, đi ra đường nhỏ, thấy đường chính đi về phía Nam là được.”

Triển Chiêu chăm chú gật đầu, “Đúng vậy, giống như ta nghĩ đó, vì vậy nên mới mặt dày dẫn đường.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười cùng đi với hắn, khi Triển Chiêu lại một lần nữa không rõ phương hướng thì túm hắn một cái, chỉ chỉ một bên, ý bảo —— Bên này.

Triển Chiêu ngẩng đầu ưỡn ngực tiếp tục dẫn đường, thấy được đường chính rộng lớn của hoàng cung, âm thầm cảm khái —— Không ngờ lần này thành công đi ra! Dĩ vãng mỗi lần đều phải trực tiếp bay lên nóc nhà tìm đường, Bạch Ngọc Đường quả thật cần thiết để du lịch tại gia, vạn năng chuột vương!

Hai người đi một hồi, liền thấy phía trước có hai người đi tới, một mái đầu đỏ tươi đặc biệt nổi bật, hắn là Âu Dương Thiếu Chinh. Âu Dương sống vai đi với một nam nhân, thoạt nhìn chưa tới ba mươi, một thân hắc y nhưng không phải Triệu Phổ. Người này gầy hơn Triệu Phổ, da rất trắng, Âu Dương vừa đi vừa không biết đang nói cái gì, hắn chỉ lẳng lặng đi ở bên cạnh, thái độ mặt không biểu tình đó khiến Triển Chiêu cảm thấy hơi quen quen. Có điều... Bạch Ngọc Đường thường ngày mặt than, giống như băng sơn, người này thì có chút âm trầm, còn có một cổ lãnh khốc và ngoan lệ khí khó hiểu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Ai vậy, sát khí nặng như vậy?

“Uy!” Lúc này, Âu Dương thấy hai người bọn họ, vươn tay vẫy vẫy, nhiệt tình như lửa giống như màu tóc của hắn.

“Hai người đã tới, Nam Cung nói hai người đã sớm đi vào, có lẽ lại lạc đường.” Âu Dương Thiếu Chinh cười hì hì.

Triển Chiêu xấu hổ, cái chữ “lại” kia hơi bị chói tai.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, trong mắt hiện lên một tia bồn chồn.

Triển Chiêu nhìn trời —— Hoài niệm Bạch Ngọc Đường tương đối bình thường lúc mới gặp gỡ kia. Nghĩ tới đây, Triển hộ vệ sờ cằm, có vẻ như Bạch Ngọc Đường đối với người khác đều rất bình thường, chỉ là đối với mình thì cần quấy lại hay nói đùa... Vì sao?

Suy nghĩ một lúc lâu, Triển hộ vệ nghĩ thông suốt —— Người lành hay bị bắt nạt! Phỏng chừng là đạo lý này, mình quá dễ tính rồi!

“Ta giới thiệu nè.” Âu Dương Thiếu Chinh vỗ hắc y nhân âm trầm bên cạnh, “Huynh đệ ta, Trâu Lương.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức mà nhướng mi một cái —— Độc Lang Trâu Lương! Vị này chính là đệ nhất cao thủ của Triệu gia quân ngoại trừ Triệu Phổ, nhân xưng Tây Bắc Lang, là tả tướng quân của Triệu Phổ, thống soái cánh tả đại quân gần hai mươi vạn người, bách chiến bách thắng, thì ra tuổi còn trẻ như thế a.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu với hắn.

Trâu Lương nhìn Âu Dương.

Âu Dương nói, “Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường.”

Trâu Lương vẫn như cũ không nhúc nhích, tiếp tục nhìn Âu Dương.

Âu Dương nói, “Bằng hữu của vương gia.”

Trâu Lương chấp tay hành lễ, rất lễ phép, nhưng vẫn như cũ miệng vàng khó cạy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường yên lặng liếc mắt nhìn nhau —— Thi lễ chỉ vì bọn họ là bằng hữu của Triệu Phổ, quả nhiên tướng lĩnh của Triệu gia quân mỗi người đều có tính cách quý dị, duy nhất không đổi là thề sống thề chết thuần phục, tuyệt không hai lòng.

Âu Dương và Trâu Lương dường như còn có chuyện phải làm, từ biệt hai người, trước khi đi Âu Dương còn nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Đêm nay có náo nhiệt xem!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu —— Náo nhiệt?

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Yến (Tiệc)

Bữa yến yến này của hoàng gia bày trong hoa viên sườn đông hoàng cung, tuy nói là mở tiệc chiêu đãi cả triều văn võ, nhưng kỳ thực đại đa số quan viên đều chỉ ngồi vây quanh ngoại vi hoàng thành, không thấy được hoàng đế.

Mà chân chính có thể vào trong hoa viên hoàng cung cùng hoàng đế dùng bữa, chỉ có vài thành viên quan trọng, hoàng thân quốc thích, còn có sứ thần phiên quốc tới lần này.

Kỳ thực Triển Chiêu cũng chưa ăn cơm hoàng gia được mấy lần, lần đầu tiên là lúc mới gặp Bao đại nhân, khi phá vụ đại án ly miêu tráo thái tử, lúc đó hoàng thượng và thái hậu đơn độc thỉnh mọi người ở Khai Phong phủ, bày rất nhiều vị trí, ngay cả nha dịch, nha hoàn, tiểu tư đều thỉnh tới.

Triển Chiêu khi đó cùng Bao chứng kiến cung, kỳ thực chuyện này cũng xảy ra chưa bao lâu, lần đầu tiên gặp Triệu Trinh, ấn tượng với hắn không tồi.

Triển Chiêu sở dĩ lần đầu tiên gặp Triệu Phổ lại không hề nghĩ hắn là hoàng thân quốc thích, chủ yếu là vì Triệu Trinh và Triệu Phổ tuy rằng là thúc chất, tuổi tác cũng không kém nhiều, nhưng tướng mạo, tính cách, cảm giác gây nên cho người khác, quả thật khác biệt như trời với đất.

Nói không dễ nghe là, Triệu Phổ so với Triệu Trinh có vẻ vương khí hơn không biết gấp mấy lần, cũng khó trách trong quân và trong triều đã thường có người than thở, nghĩ Triệu Phổ hẳn nên kế vị mới đúng.

Cảm giác Triệu Trinh đưa tới cho người khác rất bình thường, tính cách cực kỳ ôn hòa, không có khí phách, nhưng lại có quý khí, dù sao cũng là hoàng đế mà.

Mặt khác Triệu Trinh gây nên cảm giác dường như không quá cơ trí, hoặc là nói hắn giấu diếm phong mang? Dù sao Triệu thị từ trước tới nay nhân đinh đơn bạc, hoàng đế Triệu Trinh này càng khó nói, vòng tới vòng lui chỉ có một hoàng tử là hắn, chưa từng có một huynh đệ tỷ muội, Triệu Phổ cũng không có ý tranh ngôi hoàng đế với hắn. Vì vậy càng nhiều người nghĩ hắn không phải vì ưu tú trở hết tài năng trong đông đảo hoàng tử, mà là vận may từ trên trời rơi xuống, luôn nghĩ hắn vô năng.

Nói chuyện với Triệu Trinh, sẽ cảm thấy hắn không hợp làm hoàng đế, người này không hề có chút tính công kích nào, tính tình nhân vương để chủ càng không có một chút, nói chuyện cũng hay cười cười, tư tư văn văn thanh âm không cao, thường ngày cũng không biết hắn làm cái gì, không hề xuất cung, lúc cả triều văn võ vừa gặp hắn, đều có một loại cảm giác vô lực không có tinh thần.

Nhưng cũng may là, Triệu Trinh có vài trọng thần chống đỡ.

Một vị là Bao Chứng.

Đừng nói cả triều văn võ, coi như là bách tính thiên hạ, chỉ cần Bao đại nhân nói Triệu Trinh là hoàng đế tốt, hơn phân nửa sẽ tôn hắn làm hoàng đế.

Một vị là Bàng thái sư.

Con rể nhà mình, Bàng thái sư đương nhiên là một thành phần Bảo Hoàng phái trung thành tới chết, ai dám có hai lòng, thái sư là người thứ nhất giết hắn.

Một vị là Bát vương gia.

Bát vương gia quyền cao chức trọng, lại nuôi nấng Triệu Trinh và Triệu Phổ trưởng thành, người này thông tuệ, khó được nhất là tâm địa thuần lương thập phần nhân từ, rất được bách tính Khai Phong kính yêu. Mặt khác có người nói trông cũng không tồi, mặc dù đã đến tuổi trung niên nhưng có vẻ rất trẻ trung, phong độ phiêu phiêu anh tuấn tiêu sái, y cũng là người Triệu Trinh nể trọng nhất tín nhiệm nhất.

Còn có vài vị trọng thần thôi không nhắc tới, đương nhiên còn có vị quan trọng nhất, chính là người cùng Triệu Trinh từ nhỏ chơi tới lớn, chỉ hơn hẳn hai tuổi – Triệu Phổ.

Triệu Phổ không như những cự thần, quan hệ giữa hắn với Triệu Trinh khó bề phân biệt, ngoại giới luôn đồn bọn họ bất hòa đủ chuyện, Triệu Trinh làm thế nào để áp chế Triệu Phổ, Triệu Phổ không phục Triệu Trinh như thế nào.

Chỉ có vài vị cự thần trong lòng rõ ràng, hai người này không giống thúc chất (chú cháu), mà càng giống huynh đệ ruột thịt, quan hệ rất thân.

Triển Chiêu ở trên đường đi kể sơ cho Bạch Ngọc Đường về những người mà hắn lý giải.

Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ hỏi một tiếng, “Triệu Trinh thật sự nhược như vậy?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Nói cho người chuyện này, tự người phán đoán đi.”

Bạch Ngọc Đường nhướng mi một cái, ý bảo Triển Chiêu nói.

“Lúc trước ta từng hỏi Bao đại nhân, Triệu Trinh có thực sự thích hợp làm hoàng đế không.” Triển Chiêu cười, “Bao đại nhân nói cho ta ba cố sự. Thứ nhất là cố sự về Nam Cung Kỹ.”

Bạch Ngọc Đường lặng yên nghe.

“Nam Cung từ rất nhỏ đã theo Triệu Trinh, năm đó hai người tuổi không lớn, có một lần thích khách ám sát thiếu chút nữa thành công, Nam Cung vì Triệu Trinh cản một kiếm, bị thương nhẹ, cuối cùng hữu kinh vô hiểm. Nhưng Lưu hoàng hậu vẫn muốn truy cứu trách nhiệm của tất cả thị vệ, để cho thích khách đánh lén rồi cuối cùng còn thành công bỏ chạy, bọn họ không tránh khỏi liên can.” Triển Chiêu cười hỏi, “Nếu người là hoàng đế, người sẽ làm thế nào?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Cầu tình chăng? Cơ hội tốt để lung lạc nhân tâm.”

“Ta cũng hiểu được Lưu hoàng hậu là cho Triệu Trinh một cơ hội, để hắn nhân cơ hội lung lạc nhân tâm.” Triển Chiêu tấm tắc hai tiếng, “Nhưng Triệu Trinh lại không làm như vậy.”

Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ, “Lẽ nào đều giết?”

“Cũng không phải.” Triển Chiêu nói, “Bao đại nhân kể, Triệu Trinh nói bọn họ rất là thất trách, hắn nên phạt, mình không tiện giúp đỡ xin khoan hồng, nếu không sau này thủ vệ trong cung sẽ ỷ vào sự nhân từ của hoàng thượng mà phớt lờ. Nhưng hắn còn nói mình rất thích những thị vệ này, đặc biệt không muốn đánh Nam Cung Kỹ, không bằng để Lưu hoàng hậu phạt bọn họ cái khác.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, “Rất thẳng thắn.”

“Hoàng hậu lúc đó cũng choáng váng, bèn hỏi Triệu Trinh nên phạt thế nào.” Triển Chiêu xòe tay nhún vai, “Triệu Trinh nói, cứ phạt mấy người bọn họ đi bắt thích khách đã chạy thoát kia, không bắt được, không cho trở về.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, hiểu rõ gật đầu, “Người luyện võ, không sợ đau, chỉ sợ nhục. Triệu Trinh để bọn họ bắt thích khách về, không phải phạt, là thưởng cho bọn họ một cơ hội để văn hỏi tôn nghiêm.”

Triển Chiêu gật đầu, “Nam Cung Kỹ mang người đi, ba ngày sau đã bắt được thích khách về, còn bắt được cả kẻ làm chủ đẳng sau, hoàng thượng tưởng thưởng bọn họ, không phải ban cho vàng bạc, mà là ban cho bọn họ xưng hào ‘Hoàng triều đệ nhất thị vệ’, đám người này cũng là ảnh vệ bên cạnh Triệu Trinh hiện giờ, lấy Nam Cung Kỹ dẫn đầu, công phu rất cao, trung tâm như một.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Cố sự thứ hai là về Triệu Phổ.” Triển Chiêu nói tiếp, “Năm ấy, Triệu Trinh tám tuổi, Triệu Phổ mười tuổi. Triệu Phổ từ nhỏ đã nghịch ngợm phá phách, Triệu Trinh khi bé nghe nói thân thể không khỏe. Bất quá

Triệu Phổ đi đâu cũng mang Triệu Trinh theo, Triệu Trinh cũng theo đuôi hần. Trung thu năm nọ, Triệu Phổ dẫn theo hai tiểu tư choai choai trong vương phủ đi bắt cua đồng.”

Bạch Ngọc Đường giật giật khoe miệng, “Hần khi còn bé cũng rất nhàm chán, tết trung thu ăn cua đi mua không phải được rồi sao.”

“Cuối thu trời lạnh, Triệu Phổ không cho Triệu Trinh xuống sông, bảo hần ở nhà chờ, không được cho vương gia vương phi biết, nếu không sẽ không cho đi.” Triễn Chiêu nói tiếp, “Nhưng đợi khi chàng vắng, đột nhiên hạ mưa to, Triệu Trinh ở trong sân nhìn nhìn sắc trời một hồi, không mang dù, chỉ cầm hai cuộn dây thừng chuồn ra vương phủ.”

Bạch Ngọc Đường thắc mắc —— Tại sao?

“Triệu Trinh ở bờ sông tìm được Triệu Phổ và hai tiểu tư đang bị vướng trên một thân cây, thì ra bọn họ gặp lũ đột ngột, đang không cách nào xoay sở, liền thấy Triệu Trinh tới bên bờ. Triệu Phổ thấy hần cột sợi dây lên người mình rồi lại cột lên thân cây, sợ hãi, bảo hần đừng xuống nước, coi chừng chết đuối, mau về nhà gọi người. Triệu Trinh lại nói nếu về nhà gọi người, Triệu Phổ ít nhất một năm đừng hòng ra khỏi vương phủ, vì vậy xuống nước.”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, buồn cười, “Với tính cách của Triệu Phổ, từ nay về sau đừng nói không tranh ngôi hoàng đế với Triệu Trinh, vào nước sôi lửa bỏng cũng không tiếc.”

“Chính là như vậy, nghe nói khi Triệu Trinh bơi tới bên gốc cây nọ thì đã dùng hết toàn bộ khí lực, Triệu Phổ túm sợi dây, đưa hần và hai tiểu tư lên bờ.” Triễn Chiêu cười, “Lúc về tất cả đều ướt sũng, Triệu Trinh bèn nói mình chạy ra ngoài quên mang theo ô, Triệu Phổ đi tìm hần, nhờ vậy vương gia và vương phi mới không truy cứu. Sau đó, Triệu Trinh bệnh ba ngày, sốt tới nổi thiếu chút nữa là chết.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Bản tính thuần lương như thế sao?”

“Ngay từ đầu ta cũng nghĩ thế.” Triễn Chiêu mỉm cười, “Nhưng người đoán khi Triệu Trinh tỉnh lại đã nói gì với Triệu Phổ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Hần thấy Triệu Phổ áy náy, đã nói, khổ sở cái gì? Chỉ cần ta không chết, lần này là ta kiếm lời rồi!”

Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, gật đầu, “Muốn bảo Triệu Phổ thuần phục không phải chuyện dễ dàng, Triệu Trinh mới tám tuổi mà đã dùng mệnh cuộc một trận, cuối cùng cuộc thắng, đổi lấy một đời trung tâm của Triệu Phổ.”

Triễn Chiêu gật đầu.

“Còn chuyện thứ ba?” Bạch Ngọc Đường thật ra đã bắt đầu hiếu kỳ về Triệu Trinh.

“Ba vị phi tử ở hậu cung, mỗi người đều có đặc sắc, nhưng cho tới bây giờ đều không cãi nhau.” Triễn Chiêu cười cười vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Ba nữ nhân một tướng công ác! Chưa bao giờ cãi nhau, hậu cung hòa thuận, an ổn giống như không tồn tại!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, biểu thị khen ngợi, “Rất có sức thuyết phục.”

Triễn Chiêu chấp tay sau lưng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Vậy người nghĩ hoàng đế này thế nào?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Thích hợp làm hoàng đế hơn Triệu Phổ.”

Triễn Chiêu gật đầu, “Bao đại nhân cũng nói vậy a.”

Hai người nhỏ giọng trò chuyện, tiến vào hoa viên, liền thấy được cung nữ thái giám đang bận rộn tới lui.

Các tiểu cung nữ đều ngóng trông Triễn Chiêu mau tới, hôm nay thật sự là ngon mắt, ngoại trừ có Cửu vương gia để ngắm, còn có một thư sinh xinh đẹp và một tiểu hài nhi giống như búp bê sứ, lại còn Triễn Chiêu nữa...

Chỉ là bọn họ xa xa không ngờ được kinh hỉ còn ở phía sau, Triển Chiêu không chỉ tự dâng mình tới, mà còn mang theo một bạch y phục đại soái ca, bọn họ nhìn tới nổi muốn từ cửu khúc kiều (cây cầu chín nhịp) quãng mình xuống ao cá chép.

Công Tôn còn thắc mắc, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã đi đến trước mặt mình, “Sao chậm thế? Hai người không phải tới sớm lắm sao?”

Triển Chiêu xấu hổ, lại không thể nói mình bị lạc đường.

Nhưng Bạch Ngọc Đường lại lên tiếng, “Gặp được bọn Âu Dương ngoài cửa nên hàn huyên vài câu.”

Công Tôn gật đầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi xuống nhìn quanh khắp nơi, không thấy Triệu Phổ, bèn hỏi Công Tôn, “Triệu Phổ đâu rồi?”

“Cửu Cửu vừa mới tới, lại đi rồi.” Tiểu Tứ Tử đang cầm một quả lựu, đỏ rực như lửa, cũng không biết ai cho bé.

Công Tôn nói khê với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Yến tịch hình như tổ chức trong viện, ở đây là để chúng ta ngồi nghỉ ngơi trước, Triệu Phổ nói phải chuẩn bị một chút.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút hiếu kỳ — Mời khách ăn, cần Triệu Phổ tự mình chuẩn bị?

Có nha hoàn dâng trà lên, Nguyệt Nha Nhi ngồi xổm bên cạnh Tiểu Tứ Tử giúp bé bóc lựu, Thần Tinh Nhi đang cầm một chén trà ngồi bên cạnh Bao đại nhân hiếu kỳ mà nhìn khắp nơi. Bao đại nhân rất hòa khí, giúp nàng lột vỏ cam, vừa nói về cấu tạo của hoa viên cho nàng nghe.

Rất nhiều đại thần đều lục tục tới, đến trước mặt, đều cùng Bao đại nhân hàn huyên hai câu, cũng không đặc biệt chú ý cấp bậc lễ nghĩa gì đó.

Bàng thái sư cũng tới, ưỡn cái bụng to, phía sau là một thanh niên nhân thoạt nhìn hơn mười tuổi, trông cũng được, chỉ là khiến người ta có cảm giác hơi chút lấu cá hơi chút ăn diện.

Mọi người ăn ý mà liếc nhìn nhau — Tiểu bàng giải (con của nhỏ), An Lạc Hầu Bàng Dục.

Bàng thái sư giới thiệu mọi người cho Bàng Dục, Bàng Dục rất lễ phép mà hành lễ, sau đó theo cha hắn đến một bên ngồi chờ.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, Công Tôn cũng hiếu kỳ — Nhìn đâu có đáng ghét a.

Triển Chiêu nhìn trời, bĩu môi về phía Bao đại nhân, ý là — Bao đại nhân ở đây, hắn đương nhiên thành thật rồi, lão tử hắn còn không dám manh động nữa là.

“Thiếu gia.” Nguyệt Nha Nhi tiến đến phía sau Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, nói với hai người, “Hồi nãy ngoài cửa ta thấy một nữ nhân.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Công Tôn buồn cười chọc nàng, “Ai nha, thấy một nữ nhân, lợi hại như vậy a!”

Nguyệt Nha Nhi mếu máo, ý bảo người ta nghiêm túc đó!

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người thấy được ai?”

“Hình như là Hạnh Nhi.” Nguyệt Nha Nhi không quá xác định mà nói một câu.

Triển Chiêu hơi sững sốt.

“Ta cũng thấy!” Thần Tinh Nhi cầm quả cam chạy tới, cùng Nguyệt Nha Nhi gật đầu lia lịa, “Ngay cửa cung, có điều ăn mặc rất lạ, chúng ta không dám nhận, nàng hắn là tiến cung mà tới.”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy mới mẻ, “Tiến cung?”

“Hạnh Nhi vì sao lại tiến cung?” Triển Chiêu cũng biểu thị không hiểu.

“Nàng không đi một mình, cùng đi với một đám nữ nhân...” Nguyệt Nha Nhi còn chưa dứt lời, đột nhiên hít một hơi, che miệng nhìn phía trước.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, quay đầu lại nhìn thử.

Chỉ thấy có một người đi tới trước mặt bọn họ.

Hai người đang ngồi, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy người tới là một nam tử thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, vóc người cao thon cốt cách đều đặn, mặt như quan ngọc mi thanh mục lãng, có râu mỏng, tu bổ tinh xảo, nho nhã quý khí. Y mặc một thân thường phục tím, trên búi tóc có một kim quan ngọc trâm, tóc đen chấm thắt lưng, trong nhả nhận mang theo tiêu sái.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đại thể biết được mao bệnh của Nguyệt Nha Nhi —— Nguyệt Nha Nhi này, không quá giống những cô nương gia khác, theo lý mà nói niên kỷ của nàng mới mười sáu mười bảy, hẳn là nên chung tình với những công tử ca xấp xỉ hai mươi mới đúng. Các cô nương Khai Phong phủ có rất nhiều lựa chọn, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Công Tôn, Triệu Phổ, bốn mỹ nam có loại hình bất đồng, luôn có thể chọn được loại yêu thích... Nhưng Nguyệt Nha Nhi lại khẳng khái không thích ai cả, nàng chỉ thích đại thúc.

Nguyệt Nha Nhi lúc trước thầm mến Thiên Tôn, thường ba hoa nói đùa với Thần Tinh Nhi, nàng cả ngày đều thấy đáng tiếc, Thiên Tôn vì sao không để râu? Không đủ “thúc”!

Nhưng hôm nay vị quý khí “thúc” trước mắt này, đã hoàn toàn chột đúng đầu quả tim của Nguyệt Nha Nhi rồi, ngay cả Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều cảm thấy nàng sẽ thích.

Thần Tinh Nhi níu cánh tay của Nguyệt Nha Nhi, “Bình tĩnh a! Nước miếng!”

Bao Chứng thấy người, đứng lên hành lễ, “Vương gia.”

“Bao tướng, đã về rồi.” Người nọ cười đến đặc biệt đẹp.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triển Chiêu, bàn tay đặt dưới bàn của Triển Chiêu đối hẳn khoa tay múa chân ra một chữ “Bát”.

Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu rõ, vị này chính là tuần mỹ hiền vương trong truyền thuyết, Bát vương Triệu Đức Phương a.

Bát vương gia vừa tới, không ít người đều chạy tới chào hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền ở một bên quan sát cảnh Bát vương gia hồi lễ và trò chuyện, hai người yên lặng liếc mắt nhìn nhau —— Vương gia này bước ra từ tranh cổ sao? Giở tay nhắc chân mang cảm giác phiêu dật như trong truyền thuyết, rất cổ điển... Để râu mà còn đẹp như vậy thật không dễ dàng!

Hai người đang chờ ra, Bát vương gia đã cười cười với Triển Chiêu, “Triển hộ vệ, đã lâu không gặp rồi.”

Triển Chiêu lấy lại tinh thần, đứng lên hoàn lễ cho Bát vương gia, hẳn cũng thấy khó hiểu, thật ra trước đây từng gặp vài lần rồi, mỗi lần đều thấy suất hơn so với lúc trước một chút a...

Bao Chứng giới thiệu từng người cho Bát vương gia.

Bát vương gia có vẻ khiêm hậu ôn hòa... Hoặc nói chính xác hơn thì là ôn nhu, ngay cả thanh âm cũng có cảm giác an an tĩnh tĩnh, khiến cho bộ khoan tự trường bào trên người mang theo Ngự Tấn chi phong, danh sĩ chi thái dưới ngòi bút của Cố Khải Chi.

(Cố Khải Chi là một danh họa thời Đông Tấn)

Tiểu Tứ Tử đang cầm quả lựu, biểu tình cũng là giật mình giống như Nguyệt Nha Nhi.

Bát vương gia đã sớm thấy bé, khen bé khả ái.

Công Tôn ôm lấy Tiểu Tứ Tử, vừa nói với Tiểu Tứ Tử, “Gọi người nha.”

Tiểu Tứ Tử lấy lại tinh thần, “Gọi là gì?”

Bát vương gia vươn tay bế bé.

Nguyệt Nha Nhi liền che ngực, Thần Tinh Nhi bên cạnh phành phạch giúp nàng quạt gió để nàng gắng chống đỡ đừng bất tỉnh!

Bát vương gia lúc bế Tiểu Tứ Tử thì cổ tay lộ ra một đoạn, Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu —— Rất gầy yếu.

Triển Chiêu bắt đắc dĩ —— Dù sao cũng là quan văn.

Tiểu Tứ Tử sờ sờ cánh tay Bát vương gia, không hiểu sao bỗng dưng sinh ra một loại cảm giác tội lỗi vì mình quá béo, vị suất thúc thúc này còn gầy hơn phụ thân một chút.

Tiểu Tứ Tử cũng ngứa tay, vô thức mà sờ sờ râu của Bát vương gia.

Công Tôn ở phía sau chột miệng bé, “Không được mất lễ phép, gọi Bát vương gia.”

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại, hiếu kỳ hỏi Bát vương gia, “Người đứng hàng thứ tám nha? Là ca ca của Cửu Cửu sao?”

“Cửu Cửu? Là nói Triệu Phổ?” Bát vương gia bị bé chọc cười, “Đúng vậy, ta là ca của hắn.”

“Ta đứng hàng thứ tư á.” Tiểu Tứ Tử vừa nghe vị này là ca ca Triệu Phổ, hảo cảm tăng lên gấp bội, “Ta nhũ danh gọi Tiểu Tứ Tử, người nhũ danh gọi Tiểu Bát Tử sao?”

Công Tôn đỡ trán.

Bát vương gia tự nhiên không tức giận, vừa định nói với Tiểu Tứ Tử hai câu, trong viện tử Triệu Phổ lộ đầu ra, dường như đang chờ y, hai ba bước lao tới, “Ca!”

Bát vương liếc mắt thấy Triệu Phổ, kinh hãi.

Triệu Phổ vọt tới gần sát, nhú mày, “Sao người không có thịt mà chỉ có râu dài ra thôi a!” Vừa nói vừa vươn một tay đón lấy Tiểu Tứ Tử, một tay sờ cánh tay Bát vương gia, “Gầy quá!”

Bát vương gia cũng mặc kệ những chuyện này, y đã lâu không gặp được Triệu Phổ rồi, “Ta vừa phái người đi tìm người nhưng không thấy a, ta vừa đi người đã chạy tới, để ta nhìn một cái.”

Công Tôn tiến nhận Tiểu Tứ Tử, Bát vương gia kéo Triệu Phổ qua tỉ mỉ quan sát, vươn tay vỗ vỗ vai, “Càng thêm uy vũ.”

Đang khi nói, một lão thái giám tóc bạc phơ đi tới cửa viện, “Thỉnh các vị đại nhân nhập tịch.”

Văn võ bá quan trong viện đều đứng dậy, tốp năm tốp ba tiến vào nội viện.

Bao Chửng cũng dẫn mọi người đứng lên đi theo.

Bạch Ngọc Đường cố ý đi ở phía sau, Triển Chiêu cùng đi với hắn, nhỏ giọng hỏi, “Thế nào? Có cảm giác gì?”

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua xung quanh, “Thủ vệ sâm nghiêm hơn trong tưởng tượng, cao thủ cũng nhiều hơn trong tưởng tượng.” Vừa nói vừa quay đầu lại nhìn thoáng qua Nguyệt Nha Nhi và Thần Tinh Nhi.

Thần Tinh Nhi thì không thành vấn đề, Nguyệt Nha Nhi thì có chút ngơ ngác... Bạch Ngọc Đường cũng đành chịu, nha đầu kia từ trước tới nay khôn khéo, lần đầu tiên mê trai thành như vậy.

Triển Chiêu buồn cười, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Không cần lo chứ?”

“Phỏng chừng di tình biệt luyến rồi.” Bạch Ngọc Đường nhướn mi một cái, “Sư phụ ta bị Bát vương gia đẩy xuống dưới rồi.”

“Không.”

Ai ngờ Nguyệt Nha Nhi đột nhiên hoàn hồn, kiên quyết lắc đầu, “Thiên Tôn vẫn là số một!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng khó hiểu mà nhìn nàng, “Còn có thể bảo trụ đệ nhất danh?”

“Thì đó, khuyết điểm của Thiên Tôn là không có râu, để râu liền tuyệt vời!” Nguyệt Nha Nhi vuốt cằm, đánh giá Bát vương gia đang sóng vai đi với Triệu Phổ ở phía trước, cảm khái, “Người này... Cái gì cũng tốt, chỉ là hơi bị văn nhược a!”

Đang thảo luận, lại có một nhóm người đi tới, là từ đầu bên kia cửu khúc kiêu đi tới, đối mặt với Triển Chiêu bọn họ.

Những người này không mặc phục sức của người Hán, hẳn là lai sứ của phiên quốc.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua, Bạch Ngọc Đường không có hứng thú gì nên không để ý, nhưng chợt cảm thấy Nguyệt Nha Nhi và Thần Tinh Nhi phía sau đồng thời gợn tay túm lấy tay áo mình.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hai người, hai nha đầu nháy mắt với hắn, “Thiếu gia mau nhìn, đó là Hạnh Nhi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngây người, cùng nhau theo hướng hai nha đầu nhìn mà ngó sang — Sao Hạnh Nhi lại ở đây?

.

.

Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Giao phong

.

Phương hướng mà Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi đang chỉ là hướng mà sứ giả phiên quốc đang đi tới.

Chỉ thấy đi ở sau cùng đội ngũ, có một đám nữ tử trẻ tuổi mặc bạch y phục, đại khái khoảng sáu bảy người, hai người một hàng, xếp thành một đội, mỗi người hai tay đều nâng một cái hộp, theo sau một nữ tử mang ngân sức (trang sức bạc), mặc bạch sắc trường quần (váy, quần dài).

“Đó là Diêu Tố Tố?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Thần Tinh Nhi.

“Không phải đâu... Diêu Tố Tố không đẹp như vậy.” Nguyệt Nha Nhi vuốt cằm lắc đầu.

Lúc này, phía sau lại có vài người đi tới, dẫn đầu là một nữ tử mặc hắc sắc trường quần mang ngân sức, mấy cô nương phía sau cũng là hắc y phục.

“Bên kia mới là Diêu Tố Tố.” Nguyệt Nha Nhi nói.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu có chút khó hiểu, vậy những bạch y nữ tử kia là ai?

“Ai là Hạnh Nhi?” Bạch Ngọc Đường không nhận ra, vì vậy lại hỏi một câu.

“Đi ở hàng thứ ba bên trái, cầm đây.” Thần Tinh Nhi chỉ cho Bạch Ngọc Đường xem.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều nhìn thoáng qua, cô nương này thoạt nhìn quả thật gần giống với Hạnh Nhi mà mọi người miêu tả, nhưng biểu tình nghiêm túc, so với nha đầu kiêu kiêu nhược nhược bị người lừa gạt đến nổi tự sát theo lời mọi người, khác một trời một vực.

“Có phải người giống người không?” Triển Chiêu hỏi hai nha đầu, “Sao lại đột nhiên trở thành ngoại tộc?”

“Àn...” Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi đều biểu thị nghi hoặc, lẽ nào thực sự giống tới như vậy.

Khi đang nói, mọi người đã tiến vào nội viện.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một đường đều lưu ý đến cô nương trông giống Hạnh Nhi kia... Nên nói thế nào nhỉ, giống như người gỗ vậy, không biểu tình, không phản ứng, không nói lời nào, ngay cả nhãn thần cũng trống rỗng, cảm giác vi diệu.

Sau khi mọi người nhập tọa, trời cũng đã nhá nhem tối, hoa đăng được treo lên, thì ra ngự hoa viên buổi tối đẹp hơn cả ban ngày, không có bướm lượn cũng không có tiếng đàn sáo vi vu, gió mát trăng thanh, bầu không khí không tồi.

Yên hội ở đây không như bên ngoài, hai người một bàn, đây đó kê sát nhau.

Chính giữa ở phía trước là tọa vị của Triệu Trinh, chỉ có một cái bàn thấp, hai bên không ai bồi tọa, xem ra hẳn tới một mình, không mang theo phi tử.

Bên tay trái là bệ tôi nước Tống, tay phải là lai sứ.

Bệ tôi bên này tọa vị lần lượt là: Bát vương gia và Bao Chứng một bàn, Bàng thái sư và Bàng Dục một bàn, Triệu Phổ và Công Tôn mang theo Tiểu Tứ Tử một bàn, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường một bàn, bên cạnh còn có chỗ trống, phỏng chừng là Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương, phía sau còn có một vài thành viên quan trọng, tổng cộng hai mươi người.

Nguyệt Nha Nhi và Thần Tinh Nhi ngồi ở phía sau Bạch Ngọc Đường, Tử Ảnh và Giả Ảnh cũng tới, ngồi phía sau Triệu Phổ, Bàng thái sư và Bát vương gia cũng dẫn theo tùy tùng, bất quá bọn Triển Chiêu đều không nhận ra.

Công Tôn có chút không hiểu mà nhìn Triệu Phổ đang bóc lựu cho Tiểu Tứ Tử, nhin không được hỏi, “Người ngồi chỗ này làm cái gì?”

Triệu Phổ đem hai hạt lựu đút vào miệng Tiểu Tứ Tử, còn mình ăn một hạt, nhìn Công Tôn, “Chỗ này còn trống a.”

Công Tôn híp mắt, “Người không phải nên ngồi cùng bàn với Bát vương gia sao?”

“Hắn với Bao tướng Bàng thái sư thần thần bí bí, hình như có gì muốn nói, ta bị ném đi.” Triệu Phổ nói, ôm lấy Tiểu Tứ Tử đặt sang bên kia, quay đầu lại nhìn Công Tôn, “Đừng có quấy rầy ta với Tiểu Tứ Tử thất chặt cảm tình!”

Công Tôn ở dưới bàn đập hân một cước, trừng mắt — Đó là con ta!

Triệu Phổ cười hì hì hỏi Công Tôn, “Cho ta là được mà? Ta nhận nó làm con nuôi!”

“Không được!” Công Tôn không hề nghĩ ngợi đã bấu môi.

“Vậy nhận kết thân đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bên cạnh ăn ý ngóng qua — Nhận kết thân?

Công Tôn cảm tức Triệu Phổ, giơ tay đòi con, “Trả lại cho ta.”

Triệu Phổ giấu Tiểu Tứ Tử đến bên kia, biểu thị không chịu.

Công Tôn nổi đóa — Giành con của ta!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nghĩ kỳ thực Công Tôn để Tiểu Tứ Tử nhận Triệu Phổ làm cha nuôi là bách lợi vô hại, huống chi hai người này rất là hợp ý.

Công Tôn thấy Triệu Phổ không trả, bèn ngoắc Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử.”

Ai ngờ Tiểu Tứ Tử cũng không chịu qua, ôm thắt lưng Triệu Phổ nghiêng mặt nhìn Công Tôn.

Công Tôn nổi giận.

Triệu Phổ ngã chén trà cho y, “Ai nha, xin bớt giận, hai ta mỗi người một nửa được không? Đầu tháng về người cuối tháng về ta, giữa tháng chia nhau, ai rảnh người đó mang theo.”

Công Tôn đá hấn, “Ai thêm chia với người a, con là của ta!”

“Hai ta thân thiết như thế, của người không phải của ta sao, đừng keo kiệt!” Triệu Phổ ngoắc một cung nữ, bảo nàng lấy điểm tâm cho Tiểu Tứ Tử, cung nữ nọ chạy còn nhanh hơn trộm, một hồi sau nâng một khay trái cây thập cẩm lên, vừa nhỏ giọng hỏi, “Cửu vương gia, hài tử này là ai a?”

Triệu Phổ bấu môi, “Ta kiên nhi...”

(kiên nhi tử = con nuôi)

Chữ “Tử” còn chưa kịp thốt ra, chân đã bị Công Tôn giẫm lên, bắt đắc dĩ Công Tôn khí lực không đủ, tuy rằng đã dốc hết toàn lực, nhưng da Triệu Phổ còn dày hơn cả tường thành, vững vàng, nghẹn ra chữ cuối cùng, “Tử!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ —— Triệu Phổ lại muốn ăn đòn.

Cung nữ kinh ngạc —— Vậy không phải tiểu vương gia sao?!

Bát vương cũng nghe được, hiếu kỳ hỏi, “Trạch Lam, nghĩa tử người thu sao?”

(Trạch Lam là tên tự của Triệu Phổ)

Triệu Phổ gật đầu a gật đầu, vừa ôm Tiểu Tứ Tử vừa nói với Bát vương, “Gọi bá bá.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, mở miệng, “Bá bá.”

Bát vương mặt mày rạng rỡ, quay đầu lại hỏi Bao Chứng, “Đây là kỳ ngộ khi xuất tuần? Trạch Lam dĩ nhiên còn thu một đứa con nuôi.”

Bao Chứng vuốt chòm râu nhìn Triệu Phổ bên kia trơ mặt cười đến đặc biệt tiện nghi, và Công Tôn mặt mũi tức tới trắng bệch đặc biệt không cam lòng không thoải mái, cũng có chút khó hiểu —— Vương gia thật đúng là thích chọc Công Tôn a.

Triều thần ở đây đều nghe được, oa oa khả ái kia cứ nhiên là con nuôi của Triệu Phổ, đều suy đoán quan hệ giữa Triệu Phổ và Công Tôn.

Công Tôn trầm mặt, Tiểu Tứ Tử thấy phụ thân mình không vui, liền nhét hai khối bánh đậu xanh cho Triệu Phổ, ý bảo phụ thân bé thích cái này.

Triệu Phổ đưa qua bên mép Công Tôn, “Ăn một miếng.”

Công Tôn liếc xéo hấn.

Triệu Phổ còn cười nữa.

Cả triều văn võ đầy bụng hồ nghi, tâm nói chưa từng thấy vương gia nhẫn nại như vậy a!

Giả Ảnh phía sau bắt đắc dĩ mà lắc đầu, Tử Ảnh cũng rất cao hứng, Tiểu Tứ Tử là tiểu vương gia danh chính ngôn thuận rồi sao? Vậy có thể mang về vương phủ nuôi vài ngày không?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, trước mắt liền xuất hiện một khối hoa quế cao, ngược mắt nhìn nhìn Triển Chiêu.

Chỉ thấy Triển Chiêu cười tủm tỉm mời hấn ăn hoa quế cao, bất quá chỉ có nửa khối, nửa khối còn lại đang ở trong miệng Triển Chiêu, có thể là vừa nãy Tiểu Tứ Tử đưa cho hấn.

Bạch Ngọc Đường ngăn người, lại nói, ngũ gia thích sạch sẽ, những thứ tay người khác chạm qua đánh chết hấn cũng không sờ vào, bất quá lúc này không biết tại sao, há mồm ngậm lấy khối hoa quế cao trong tay Triển Chiêu, không hề có một chút do dự, còn nghĩ có cần liếm liếm ngón tay hấn hay không.

Bất quá khi Bạch Ngọc Đường đang nghĩ thì Triển Chiêu đã tự mình liếm, Bạch Ngọc Đường nhìn mà vô thức với tay bưng nước trà uống, hoa quế cao này cho bao nhiêu đường? Sao lại ngọt như vậy.

So với bọn Công Tôn, mọi người đồng dạng cũng chú ý tới Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nói thật, không phải do người muốn nhìn sang bàn bọn họ... Mà vì hai người một đỏ một trắng ngồi cạnh nhau, thật sự đẹp mắt lại sáng mắt.

Cả triều văn võ đều nghỉ, Khai Phong phủ trước đây quý kiến sầu, Bao đại nhân có gương mặt đen thui lại có tứ đại hộ vệ đều là cao lớn thô lỗ, khắp Khai Phong phủ ngoại trừ đám nha hoàn đều là đại lão gia, tuy rằng làm việc đặc lực nhưng thật sự không dễ nhìn. Sau khi Triển Chiêu đến, lại như có thêm một màu sắc để điểm tô, lần này Bao đại nhân không biết thế nào lại tìm về một thư sinh tuấn mỹ, còn có thêm một bạch y công tử xuất đến thiên địa vô sắc, chắc chắn, Khai Phong phủ thoáng cái đã nổi bật lên rồi!

Lục tục có những sứ thần phiên quốc tiến đến, hình thái khác nhau, ăn mặc cũng cổ quái.

Nói đến cũng khéo, vị bạch y nữ tử thần bí kia an vị ngay đối diện Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, các cô nương phía sau nàng đều đứng, đều cúi đầu, ánh mắt thần thờ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chợt nghe Nguyệt Nha Nhi Thần Tinh Nhi phía sau khe khẽ nói nhỏ.

“Có phải nhầm rồi không?”

“Người giống người sao?”

“Cũng phải a, thiếu gia không nhớ rõ Hạnh Nhi, nhưng Hạnh Nhi nhớ rất rõ thiếu gia mà.”

“Đúng vậy, vừa mới nhìn thấy chúng ta không hề phản ứng.”

“Có điều trông quá giống đi chứ.”

“Đúng vậy, có ai giống tới nỗi ngay cả nốt ruồi trên cằm cũng ở cùng một vị trí không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sau khi nghe được, đều khẽ nhú mày.

Triển Chiêu quay đầu lại hỏi, “Nốt ruồi trên cằm?”

“Đúng vậy, trên cằm Hạnh Nhi có một nốt ruồi, màu chu sa nhạt.” Nguyệt Nha Nhi đáp lời.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường — Trùng hợp như vậy? Mặt giống, nốt ruồi cũng giống?

Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày không nói — Cảm thấy vô cùng kỳ quái.

“Còn nữa nga.” Thần Tinh Nhi chợt chợt Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Hai người không cảm thấy kỳ quái sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hai nàng, như là hỏi — Kỳ quái cái gì?

“Người xem các cung nữ thái giám sứ thần kia, ngoại trừ những bạch y cô nương nọ, đều đang len lén nhìn hai người, tại sao những cô nương bạch y phục kia lại thờ ơ?” Thần Tinh Nhi tựa hồ nghĩ không ra.

“Đúng vậy.” Nguyệt Nha Nhi gật đầu, “Hàng bên chúng ta, đẹp đủ kiểu, nếu không để ý, cũng phải để ý Bao đại nhân đen thui như vậy chứ? Dù các nàng không thích ai cả, cũng không lý nào thân là nữ nhân lại không liếc nhìn Tiểu Tứ Tử một cái!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tuy rằng cảm thấy lý do này hơi kỳ cục, bất quá xem tình huống của các bạch y nữ tử trước mặt, quả thật quá không bình thường.

Triển Chiêu vươn tay, nhẹ nhàng túm túm tay áo Công Tôn, bảo y tạm thời đừng trừng mắt ngắm Triệu Phổ nữa, có chính kinh sự cần y.

Công Tôn quay đầu lại, thấy Triển Chiêu thì lập tức mặt mũi hòa hoãn lại, dù sao ở Khai Phong phủ, y thấy ai cũng rất thuận mắt, chỉ có tên Triệu Phổ này, cực kì gai mắt!

Triển Chiêu đại thể nói cho Công Tôn suy nghĩ của mình.

Công Tôn nhướng mi, “Người giống người sao lại có thể giống tới cả nốt ruồi?” Nói xong, ngẩng đầu, nghênh ngang trừng mắt nhìn những cô nương bạch y phục phía trước, vừa nhìn vừa nhú mày.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấp giọng ho khan một tiếng, ý bảo Công Tôn — Không nên nhìn trắng trợn như vậy.

Nhưng Công Tôn vuốt cằm, nhìn chằm chằm các cô nương không chớp mắt.

Triệu Phổ có chút khó chịu, “Thư ngốc, nhìn cái gì, mấy cô nương nọ còn không dễ nhìn bằng người đâu.”

Công Tôn ném cho hắn một cái liếc xéo, “Những cô nương này có bệnh.”

“Người cách xa như vậy cũng thấy được người ta có bệnh?” Triệu Phổ chuyển cho y một khối điểm tâm, “Người đừng mãi cả ngày không phải nghĩ đến người khác bệnh thì lại nghĩ đến người khác chết được không, tới ăn miếng bánh.”

Công Tôn còn muốn đá hắn, tiện thể nhìn lên... Tiểu Tứ Tử đâu mất rồi.

“Hả?” Công Tôn hất Triệu Phổ ra, “Tiểu Tứ Tử đâu?”

Triệu Phổ nhìn lại, cũng khó hiểu, mới nãy còn ngồi bên cạnh thành thật ăn điểm tâm mà, ngửa ra sau nhìn nhìn sang chỗ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người lúc này bất đắc dĩ mà nhìn Công Tôn, ý là —— Đang chờ y giải đáp vấn đề những cô nương này có phải bị bệnh không, còn về Tiểu Tứ Tử... không tại!

Công Tôn tìm đập thạch một cái, trong hoàng cung nội viện này, chạy đi đâu.

Tử Ảnh phía sau chỉ một phía, “Bên kia.”

Công Tôn và Triệu Phổ quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy phía sau mọi người, Tiểu Tứ Tử tay trái cầm một khối hoa quế cao, vừa gặm, vừa ngưỡng cổ nghiêm mặt, đối diện bé là một nam tử trẻ tuổi mặc một thân mình hoàng sắc trường bào ngồi chồm hổm, đang hỏi bé, “Phụ thân ngươi với Cửu thúc có quan hệ gì a? Cửu thúc dĩ nhiên dứt hẳn ăn điểm tâm, chẳng lẽ quan hệ không bình thường?”

Tiểu Tứ Tử một bên phồng má nhai hoa quế cao, một bên trả lời, “Không phải bình thường đâu, kia là phụ thân ta, Cửu Cửu cũng là cha ta, vừa mới nhận đó...”

“Nga...” Nam tử vuốt cằm tỏ vẻ trầm tư, “Khó trách hắn gần đây có vẻ tâm tình tốt...”

“Người là cháu trai của Cửu Cửu sao?” Tiểu Tứ Tử còn hỏi, “Người tên gì, ta là Tiểu Tứ Tử.”

Người nọ chỉ vào mũi mình, “Phải a, ta là Tiểu Trinh Tử, ngoan, kêu tiếng hoàng huynh [huángxiōng] nghe cái coi.”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, “Hoàng hùng [huángxióng: gấu vàng]?”

“Phốc.” Người nọ nhin cười, nhéo gương mặt tròn vo của Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn híp mắt nhìn, hình thù trên hoàng sắc trường bào mà người nọ mặc chính là long chứ không phải hùng, giật mình liếc nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ bất đắc dĩ, người kia là ai? Đương kim hoàng đế Triệu Trinh.

Triệu Trinh điểm này giống hệt Triển Chiêu, thấy tiểu hài tử thì không chống cự nổi, phỏng chừng vừa mới đi tới, liếc mắt liền nhìn trúng Tiểu Tứ Tử, cho nên trước tiên đi tới ghẹo một chút.

Bàng thái sư thấy mắt ướt ướt, khuê nữ lão khi nào đó có thể sinh một hoàng tử thì tốt rồi.

Triệu Trinh điệu thấp cỡ nào thì cũng là hoàng đế, quả nhiên dẫn tới rối loạn, chúng thần đều đứng dậy hành lễ.

Triệu Trinh ghẹo được Tiểu Tứ Tử rồi thì đem bé trả lại cho Triệu Phổ, liền xoay người đi tới vị trí của mình, vừa xua tay, “Các vị ái khanh không cần đa lễ, hôm nay là gia phạn (bữa cơm gia đình), thứ nhất để đón gió tẩy trần cho Bao khanh thái sư, thứ hai, nghênh đón các vị lai sứ.”

Nói xong, hắn cũng không nhiều lời, nhẹ nhàng gạt đầu một cái với vị thái giám tóc bạc phơ phía sau.

Thái giám lập tức phân phó người khai tịch.

Rượu và thức ăn từng món được dâng lên.

Triệu Trinh nhất nhất quan sát mọi người.

Bạch Ngọc Đường cũng quan sát Triệu Trinh một chút —— Nhìn thoáng qua, không có ấn tượng gì lớn, thuộc về tướng mạo đầy đường đều có, nhìn kỹ hơn một chút, cũng không quá tồi, dù sao cũng không phải xấu xí, coi như rất hiền hòa.

Triệu Trinh nhìn quét qua mọi người, khi ánh mắt rơi vào Bạch Ngọc Đường đang ngồi cạnh Triển Chiêu, lấy làm kinh hãi, vị này chính là Bạch Ngọc Đường mà trước đó Triệu Phổ nhắc tới với mình sao? Hắn cũng từng hỏi qua Nam Cung Kỳ, Nam Cung nói với hắn, Bạch Ngọc Đường trên giang hồ, vô luận danh tiếng, công phu, cũng không dưới Triển Chiêu, hai người là hai nhân vật nổi tiếng nhất trong lứa nhân tài mới xuất hiện trong võ lâm hiện nay, hơn nữa Cẩm Mao Thử tướng mạo xuất chúng, tuấn mỹ vô song, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt a.

Triệu Trinh lại nhìn Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi phía sau Bạch Ngọc Đường, hắn bảo Bao Chứng tìm hai cô nương có công phu tốt, xem ra là người Bạch Ngọc Đường mang đến, vì vậy cười cười với Bạch Ngọc Đường, coi như cảm tạ.

Bạch Ngọc Đường không có phản ứng gì lớn, khẽ gật một cái, bắt quả Triệu Trinh cười rộ lên không khiến người ta ghét, đương nhiên cũng không thảo hỉ như Triển Chiêu được.

Triển Chiêu lườm Bạch Ngọc Đường —— Người đối xử với hoàng đế như vậy đó hả, quá thờ ơ rồi, tốt xấu cũng cười một cái.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn —— Người cũng biết ta không thích cười.

Triển Chiêu mở to hai mắt —— Thật không? Chiều nay cái người cười đến thấy rằng không thấy mắt là ai vậy ta? Có phải ta hoa mắt không ta?

Bạch Ngọc Đường đưa đôi đũa sang cho hắn —— Người nhanh nhanh ăn đi, miệng bần!

Triển Chiêu nhận đôi đũa mà thắc mắc —— Ta có nói gì sao?

Triệu Trinh chưa để ý đến thái độ thất lễ của Bạch Ngọc Đường, trái lại cảm thấy thú vị, người giang hồ thì tính cách đặc biệt, nếu đổi thành quan viên, thấy hắn cười thì đã sớm vui tới nở hoa rồi, vậy cũng không thú vị.

Nhìn lại phía sau, phát hiện chỗ ngồi cuối cùng trống không, bèn hỏi Triệu Phổ, “Âu Dương tướng quân và Trâu tướng quân đâu?”

“Nga...” Triệu Phổ cười hắc hắc, nhìn mấy sứ thần đối diện, “Lễ vật của những lai sứ kia đều đặc biệt như vậy, ta đương nhiên phải tìm người đáng tin kiểm tra một chút.”

Sắc mặt của các lai sứ đối diện liền trầm xuống... Trong lòng bọn họ lúc này chỉ có một suy nghĩ —— Tại sao Triệu Phổ lại ở Khai Phong?!

Mỗi lần phiên quốc đến triều, đều thích mang vài võ tướng làm sứ giả, nguyên nhân là Tổng triều trọng văn khinh võ, cả triều văn võ ngoại trừ Triệu Phổ, không ai giỏi đánh nhau. Mà Triệu Phổ quanh năm lại ở biên quan, không thường trở về, sở dĩ mỗi lần bọn họ đều có thể uy vũ một trận, nhưng không nghĩ tới... Năm nay không chỉ Triệu Phổ trở về, ngay cả Âu Dương Thiếu Chính và Trâu Lương cũng trở về, vậy có chút khó làm rồi.

Triển Chiêu nhẹ nhàng túm túm tay áo Công Tôn, ý là —— Công Tôn, đừng nhìn nữa.

Công Tôn vẫn không chớp mắt nhìn chăm chăm cô nương thập phần tương tự như Hạnh Nhi kia, Triển Chiêu nghĩ nhìn nữa người ta sẽ cho rằng Công Tôn coi trọng cô nương nọ.

“Vị công tử này, là quan chức gì?”

Lúc này, vị bạch y nữ tử ngồi ở trước Hạnh Nhi đột nhiên mở miệng, bị hỏi chính là Công Tôn.

Bao Chứng nói, “Vị này là Công Tôn tiên sinh, sư gia của Khai Phong phủ ta.”

“Sư gia?” Nữ tử tựa hồ có chút giật mình.

Triệu Phổ nâng cằm hỏi, “Các hạ đại biểu nước nào?”

“Ta là sứ giả Tây Nam Mộc Chiếu quốc.” Đối phương mỉm cười, “Ta là Mộc Chiếu Đường, là nữ quan của Mộc Chiếu quốc.”

Triển Chiêu nghe được thì khẽ nhủ mày, nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là hỏi — Đây là quan chức gì?

Bạch Ngọc Đường có chút buồn cười — Làm sao ta biết? Cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

“Trong triều ta nữ tử đông đảo.” Mộc Chiếu Đường thản nhiên cười, nói với Công Tôn, “Đại nhân nếu có thể ngồi ở đây, tất nhiên là đại nhân vật quan trọng, coi trọng tùy thị nào của ta, tùy ý mang đi.”

Công Tôn sờ cằm — Vậy cũng được a?

Triệu Phổ trừng mắt liếc y — Cho người mang về làm chi người biết không!

Công Tôn nghiêng đầu — Làm chi?

Triệu Phổ đỡ trán.

Ai ngờ Công Tôn vươn tay chỉ vào Hạnh Nhi.

Triệu Phổ hít một ngụm khí lạnh.

Ngay cả Triệu Trinh cũng vô thức liếc nhìn Bao Chứng, tâm nói vị sư gia này đừng xem tư văn nhả nhận, thật đúng là không khách khí a.

Bất quá Công Tôn chỉ vào Hạnh Nhi, hỏi, “Cô nương đó có phải sinh bệnh hay không?”

Tất cả mọi người sững sốt.

Bao Chứng vội vã hòa giải, “Công Tôn tiên sinh là thần y đương thời.”

“Nga...” Cả triều văn võ thở phào nhẹ nhõm, thì ra là thế, sợ bóng sợ gió một hồi a, nếu như thật sự chọn một người mang về thì thật mất mặt.

Thần sắc Mộc Chiếu Đường khẽ động, thản nhiên nói, “Cô nương trong tộc ta đều rất khỏe mạnh, nếu tiên sinh muốn mang về làm cơ thiếp, tự nhiên có thể, nếu là xem bệnh, vẫn thôi đi.”

“Khụ khụ.”

Công Tôn bị một miệng nước trà làm sặc, há to miệng đổ lù cả mặt, “Tại sao lại phải mang về làm cơ thiếp? Cũng chẳng quen biết.”

Cả triều văn võ đều nhìn Bao đại nhân, ý là — Bao đại nhân, không sao chứ? Sư gia này thành thật như thế, phản ứng còn chậm nữa.

Nhưng Triệu Phổ lại nằm bò lên bàn cười nửa ngày, thư ngốc này, ngây thơ quá!

“Muốn là có thể mang đi?”

Đang khi mọi người dở khóc dở cười, chợt nghe một thanh âm lạnh như băng cất lên.

Ánh mắt mọi người lại soạt một cái, đảo qua bên này — Thì ra là Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nàng căn bản là một người Trung Nguyên, vì sao lại biến thành người của tây nam Mộc Chiếu quốc?”

Mộc Chiếu Đường nhíu mày liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, vừa nhìn thì cả kinh, tâm nói nam tử hảo tuấn mỹ, bèn hỏi, “Còn các hạ là người phương nào?”

Bạch Ngọc Đường buống chén, không trả lời, chỉ nói theo ý mình, “Trong phủ của ta vài ngày trước đã mất một nha hoàn, trông giống hệt nàng ta, ngay cả nốt ruồi trên cằm cũng giống hệt. Nha hoàn nọ đi mất đã vài ngày, nương của nàng thân thể không tốt, nhớ khuê nữ đến mức không màng cơm nước, trước mắt đã thấy không thể chống đỡ rồi, nếu người muốn tặng, không bằng để ta mang về, hầu hạ lão nhân một thời gian.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều nghi hoặc đây là cái cớ mà Bạch Ngọc Đường thuận miệng biên ra, hay là chuyện thật? Chuyện thật thì khó trách quá đúng dịp, còn là giả... có cần phải biên ra như thế không? Vị cô nương này dung mạo không nổi trội, lấy phong thái của Bạch Ngọc Đường, dù có khuynh quốc khuynh thành hơn nữa, chỉ cần hắn nói một lời phồng chững đã ngoan ngoãn đi theo rồi.

Triệu Trinh nhìn thoáng qua Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhẹ nhàng gật đầu với hắn một cái.

Triệu Trinh liền cười phụ họa, “Sứ giả Mục Chiếu, nếu như thật có thể như vậy thì tốt quá, vị cô nương này lưu lại, triều ta nhất định sẽ không bạc đãi.”

Mục Chiếu Đường trầm mặc một lát, sửa lại nét hào phóng vừa nãy, trở nên có chút luyến tiếc, “Ta bất quá chỉ là nói đùa mà thôi, các tùy thị này theo ta, giống như là tỷ muội, sao có thể nỡ đem tặng người.”

Ngồi ở nơi này, những sứ giả kia có thông minh hay không thì không tiện nói, nhưng cả triều văn võ có thể đi vào viện tử này, đều là nhân tinh trong nhân tinh.

Nếu như Mục Chiếu Đường thoải mái để Bạch Ngọc Đường mang nha đầu nọ đi, vậy tất cả mọi người sẽ không hoài nghi, thậm chí có người sẽ hoài nghi ý đồ mục đích của Bạch Ngọc Đường, nhưng nàng ta lại đối ý như thế, có vẻ rất chột dạ — Vậy có chút vấn đề.

“Các vị cô nương này không nói không cười sắc mặt tái nhợt, có phải thân thể thực sự không khỏe?” Bát vương gia đột nhiên lên tiếng, giọng y ôn hòa, “Hay là không quen khí hậu, chỉ bằng để Công Tôn tiên sinh chẩn mạch một chút, nếu cùng nữ quan tình như thủ túc, cũng không nên sơ suất.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường yên lặng liếc nhìn Bát vương gia — Mới lần đầu thấy mặt nghĩ y là một người thành thật thậm chí văn nhược, thì ra không phải... Lời này nói ra, tích thủy bất lậu.

(Tích thủy bất lậu: giọt nước không chảy ra ngoài, ý nói lập luận chặt chẽ không phản bác được)

Mục Chiếu Đường do dự, dường như khó xử, lúc này càng khiến người khác nhìn ra không ổn.

Diêu Tổ Tổ bên cạnh bật cười một tiếng, “Mục Chiếu vừa hưng khởi không bao lâu, có vẻ là một nữ nhi quốc, nữ nhân cả nước đều có sức chiến đấu rất mạnh, bất quá những nữ binh này đều có một đặc điểm, im lặng như người gỗ, hình dạng đủ loại đều có, đánh trận cứ như không muốn sống.”

Lời của Diêu Tổ Tổ có ẩn ý khác, tất cả mọi người đều nghe ra, rõ ràng là muốn nói cho người, Mục Chiếu quốc này có chuyện.

Triển Chiêu lúc trước chưa từng nghe chuyện về Mục Chiếu quốc, bất quá lần này sứ giả tới tổng cộng có vài trăm, ai biết ai là ai? Bên này ngồi hơn hai mươi người, chỉ bất quá vì quốc thổ khá lớn, địa vị tương đối trọng yếu, còn có rất nhiều người đều đang ngồi ở bên ngoài.

Lúc này, có cung nữ dâng thức ăn, Triệu Trinh bảo mọi người đừng quá khẩn trương, uống chén rượu trước.

Triển Chiêu liếc nhìn Triệu Trinh, chỉ thấy khi hắn nâng chén, dùng mắt ra hiệu cho thái giám phía sau, thái giám nọ liền xoay người đi ra, bất động thanh sắc.

Sau đó, Triệu Trinh cũng không nói về Mục Chiếu quốc, về phần những cô nương kia, hắn cũng không hỏi lại, cả triều văn võ hiểu lòng bất tuyên, tiếp tục uống rượu nói chuyện phiếm.

Triển Chiêu nói khẽ với Bạch Ngọc Đường, “Có thể nào là Hạnh Nhi thật không?”

Bạch Ngọc Đường yên lặng gật đầu, hắn cũng có nghi vấn này.

“Hoàng đế bệ hạ.”

Lúc này, có một giọng nói ồm ồm đột nhiên cất lên, dọa cho đông đảo quan văn bên này nhảy dựng.

Mọi người nhìn sang, sứ giả này có vẻ là Thổ Phiên, đủ phân lượng, khổ người này, ít nhất ba trăm cân.

Triệu Phổ quay đầu lại hỏi Giả Ảnh — Gã mập này là a?

Tử Ảnh lắc đầu biểu thị không nhận ra, Giả Ảnh suy nghĩ một chút, “Hình như là tướng quân Thổ Phiên, gọi Tháp Mộc Đáp.”

“Tháp Mộc Đáp... Tháp Mộc...” Triệu Phổ dường như nghĩ ra, tỏ vẻ giật mình, “Sao đột nhiên béo thành như vậy?”

“Chắc là không có trận đánh, hẳn lại thích ăn, vì vậy gặp bị kịch.” Giả Ảnh lắc đầu cảm khái.

Triệu Phổ nhìn trời —— Tội nghiệp con ngựa của Thổ Phiên đại tướng quân quá.

“Tháp Mộc tướng quân.” Triệu Trinh cười hỏi hắn, “Chuyện gì?”

“Hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, không bằng... Chúng ta đấu vật trố húng được không?”

Tháp Mộc Đáp này vừa nhìn thì thấy là một kẻ lỗ mãng, ngày tốt cảnh đẹp ca vũ trố húng thì còn được, đấu vật trố húng... Triển Chiêu bưng cái chén không lưu ý, sắc mặt ngum Lê Hoa Bạch, vội vã dấm ngực.

Bạch Ngọc Đường buông chén giúp hắn vỗ vỗ sau lưng, Tiểu Tử Tử không biết lúc nào đã chạy tới ngồi bên cạnh Triển Chiêu, vươn cánh tay nhỏ bé bụ bẫm giúp Triển Chiêu xoa ngực.

Triều thần đều thấy ngán, gió mát trăng thanh hảo hảo nhắm nháp rượu, nhìn một tên béo phì đấu vật có lạ thú gì đáng nói?

Triệu Trinh nhìn Triệu Phổ, ý là —— Người tới đi.

“Ừ, Tháp Mộc Đáp.” Triệu Phổ nâng cằm lườm hắn, “Người muốn đấu vật với ai?”

Tháp Mộc Đáp nhanh chóng khoát khoát tay, “Vương gia thì thôi đi.”

“Tại sao?” Triệu Phổ thắc mắc.

“Ta với vương gia cũng không phải chưa từng vật, sợ người rồi, lần này thật vất vả tới Trung Nguyên, muốn xem thử một chút võ học Trung Nguyên!” Tháp Mộc Đáp là một người tự giác tinh minh, ở đây ngoại trừ Triệu Phổ và các tướng lĩnh Triệu gia quân, hẳn chẳng sợ ai. Dù sao, đưa mắt nhìn lại, đối diện tất cả đều là văn nhân gầy như cây tre.

Công Tôn nhỏ giọng hỏi Triệu Phổ, “Người trước đây từng vật với ai?”

Triệu Phổ chưa kịp lên tiếng, Tử Ảnh phía sau đã nói, “Vương gia ở trên chiến trường đánh hắn, hẳn trước đây nhiều lắm là hai trăm cân, dạo này béo đến độ nhìn không ra người, trước đây hẳn coi như uy mãnh, bất quá ở trên chiến trường giao thủ với vương gia, bị vương gia quật lộn nhào trực tiếp xuyên thủng vào đất. Âu Dương mồm thối, còn nói tướng lĩnh Thổ Phiên đừng cứu hắn, cứu về thật lãng phí lương thực, cứ trồng như vậy, tưới nước bốn phân, xem năm sau có nở hoa kết trái hay không.”

Công Tôn hiểu rõ.

“Không bằng...” Triệu Phổ liếc liếc mắt, thấy Triển Chiêu vừa buông cái chén, chuẩn bị cầm đũa gấp gách cua để tẩy mùi rượu. Triệu Phổ mỉm cười, chỉ vào Triển Chiêu, “Không bằng so với hắn đi.”

Triển Chiêu giơ đũa xoay mặt nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ chỉ chỉ gã béo đối diện, “Triển huynh, có hứng thú đấu vật không?”

Triển Chiêu nghiêng mặt nhìn gã béo —— Ai nha, béo quá thật nhiều quá!

Tháp Mộc Đáp thiếu chút nữa cười vắng, tâm nói Triệu Phổ là hồ đồ rồi sao? Tìm một thanh niên nhân thanh tú thể này xuất chiến, người này nặng bao nhiêu? Đừng nói đấu vật, trực tiếp giơ một ngón tay đè chết hắn.

Triển Chiêu có chút ghét bỏ, một kẻ béo như vậy a... liền xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường —— Người có hứng thú không?

Bạch Ngọc Đường bưng chén không lên tiếng, nửa ngày nghẹn ra một câu, “Xấu quá.”

“Vương gia, người là khinh thường ta sao?” Tháp Mộc Đáp còn lý sự, “Ít nhất tìm một hán tử uy vũ cường tráng so chiều với ta chứ, gầy thế này...”

Khóe miệng Triển Chiêu bắt đầu giật giật, lửa giận lúi thẳng lên não —— Lại nữa!

Bạch Ngọc Đường vươn tay nhẹ nhàng vỗ vai Triển Chiêu, “Nhẹ tay chút đi, giết sứ giả thì không xong rồi.”

Triển Chiêu thốt một câu qua khe hai hàm răng đang nghiến lại, “Làm thịt hân thì quá lời cho hân rồi.” Nói xong, đứng lên, giơ ngón tay xĩa vào hân, “Mập kia, đi ra, gia dạy ngươi cái gì gọi là đấu vật.”

Tháp Mộc Đáp đứng lên, tâm nói tiểu tử không biết trời cao đất rộng!

Triệu Trinh bưng chén trà nhân nhả uống, vắn vớ bá quan đều yên lặng tặng cho Tháp Mộc Đáp một câu —— Bảo trọng a, mập mập không biết trời cao đất rộng, Triển hộ vệ trông rất tức giận, vì vậy hậu quả hân là rất nghiêm trọng, lại vì vậy, gió mát trăng thanh, thực sự rất đẹp để trợ hứng.

Triển Chiêu đi ra, Bạch Ngọc Đường dời ánh mắt tới phía bên kia, liền thấy, cô nương giống như Hạnh Nhi, không hiểu sao lại liếc mắt nhìn mình, ánh mắt đó —— Rất cổ quái.

.

.

Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Hoa túy tâm

.

Tháp Mộc Đáp vừa thấy Triển Chiêu thì không thềm để ý, không phải chỉ là một thanh niên nhân nhả nhận thời sao, gây teo.

Triển Chiêu thấy ánh mắt của gã liền nổi điên, tâm nói ai quy định anh hùng hảo hán phải béo chứ hả?!

Tiểu Tứ Tử từ vị trí trống không sau khi Triển Chiêu đứng lên bò tới trên người Bạch Ngọc Đường, ngồi trên đùi hân vịn bàn nhìn.

Bạch Ngọc Đường bế bé lên, để bé ngồi thoải mái một chút.

Công Tôn vượt cằm —— Bạch Ngọc Đường ngộ tính rất cao a, từ sau khi Tiểu Tứ Tử dạy hân tư thế bế tiểu hài tử, hân thực sự học được! Trông cách bế rất đúng tiêu chuẩn.

Tháp Mộc Đáp mặc một chiếc trường bào sắc sỡ, bên ngoài còn khoác da bò Tây Tạng, vốn đã béo, như vậy càng thêm béo. Gã cởi da bò ra, lại cởi y phục trên người ra một nửa để thả vắt vẹo trên lưng, lắc lắc một thân thịt mỡ phì phạc.

Triển Chiêu liền nhú mày, “Ngươi mặc vào được không a? Trông kinh quá.”

“Hoa...” Tiểu Tứ Tử ôm má cảm khái, “Thật nhiều thịt thịt!”

Bạch Ngọc Đường nâng cằm cũng cảm thấy thịt mỡ nung núc lúc ẩn lúc hiện thật quá khó nhìn, hơn nữa trên người còn có lông... Thật là kinh dị.

Tháp Mộc Đáp lại không để ý tới những điều này, hai tay vỗ vỗ ngực vang lên tiếng “bộp bộp”, còn tự thấy rất oai vệ.

Triển Chiêu nghiến răng, cái gã đối diện như đang nói —— Ta có thịt ồ ngươi không có! Ta có lông ồ ngươi không có!

Tiểu Tứ Tử ôm má nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Biểu tình này của Miêu Miêu giống như phụ thân lúc tặc mao.”

Bạch Ngọc Đường tán thành mà gật đầu —— Đó chính là tặc mao!

“Tới!” Tháp Mộc Đáp giơ tay ngoắc Triển Chiêu, “Tiểu quý, đại gia nhường ngươi một tay.”

Triển Chiêu nghiêng răng ken két, “Nhường ta một tay?”

“Đại gia một tay đối phó ngươi cũng đủ...” Tháp Mộc Đáp vừa mới dứt lời, Triển Chiêu đã biến mất.

“Ủa?” Tháp Mộc Đáp nhìn xung quanh một chút, tâm nói tiểu tử này bị dọa chạy rồi sao? Chạy trốn rất nhanh đó.

“Sau lưng ngươi kìa.”

Tùy tùng của Tháp Mộc Đáp nhìn không được hô một tiếng, vừa nãy Triển Chiêu “Vù” một cái vọt tới sau lưng Tháp Mộc Đáp, đám người Thổ Phiên kia liền biết có chuyện không tốt... đó là một cao thủ không thua gì Triệu Phổ.

Thân thể Tháp Mộc Đáp to mọng như vậy, muốn xoay người cũng không dễ, khi gã vừa xoay được phần nửa, thấy được cái bóng của Triển Chiêu, Triển Chiêu giơ một cước đạp xuống mông gã...

Một cước này của Triển Chiêu thoát nhìn nhẹ nhàng như gió, nhưng Tháp Mộc Đáp lại bổ nhào tới trước.

Cả triều văn võ nhắm mắt lại.

Quả nhiên, nghe được một tiếng “bịch” thật vang, Tháp Mộc Đáp ngã lăn ra đất.

Trọng lượng của hắn quá nặng, lần này ngã sấp xuống toàn bộ mặt đất đều rung lên, hơn nữa trên thân còn không có quần áo, trượt một cái da đều bị xây xước, lông trên ngực bị chà đi một tảng lớn, cộng thêm cái mặt khá lớn, cả mặt nện xuống dưới... hàm răng đều gãy.

Tiểu Tứ Tử nhìn cũng thấy đau đớn, vô thức vươn tay xoa xoa gương mặt tròn vo của mình.

Bạch Ngọc Đường bưng chén trà uống một ngụm, tâm nói thể trạng lớn như vậy, chịu đánh không nổi sao?

Triển Chiêu thấy Tháp Mộc Đáp nằm úp sấp cả buổi không đứng dậy được, có chút khó hiểu —— Ăn hại vậy sao?

Lúc này, Tháp Mộc Đáp hai tay chống đất, bò dậy, cảm giận mà nhìn Triển Chiêu, “Ngươi... Ngươi dám đánh lên ta?!”

Triển Chiêu lòng dạ cũng không tồi, nếu đối thủ quá vô dụng, hắn sẽ không quá phận mà khi dễ người ta, Tháp Mộc Đáp này trông vừa đáng giận vừa buồn cười, tùy tiện giáo huấn một chút rồi thôi, vì vậy chấp tay sau lưng, “Ngươi có công phu giữ nhà gì thì lấy ra đi, đừng chỉ dựa vào khí lực suông.”

Tháp Mộc Đáp chu dài cái mỏ, “Ta đây là Thổ Phiên đệ nhất dũng sĩ, hôm nay cho ngươi kiến thức một cái!”

Nói xong, khom thắt lưng xông tới Triển Chiêu.

Triển Chiêu lợm nhợm người, nhắc chân nhẹ nhàng đá một cái lên xương ống ở cẳng chân hắn.

“Ai nha!” Tháp Mộc Đáp lại kêu thảm một tiếng, “Bịch” một cái ngã vật ra đất.

Tiểu Tứ Tử vươn hai tay bưng chén trà trên bàn, mặt đất đều vang tiếng ầm ầm, người này quá nặng rồi.

Triệu Trinh có chút đau thương thay cho mặt đất ở ngự hoa viên, tuy rằng không nói mặt đất được lót bằng kim chuyên*, riêng những thanh chuyên** này cũng đã có chút niên đại, đập nát thì phải thay hết, chi phí không ít.

* (“Kim chuyên”: một loại gạch lót sàn có chất lượng cao, dùng trong cung điện hay những kiến trúc quan trọng, khi gõ vào sẽ vang lên âm thanh như kim loại.)

** (“Thanh chuyên”: là loại gạch mà sau khi dùng đất sét thiên nhiên tinh chế, nung đốt sẽ có màu xanh đen, mang một loại mỹ cảm thanh lịch, trầm ổn, cổ kính, tĩnh lặng.)

Tháp Mộc Đáp đứng lên, lúc này đã chật vật bất kham, mấy tên thủ hạ của gã đều nháy mắt với gã, ý là —— Thôi đi, đó là một cao thủ.

Tháp Mộc Đáp không cam lòng, đứng lên liền cảm thấy thua kiểu này thật chẳng ra sao, giờ một ngón tay chỉ vào Triển Chiêu, “Tiểu quý, người đứng đó đừng chạy!”

Triển Chiêu nhin cười.

“Đầu vật chính là muốn so khí lực!” Tháp Mộc Đáp tức giận, “Người chạy còn tính cái gì là hảo hán nữa?!”

Triển Chiêu gật đầu, ý bảo gã tới, mình không chạy.

Tháp Mộc Đáp dốc sức dồn chân khí, lại vọt tới Triển Chiêu, hai tay quơ lên giữa không trung, vù vù xé gió.

Các đại thần cũng thay Triển Chiêu mà lau mồ hôi, cánh tay của Tháp Mộc Đáp này còn thô hơn cả chân của Triển Chiêu nữa, Triển Chiêu so linh hoạt với hắn thì còn được, nếu như cứng đối cứng...

Nhưng các thần tử còn chưa hết lo lắng, bên này Triển Chiêu đã giơ tay nắm một ngón tay của Tháp Mộc Đáp, vung gã lên, động tác như cầm búa chẻ củi, sau khi vung lên không trung, lại quật gã xuống đất.

Các sứ giả Thổ Phiên nhắm mắt lại, tâm nói —— Xong, Tháp Mộc Đáp không ngã chết không thôi.

Tiểu Tứ Tử vội bưng cái chén lên, chấn động như thế này phỏng chừng nước trà sẽ văng ra ngoài mất, Triệu Trinh tiếp tục đau lòng thương tiếc những mảnh gạch lốt trên nền hoa viên.

Bất quá Tháp Mộc Đáp cũng không trực tiếp đập xuống đất như ban nãy, ngay khi cái trán gã sắp nện xuống sàn, Triển Chiêu đã giơ chân, đầu ngón chân đá vào trán gã một cái, thân thể to mọng của Tháp Mộc Đáp vọt một cái xoay vòng giữa không trung, lại xoay vòng rơi xuống mặt đất, cái mông chấm đất, nặng nề ngồi. Bất quá mông gã nhiều thịt, không bị nát, gạch trên đất cũng không bị vỡ.

Tháp Mộc Đáp bị quăng ngã thất điên bát đảo, giơ tay lên hô ngừng, “Không đánh nữa!”

Triển Chiêu đứng nhìn gã, tâm nói tiểu tử này thật ra rất biết điều.

Tháp Mộc Đáp rốt cuộc đã hiểu, thì ra người Tổng chính là như vậy, càng gầy càng là cao thủ, vừa nghĩ vừa liếc sang Công Tôn, tâm nói người này khẳng định là cao thủ trong cao thủ!

Mắt hững đứng lên mặc y phục, Tháp Mộc Đáp chấp tay với Triển Chiêu, “Coi như người lợi hại, hôm nay nhường người, không đánh với người nữa.” Nói xong, da mặt dày mà quay về chỗ ngồi.

Triển Chiêu cũng lười tính toán với gã, trở về chỗ ngồi của mình, Triệu Trinh rất thỏa mãn, lần này luận võ không xuất ra Triệu Phổ đã thắng một ván, xem đám phiên bang kia sau này còn đắc ý thế nào, vì vậy nâng chén mời mọi người uống thỏa thích.

Triển Chiêu vừa ngồi xuống, chợt nghe Diêu Tổ Tổ đối diện đột nhiên hiếu kỳ hỏi, “Triển đại nhân, xin hỏi sư thừa là môn phái nào?”

Triển Chiêu bưng cái chén, mỉm cười, “Sư phụ có lệnh, sư môn bảo mật.”

Bạch Ngọc Đường ngồi một bên bất động thanh sắc mà uống trà, thuận tiện đút vào miệng Tiểu Tứ Tử một khối cao điểm.

“Nga...” Diêu Tổ Tổ nâng cằm, “Ta vừa thấy Triển đại nhân dùng một chiêu, nội lực không giống võ công Trung Nguyên lắm.”

Triển Chiêu trong lòng buồn cười —— Diêu Tổ Tổ này có chút tinh mắt, công phu của Ân Hầu tự thành một phái, ai có công phu căn bản tốt một chút thì rất dễ nhìn ra bất đồng, nhưng muốn nhìn ra là công phu Ma giáo thì không dễ dàng, trừ phi, người này đã từng là người của Ma cung.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu cân nhắc... Năm xưa khi Ma cung giải tán, quả thật có một phần theo ngoại công hắn ẩn遁 về núi, nhưng có một phần, lưu lạc bên ngoài tự lập môn hộ. Diêu Tổ Tổ này nhìn không ra niên kỷ a, chẳng lẽ... giống như Lam di, bảo dưỡng rất tốt?

Diêu Tổ Tổ lúc này đang hí hóp mắt đánh giá Triển Chiêu, dường như cũng có chút trầm tư.

Bạch Ngọc Đường chú ý thấy Diêu Tổ Tổ vẫn luôn hữu ý vô ý mà nhìn cổ tay Triển Chiêu, bắt quá bên trong chiếc áo khoác tay rộng, Triển Chiêu thường mặc loại tiền tỵ*, chuỗi vòng thiên châu giấu trong tay áo, thường ngày tuyệt đối không thể nhìn thấy.

*(tiền tỵ: loại tay áo có phần trên dài còn phần dưới lại rất ngắn, ngày xưa thường được xạ thủ mặc để dễ dàng bắn tên)

Diêu Tổ Tổ cau mày, dường như không cam lòng lại hỏi, “Triển đại nhân, là người ở nơi nào a?”

“Giang Nam nhân sĩ.” Triển Chiêu cũng không nói địa chỉ nguyên quán.

Diêu Tổ Tổ còn muốn hỏi, Bát vương gia một bên trên ghé, “Diêu bang chủ không phải đã coi trọng Triển hộ vệ rồi chứ? Vậy cũng không được a, các cô nương Khai Phong phủ không đồng ý đâu.”

Triển Chiêu sờ đầu, người xung quanh cười vang, Tiểu Tứ Tử giơ tay, “Ta cũng không đồng ý!”

Tất cả mọi người khó hiểu mà nhìn Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn lặng lẽ trừng bé —— Không được vô giúp vui!

Tiểu Tứ Tử mếu mếu rúc vào lòng Bạch Ngọc Đường, tâm nói —— Miêu Miêu với Bạch Bạch xứng hơn!

Diêu Tổ Tổ bị Bát vương gia cắt ngang, cũng không tiện thăm dò nữa, bưng chén trà uống một ngụm.

Lúc này, chợt nghe một lai sứ nói, “Cửu vương gia không ở biên quan, một mình chạy về Khai Phong, không sợ biên quan có biến?”

Triệu Phổ nhìn thoáng qua, thấy đó là sứ giả Liêu quốc, Tra Lạp Hán.

Triệu Phổ cười vui, “Thế nào, lang chủ (cách gọi vua ở vài nước) của người nhớ ta sao?”

Tra Lạp Hán âm thầm nghiêng rằng, tâm nói, lang chủ của ta vừa nghe tên Triệu Phổ người thì buổi tối liền gặp ác mộng, còn ở đó mà nhớ người...

Triệu Trinh tâm tình càng thêm tốt, lần này tiếp đón đã chiếm hết ưu thế không chút nào rơi xuống hạ phong, rất tốt!

Đợt thức ăn thứ hai bắt đầu, đại thể là cao điểm tinh xảo để nhắm rượu, chúng thần cũng bắt đầu nói chuyện phiếm, rượu quá tam tuần tự nhiên thả lỏng.

Lúc này đến phiên các sứ giả dâng lên cống phẩm, Triệu Trinh rất có hứng thú mà kiểm tra từng món, tất cả lễ phẩm đã được Âu Dương và Trâu Lương kiểm tra tỉ mỉ, không phát hiện có gì dị dạng.

Giữa đông đảo lễ phẩm, lễ vật mà Mục Chiếu quốc tiến cống đặc biệt nhất, là một cây san hô hồng bạch được điêu khắc tỉ mỉ thành một lẵng hoa.

Hoa này có tán hoa đỏ rực như lửa, có chút giống cúc nghìn cánh lại có chút như mạn châu sa, lá cây màu trắng, tản ra sum xuê, kỹ thuật điêu khắc tỉ mỉ tuyệt luân.

Theo lý mà nói, đất Tống mới có thể xuất ra loại vật phẩm thủ công tinh diệu như thế này, không ngờ Mục Chiếu quốc cũng có người tay nghề giỏi như thế.

Triệu Trinh thấy kinh ngạc, hỏi Mục Chiếu Đường, “Đây là hoa gì?”

Mục Chiếu Đường đứng lên đáp, “Hồi bẩm hoàng đế bệ hạ, đây là hoa túy tâm.”

“Hoa túy tâm?” Công Tôn có chút hiếu kỳ, hoa túy tâm tên này hình như từng nghe qua, được dùng để hình dung hoa mạn đà la (cà độc dược), nhưng lại không bình thường... hơn nữa hoa này ngoại hình không giống mạn đà la.

“Đây là loài hoa gì?” Triệu Phổ thấy Công Tôn dường như cũng nghi hoặc, bèn hỏi, “Chưa từng nghe qua cũng chưa từng thấy qua.”

“Hoa túy tâm là đặc sản của Mục Chiếu quốc ta, vốn là một truyền thuyết.” Mục Chiếu Đường trả lời, “Mục Chiếu quốc nữ nhiều nam ít, chưa vị biết vì sao không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Chuyện này làm sao mà biết?

“Mục Chiếu quốc có một tập tục, nam nữ khi thành thân, phải ăn hoa túy tâm.”

Triệu Trinh cảm thấy rất hứng thú, “Ăn hoa?”

“Không sai.” Mục Chiếu Đường gật đầu, thản nhiên cười, “Mục Chiếu quốc chúng ta khi thành thân không cần mai mối hay mệnh lệnh của phụ mẫu, tất cả là lưỡng tình tương duyệt. Khi thành thân phu thê đồng thời nuốt vào một đoá hoa túy tâm, nếu như hai người đối đây đó đều là toàn tâm toàn ý, như vậy liền không có việc gì, trái lại thân thể càng khỏe mạnh đầu bạc đến già. Nhưng nếu trong đó có một kẻ hai lòng, như vậy hoa túy tâm sẽ lấy mạng của kẻ đó. Kẻ dùng hoa túy tâm mà chết, sau khi lấy ra trái tim, sẽ phát hiện trái tim đỏ bừng, giống như gương mặt của người uống rượu say... Cho nên được gọi như vậy.”

(nhắm nhí, tim không đỏ chẳng lẽ màu xanh chắc -___-)

Mục Chiếu Đường kể xong cố sự, tất cả mọi người ở đây đều im lặng.

Nguyên bản nghe được cái tên hoa túy tâm này, làm cho người ta nghĩ hẳn là một câu chuyện tốt đẹp, nhưng sau khi nghe xong... lại khiến người ta thấy lông tơ toàn thân đều dựng thẳng.

Triệu Trinh hỏi, “Ý của sứ giả Mục Chiếu là, nam hai lòng nhiều hơn nữ, cho nên nam nhân chết khi thành thân ăn túy tâm hoa cũng nhiều, vì vậy dẫn đến quốc nội của người nữ nhiều nam ít?”

Mục Chiếu Đường cười gật đầu, “Hoàng thượng quả nhiên thông tuệ.”

Nói xong, lại một mảnh lặng yên.

Ngay trong khoảnh khắc lặng yên này, chỉ nghe được một tiếng “A”, dường như đang cười, mang chút trào phúng khinh thường, đương nhiên, rất nhẹ rất nhẹ, nếu không phải xung quanh an tĩnh như vậy, sẽ không ai phát hiện được.

Mọi người theo tiếng nhìn sang, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt —— Người cười chính là Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường không thèm để ý mà nâng chén uống trà, Triển Chiêu nhướn mi với hắn —— Gì vậy?

Bạch Ngọc Đường đáp trả —— Không buồn cười sao?

“Bạch công tử... nghĩ tập tục của Mục Chiếu quốc chúng ta buồn cười?” Mục Chiếu Đường hỏi Bạch Ngọc Đường, hiển nhiên vì chuyện của tùy thị vừa rồi, nên cũng không vui vẻ, ngữ điệu mang theo chút bất mãn.

Bạch Ngọc Đường từ trước tới nay không thích nói nhiều, thờ ơ buông chén, ý bảo —— Người nghĩ sao thì cứ coi là vậy đi, không liên quan tới ta.

Công Tôn cau mày, “Đây là nguyên lý gì? Không hợp được lý cũng không hợp bệnh lý.”

Triệu Phổ gấp thức ăn cho y, nhìn y —— Người lại nữa rồi, kệ nó đi, nói gì người cũng tin sao a.

Triệu Trinh lắc đầu, “Tập tục này cũng không tốt, dù là hai lòng sai, cũng không phải tội chết, trực tiếp độc chết quá mức tàn nhẫn.”

Mục Chiếu Đường gật đầu, “Hoàng thượng quả nhiên nhân từ, cho nên ta mới nói đó là truyền thuyết, kỳ thực hiện tại đã không còn loại tập tục này nữa rồi, hoa túy tâm cũng trở nên phi thường hiếm có, nghe nói... là năm đó có người đã thiêu hủy toàn bộ hoa túy tâm, bất quá tình huống cụ thể như thế nào thì không biết. Tượng điêu khắc hoa túy tâm này cũng là bảo vật nhiều năm lưu lại, xuất từ tay người phương nào, đến hiện nay vẫn không biết.”

“Thật không?” Triệu Trinh bảo người nâng lên tượng hoa túy tâm cao khoảng hai thước, rộng ba thước kia lên ngắm, ngay trên một cánh hoa, phát hiện một chữ được in vào, là một chữ “Hoa”. Kỹ thuật in chữ lên vật cứng như thế này chỉ có ở đất Tống, cũng không truyền ra ngoài. Triệu Trinh nhíu mày... Chẳng lẽ là từ Tống triều truyền ra? Nghĩ tới đây, lại bảo người lật qua xem.

Các tiểu thái giám cẩn cẩn dục dục lật bức tượng qua... Chỉ thấy dưới đáy tượng, có một chấm chu sa, trong chấm đỏ ấy, có khắc hoa văn – một đoá hoa đào nở rộ trắng muốt.

Triệu Trinh sờ sờ cằm —— Rất tinh xảo nhưng mà chưa từng thấy.

Kỳ thực Triệu Trinh cũng không quá hứng thú với những món đồ chơi tinh phẩm như thế này, vì vậy bảo người thu lại với những cống phẩm khác cùng cất vào bảo khố, còn mình quay về chỗ ngồi, mời chúng thần uống rượu.

Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử vẫn chống má nhìn sang một bên, liền nhìn sang Triển Chiêu bên cạnh.

Triển Chiêu đang tập trung lột một con cua, hình như cũng không quen tay lắm, Bạch Ngọc Đường liền thuận tay cầm lấy, chỉ hai ba cái đã lột ra, rồi đưa lại.

Triển Chiêu ngậm đũa nhìn Bạch Ngọc Đường, biểu tình giống như đang nói —— Điều này không thể nào! Đại thiếu gia người dĩ nhiên biết lột cua!

Bạch Ngọc Đường không nói gì, tiện thể đem con cua trước mặt mình lột ra, đặt tới trước mặt hắn, “Lần sau dẫn người tới Hãm Không đảo ăn cua mùa thu, so với mấy con này béo hơn, cua cái gạch nhiều cua được mỡ dày.”

Triển Chiêu há há miệng, một lúc lâu sau mới nói, “Người dĩ nhiên biết cua cái có gạch cua được có mỡ...”

Bạch Ngọc Đường im miệng, nhìn đúng thời cơ nuốt một viên tứ hỷ vào miệng hắn —— Ăn đi, nói nhiều!

Triển Chiêu nhai thịt viên, lại thấy Tiểu Tứ Tử từ trên đùi Bạch Ngọc Đường bò xuống, chạy tới bên cạnh Công Tôn.

Hai người vô thức nhìn sang, Công Tôn đang đấu tranh với con cua, Triệu Phổ giơ tay cầm tới, phi thường thô lỗ bẻ con cua làm đôi, lại bẻ hết toàn bộ càng cua xuống, cuối cùng ném cua lên bàn, “Ăn phiền quá, ăn mấy trăm con mới đủ no chứ?”

Công Tôn híp mắt liếc hắn.

Tiểu Tứ Tử cũng không bò lên chiếc ghế của Công Tôn và Triệu Phổ, mà là bò lên chỗ ngồi của mình cầm lấy một đĩa hoa quả tô tinh xảo, chạy tới bàn của Bao Chứng và Bát vương gia.

Tiểu Tứ Tử đặt hoa quả tô trước mặt Bát vương gia, tiến đến giữa Bao Chứng và Bát vương gia, ngẩng mặt nhìn trái nhìn phải một lúc, cuối cùng giơ tay nhẹ nhàng túm tay áo Bát vương gia, “Tiểu Bát Tử, sao người không ăn cơm? Người còn gầy hơn phụ thân nữa kia.”

Theo câu nói của Tiểu Tứ Tử, Triệu Trinh và Triệu Phổ đều xoay mặt nhìn Bát vương gia.

Triệu Phổ thấy rượu và thức ăn trên bàn Bát vương gia hầu như còn nguyên, lại thấy y mặt mũi u sầu, bị Tiểu Tứ Tử nhắc nhở mới sực tỉnh, có chút khó hiểu... Nhìn sang bên cạnh đó, Bao Chứng cũng nghiêm mặt. Mặt Bao Chứng dù sao bình thường cũng đen thui, không ai lưu ý, kỳ quái nhất chính là, Bàng thái sư thường ngày hay cười, cũng cau mày như nuốt phải con ruồi, vẻ mặt nhăn nhó.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, Công Tôn cũng sờ cằm —— Ba người này làm sao vậy?

Triệu Trinh từ trước đến nay hiếu thuận với Bát vương gia, thấy y không ăn gì, lại nghe Tiểu Tứ Tử nói liền cảm thấy Bát vương gia quá gầy, vội hỏi, “Hoàng thúc khó chịu hay không hợp khẩu vị?”

Bát vương lắc đầu, gượng ra một nụ cười, “Không...” Vừa nói, vừa cầm lấy hoa quả tô mà Tiểu Tứ Tử đưa qua nuốt vào trong miệng, Tiểu Tứ Tử vội vàng giơ tay giữ lại, “Ai nha, còn chưa xé giấy ra mà.”

Bát vương ngẩn người, cúi đầu nhìn, hoa quả tô bởi vì rất xộp nên dưới đáy có đựng một mảnh giấy, y này giờ không hề phát hiện.

Tiểu Tứ Tử vươn tay xé giấy ném đi, đem hoa quả tô nuốt vào miệng Bát vương gia.

Bát vương vừa ăn, vừa nhìn Tiểu Tứ Tử vừa đỡ ra, dường như đang bắn khoăn chuyện gì đó.

“Khụ khụ.”

Bao Chứng đột nhiên nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Bát vương gia ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Bao Chứng.

Bàng Cát bên cạnh Bao Chứng hợp thời mà đưa mắt ra hiệu, Bát vương gia dường như điều chỉnh lại tâm tình một chút, trên mặt hiện lên nụ cười, ôm lấy Tiểu Tứ Tứ đặt sang bên cạnh, lột cua cho bé ăn.

Công Tôn thấy Bát vương gia lột cua mà còn ưu nhã được như vậy, lườm sang Triệu Phổ —— Hai người không phải huynh đệ sao? Chênh lệch thật là lớn! Người ta mới đúng là vương gia tiêu chuẩn!

Bất quá Triệu Phổ hình như có chút lo lắng, quay đầu lại nhìn Công Tôn, lắc đầu.

Công Tôn hiểu được ý của Triệu Phổ —— Ba người kia hình như có chuyện, Bát vương gia không ổn.

Triệu Trinh nâng chén uống rượu, không nói thêm gì nữa.

Triển Chiêu sau khi đã ăn xong hai con cua, liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tình huống gì đây?”

Bạch Ngọc Đường như trước bình tĩnh uống rượu, tiện tay gấp thức ăn vào chén Triển Chiêu, không mặn không nhạt nói một câu, “Bắt đầu từ lúc hoa túy tâm xuất hiện.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, nhìn hắn, “Hả?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay cầm một chiếc khăn, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Triển Chiêu, tay kia dùng khăn nhanh nhẹn chặm quanh cái miệng của hắn một vòng, thu tay lại tiếp tục uống rượu. “Từ sau khi bồn hoa túy tâm kia được mang lên, sắc mặt ba người liền thay đổi, khi kể đến câu chuyện kia, ba người giống như đã từng nghe qua, nói đến ai đó hỏa thiêu hoa túy tâm, Bát vương gia giống như bị trúng độc, mặt mũi trắng bệch.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường không nghe Triển Chiêu nói gì, đảo mắt nhìn hắn.

Chỉ thấy Triển Chiêu vuốt cằm đang quan sát hắn.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu nghiêng mặt, thuận tiện nắm lấy cằm Bạch Ngọc Đường xoay sườn mặt tới trước mắt mình, tỉ mỉ ngắm soi.

Bạch Ngọc Đường không hiểu được.

Triển Chiêu ngẩng ngửa một hồi lâu, nghiêm túc nói, “Hai bên không có thêm con mắt nào cả, vậy mà cũng thấy được?”

Bạch Ngọc Đường vô lực, lại gấp thức ăn vào trong chén hắn.

Triển Chiêu hí mắt, “Hạnh Nhi kia cứ nhìn người hoài, sao người không để ý người ta?”

Bạch Ngọc Đường thản nhiên cười cười, “Hai bên người cũng mọc thêm không ít mắt.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, giơ tay chỉ vào, “Mắt ta to! Tầm mắt rộng.”

Bạch Ngọc Đường nhìn vào đôi mắt mèo đang trừng to của hắn, gật đầu, “Đúng là to.”

Hai người đối diện nhau nhìn sâu vào mắt nhau, hai cung nữ phía sau nhìn thấy mà thất thần va vào nhau, khay không cầm chắc, ngay cả đĩa nhỏ chứa thức ăn cũng rơi xuống.

Cung nữ thái giám một bên toàn bộ hít một ngụm khí lạnh...

Bất quá Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều vươn tay, mỗi người tiếp được một khay, canh cũng không tích ra ngoài một giọt.

Triển Chiêu đưa khay qua cho một cung nữ đã kinh hoàng tuôn ra một thân mồ hôi, cười đến nhu hòa, “Cẩn thận chút a, ta vừa làm đổ rượu xuống, mặt đất trơn.”

Cung nữ nọ hai gò má đỏ bừng, vội vã cảm kích mà giơ tay ra nhận, cung nữ bên cạnh cũng vội tiếp nhận khay trong tay Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triển Chiêu —— Tốt bụng quá.

Triển Chiêu nhướn mi một cái —— Đây gọi là biết cách làm người!

Bao Chứng dở khóc dở cười lắc đầu —— Hai người này đúng là không coi ai ra gì.

Triệu Trinh nâng chén hiếu kỳ nhìn Bao Chứng —— Hai vị này của quý phủ có quan hệ gì?

Bao Chứng còn chưa kịp trả lời, Bàng thái sư đã vươn hai nắm tay, hai ngón cái đặt đối diện nhau ngoắc ngoắc.

Về mặt Triệu Trinh —— Thì ra là thế cộng thêm quả nhiên như thế, gật đầu.

Bên kia, Triệu Phổ cầm càng cua nhú mào nhìn Công Tôn, “Cái thứ này sao mà cứng quá vậy, làm sao mà ăn.”

Công Tôn cầm dưa thật khó khăn móc ra một miếng thịt cua, bị Triệu Phổ giành lấy.

Công Tôn trừng mắt liếc hẩn, Triệu Phổ cười xấu xa, “Móc thêm miếng nữa đi, không dính vỏ cứng mà còn không móc được sao.”

Công Tôn đã muốn lấy dấm tạt vào mặt hẩn rồi.

Triệu Trinh lại nhìn sang Bao Chứng, lúc này không đợi Bàng thái sư giải thích, Tiểu Tứ Tử đã vươn hai nắm tay múp múp ra, hai ngón cái đối diện nhau, ngoắc a ngoắc.

Triệu Trinh há to miệng —— Cửu hoàng thúc của hẩn không phải ghét thư sinh sao?

Bên này quần thần cùng hoàng đế bận rộn liếc qua liếc lại, bên kia, Triển Chiêu đột nhiên dùng khuỷu tay huyích Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường đảo mắt qua... Chỉ thấy vài bạch y nữ tử phía sau Mục Chiêu Đường dường như không ổn.

.

.

Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Cống phẩm

.

Những bạch y nữ tử vừa mới đứng yên bất động như người gỗ, lúc này đều bắt đầu cử động... cái gọi là cử động, tức là thân thể giống như đang đóng băng, hoặc là khẽ run run, nói chung có thể thấy là không quá an phận, nhưng lại không có động tác nào khác cả.

Vị cô nương rất giống Hạnh Nhi kia một mực nhìn chăm chăm vào Bạch Ngọc Đường, ánh mắt không trống rỗng như lúc trước, dường như muốn nói gì đó.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không tinh thông y thuật, nhưng cũng nhìn ra được, các vị cô nương này có chút không ổn.

Mà Công Tôn thân y đã sớm không nhận được, nhưng lại không tiện đi tới hỏi, “Cô nương người có phải khó chịu hay không? Ta bắt mạch cho người...”

Chính lúc này, có một tỷ nữ rất xinh đẹp, nâng một thực hộp đi tới, nói vài câu với Trần công công tóc bạc phơ kia.

Trần công công cười, tới bên cạnh Triệu Trinh thì thầm vài câu.

Triệu Trinh gật đầu, nói, “Chư vị ái khanh và các lai sứ, các ái phi của ta tự mình làm vài món điểm tâm quê nhà, chia cho các vị nếm thử.”

Chúng thần biết các phi tử của Triệu Trinh từ trước đến nay đều thông minh nhu thuận, cũng đã quá quen, nhưng các lai sứ lại rất kinh ngạc, dĩ nhiên có thể thưởng thức cao điểm mà các hoàng phi tự tay làm?

Vị tỳ nữ kia mang theo thực hạp, trước tiên đi tới bàn gần nhất là bàn của Bát vương gia.

Nhìn thấy Tiểu Tứ Tử, đặc biệt cho bé hai khối.

Triệu Phổ duỗi tay chọt chọt Tiểu Tứ Tử đang ngậm cao điểm, “Tiểu Tứ Tử, chia điểm tâm cho các vị thúc thúc bá bá đi.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, thấy Triệu Phổ dùng mắt ra hiệu cho mình, hướng về phía những bạch y nữ tử kia mà bĩu môi.

Tiểu Tứ Tử đứng dậy chia cao điểm, trong miệng ngậm một khối cao, cũng không biết bé nó có hiểu hay không nữa.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường —— Triệu Phổ muốn Tiểu Tứ Tử đi thăm dò những bạch y nữ tử kia?

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày —— Tiểu Tứ Tử có hiểu ý hẩn không?

Triển Chiêu vô thức nhìn sang Công Tôn.

Công Tôn chống má hướng về hai người mà lắc đầu —— Tiểu ngọc tử đó làm sao hiểu được ám chỉ cao thâm như vậy, đừng tạo rắc rối là được.

Tiểu Tứ Tử chia cao điểm tới từng bàn, cái miệng cũng ngọt, liên tục gọi thúc thúc bá bá.

Chúng thần tử hiện tại đều biết đây là tiểu vương gia, thêm vào đó Tiểu Tứ Tử lại đặc biệt khả ái, mỗi người mặt mày rạng rỡ, rất khách khí.

Khi chia đến các sứ thần, các sứ thần đó cũng biết đây là con nuôi của Triệu Phổ, phi thường hòa khí.

Chia đến bàn của Diêu Tổ Tổ, Tiểu Tứ Tử giơ tay đưa cao điểm tới, gọi người ta “Di di”.

Diêu Tổ Tổ vươn tay nhận cao điểm, nói câu cảm tạ với bé, rồi hỏi, “Tiểu Tứ Tử, ngươi là người nơi nào a?”

Tiểu Tứ Tử trả lời, “Người Thiệu Hưng đó.”

“Nga...” Diêu Tổ Tổ gật đầu, “Là nhân sĩ Giang Nam như Triển Chiêu a.”

Đối diện, Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày —— Diêu Tổ Tổ đang lừa Tiểu Tứ Tử nói, muốn hỏi ra nguyên quán của Triển Chiêu.

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Phải nga.”

Diêu Tổ Tổ chờ Tiểu Tứ Tử nói thêm vài câu nữa, có điều tiểu gia hỏa lại lơ đãng, vừa chia cao điểm cho bên này, vừa len lén nhìn sang những bạch y nữ tử phía sau Mục Chiếu Đường.

Khóe miệng Triển Chiêu hơi giật giật —— Không lộ ra a.

Công Tôn nâng cằm bĩu môi —— Tiểu Tứ Tử nhà y cũng không thích nói nhảm nói nhiều với người xa lạ.

Diêu Tổ Tổ thấy Tiểu Tứ Tử không trúng chiêu, lại hỏi tiếp một câu, “Tiểu Tứ Tử, ngươi năm nay mấy tuổi rồi?”

“Năm tuổi rồi.” Tiểu Tứ Tử trả lời, ngực nói thầm —— Thật ra hơn bốn tuổi rưỡi cũng coi như năm tuổi...

“Nhìn không ra a.” Diêu Tổ Tổ cười tủm tỉm, “Có vài người trông bên ngoài so với tuổi thật của mình trẻ không ít, ta quen một người, đã hơn trăm tuổi, trông đáng vẻ lại chỉ mới ba mươi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu —— Nàng quen ngoại công của ngươi, hay là quen sư phụ ta?

Triển Chiêu thì lại nhú mày, không lẽ Diêu Tổ Tổ thật sự có liên quan tới Ma cung? Không biết là người phe mình là kẻ gian, Tiểu Tứ Tử có bị lừa nói ra không đây...

Tiểu Tứ Tử sau khi nghe được, gật đầu, “Phải nha, cái đó gọi là trú nhan thuật nha.”

Nói xong, cũng đã chia xong cao điểm cho bên này, chạy tới bàn của Mục Chiếu Đường kể bên.

Công Tôn cúi đầu nâng chén nhin cười, Diêu Tổ Tổ nghiêng rằng —— Tiểu ngốc tử này cái mồm thật kín a.

Tiểu Tứ Tử tới bàn của Mục Chiếu Đường, vừa nãy Triệu Phổ dùng mắt ra hiệu cho bé, Tiểu Tứ Tử trước đó đã có mặt nên biết mọi người nói nơi này có một cô nương rất giống nha hoàn mất tích ở nhà Bạch Ngọc Đường, hình như gọi là Hạnh Nhi.

Vừa nãy Triệu Phổ dùng mắt ra hiệu cho Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử tự nhiên là không rõ ý của hắn, có điều bé nghĩ, nếu là người quen, vậy chia thêm hai khối đi!

Vì vậy, Tiểu Tứ Tử nhét cao điểm vào tay vị cô nương giống Hạnh Nhi kia.

Hạnh Nhi trong tay đều là cao điểm, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt cười với nàng, đã thấy miệng của Hạnh Nhi khép khép mở mở, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại không thể phát ra âm thanh.

Tiểu Tứ Tử tự nhủ —— Chẳng lẽ là một người câm?

Nhưng gương mặt Hạnh Nhi có chút co gập, dường như rất thống khổ, Tiểu Tứ Tử nghĩ không lẽ bị bệnh sao, vươn tay ấn lên cổ tay nàng, bắt mạch...

Ngón tay của Tiểu Tứ Tử vừa ấn lên cổ tay Hạnh Nhi, Mục Chiếu Đường bên cạnh vội nói, “Tiểu vương gia, cao điểm đã chia xong chưa?”

Tiểu Tứ Tử cúi đầu nhìn vào thực hộp trống không, gật đầu, “Chia xong rồi.”

“Vậy mau đi ăn cơm đi, làm phiền tiểu vương gia rồi.” Mục Chiếu Đường rõ ràng là muốn xua Tiểu Tứ Tử đi.

Tiểu Tứ Tử lại liếc sang Hạnh Nhi, chỉ thấy nàng lúc này lại biến trở lại hình dạng đờ như gỗ lúc trước, đứng thẳng bất động, không có phản ứng.

Tiểu Tứ Tử chạy về bên cạnh Công Tôn.

Công Tôn bế bé lên đùi, nhỏ giọng hỏi, “Mạch tượng thế nào?”

Tiểu Tứ Tử sờ sờ cằm, “Mạch yếu không đều.”

Công Tôn nghe xong, gật đầu, có vẻ nghi hoặc.

Triệu Phổ bên cạnh không biết cái gì mạch hay không mạch, xáp tới hỏi Công Tôn, “Tình hình sao rồi?”

“Mạch yếu không đều là biểu thị khí mạch không thuận, huyết khí tích tụ, tức là có bệnh.” Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy bé ngậm cái thìa đồ ra, bèn hỏi, “Còn phát hiện gì nữa?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu —— Ân...

Công Tôn cũng không ép hỏi bé, dù sao cũng chỉ có chút thời gian, có thể nhận ra mạch yếu không đều đã là không tồi.

Bạch Ngọc Đường lại nhìn lướt qua những người phía sau Mục Chiếu Đường, sau khi có biểu hiện bất an ngắn ngủi, lại khôi phục bình tĩnh như tảng đá, đối tới đối lui, đến tột cùng có huyền cơ gì.

Đang nghi hoặc, chỉ thấy Hắc Ảnh vội vã chạy tới, tiến đến bên tai Triệu Phổ nhỏ giọng nói vài câu.

Khóe miệng Triệu Phổ cong lên, “Tới a?”

Hắc Ảnh gật đầu.

Triệu Phổ liền nháy mắt với Triệu Trinh.

Triệu Trinh thản nhiên cười, tiếp tục uống rượu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Lúc này bọn Triệu Phổ nói sáng sớm phải chuẩn bị gì đó, còn nói có trò hay xem, không lẽ là lúc này?

Đang suy nghĩ, có thị vệ đến bẩm báo, nói Tây Hạ sứ giả tới.

Các trọng thần có chút nghi hoặc mà nhìn sang vị trí của sứ thần Tây Hạ, đã có vài người tới rồi, sao lại còn thêm ai nữa?

Nhìn lại những sứ thần Tây Hạ, sắc mặt trắng bệch, thần tình rất xấu hổ.

Triệu Trinh giả vờ không nhận ra, hỏi, “Sứ thần Tây Hạ, chẳng lẽ là có hai vị?”

Thị vệ hồi bẩm, “Người tới là Tây Hạ hộ quốc đại tướng quân, Mẫn Thác La.”

“Nga...” Triệu Trinh tỏ vẻ hiểu rõ, bất quá trong mắt chúng thần đã hiểu rõ hẩn, thấy được ý cười tràn đầy trong mắt hoàng thượng.

Lai sứ cơ bản cũng không phải đại quan gì, nhưng Mẫn Thác La này, chính là hộ quốc tướng quân của Tây Hạ, địa vị tương đương với địa vị của Triệu Phổ tại Đại Tống, khác biệt duy nhất chính là đối phương không phải hoàng thân quốc thích.

Triển Chiêu nhíu mày —— Cái tên Mẫn Thác La này hẩn cũng không thấy xa lạ, người này năm nay đã năm mươi, đã từng là đệ nhất dũng tướng của Tây Hạ, lúc trước khi Triệu Phổ chưa xuất hiện, kẻ lợi hại nhất tại biên ải chính là hẩn, tất cả dân chúng vùng biên giới, vừa nghe danh hào “Mẫn Thác La” lập tức kinh hoàng bỏ trốn.

Nhưng sau khi Triệu Phổ hoành không xuất thế, cuộc sống của Mẫn Thác La liền khó khăn, liên tục bại ba trận, bị đánh cho hầu như toàn quân bị diệt, Tây Hạ quốc chủ cũng rất phê bình hẩn, nói hẩn không còn dùng mảnh như xưa, cho nên Mẫn Thác La luôn ghen cực tức trong lòng.

Lần này tuy không biết vì sao hẩn lại đến, nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đại thể hiểu được Triệu Phổ bọn họ chuẩn bị cái gì.

Chuyện tốt về vị tướng quân này chẳng có bao nhiêu, nhưng chuyện xấu thì lại không ít, trong vài chiến dịch trước kia, không ít Tổng tướng đều bị chết trong tay hẩn, mà Triệu Phổ trên chiến trường tuy rằng đánh bại hẩn vài lần, nhưng người này nhất gan sợ chết, trốn rất nhanh, cho nên không bỏ mạng dưới đao của Triệu Phổ. Hiện nay hai nước đã nghị hòa, không hề giao chiến, Triệu Phổ cũng không tiện tìm hẩn gây phiền toái, cho nên vẫn rất tiện nghi cho hẩn.

Trước kia Triệu Trinh phái người nói cho Triệu Phổ, bảo rằng thám tử hồi báo, Tây Hạ ngoại trừ phái sứ thần tới, còn có Mẫn Thác La. Nghe nói Mẫn Thác La vừa mới đuổi tới vài ngày trước, hình như nghe được Triệu Phổ trở về Khai Phong, cho nên đặc biệt chạy tới, có lẽ không có hảo tâm.

Mẫn Thác La vào hoa viên, thi lễ với Triệu Trinh, nói là thi lễ, nhưng khoe miệng phiết dài, lúc ôm quyền chỉ làm cho có, không giống đang hành lễ.

Triệu Trinh nhẹ nhàng khoát tay, vừa định nói, nhưng Mẫn Thác La lại không để ý tới hẩn, quay người chấp tay với Triệu Phổ, “Cửu vương gia, biệt lai vô dạng.”

Triệu Phổ nâng cằm tự nhủ, người thật giỏi a, hoàng thượng còn chưa nói người đã ngoảnh mặt, coi chừng gây cổ đó a người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quan sát vị đại tướng quân này, quả thật trông khá khôi ngô, da ngăm đen còn có chòm râu nổi liền với tóc mai, mặc một bộ nhung yên giáp, vũ khí hẩn là bị tịch thu trước khi vào, ngoại trừ uy vũ, khí chất ngang ngược càng nhiều hơn.

Triệu Trinh thấy Mẫn Thác La không để mình vào mắt, cũng rất bình tĩnh, nâng chén uống rượu.

Mẫn Thác La sau khi bắt chuyện với Triệu Phổ xong, quay người lại, ngênh ngang đi tới trước mặt quan viên Tây Hạ.

Sứ quan chỉ đành nhường ra chủ vị trước mắt để hẩn tới ngồi.

Mẫn Thác La ngồi xuống, liền có tỳ nữ tới rót rượu cho hẩn.

Uống hai ngụm, Mẫn Thác La bắt đầu nhìn quanh bốn phía.

Triển Chiêu thấy người này mắt lộ hung quang có vẻ tâm thuật bất chính, có chút hiếu kỳ về ý đồ đến đây của hắn.

Quả nhiên, sau khi chén rượu thứ ba rót vào bụng, Mẫn Thác La đã đặt chén xuống, “Người đến, đem lễ vật của ta tới đây, trình cấp hoàng đế Đại Tống.”

Tiếng hân như chuông lớn, thỉnh linh tới một câu, nhiều văn thần đều bị hân dọa cho run.

Triệu Trinh mỉm cười, “Sứ giả Tây Hạ đã trình lên cống phẩm lâu rồi, sao còn có nữa?”

“Đó là của bọn hắn đưa, còn phần lễ vật này của ta, là tự ta đưa, sao có thể giống nhau.” Mẫn Thác La cười ha ha, vừa nhìn thoáng qua Diêu Tổ Tổ bên cạnh, nhíu mày, “Nơi nam nhân ăn cơm bàn quốc sự, sao lại có nữ nhân?”

Mục Chiêu Đường xa xa liếc hắn một cái, không thêm để ý, dường như có tâm sự, mà Diêu Tổ Tổ cũng không phải đèn cạn dầu, cười cười, “Ta còn tưởng ai có khí thế lớn như vậy, té ra là đại tướng quân tụt dốc, thủ hạ bại tướng của Cửu vương gia, TỪNG làm hộ quốc công – Mẫn tướng quân.”

Về mặt hung hãn của Mẫn Thác La có chút cứng nhắc —— Diêu Tổ Tổ thực sự là đâm trúng tim đen của hắn, nói bóng nói gió hắn già, chê hắn không bằng được Triệu Phổ, hắn dạo này đang thất thế, nhưng hắn sẽ đòi lại.

Vì lễ vật của Mẫn Thác La đem tới cuối cùng, cho nên Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương cũng chưa kiểm tra, vì vậy hai người nhìn về phía Triệu Phổ.

Triệu Phổ lắc đầu, ý bảo không có gì.

Trần công công liền sai người đem lễ vật của Mẫn tướng quân lên.

Lễ vật tới giữa sân, là một cái rương thật to bị một miếng vải đen che lại, có chút quỷ dị.

Triệu Trinh nhìn nhìn cái rương, có chút khó hiểu, “Mẫn tướng quân, đây là gì?”

“Đây là tường thụ chi thú (loài thú đem tới may mắn).” Mẫn Thác La đắc ý, “Khả ngộ bất khả cầu.”

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Công Tôn, không có hứng thú gì với cái rương đen kịt kia, nhưng động vật kéo rương thì bé lại chưa từng nhìn thấy, hơi giống con cừu, nhưng cái cổ thật dài, lông xù màu trắng sữa, rất là khả ái.

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, túm túm tay áo Công Tôn, “Phụ thân con kia là con gì?”

Công Tôn lên tiếng, “Chắc là dương đà.”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt hỏi, “Là lai giữa con cừu và lạc đà sao?”

“Phốc.” Triệu Phổ bên cạnh nghe thấy buồn cười, không ít đại thần cũng cười theo.

Triệu Phổ nhích tới nói với Tiểu Tứ Tử, “Chỉ gọi là dương đà mà thôi, ngươi thích không? Loài này ăn cỏ, rất khả ái, có thể dùng để thờ hàng, trong quân doanh của ta có, ngươi có thích không? Ta lấy một con nhỏ cho ngươi?”

Tiểu Tứ Tử há to mồm, “Hảo!”

Triển Chiêu bên cạnh đột nhiên giơ hai ngón tay, ý là —— Lấy hai con!

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, chần chờ một lúc, hỏi, “Ngươi muốn làm thịt ăn à?”

Triển Chiêu bị sắc rượu, không nói gì mà nhìn Bạch Ngọc Đường, tự nhủ —— Trong mắt ngươi ta thích cái gì đều là mang về ăn thôi sao!

Bạch Ngọc Đường thắc mắc —— Không ăn thì ngươi mang dương đà về làm chi?

Triển Chiêu sờ sờ cằm, nhỏ giọng nói, “Mấy ngày nữa tới sinh thần của ngoại công rồi, đưa cho hắn chơi.”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng giật giật, một lúc lâu mới nghẹn ra một câu, “Nếu như ta là ngoại công của ngươi, thấy thọ lễ này khẳng định sẽ đánh đòn ngươi.”

Triển Chiêu phì cười — Nhưng hẳn thích lễ vật quái dị mà.

Triển Chiêu dùng mắt giao lưu với Bạch Ngọc Đường xong, quay đầu lại, liền thấy Diêu Tổ Tổ đối diện đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt đó... nên hình dung thế nào đây?

Triển Chiêu nâng chén rượu — Vừa nãy nói câu “Mấy ngày nữa sinh thần của ngoại công”, nàng ta hẳn là đã nghe được, cho nên, về mặt này, là đang muốn nói gì?

“Thần thú, chẳng lẽ là vật sống?” Triệu Trinh cau mày nhìn cái rương, tự nhủ chẳng lẽ tặng sư tử hay hổ gì đó sao, nuôi phiền lắm đó.

“Không phải là vật sống.” Mẫn Thác La nói, vén lên bức màn đen, mở cái rương ra.

Triệu Trinh khẽ nhíu mày, trong rương là một con ngọc mã (ngựa bằng ngọc), ngọc mã này thủ công tinh tế, hơn nữa thể trắng khá phi, giống như đồ cổ thời Đường, ngọc thạch đỏ trong veo dường như là huyết ngọc thượng đẳng, hẳn là giá trị xa xỉ.

“Ừ.” Triển Chiêu dùng khuỷu tay nhẹ nhàng huých Bạch Ngọc Đường, “Nhà giàu, nhìn ra được là thật hay giả không?”

Bạch Ngọc Đường chống cằm quan sát con ngọc mã to như ngựa thật kia, gật đầu, “Thứ tốt.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Có vẻ rất đắt tiền.”

“Hẳn là có tiền cũng không mua được.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Là đồ cổ, phỏng chừng lấy ra từ cổ mộ.”

Triệu Trinh nhìn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ cũng rất thắc mắc, Mẫn Thác La này bị sao vậy? Dĩ nhiên lại đưa tới một pho tượng ngọc mã quý báu như thế? Không có độc chứ?

Mẫn Thác La gơ tay chỉ vào ngọc mã, nói với Triệu Trinh, “Hoàng thượng, tượng ngọc mã này, chính là lúc ta Tây chinh, phát hiện được trong một tòa cổ堡 phía Tây, vô giá lại có một không hai.”

Nói xong, hắn dừng lại, nâng chén tiếp tục uống rượu.

Công Tôn liếc Triệu Phổ, nhỏ giọng hỏi, “Rất khách khí.”

Triệu Phổ gãi gãi đầu — Không bình thường a.

Lúc này, Mẫn Thác La đột nhiên ôm bụng, “Ai nha...”

Triệu Phổ nhìn trời.

Công Tôn liếc nhìn hắn — Người kêu người hạ thuốc xổ phải không?

Triệu Phổ tiếp tục nhìn trời.

Mẫn Thác La nhảy dựng lên muốn đi tìm mao xỉ, Triệu Trinh phân phó người dẫn hắn đi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ngọc mã được nhập vào kho phòng.

Triển Chiêu nhìn chăm chăm con ngọc mã nọ, vuốt cằm chờ ra, cho đến khi ngọc mã bị đẩy ra khỏi sân.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Ách...” Triển Chiêu nhẹ nhàng “Tê” một tiếng, “Hình như ta từng thấy ngọc mã này ở đâu rồi.”

“Hơi giống con Đa Đa* của ngươi.” Bạch Ngọc Đường bật cười, hồi kỳ lân Táo Đa Đa của Triển Chiêu là bảo mã lương câu, bắt quả Triển Chiêu cho nó ăn quá nhiều, cho nên con ngựa đó hơi béo một chút, thoát nhìn tinh thần phần chấn, hồng mao bóng loáng bóng loáng. Tính tình cũng rất giống Triển Chiêu, nhưng còn nghịch ngợm hơn cả hắn, cả ngày nhảy tới nhảy lui.

“Nghĩ không ra.” Triển Chiêu nhíu mày, vẫn cảm thấy có vấn đề gì đó.

Triệu Trinh dùng mắt ra hiệu cho Triệu Phổ, ý là — Thôi thôi, gơ tay không đánh người mặt cười*, kế hoạch tạm thời cải biến, xem tình hình lúc sau tính tiếp.

*(gốc: thân thủ bất dả tiểu kiếm nhân, câu này mỗi cảnh một nghĩa, tại tình huống này ý nói, người kia đã nhún nhường nhưng nếu ta lại đánh hấn thì chúng tỏ ta là loại người hẹp hòi)

Vì vậy, Triệu Phổ khoát khoát tay với Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương vốn đã chuẩn bị tốt mọi thứ, ý là —— Khoan, chờ một lúc nữa.

Mẫn Thác La bị hạ một lượng thuốc xỏ không nhỏ, Triệu Phổ cũng không có giải được, vốn định nhờ Công Tôn xem cho hấn, nhưng Công Tôn biểu thị —— Mặc kệ, hấn đã giết không ít người Tống, xỏ chết cũng đáng.

Triệu Phổ thỏa mãn gật đầu —— Thư ngốc này quả nhiên hợp khẩu vị.

Triệu Trinh thấy chúng thần đã ăn no, bèn hạ lệnh tan tiệc, đều tự hồi phủ nghỉ ngơi sớm.

Mọi người đứng dậy, Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu, “Ta...”

Triển Chiêu không đợi hấn mở miệng, bèn hỏi, “Có phải ngươi muốn theo dõi Mục Chiêu Đường không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triển Chiêu mỉm cười, “Ngươi không quen đường, ta đi với ngươi.”

.

Hai người sau khi theo Bao Chứng ra hoàng cung, nhoáng lên một cái liền mất tăm.

Đầu bên kia, mọi người quay về Khai Phong phủ. Trời đã tối, Tiểu Tứ Tử rất buồn ngủ rất buồn ngủ, vì vậy liền tựa vào đầu vai Triệu Phổ ngủ gật.

Công Tôn xách theo bao lớn bao nhỏ, đều là hoàng phi đặc biệt bảo người đưa cho y, là điểm tâm cho Tiểu Tứ Tử mang về ăn, “Hoàng phi hòa khí như vậy sao?”

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử, vừa đi vừa cười, “Cũng không, Triệu Trinh mỗi ngày đều bận rộn như vậy, nếu như hậu cung lại tranh cãi ồn ào, vậy thật là đòi mạng đó.”

“Ngô?”

Triệu Phổ vừa dứt lời, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt cụp xuống, chớp a chớp.

“Tiểu Tứ Tử?” Công Tôn nắm cằm bé quan sát, “Sao vậy?”

“A!” Tiểu Tứ Tử đột nhiên há to miệng, nói với Công Tôn, “Hạnh Nhi tỷ tỷ kia lúc nãy hình như nói câu gì đó nga, không có phát ra tiếng.”

“Nàng nói cái gì?” Triệu Phổ tự nhủ tiểu ngốc tử này sao tới giờ mới nhớ ra.

Tiểu Tứ Tử gãi má, “Hình như là... cứu mạng.”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau —— Cứu mạng?

Hai người đang nghi hoặc, chợt thấy một bóng người nhoáng lên...

Giả Ảnh và Tử Ảnh phóng tới chắn trước mặt Triệu Phổ, Triệu Phổ nhẹ nhàng khoát tay, “Điều bang chủ, có gì muốn nhờ sao?”

Quả nhiên, một hắc y nữ tử đi ra, chính là Điều Tố Tố.

Công Tôn khó hiểu, Điều Tố Tố sao lại chạy tới cản đường.

Điều Tố Tố nhìn nhìn đoàn người Triệu Phổ, thấp giọng hỏi, “Triển đại nhân có ở đây không?”

Triệu Phổ nhìn nàng, “Ngươi tìm Triển Chiêu?”

Điều Tố Tố suy nghĩ một chút, “Nếu hấn không ở, ngày mai ta sẽ tới cửa viếng thăm.” Nói xong liền xoay người đi, nhưng đi hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Triệu Phổ, “Cứu vương gia... không lưu thủ hoàng cung sao?”

Triệu Phổ hơi sững sốt, “Có ý gì?”

Diêu Tổ Tổ cười khê, “Ta là nữ tặc không có kiến thức gì, nhưng Mẫn Thác La và Mục Chiếu Đường đều không có hảo ý, điểm này có thể nhìn ra.”

Nói xong, cũng không nhiều lời mà xoay người đi.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, vươn tay đưa Tiểu Tứ Tử cho Công Tôn.

Công Tôn gật đầu, Triệu Phổ liền mang Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương trở lại hoàng cung —— Mục Chiếu Đường và Mẫn Thác La, một người tặng bồn hoa túy tâm, một người tặng huyết ngọc mã, chẳng lẽ, bên trong có huyền cơ nào đó?

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường âm thầm theo dõi bọn người Mục Chiếu Đường, đi qua đường phố Khai Phong, đi tới ngoại ô.

Triển Chiêu khó hiểu, nhìn Bạch Ngọc Đường —— Mục Chiếu Đường này không trở về kim đình dịch quán, tới ngoại thành làm cái gì?

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng hất cằm, ý bảo Triển Chiêu nhìn phía trước.

Triển Chiêu ngẩng đầu vọng sang —— Chỉ thấy ở phía trước, là vườn trái cây đông giao.

Hai người liếc mắt nhìn nhau —— Đào hoa lâm?!

.

.

Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Lạc đường

(thì ra tên mình với Bạch Bạch ghép với nhau lại có ý nghĩa thâm sâu như vậy, “Lạc Đường” a =v= thiệt là... đẹp đôi)

Thụy: bớt tự kỉ đi .=

.

Mục Chiếu Đường dẫn theo các cô nương đi vào vườn trái cây ở đông giao, trực tiếp vào đào hoa lâm.

Đào hoa lâm này, hơi phiền rồi đây... Bởi vì cây đào đều khá thấp bé, hơn nữa lại tương đối thưa thớt. Cho nên không tiện để ẩn nấp, vì vậy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chỉ có thể nấp trong khu rừng ở ngoại vi, tìm một nơi khá bí mật, trèo đến nơi có cành lá sum xuê ở trên cao, quan sát tình huống bên dưới.

Triển Chiêu ngồi xổm ở ngọn của một gốc cây cao, nhú mào —— Có thể thấy rõ bóng người, nhưng lại không nghe họ nói cái gì.

Bạch Ngọc Đường đứng ở sau lưng Triển Chiêu, tiến đến bên tai hắn, “Một đám người đêm hôm vào rừng đào làm gì?”

Triển Chiêu xoay mặt, liền thấy gương mặt của hắn ở ngay sát bên, thuận tiện cảm khái da mặt Bạch Ngọc Đường thật là đẹp, “Người có cảm giác thấy, vừa nãy Hạnh Nhi có một đoạn thời gian là thanh tỉnh không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, thuận tiện cảm khái da mặt Triển Chiêu thật là đẹp, “Ý người là đa số thời gian nàng chìm trong trạng thái mơ hồ?”

“Mục Chiếu quốc này đột nhiên xuất hiện, có chút quỷ dị, từ trước tới giờ ta chưa từng nghe tới.” Triển Chiêu nói, “Ta từ nhỏ đến lớn từng nghe không ít quái sự khắp nơi, nhưng hoa túy tâm gì gì đó, quả thật là mới nghe lần đầu.”

“Người chưa từng nghe, nhưng Bao đại nhân không hẳn là chưa từng nghe, còn có Bát vương gia.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

“Bọn họ từ lúc nghe được chuyện về ‘Đào Hoa nương nương’ thì liền thần thần bí bí.” Triển Chiêu khoanh tay, “Có thể dính líu tới tất cả bọn họ, đại khái là vài chuyện cũ, hoặc vài chuyện về hoàng gia.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cảm gác trên vai Triển Chiêu.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hắn, ý là —— Làm gì vậy?

Bạch Ngọc Đường nhướng mi một cái —— Một, nghỉ ngơi một chút.

Triển Chiêu không nói gì, bất quá hiếm khi thấy hắn thả lỏng như thế, thường ngày cứ sầm mặt, lúc này lại rất khả ái.

Vừa nghĩ tới hai chữ “khả ái”, Triển Chiêu bắt đầu lắc đầu —— Lại suy nghĩ vớ vẩn nữa rồi!

Bên tai, truyền đến một tiếng cười khê của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu chưa từng nghe hắn cười như vậy, liếc mắt nhìn hắn —— Người kia thật đúng là thả lỏng, hơi híp mắt nhìn mình, một đôi mắt hoa đào, chặc chặc.

Hai người đối diện nhìn nhau, chợt nghe phía sau có người hỏi, “Hai người nửa đêm nửa hôm, tình ý trào dâng sao a?”

...

Thanh âm này vang lên ngay bên tai, nhưng then chốt là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không nhận ra phía sau có người, may là thanh âm này rất quen thuộc, mới không phát ra động tĩnh lớn.

Nhìn lại, quả nhiên thấy được Ân Hầu khoanh tay ngồi xổm trên cành cây phía sau bọn họ, nghiêng đầu nhìn hai người.

“Ngoại công.” Triển Chiêu kinh ngạc, Ân Hầu lúc trước sau khi biệt ly tại Hi Châu phủ đã không thấy tăm hơi, thì ra là tới Khai Phong.

“Ngoan.” Ân Hầu thấy Triển Chiêu dạ thưa, cười tủm tỉm, thuận tiện liếc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường tự nhiên cũng thức thời, theo Triển Chiêu gọi ngoại công.

Ân Hầu bổ nhào tới định ôm chầm lấy, há mồm nói, “Ngoan...”

Bất quá chưa ôm được, cổ áo đã bị Triển Chiêu túm lại, Triển Chiêu dùng ánh mắt cảnh cáo hắn —— Đừng có chiếm tiện nghi bừa bãi!

Ân Hầu híp mắt, vừa tiến đến giữa hai người vừa nhìn ra xa xa, lập tức hiểu rõ, “Ác? Ta nói hai người lén lút lút, thì ra là theo dõi một đám cô nương gia.”

Triển Chiêu xấu hổ.

Ân Hầu khoanh tay nhìn xung quanh một hồi, thắc mắc, “Ôi chao? Mấy cô nương này sao lại ngờ nghệch như vậy, hơn nửa đêm ngủ chưa tỉnh?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu liền nhích đến gần Ân Hầu, “Ngoại công, các nàng đang nói cái gì, có thể nghe được không?”

Ân Hầu vuốt cằm, “Nói gì ‘thay đổi kế hoạch’...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người, cùng nhau nhìn Ân Hầu, “Người nghe được?”

Ân Hầu bĩu môi, “Cũng đâu phải quá xa, có thể nhìn thấy thì sao lại không nghe được?”

Triển Chiêu nhú mày, Bạch Ngọc Đường cũng biết Ân Hầu lợi hại, bất quá có thể là vấn đề liên quan tới nội lực.

“Chặc chặc.” Ân Hầu cười hiểu ý, hỏi hai người, “Không biết hả? Không biết thì hỏi đi, có muốn ngoại công dạy không nè?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút mất tự nhiên —— Cũng không phải xấu hổ vì nhờ Ân Hầu dạy, mà là vì thái độ của Ân Hầu quá đặc ý nhìn thấy ghét.

Triển Chiêu nhìn Ân Hầu, tiến tới trước mặt hắn, “Vậy người có dạy không?”

Ân Hầu lập tức mặt mày rạng rỡ, giơ tay chỉ chỉ vị trí trước lỗ tai gần hai gò má, “Nơi này có một tĩnh mạch, nội lực có thể chảy qua, vừa thông qua... thì có hiệu quả.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, vươn tay sờ sờ cái tai, thật đúng là cảm giác nơi này có gân mạch... về phương diện luyện võ hai người đều là kỳ tài, vừa chỉ liền hiểu, rất nhanh lĩnh hội được ý của Ân Hầu. Nói đến cũng lạ, sau khi vận khí qua tai, thanh âm xung quanh thoáng cái rõ ràng lên rất nhiều, tiếng nói của Mục Chiêu Đường trong đào hoa lâm cũng có thể nghe được thật rõ ràng.

Mục Chiêu Đường dường như đang nổi giận, “Người rốt cuộc đang làm cái gì? Bảo người bắt người, bắt tới thì không nói đi, cứ nhiên ngay cả nha hoàn của Bạch Ngọc Đường cũng bắt tới, lần này làm hỏng đại sự, không biết nên ăn nói với chủ nhân ra sao nữa!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày —— Chủ nhân?

Đối thoại với Mục Chiêu Đường là một lão bà, lão bà này hắn đã chờ trước trong đào hoa lâm, ăn mặc đen thui từ trên xuống dưới, nhìn lướt qua còn tưởng là lão mụ giúp việc, nhìn kỹ... hình dạng có chút quái dị, trông hơi giống lợn, muốn bao nhiêu xấu xí thì có bấy nhiêu xấu xí.

Ân Hầu mỗi bên một cánh tay khoát lên vai Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nhìn vào đào hoa lâm, “Ta mới không gặp các người vài ngày, sao các người lại đắm vào phiền phức này?”

Triển Chiêu hiểu kỳ, “Cái gì phiền phức?”

Ân Hầu gõ lên cái ót Triển Chiêu, lại đột nhiên vươn tay xoa xoa mặt hắn, động tác giống hệt lúc Triển Chiêu xoa Tiểu Tứ Tử, “Người không nhận ra lão thái bà kia à?”

Triển Chiêu ôm mặt, nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là —— Người biết lão thái bà kia?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, lão bà này ngoại trừ gương mặt nhăn hơn những lão thái bà bình thường, thì không thấy có vấn đề gì lớn a.

“Ai.” Ân Hầu thở dài, nâng cằm nói, “Lão thái bà nhăn nheo kia thật ra có chút lai lịch, ả họ Chu [zhū], vốn tên là Chu Nhan, nhân xưng Trư [zhū] Nhan (mặt heo) quỷ bà.”

Triển Chiêu ngẩn người, Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày —— Cái tên Trư Nhan quỷ bà này bọn họ từng nghe rồi.

“Là Trư Nhan quỷ bà tinh thông nhiếp hồn thuật, xú danh lan xa đó sao.” Triển Chiêu thắc mắc, “Không phải bà ta vì hại người nên bị chặt đầu rồi sao?”

“Lão thái bà này rất tinh vi, năm đó mất đầu bất quá là vì quá nhiều kẻ thù, bày trò kim thiền thoát xác mà thôi, bất quá sau đó đi tới phía Tây rồi mai danh ẩn tích.” Ân Hầu vuốt cằm, “Lão thái bà này trước đây cũng từng muốn gia nhập Ma cung, bất quá ả tâm thuật bất chính, quan trọng nhất là thường bán đứng bằng hữu, là một kẻ tiểu nhân lật lọng, sau khi bị Hồng di người đã thương đã chạy thoát. Hồng di người suýt nữa đem ả ngũ mã phân thân rồi, đáng tiếc ả giả hoạt đã thoát được.”

“Nga...” Triển Chiêu gật đầu, không biết còn có chuyện như thế, bất quá tính toán tuổi tác, quỷ bà này cũng phải gần trăm tuổi rồi.

Bạch Ngọc Đường còn rất hiếu kỳ, hỏi Triển Chiêu, “Ngoại trừ Lam di, còn có Hồng di?”

Triển Chiêu cười, “Hồng Chanh Hoàng Lục Thanh Lam Tử tổng cộng bảy di!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời —— Ma cung nhân khẩu thiệt nhiều...

“Nhiếp hồn thuật...” Triển Chiêu nghe ra manh mối, hỏi Ân Hầu, “Những cô nương đó gốc trệ, có phải vì trúng nhiếp hồn thuật không?”

Ân Hầu xòe tay nhún vai, “Nhiếp hồn thuật cái thứ này, trừ phi người có nội lực thâm hậu, nếu không rất dễ trúng chiêu. Bất quá nếu như tương đối kiên cường, hoặc đơn thuần ngốc nghếch một chút, cũng không quá dễ trúng chiêu, sợ nhất là kẻ trong đầu có việc lẫn lộn hay để tâm vào chuyện vụn vặt, chắc chắn sẽ bị mê hoặc.”

“Hạnh Nhi bị thất tình, hẳn là rất dễ bị kẻ khác thừa cơ lợi dụng.” Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường muốn cứu Hạnh Nhi ra, nhưng nếu phía sau màn còn có kẻ chủ mưu, vậy biểu thị Mục Chiếu Đường và quý bà đều là tiểu lâu la, cần dẫn kẻ chủ mưu ra.

.

“Nếu Bạch Ngọc Đường đã hoài nghi chúng ta, nên diệt trừ nha đầu kia.” Mục Chiếu Đường nói với quý bà, “Người sai nằng ta tự động thủ, hành động bí mật chút, đừng lưu lại hậu hoạn.”

Trư Nhan quý bà gật đầu, từ trong tay áo móc ra một cái chuông bạc, hướng Hạnh Nhi nhẹ nhàng lắc, Hạnh Nhi vốn đang ngơ ngác liền ngẩng đầu nhìn về phía quý bà.

Quý bà vẫy tay gọi nằng rồi đi tới phía trước, Hạnh Nhi liền theo ả.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy không ổn, sợ sẽ xảy ra chuyện, bèn đi theo.

Ân Hầu nhẹ nhàng khoát khoát tay, ý bảo hai người bọn họ tiếp tục ở nơi này theo dõi, hẳn sẽ đi cứu người.

Hai người gật đầu, Ân Hầu liền vụt đi.

Triển Chiêu vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Đừng lo, ngoại công không chỉ có thể cứu được Hạnh Nhi, phỏng chừng còn có thể nắm quý bà tới.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hẳn đương nhiên tin tưởng Ân Hầu.

Hai người tiếp tục nghe ngóng, chỉ thấy Mục Chiếu Đường chấp tay sau lưng, nhìn nhìn sắc trời, “Thời gian đã sắp tới.” Lúc này, có hai nữ nhân mặc trang phục của tùy tùng, cầm một cái bao đen, đặt trước mặt các cô nương khác, mở ra.

Khi nằng mở ra cái bao nọ, các cô nương kia đều đi tới, cầm lấy thứ trong bao đen.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn kỹ — Giống như y phục dạ hành màu đen.

Sau đó, các cô nương này bắt đầu tự nhiên thay y phục như đang ở chốn không người.

Cả hai nhú mày quay đi — Đúng là trúng nhiếp hồn thuật.

Chờ các cô nương thay y phục xong, lại đến gần cái bao, mỗi người lấy ra một thanh đoản thủ.

Triển Chiêu kinh ngạc mà nhìn Bạch Ngọc Đường — Đều biết công phu?

Bạch Ngọc Đường nhú mày lắc đầu — Hạnh Nhi thì không, còn những người này, không biết, nhưng xem ra có vẻ cũng không.

Mục Chiếu Đường khoát khoát tay, các cô nương này đều tản ra bốn phía, mỗi người một hướng.

“Mỗi người một hướng...” Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó hiểu.

Triển Chiêu cũng thắc mắc, “Xem các nằng hành động chậm chạp như vậy, quả thật không giống như biết võ công, nửa đêm nửa hôm, cầm đao đi đâu?”

Bạch Ngọc Đường xòe tay nhún vai, bên đó nhiều người còn bọn họ chỉ có hai, tất nhiên không biết nên theo dõi ai, chỉ đành theo dõi Mục Chiếu Đường.

Nhưng Mục Chiếu Đường dường như đang chờ quý bà trở về, chờ trái chờ phải vẫn không thấy ai, bèn nhú mày, “Sao lại chậm như vậy, giết một con nha đầu mà lâu thế kia?”

Tùy tùng thấp giọng nói, “Ngự sứ, chúng ta về dịch quán trước đi, đi lâu không về, dễ bị Tổng binh hoài nghi.”

Mục Chiếu Đường thở dài, gật đầu, không đợi quý bà nữa mà mang theo tùy tùng rời đi.

Triển Chiêu cười cười, “Hình như quan hệ hai bên không tốt lắm.”

“Bình thường.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Mục Chiêu Đường đó thoát nhìn có vẻ tự cho mình là siêu phàm, Trư Nhan quý bà xú danh lan xa, hẳn là không lọt được vào mắt ả.”

Đang nói chuyện, chợt nghe cách đó không xa có thanh âm truyền đến, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thận trọng lắng nghe, chợt nghe được, “Tha mạng a, Ân Hầu tha mạng... Ta sẽ lặn khỏi Trung Nguyên không bước vào nửa bước, tha mạng...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nhảy xuống gốc cây.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy Ân Hầu chấp tay sau lưng đi tới, phía sau là Hạnh Nhi đang vỗ đầu, còn có Trư Nhan quý bà vừa đi theo vừa cầu xin tha thứ.

Thần tình của Hạnh Nhi lúc này thật ra thanh minh không ít, nàng vỗ đầu, dường như cái cổ hơi đau, ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường liền ngăn người.

“Thiếu gia!” Hạnh Nhi kêu một tiếng.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, xem ra nha đầu kia đã tỉnh.

“Đau muốn chết.” Hạnh Nhi xoa cổ.

Bạch Ngọc Đường nhìn sau cổ nàng một chút, có một điểm đỏ, hình như là bị thương.

“Không sao chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Hạnh Nhi nhanh chóng lắc đầu, vừa liếc nhìn Ân Hầu, “Ta vừa nãy suýt nữa đã nhảy xuống sườn núi rồi, nhờ có hấn cứu ta.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mặc kệ Ân Hầu và hấn quen thân đến cỡ nào, nhưng dù sao người ta cũng cứu nha đầu nhà mình, nên nói tiếng cảm tạ mới tốt.

Ân Hầu khoát khoát tay ý bảo Bạch Ngọc Đường không cần khách khí, quay đầu lại liếc nhìn quý bà, cười nhạt, “Mạng người đúng là dài.”

Quý bà lúc này quỳ rạp trên mặt đất run rẩy, liên tục van nài, cái gì có mắt không trông a, không biết Ân Hầu đại giá quang lâm... Nói chung cái gì cần nịnh đều nói hết, chỉ cầu Ân Hầu đừng giết mình.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường yên lặng đứng một bên, Trư Nhan quý bà tuy rằng danh tiếng tồi tệ, nhưng tốt xấu cũng là một nhân vật vang danh chốn giang hồ, nhưng gặp Ân Hầu lại sợ thành như vậy cũng thật là...

Ân Hầu nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, ý là —— Hỏi đi.

Triển Chiêu bèn hỏi quý bà, “Các người rốt cuộc là ai, có mục đích gì? Vì sao lại mê hoặc những cô nương này?”

Trư Nhan quý bà meo máo, thấp giọng nói, “Kỳ thực, sau khi ta bị trục xuất khỏi võ lâm Trung Nguyên, luôn sinh hoạt ở Tây Nam, cuộc sống khó khăn, sau đó Mục Chiêu quốc hưng thịnh, chung quanh tìm kiếm quốc sư, yêu cầu phải là nữ nhân... Ta liền đi.”

“Mục Chiêu quốc mời làm quốc sư?” Ân Hầu nghe thấy mới mẻ, “Quốc vương kia khẩu vị nặng thật đó.”

Quý bà thì thào một câu, “Quốc vương của Mục Chiêu quốc này, suốt ngày đeo mặt nạ thần thần bí bí, nhưng võ công cao cường lại rất giao hoạt, ả chiêu mộ không ít kỳ nhân, hình như có mưu đồ gì đó, ta bắt quá chỉ là một trong số đó.”

“Mưu đồ chuyện gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Ta không biết, bất quá chúng ta cũng không phải trực tiếp nghe lệnh quốc vương, mà là thông qua một người khác.” Quý bà cau mày lắc đầu, “Đó cũng là một kỳ nhân.”

“Là ai?” Triển Chiêu hỏi, tâm nói người làm ơn nói hết lời đi a, hỏi một câu đáp một câu lâu muốn chết.

“Ta không biết tên thật của ả, là một cô nương trẻ tuổi, nhưng lại có tài năng hơn người, tất cả mọi người gọi ả là...” Quý bà nói đến đây, dừng lại một chút, “Đào Hoa nương nương.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau — Không trùng hợp như vậy chứ?

Ân Hầu lúc này ngồi chồm hổm trên đất cười, “Đào Hoa nương nương... Ha ha.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng hiểu tại sao Ân Hầu lại cười vui vẻ như vậy, quả thật rất buồn cười.

“Đúng rồi, người bắt nhiều cô nương thất tình, lợi dụng nhiếp hồn thuật điều khiển các nàng, mục đích là gì?” Triển Chiêu nhìn Hạnh Nhi, hỏi quý bà.

“Là Mục Chiếu Đường bảo ta làm, ta đều nghe ả, ả vốn dự định ám sát hoàng đế Đại Tống.”

“Cái gì?” Triển Chiêu cả kinh, nhớ tới những cô nương vừa mới mặc hắc y ban này, “Các cô nương vừa cầm binh khí đi, chẳng lẽ là tiến cung ám sát?”

Quý bà lắc đầu, “Không, vốn là dự định hành động bất ngờ, lưu lại vài cô nương trong hoàng cung, nhưng không ngờ lại bị hoài nghi, hầu như làm lỡ đại sự, cho nên kế hoạch thay đổi.”

“Thay đổi như thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

Quý bà nhún nhún mày, “Là... Để những cô nương này đi tìm phụ tâm hán báo thù, sau đó đều tự sát.”

Nghe quý bà nói như thế, Triển Chiêu lập tức nhớ tới Tào Kiếm và Hoàng Thụy Vân đã chơi trò thay xà đổi cột kia, chẳng lẽ hai kẻ đó đã biết cái gì? Mới nghĩ ra chiêu kia.

Bất quá những cô nương này hiện đang mang đao hành hung rồi tự sát dưới tình huống không có ý thức, vậy quá vô tội rồi, Mục Chiếu Đường này thật độc ác mà.

Triển Chiêu vỗ Bạch Ngọc Đường, ý bảo phải về Khai Phong phủ dẫn người đi bắt những cô nương kia, Bạch Ngọc Đường liền gật đầu ý bảo muốn cùng hắn trở lại.

Lúc này, lại nghe Ân Hầu ở phía sau lo lắng nói một câu, “Chuyện này, Ngọc Đường a, sư phụ người cũng tới.”

Ân Hầu vừa dứt tiếng, Bạch Ngọc Đường liền dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn, “Sư phụ ta cũng tới?”

Ân Hầu sờ sờ cằm, nhìn trời, “Chiều nay hắn theo ta cùng tới cửa thành Khai Phong.”

“Thiên Tôn cũng tới?” Triển Chiêu rất thích chí, rốt cuộc có thể gặp được vị kỳ nhân này rồi, “Hắn không tới với người sao? Đi Bạch phủ rồi à?”

“Khụ khụ.” Ân Hầu lẩm bẩm một câu, “Hồi nãy đúng là đi theo ta...”

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, “Hắn lại lạc đường rồi?”

Ân Hầu búng tay nghe cái tách, “Không sai.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, “Lại nữa rồi.”

Triển Chiêu thắc mắc — Chẳng lẽ Thiên Tôn cũng giống mình, là loại mù đường?

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu, “Người đi tìm đám nữ nhân kia đi, ta tìm sư phụ ta.”

Triển Chiêu thấy hắn dường như rất lo lắng, bèn an ủi, “Không nên lo lắng, trị an ở Khai Phong rất tốt, dù cho lạc đường, Thiên Tôn hắn cũng sẽ tìm một khách *** nghỉ ngơi thôi, trời sáng ta sai người giúp người tìm hắn.”

Bạch Ngọc Đường lại lắc đầu thở dài, “Trong vòng một canh giờ phải tìm cho ra.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, “Tại sao?”

Bạch Ngọc Đường vô lực, “Nếu như hắn lạc đường hơn một canh giờ, vậy hậu quả không thể lường trước được.”

Triển Chiêu há to miệng, “Hậu quả thế nào?”

Ân Hầu bên cạnh gãi gãi cái ót cảm khái, “Nói chung là rất nghiêm trọng...”

...

Cửa hoàng cung, một bạch y nhân ngẩng mặt, nhìn đại môn và mái hiên chạm trổ tô vẽ xinh đẹp, sờ cằm.

Gió đêm thổi tung mái đầu bạc như tơ của hắn, lại nghe hắn nhỏ nhẹ lên tiếng, “Khách *** của Khai Phong, thật khí phái!”

Sờ sờ bên hông —— Không mang tiền.

Suy nghĩ một chút —— Đi vào nghỉ ngơi trước đã, sáng mai bảo Ngọc Đường trả tiền.

.

.

Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

[Thích khách]

.

“Cửu thúc.”

Triệu Trinh một tay cầm tấu chương, một tay cầm khoai lang nướng mà Triệu Phổ mời hắn ăn, đi tới cửa ngự thư phòng, thấy Triệu Phổ đang ngồi chồm hổn trên bậc cửa ngáp, “Nam Cung đã tăng cường hộ vệ, người quay về nghỉ ngơi đi.”

Triệu Phổ khoát khoát tay, đổi tay khác chống cằm, “Không được, mí mắt giật, đêm nay phỏng chừng có chuyện xảy ra.”

Triệu Trinh ngồi song song với hắn trên bậc cửa, đặt tấu chương lên đùi, vừa bóc vỏ khoai lang vừa gặm, “Đúng rồi, sao người đạo này cứ ở lì trong Khai Phong phủ vậy?”

Triệu Phổ nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Dù sao ta cũng rảnh mà.”

Triệu Trinh nhướn mi nhìn hắn, “Rảnh? Rảnh sao người không về vương phủ tẩn hiếu đi? Hoàng thái phi gần đây cứ đi tìm thái hậu trách cứ người.”

Triệu Phổ bất đắc dĩ, “Hoàng nương ta không phải trách cứ ta, là muốn tìm tức phụ cho ta.”

“Vậy người tìm một người đi.” Triệu Trinh ăn xong khoai lang, bàn tay dính bẩn chùi lên hoàng bào hai cái, cảm thấy rất hứng thú mà hỏi Triệu Phổ, “Người thích kiểu nào? Trẫm chọn cho người.”

Triệu Phổ nhướn mi một cái, “Miễn đi, phải xem duyên phận mới được, trời có ý trời.”

Triệu Trinh vừa định nói thêm gì đó, chợt thấy Trần công công đi tới hỏi, “Hoàng thượng, đêm nay tẩm cung có đốt an thần hương không?”

Triệu Trinh khoát khoát tay, “Ai, thôi đi, Vương thái y khai cho trẫm loại này không phải an thần, căn bản là mông hân dược (thuốc mê), trẫm bị mất ngủ, nhưng không muốn đêm nào cũng ngủ tới bất tỉnh nhân sự.”

Trần công công nhin cười.

Triệu Phổ thắc mắc, nhìn Triệu Trinh, “Người ngủ không ngon?”

Triệu Trinh bất đắc dĩ, “Ai, đừng nói nữa, cũng không biết bị cái gì, dạo này buổi tối ngủ không được.”

Trần công công nhỏ giọng nói cho Triệu Phổ, “Mấy hôm trước hoàng thượng nhiễm phong hàn, sau đó mắc chứng đau đầu, buổi tối có đôi khi đau đầu đau vai, rồi ngủ không được.”

Triệu Phổ vỗ đùi, “Hồi nãy không chịu nói luôn, bảo Công Tôn xem cho a.”

Triệu Trinh cười cười, “Nhiều thái y như vậy còn không xem được, thôi đi, dưỡng vài ngày thì đỡ.”

Triệu Phổ bĩu môi, “Ta nói cho người biết, con một sách Công Tôn kia đừng xem tính tình thất thường, nhưng y thuật là đệ nhất, đừng nói mười thái y, một trăm người cộng lại cũng không sánh bằng ngón tay của y.”

Triệu Trinh há mồm nhìn Triệu Phổ, “Lợi hại như vậy?”

Triệu Phổ thấy hắn không tin, ngẩng đầu vẫy tay.

Trên nóc nhà, Giả Ảnh nhảy xuống.

“Đến Khai Phong phủ xem Công Tôn ngủ chưa, chưa ngủ thì đưa y tiến cung, nói là hoàng thượng đau đầu.”

“Dạ.”

Giả Ảnh vừa định đi, Triệu Trinh ngăn lại, “Sáng mai rồi đi...”

“Hoàng thượng.” Trần công công đau lòng, “Ngài đã mấy ngày không ngủ ngon.”

Triệu Phổ khoát khoát tay với Giả Ảnh, ý là — Mau đi đi, với thói quen của Công Tôn, hắn là còn chưa ngủ đâu.

Quả nhiên, chưa bao lâu, Giả Ảnh cưỡi ngựa tốc hành mang Công Tôn cùng với Tiểu Tứ Tử sống chết đòi theo, đưa tới hoàng cung.

Công Tôn xách theo hòm thuốc, Giả Ảnh bế Tiểu Tứ Tử, xuất hiện trước cửa ngự thư phòng. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

[Thanh]

.

Bữa sáng rất là phong phú, Công Tôn tương đối bận rộn, ngồi ở bên bàn, từ thái hậu đến hậu cung phi tử mỗi người đều xếp hàng chờ y bắt mạch.

Công Tôn vừa gặm một khối hắc mễ cao, vừa kê đơn cho mọi người, có người cần trị liệu một ít chứng bệnh dai dẳng, cũng có người cần kê đơn điều trị thân thể. Y một hồi tay trái cầm bánh tay phải cầm bút, một hồi tay phải bắt mạch tay trái cầm bút, chữ viết ra hoàn toàn không khác nhau, mạnh mẽ hữu lực lại tuyển tú tinh tế... Triệu Trinh liếc nhìn Triệu Phổ vài lần, ý là hỏi — Nhân tài thể này lại làm gia sư ở phủ Khai Phong à?

Triệu Phổ nhún vai một cái — Người ta không muốn làm quan.

Triệu Trinh cảm thấy đáng tiếc, sao lại không muốn làm quan chứ?!

Kỳ quái chính là những phi tử của Triệu Trinh đều khỏe mạnh, lại nhờ Công Tôn xem bệnh, dường như còn có lời khó nói.

Triệu Phổ ăn bánh bao ngồi kế bên chọt Công Tôn, “Thư ngọc, khai một phương thuốc sớm sinh quý tử đi!”

Khi nói vừa lúc thái hậu đang bắt mạch, thái hậu tức giận giơ tay ngắt hắn một phát, “Người muốn chết hả, không lớn không nhỏ nói bậy!”

Triển Chiêu và Ân Hầu ngồi cùng một chỗ, Ân Hầu ngậm một cái bánh bao thần thờ, Triển Chiêu lấy sữa đậu nành cho hắn, vừa hỏi, “Làm sao vậy? Buổi tối ngủ không ngon?”

Ân Hầu liếc nhìn Triển Chiêu, xoay mặt chỗ khác, biểu thị — Tâm tình không tốt!

Triển Chiêu biết hắn còn đang tức giận chuyện tối hôm qua mình hoài nghi hắn đánh không lại Thiên Tôn, vội cầm sữa đậu nành quơ quơ trước mắt hắn.

Ân Hầu liếc nhìn hắn, chỉ thấy ngoại tôn giống như con mèo chỉ còn thiếu cái đuôi lắc lắc cọ tay mình nhận lỗi nữa thôi, tâm tình hơi tốt lên một chút, tiếp nhận sữa đậu nành, vừa mới uống một ngụm, chợt nghe trong phòng truyền ra một giọng nói, “Nha? Ta đã nói nhìn quen mắt mà, giống y hệt lão quỷ Ân Hầu lúc bé!”

“Phụt...”

Sữa đậu nành vừa vào miệng Ân Hầu đều bị phun ra, Triển Chiêu chớp chớp mắt, nhảy lên đi tới cửa tắm cung, liền thấy Thiên Tôn hai tay sờ lên cái má phúng phính của Tiểu Tứ Tử còn đang ngơ ngác mà nhéo nhéo, “Ai nha, bản mặt gốc ghêch ngờ ghêch này giống lão quỷ kia kinh khủng.”

Triển Chiêu nhú mày nhìn thật kỹ, không sai, Thiên Tôn đang nhéo khuôn mặt tròn vo của Tiểu Tứ Tử, nói chuyện, ý trên mặt chữ là —— Ngoại công hắn khi còn bé trông rất giống Tiểu Tứ Tử?!

Mọi người phản ứng được, tập thể há to miệng nhìn Ân Hầu.

Ân Hầu buông sữa đậu nành xuống, xắn tay áo, đứng lên.

Bàn tay đang xoa mặt Tiểu Tứ Tử của Thiên Tôn bỗng nhiên dừng lại, nhìn thoáng về phía cửa...

Lúc này, Triển Chiêu yên lặng lui về sau một bước, Bạch Ngọc Đường vốn đang đứng song song với hắn, cũng nhảy sang một bên.

Mọi người đang thắc mắc tình huống gì đây, Tiểu Tứ Tử chợt nghe được một tiếng “Vèo”...

Sau đó trước mắt nhoáng lên, bé lại nhìn sang trái nhìn sang phải... cửa sổ bên giường không biết đã mở ra từ lúc nào, Thiên Tôn trước mắt biến đâu mất tiêu rồi.

Công Tôn nhìn vị trí trống không bên cạnh, Ân Hầu cũng “Vèo” một tiếng... thân ảnh màu đen nhoáng lên, biến mất không gặp.

Triệu Phổ ngẩng đầu, chỉ thấy hai thân ảnh một đen một trắng đã lao vào đánh nhau rồi, bay trái bay phải đánh khiến mọi người nhú mày, nhìn không rõ.

Triệu Trinh một tay cầm bánh quẩy, một tay cầm đĩa, Bàn phi múc cháo cho hắn, cũng ngẩng mặt kinh ngạc nhìn.

Âu Dương Thiếu Chinh nhịn không được mở miệng nói, “Căn bản không phải cảnh giới của con người.”

Triển Chiêu thở dài, đem Tiểu Tứ Tử đã ngây ngô chạy tới trước cửa bế ra, mang đến bên bàn ngồi xuống, vừa quay đầu lại ngoắc Bạch Ngọc Đường đang ngẩng đầu nhìn trời, bảo hắn đừng nhìn nữa, mau ăn điếm tâm đi, lần này phỏng chừng một lát đánh không xong.

Bạch Ngọc Đường vừa đi tới bên bàn ngồi xuống, cảm giác phía sau có người đi tới, thở phì phì ngồi xuống, “Lão quỷ này không biết nói tí đạo lý nào cả, một lúc hắn lạc đường ta còn lo lắng cho hắn.”

Bạch Ngọc Đường yên lặng xoay mặt, mọi người bị sắc cháo tập thể.

Thiên Tôn ngồi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, méo máo, “Vi sư đói muốn chết rồi.”

Mọi người vô thức ngẩng đầu... Ở đằng xa không có ai.

Đang thắc mắc Ân Hầu đã đi đâu, Triển Chiêu nghe được tiếng uống sữa đậu nành, quay đầu lại... Ân Hầu đã ngồi ở vị trí ban nãy uống sữa ăn tiểu lung bao, vừa tiện thể nói với Bàn phi đang nâng chén cháo chờ ra, “Khuê nữ này, đưa đĩa dấm cho ta.”

Bàn phi buông chén cháo cầm đĩa dấm đặt tới trước mặt Ân Hầu, Ân Hầu cầm tiểu lung bao chấm dấm.

Thiên Tôn uống một ngụm sữa đậu nành, Bạch Ngọc Đường lấy bánh bao chạy cho hắn, Thiên Tôn không thèm ăn, ngử ngử, biu môi, “Dùng mở động vật.”

Bàn phi cả kinh, “Thật sao?”

Bạch Ngọc Đường buông bánh xuống, đổi cho hắn.

Triệu Phổ bèn hỏi, “Thiên Tôn ăn chay?”

Thiên Tôn lắc đầu, “Nếu gọi bánh bao chay thì nên là chay, có mỡ động vật thì gọi là bánh bao thịt rồi, đầu bếp này không thành thật, không ăn đồ của người không thành thật làm!”

Mọi người sờ cằm, ngoại trừ chuyện có nguyên tắc thì hắn là nên khích lệ hắn mũi thính...

Bàng phi tức giận, nằng đã nhiều ngày theo thái hậu ăn chay, đặc biệt là bánh bao chay, đầu bếp này cư nhiên dùng mỡ động vật, ghê tởm a...

Triển Chiêu yên lặng đưa cho cho Thiên Tôn một vỉ sủi cảo hấp nhân chay, “Cái này không mỡ động vật.”

Ân Hầu liếc nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đưa tiểu lung bao cho hắn.

Thiên Tôn cầm đũa đâm đâm vào sủi cảo hấp, há miệng nhìn Triển Chiêu, “Người càng giống ngoại tôn của ta...”

Còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đỡ trán... Quả nhiên, Ân Hầu và Thiên Tôn lại bay lên cao đánh nhau rồi.

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử đang ngẩng mặt há to miệng nhìn tới ngậy ngẩn bẻ lên đặt trên đùi, dứt hồn đồn cho bé, vừa nói, “Tối qua ôm một người xa lạ ngủ cả đêm a? Cũng không chịu tỉnh nữa.”

Tiểu Tứ Tử gãi gãi đầu, “Nga, ta đã nói mà, trước đây ôm phụ thân ngủ lạnh muốn chết, ôm Cửu Cửu ngủ lại nóng muốn chết, đêm qua không lạnh không nóng thật thoải mái!”

Công Tôn bóp mũi bé.

Triển Chiêu lắc đầu, “Sữa đậu nành lạnh rồi.”

Nói vừa dứt lời, Ân Hầu đã trở về, bưng sữa uống.

Bạch Ngọc Đường nói, “Ăn cơm chiều rồi theo ta quay lại Bạch phủ, sau đó bảo Bao Phúc theo người, đừng đi lạc.”

Thiên Tôn không biết từ bao giờ đã quay lại bên bàn ăn sủi cảo hấp nhân chay, giơ tay chỉ vào Triển Chiêu, “Ta muốn theo hắn.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Theo hắn làm cái gì?”

“Quan sát một chút.” Thiên Tôn nói.

Triển Chiêu hiếu kỳ —— Quan sát cái gì?

Ân Hầu bĩu môi, chỉ vào Bạch Ngọc Đường, “Ta theo hắn.”

Triển Chiêu nhú mày, “Để làm chi?”

“Ta cũng quan sát một chút.” Ân Hầu liếc xéo Thiên Tôn.

Hai người đây đó híp mắt lờm nhau, ganh đua ăn điểm tâm.

...

Trần công công lại đưa lên vài món điểm tâm sáng, vừa nói vài câu bên tai Triệu Trinh.

Triệu Trinh gật đầu, dùng mắt ra hiệu cho Triệu Phổ, “Mãn Thác La tối hôm qua không chạy, để đèn ở kim đình dịch quán sáng cả đêm, sáng nay không nghe được động tĩnh thì mới lên lút chuồn.”

Triệu Phổ lạnh lùng cười.

“Hắn chạy không được đâu.” Âu Dương Thiếu Chính nói, “Ta sớm bảo người mai phục rồi, phỏng chừng đập cho một trận sẽ mang đến ngay, Trâu Lương nói, đánh cho hắn gãy tay gãy chân rồi tính tiếp.”

Tất cả mọi người lắc đầu — Trâu Lương không hổ là Độc Lang, ác thật, thật hắc.

Thiên Tôn ăn điểm tâm giống như không để ý gì, cũng không cảm thấy kỳ quái vì sao “khách ***” này lại nhiều người như vậy, còn có hoàng thượng và vương gia, chỉ cười tủm tỉm hỏi Triển Chiêu, “Bao nhiêu?”

Triển Chiêu trả lời, “Hai ba.”

Thiên Tôn gật đầu, “Àn, lớn như Ngọc Đường.”

“Công phu luyện thể nào?” Thiên Tôn hỏi tiếp.

Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường, ý là — Xấp xỉ.

“Àn.” Thiên Tôn lại gật đầu, dường như rất là thỏa mãn.

Ân Hầu liếc hẩn — Hỏi rõ vậy làm cái gì?

Thiên Tôn nhướng mi — Biết rõ còn hỏi!

...

“Một Mục Chiếu Đường ý đồ ám sát, một Mẫn Thác La ra tay ám sát.” Triệu Trinh ăn điểm tâm xong rồi, vỗ vỗ Triệu Phổ, ý là — Người phải trút giận cho ta đó.

Triệu Phổ gật đầu, ý bảo trong lòng ta biết.

Triệu Trinh bèn nói muốn đi thượng triều, cáo từ mọi người rồi đi.

Đám người Bàng phi cũng đều hồi cung.

Bạch Ngọc Đường rót cho Thiên Tôn chén trà, hỏi, “Khách *** này không tồi chứ?”

Thiên Tôn liếc hẩn một cái, lúc này hẩn cũng coi như đã hiểu ra nơi này là nơi nào, thì ra tối hôm qua mình chạy vào hoàng cung, thảo nào nhiều thủ vệ như vậy, chặc.

Triển Chiêu đột nhiên tiến tới nói với Bạch Ngọc Đường, “Một hồi mượn Hạnh Nhi dùng chút.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn, “Người muốn đi hù dọa cặp đôi Tào Kiềm và Hoàng Thụy Vân?”

Triển Chiêu cười gật đầu, “Bên trong phòng chừng có đầu mối.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, liền cùng Triển Chiêu đi ra cửa, bắt quá... phía sau theo một chuỗi — Thiên Tôn, Ân Hầu, còn có Công Tôn Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ dẫn theo Âu Dương Thiếu Chinh làm việc, Công Tôn dẫn theo Tiểu Tứ Tử muốn đi Bạch phủ xem bệnh cho nha đầu Hạnh Nhi, còn Ân Hầu và Thiên Tôn, thuần túy là theo góp vui.

Triển Chiêu lúc trước không hiểu gì về Thiên Tôn, luôn nghĩ hẩn là cái loại cao cao tại thượng, cảm giác nghiêm túc riêng biệt của thần tiên.

Lúc này gặp được, quả thật, tướng mạo, khí chất đủ thần đủ tiên, khí độ tao nhã quả thật là độc nhất vô nhị tôn quý không gì sánh được. Nhưng... tính cách hoàn toàn không dính tí nào với danh khí của hẩn.

Thiên Tôn nếu như không cười mà đứng ở ven đường, sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hảo hảo một quý công tử, tại sao lại có một mái tóc bạc. Nói với hẩn mấy câu, sẽ nghĩ người này sống hơn trăm tuổi có phải sống uống phí rồi không?

Thiên Tôn có đôi khi hành động còn ngờ nghệch hơn cả Tiểu Tứ Tử, đi đường cũng là nhìn Đông nhìn Tây, vòng ba vòng bắt đầu đi ngược đường, nếu không có Ân Hầu túm hẩn, đã sớm đi lạc rồi.

Triển Chiêu đột nhiên có một loại cảm giác báo đời.

Bởi vì lúc trước cùng nhau đi, đều túm Ân Hầu tránh để hẩn đi lạc, lúc này là Ân Hầu túm Thiên Tôn, để tránh làm mất hẩn.

Triển Chiêu quay đầu liếc nhìn lại, Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu liếc nhìn lại, thấy hai lão đầu ở phía sau vừa cãi nhau vừa đi, cảm tình có vẻ không tệ lắm.

Công Tôn bế Tiểu Tứ Tử đi bên cạnh Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, vừa hỏi, “Ta có thể bắt mạch cho hai người đó không?”

Triển Chiêu cả kinh, “Hai người bọn họ sinh bệnh sao?”

Bạch Ngọc Đường cũng dừng bước lại.

Công Tôn vội xua tay, “Không phải, ta chỉ hiếu kỳ vì sao lại phát sinh chuyện trú nhan lại có thuật thanh xuân vĩnh trú như vậy, cho nên muốn xem mạch tượng.”

Công Tôn vừa nói ra miệng, hai cánh tay vươn tới, “Nè, thần y, giúp ta xem lão quỷ này chừng nào chết.”

Hai người đồng thanh, Công Tôn khó xử mà nhìn hai cánh tay, yên lặng ôm Tiểu Tứ Tử tiếp tục đi —— Vẫn thôi đi.

Mọi người tới trước Bạch phủ, Hạnh Nhi đã thay y phục ngồi ở trong sân, nói chuyện với Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi vào, Hạnh Nhi liền đứng dậy, Bạch Ngọc Đường ra hiệu bảo nàng ngồi xuống không cần câu nệ.

Công Tôn bắt mạch cho nàng, lại kiểm tra vết thương sau cổ, nói, “Nàng bị độc châm đâm vào, lại trúng nhiếp hồn thuật mới mất đi ý thức bị người không chế. Trong cơ thể còn tồn chút độc dược, uống thuốc là có thể thanh trừ, cái khác cũng không cần lo.”

“Đây là nhiếp hồn thuật của Trư Nhan quỷ bà sao?” Triển Chiêu hỏi Ân Hầu.

Ân Hầu gật đầu, “Lão thái bà đó giỏi dùng ám khí và trùng tử, độc châm ả thường dùng mảnh như lông trâu, không khiến người ta tử vong, nhưng có thể khiến người ta tê dại, trợ giúp ả dùng nhiếp hồn thuật.”

“Đêm đó ngươi hơn nửa đêm chạy vào đào hoa lâm làm gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Hạnh Nhi.

“Là vì ngày đó trên đường gặp được Tào Kiếm.” Hạnh Nhi nhớ lại dường như còn có chút tức giận bất bình, “Ta thấy hắc lén lút, liền đi theo dõi, thì ra hắc trộm trang sức của Hoàng Thụy Vân đi cầm, tên này không biết từ bao giờ thiếu nợ người ta, cầm được một đồng tiền rồi thì lén lút đi tới đào hoa lâm ở Đông ngoại ô. Ta không theo vào, thấy hắc đi vào không bao lâu đã đi ra, nhưng lại không mang theo bạc, cho nên thấy kỳ quái. Đêm xuống, ta càng nghĩ càng thấy kỳ quặc, đào hoa lâm, đi vào đó làm cái gì? Mang theo nhiều bạc như vậy không lẽ lại là đi bái Đào Hoa nương nương cầu vận sao? Vì vậy tối đó ta liền đi xem, cho nên cầm theo nén thơm tiền giấy, muốn tiện thể bái Đào Hoa nương nương, cho dù không có đào hoa vận, tốt xấu cũng khiến gã phụ tâm kia gặp báo ứng!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Hóa ra thực sự là đi cầu Đào Hoa nương nương.

“Nói tiếp thì kỳ quái lắm, ta đợi tới nửa đêm, vừa mới quỳ lạy... Đào Hoa nương nương dĩ nhiên thực sự xuất hiện!” Hạnh Nhi nói tới đây thì trong lòng còn sợ hãi, “Nàng ta thoát nhìn khoảng ba mươi tuổi, ngồi trên cành cây hỏi ta muốn cầu loại hoa đào nào, ta nói thầm nghĩ trừu tượng kẻ phụ tâm, sau đó...”

“Sau đó thế nào?” Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi đều hiếu kỳ.

“Sau đó ta liền cảm thấy sau gáy tê rần, thân thể không thể điều khiển được, trước mắt cũng bắt đầu mơ hồ.” Hạnh Nhi hình dung cảm nhận lúc trước, “Có điều lúc ta đang mơ màng, nghe được Đào Hoa nương nương kia nói với ta, hình như nói... ‘Yên tâm đi, kẻ phụ tâm, không có kết cục tốt.’”

Hạnh Nhi nói xong, sờ cằm, “Ta nghe nói Tào Kiếm chết cháy có thật không? Ai, thật ra ta muốn hắc gặp báo ứng, cũng không muốn hắc phải chết, hiện giờ ngẫm lại, khổ cho Hoàng phu nhân kia, còn phải thủ tiết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hai người bọn họ hiểu rõ, đôi phu thê này nhất định đã biết cái gì, Tào Kiếm giả chết thì ra là để tránh nạn, bất quá thì thể nữ kia, là ai?

“Đào Hoa nương nương...”

Thiên Tôn đang ở một bên chơi đùa với Tiểu Tứ Tử đột nhiên ngẩng đầu, sờ sờ cằm, “Đào Hoa nương nương, nghe qua ở đâu rồi nhỉ?”

Ân Hầu liếc hẩn, “Đào Hoa nương nương có ai chưa từng nghe qua?”

“Thật không?” Thiên Tôn gật đầu, cúi đầu tiếp tục chơi với Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường cũng hỏi, “Sư phụ, người nghĩ tiếp đi.”

“Nghĩ cái gì?” Thiên Tôn cười tủm tỉm nhìn Bạch Ngọc Đường, có vẻ rất ôn hòa.

Triển Chiêu nhin không được bật cười, Thiên Tôn là một người rất tốt đẹp, dù sao lúc nhìn người thì trong mắt cũng không có ý xấu, giống như cái bánh bao chay hẩn ăn lúc sáng, đã chay là không có mỡ có thịt, hài lòng là hài lòng, không vui là không vui, cười là cười, không cười là không cười, thuần túy đơn giản.

Thiên Tôn thấy Triển Chiêu mở to mắt nhìn mình, cảm thấy cặp mắt của hẩn sáng sủa có linh khí, bèn cười hỏi hẩn, “Cười gì?”

Triển Chiêu cười tủm tỉm trả lời hẩn, “Không gì.”

...

“Khụ khụ.”

Bạch Ngọc Đường và Ân Hầu song song ho khan một tiếng, Ân Hầu túm Triển Chiêu qua, ý là —— Nhìn cái gì, ngoại công người đẹp trai hơn.

Bạch Ngọc Đường cũng nhắc nhở Thiên Tôn, “Đào Hoa nương nương.”

“Nga!” Thiên Tôn hình như đã nghĩ tới, “Chuyện là vậy, bao nhiêu năm trước rồi ta? Trên võ lâm quả thật có một Đào Hoa nương nương.”

“Thật không?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, biểu thị chưa từng nghe qua.

Ân Hầu nhú mày nâng cằm, “Ta cũng chưa từng nghe qua.”

“Nàng ta không phải người Trung Nguyên.” Thiên Tôn suy nghĩ một chút, “Là ở Tây Nam, môn phái thì không rõ lắm, có một lần ta tới Tây Nam tình cờ gặp được, nàng ta tốt lắm cũng thú vị nữa.”

Triển Chiêu ngẩn người.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Xem những hành vi liên tiếp của nàng ta thì không có gì thú vị a, còn cùng một phe với Trư Nhan quỷ bà.”

Thiên Tôn nhún vai một cái, “Vậy chắc là ta nhớ lầm, chuyện bao nhiêu năm trước rồi... khoảng ba mươi năm thì phải.”

Ân Hầu nhú mày, “Vậy không phải là một lão thái bà sao?”

Hạnh Nhi lắc đầu, “Tuổi trẻ lắm!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhớ tới Đồng Đại Bảo tình cờ gặp được trên đường về, chẳng lẽ là cùng một vị Đào Hoa nương nương?

“Đào Hoa nương nương đó có tướng mạo thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Hạnh Nhi.

“Dáng vẻ khoảng ba mươi, con mắt rất đẹp, nhưng nàng ta dùng một mảnh lụa đỏ che nửa khuôn mặt, cho nên nhìn không rõ toàn mặt, có điều con mắt nàng ta rất đặc biệt, cho ta nhìn sẽ nhận ra ngay.” Hạnh Nhi rất chắc chắn.

“Có phải lúc cười thì con mắt loàn loàn, giống như Ngọc Đường, mắt hoa đào?” Thiên Tôn hỏi.

Hạnh Nhi suy nghĩ một chút, gật đầu, “Phải nga, có điều mắt của nam nhân không như mắt nữ nhân, Đào Hoa nương nương kia tạo ra cảm giác... Ân...”

“Rất vui vẻ?” Thiên Tôn hỏi.

“Không phải nga, hoàn toàn tương phản, một đôi mắt biết cười, nhưng cảm giác rất không vui.” Hạnh Nhi nói, gãi gãi đầu, “Ta cũng không phải rất xác định, dù sao toàn bộ quá trình ta đều mơ hồ.”

Triển Chiêu đứng lên, “Đi tìm Tào Kiếm trước đã, hấn mang bạc tới đào hoa lâm, lại giả chết... hấn là biết gì đó.”

Vì vậy mọi người đứng dậy, lần này là phải đi làm chuyện quan trọng, cần Công Tôn đi theo, để tránh lúc đó lại có chuyện cần y thuật phá giải, mang theo Tiểu Tứ Tử thì có chút phiền phức.

Công Tôn muốn cho Tiểu Tứ Tử tạm ở lại Bạch phủ, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi thay mình giữ bé, nhưng Tiểu Tứ Tử chết sống không chịu, nằng nặc đòi theo.

Thiên Tôn ôm lấy bé, nói, “Không sao, theo ta đi, ta giữ.”

Công Tôn giật giật khóe miệng —— Y không nghi ngờ công phu của Thiên Tôn, có hấn chăm sóc Tiểu Tứ Tử khẳng định sẽ không bị khi dễ, nhưng với cái sự hồ đồ của Thiên Tôn, nói không chừng sẽ làm mất Tiểu Tứ Tử, hoặc bản thân hấn và Tiểu Tứ Tử cùng đi lạc.

Ân Hầu vươn tay bế Tiểu Tứ Tử sang, “Người tự lo cho mình đi, đừng làm mất hài tử nhà người ta.”

Thiên Tôn thấy Tiểu Tứ Tử bị đoạt đi rồi, giơ tay giành lại, Ân Hầu lại giành qua, mỗi người một bên nắm Tiểu Tứ Tử giằng co.

Công Tôn nhìn mà tá hỏa, hai vị này nội lực thâm hậu, làm ơn đừng kéo đôi Tiểu Tứ Tử nhà mình.

Cuối cùng hai người người một bên ta một bên không ai chịu buông tay, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ muốn đi khuyên, chợt nghe Tiểu Tứ Tử hô to một tiếng, “Đủ rồi!”

Hai lão đầu sững sốt, nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử bị treo lơ lửng, hai chân giãy giụa, hai ngón tay chĩa xuống mặt đất, “Thả ta xuống dưới!”

Ân Hầu và Thiên Tôn ngoan ngoãn thả bé xuống đất.

Tiểu Tứ Tử chỉnh sửa y phục một chút, vươn hai tay cho hai người.

Ân Hầu và Thiên Tôn không quá rõ.

Tiểu Tứ Tử nhú mày, “Cầm tay!”

Ân Hầu và Thiên Tôn chần chờ một chút, yên lặng vươn tay.

Tiểu Tứ Tử mỗi người một bên cầm tay hai người, đi tới phía trước, vừa vui tươi hơn hỏ nói, “Được rồi, ta dẫn theo hai người, hai người sẽ không bị lạc.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hiểu sao lại nghĩ... Tiểu Tứ Tử dẫn theo Ân Hầu và Thiên Tôn, so với chuyện Ân Hầu và Thiên Tôn dẫn theo Tiểu Tứ Tử, nghe có vẻ yên tâm hơn nhiều lắm, cũng đáng tin hơn nhiều lắm a.

.

Sau đó mọi người đi tới Hoàng phủ, trước tiên phải tìm một chỗ giám thị, dọc đường đi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn.

Thiên Tôn vừa định ghé quán ven đường xem họa tác của danh gia, Tiểu Tứ Tử giật lại, “Giả đó!”

Ân Hầu thấy món đồ chơi mới mẻ muốn đi xem thử, Tiểu Tứ Tử lại túm hấn, “Không được chạy loạn.”

...

Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của Tiểu Tứ Tử, hai lão đầu hoàn toàn không ai tụt lại ngắm đồ, ngoan ngoãn đi theo sau Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu buồn cười —— Hoàn toàn không có năng lực chống lại!

Bạch Ngọc Đường thần nhiên cười —— Thì đó, tuổi tinh thần cũng bằng nhau cả thôi.

Đi một hồi, Ân Hầu đột nhiên sờ sờ cằm, “Ân...”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn hắn, “Sao vậy?”

Ân Hầu lắc đầu.

Thiên Tôn liếc nhìn hắn, “Người quen của ngươi?”

Ân Hầu nhún vai, “Không biết là ai, không chịu lộ diện.”

Thiên Tôn bĩu môi, “Theo cả một đường rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đã sớm nhận ra có người theo dõi, hơn nữa võ công không kém, vì vậy mang theo Công Tôn quẹo vào trong một ngõ nhỏ.

Ân Hầu và Thiên Tôn theo vào.

Không bao lâu sau, chỉ thấy có người chạy vào...

Triển Chiêu thấy người thì hơi kinh ngạc, “Diêu Tổ Tổ?”

Diêu Tổ Tổ nhìn nhìn Triển Chiêu, không nói chuyện, nhìn về phía Ân Hầu, dường như tâm tình có chút kích động.

Ân Hầu nhìn nàng một lúc, nhíu mày — Khuê nữ này nhìn quen quen a.

Diêu Tổ Tổ đột nhiên chạy tới, quỳ xuống trước mặt Ân Hầu cái ‘rầm’, “Cung chủ!”

Ân Hầu sửng sốt.

Diêu Tổ Tổ dập đầu phủ phục bên chân Ân Hầu khóc òa, “Ta tưởng cả đời này ta cũng không gặp được người nữa, ngày ấy thấy được nội kinh của Triển Chiêu, ta đã đoán được là thiếu cung chủ, cung chủ!”

Triển Chiêu nhìn Ân Hầu.

Thiên Tôn khoanh tay ở một bên nhìn một hồi, “Ồi chào? Người là nha đầu họ Diêu kia sao?”

Diêu Tổ Tổ gật đầu, “Thiên Tôn ngài còn nhớ ta.”

“Sao trông người lạ quá vậy?” Thiên Tôn thắc mắc.

Ân Hầu ngồi xổm xuống nhìn nàng nửa ngày, kinh ngạc, “Người là Diêu Thanh?”

Diêu Tổ Tổ khóc càng kịch liệt hơn, “Cung chủ người quả nhiên còn nhớ rõ ta!”

Ân Hầu cũng thắc mắc, “Sao bộ dạng của người khác quá vậy?”

Diêu Tổ Tổ vừa lau nước mắt, vừa nói, “Một lời khó nói hết a cung chủ.”

Triển Chiêu bước tới một bước, nhỏ giọng hỏi Ân Hầu, “Nàng là ai a?”

Ân Hầu nâng Diêu Tổ Tổ dậy, nói với Triển Chiêu, “Người không phải nói Hồng Chanh Hoàng Lục Thanh Lam Tử thiếu một Thanh di sao? Hồng di các nàng đều đã nói với người rồi.”

Triển Chiêu gật đầu.

Ân Hầu chỉ chỉ Diêu Tổ Tổ, “Ồ đây nè.”

.

.

Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

[Đào hoa viên]

.

Nguyên bản là kẻ dối đầu Diêu Tổ Tổ, biến thành Thanh di thất tung nhiều năm, Triễn Chiêu nhất thời không kịp thích ứng, mặt khác, dựa theo cách nói của Thiên Tôn và Ân Hầu, hình như bề ngoài của vị Thanh di này còn thay đổi.

“Thanh di a, sao ngươi lại tới Miển quốc, còn làm sứ giả nữa?” Triễn Chiêu thắc mắc.

Diêu Tổ Tổ lắc đầu thở dài, “Chính là câu kia, nói ra thì dài.”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn có chuyện cần xử lý, hơn nữa Diêu Tổ Tổ dường như không có nhiều thời gian, nàng nói vài câu với Ân Hầu rồi đi trước, biểu thị đêm nay sẽ tới Khai Phong phủ, nói rõ tất cả với Ân Hầu. Trước khi đi, Diêu Tổ Tổ còn nhắc nhở Triễn Chiêu, “Bảo hoàng thượng vứt bồn hoa túy tâm kia đi, còn nữa, cẩn thận người của Mục Chiếu quốc.”

Triễn Chiêu gật đầu ghi nhớ, đồng thời khẽ nhíu mày — Bồn hoa túy tâm kia không phải điêu khắc sao? Một bồn hoa giả, có thể có vấn đề gì chứ?

Ân Hầu vươn tay từ bên hông lấy ra một cái bình, mở nắp, thả ra một con trùng vàng kim.

Con trùng này lúc trước Bạch Ngọc Đường đã thấy, Triễn Chiêu cũng có một con.

Triễn Chiêu hiếu kỳ nhìn Ân Hầu, “Ngoại công, ngươi muốn làm gì a?”

“Tìm Hồng di của ngươi tới.” Ân Hầu nói, “Chuyện này có vẻ không đơn giản.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triễn Chiêu — Hồng di chẳng lẽ chính là Hồng Cửu Nương đại danh鼎鼎 đỉnh?

Triễn Chiêu gật đầu a gật đầu — Hồng di rất bư hãn, ngươi phải cẩn thận.

Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu rõ, còn vì sao phải cẩn thận và vì sao Triễn Chiêu bảo hãn cẩn thận, Bạch Ngọc Đường cũng không suy nghĩ nhiều, Triễn Chiêu có vẻ cũng không suy nghĩ nhiều.

“Hoa túy tâm là cái gì?” Thiên Tôn một mực dất Tiểu Tứ Tử chơi đùa đột nhiên tiến tới hỏi.

Bạch Ngọc Đường kể sơ lược cho hãn một lần.

“Ân?” Thiên Tôn vuốt cằm, “Mục Chiếu quốc... Có truyền thống như vậy à? Chưa từng nghe qua.”

“Trước tiên đừng quan tâm những chuyện này.” Triễn Chiêu ra hiệu bảo mọi người tiếp tục lên đường, còn có chuyện quan trọng cần làm.

Vì vậy, mọi người tới khách *** gần Hoàng phủ.

Giữa ban ngày, Hoàng phủ đóng cửa bế hộ, lụa trắng trên cửa còn treo, đèn ***g viết chữ “Điện (cung)” vẫn còn đó.

Triễn Chiêu chọn một gian phòng lầu hai đối diện đại môn Hoàng phủ, mọi người đi vào bắt đầu theo dõi.

Đầu tiên quan sát động tĩnh mọi người ở Hoàng phủ, cả buổi sáng, người của Hoàng phủ bận rộn nhộn nhịp a.

“Làm gì vậy ta? Dỡ nhà?” Triễn Chiêu nâng cằm, dựa vào bệ cửa sổ mà nhìn, hỏa kế của Hoàng phủ đáng vẻ như đang thu dọn hành lý chuẩn bị chạy trốn.

Ân Hầu ngồi lì ở đó thấy rất mất hứng, tiến tới hỏi Triễn Chiêu, “Cháu ngoan, ngươi muốn đợi như vậy bao lâu?”

Triển Chiêu trả lời, “Không biết nữa a, chủ yếu là tìm Tào Kiếm và đầu mối, một hồi nếu tìm được Tào Kiếm bảo Hạnh Nhi nhận mặt một lần, là có thể bắt tại trận, hồi hán chuyện Đào Hoa nương nương.”

“Vậy sao bây giờ không đi bắt người?” Ân Hầu sốt ruột.

“Gấp cái gì, cẩn thận đả thảo kinh xà.” Triển Chiêu nghiêm túc.

“Phải ở chỗ này chờ tới chờ lui?” Thiên Tôn hít một ngụm khí lạnh, “Thì ra Khai Phong phủ làm việc buồn chán như vậy? Sớm không nên làm!”

Ân Hầu cũng gật đầu, buồn chán hổng rồi làm sao bây giờ.

Triển Chiêu giật giật khoe miệng, đẩy Ân Hầu, “Đi, tìm Tiểu Tứ Tử, đi chơi đi.”

Ân Hầu bị đẩy tới bên cạnh Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, chờ xem Ân Hầu muốn chơi trò gì, nhóc con cũng rất buồn chán.

Thiên Tôn đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, mở miệng than, “Chán quá trời.”

Bạch Ngọc Đường tựa bên giường, vươn tay từ bên hông móc ra túi tiền đưa cho Thiên Tôn, “Xài hết thì quay về Bạch phủ ăn cơm.” Nói xong, nhìn Tiểu Tứ Tử và Ân Hầu, ý là — Nếu chán thì cùng đi đi.

Ân Hầu giật giật khoe miệng — Thảo nào Thiên Tôn càng ngày càng náo náo, thì ra đồ đệ cứng chịu như thế này... Không ngốc mới là lạ.

Thiên Tôn túm Tiểu Tứ Tử, “Đi nơi nào chơi?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, Triển Chiêu quay đầu lại nói, “Tây thành Khai Phong phủ tương đối vui, nhiều đường phố, ăn vặt cũng nhiều.”

“Vậy tới đó thôi!” Tiểu Tứ Tử kéo Thiên Tôn và Ân Hầu, nắm tay dẫn hai người ra ngoài chơi.

Chờ ba người đi, mọi người cuối cùng cũng có thể an tâm theo dõi.

Công Tôn ngồi bên bàn nâng chén uống trà, hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thiên Tôn có phải rất dễ quên không?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, gật đầu với Công Tôn, “Đúng vậy.”

“Đây là sau khi tóc hán biến bạc tạo thành, hay là vốn đã như vậy?” Công Tôn lại hỏi tiếp, dường như có chút hứng thú với mái tóc bạc của Thiên Tôn.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ta cũng không quá rõ ràng, tóc sư phụ vài chục năm trước đã bạc trắng toàn bộ.”

“Tại sao a?” Triển Chiêu cũng hiếu kỳ về vấn đề này rất lâu, “Là bởi vì luyện công tạo thành sao? Không lý nào a, luyện công thì tóc càng lúc càng đen a, người có nội lực càng thâm hậu thì tuổi càng trẻ, tại sao tóc lại bạc toàn bộ? Chẳng lẽ năm xưa Thiên Tôn từng tẩu hỏa nhập ma?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày lắc đầu, biểu thị mình không biết quá khứ của Thiên Tôn, dù sao tuổi của mình cũng thua hán rất nhiều.

“Một người đột nhiên tóc biến bạc khả năng không quá lớn.” Công Tôn chống cằm phân tích, “Mấy năm nay ta gặp không ít chứng bệnh, người nếu quá vất vả hoặc cảm xúc dao động quá lớn, quả thật sẽ dẫn tới tóc sớm bạc... Chỉ có điều trắng toát như Thiên Tôn, cũng chỉ có thể lấy tẩu hỏa nhập ma để giải thích.”

“Ngoại công ta hán là biết thực tình.” Triển Chiêu vừa lột vỏ cam, vừa nói, “Trước đây ta từng nghe các thúc bá a di ở Ma cung nhắc tới, nói Thiên Tôn và ngoại công năm xưa uy phong cỡ nào, truyền kỳ cỡ nào.”

Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt cười, không cười ra tiếng cũng không nói chuyện, chỉ đứng chờ ra.

Triển Chiêu đưa lưng về phía Bạch Ngọc Đường, nghiêm túc theo dõi Hoàng phủ, không nhận thấy dị dạng, nhưng còn Công Tôn bưng chén trà thấy Bạch Ngọc Đường dường như có tâm sự, bèn hỏi, “Có phải người nghĩ Thiên Tôn quá tịch mịch?”

Bạch Ngọc Đường không nói chuyện, Triển Chiêu quay đầu lại, thấy thần tình của Bạch Ngọc Đường, khẽ nhú mày, “Kỳ thực trước đây ta cũng muốn hỏi, tại sao Thiên Tôn lại cô đơn một mình, ngay cả đối với đồ đệ phái Thiên Sơn, hình như cũng rất sợ đến gần, là tính cách bắt buộc sao? Nhưng hắn cũng rất dính lấy người.”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu —— Chính xác, từ nhỏ đến lớn Thiên Tôn đều kẻ cận hãn, nhưng cũng không thâm giao với bất kỳ người ngoài nào, bằng hữu càng ít đến đáng thương.

Bạch Ngọc Đường tuy rằng người nhà rất nhiều, thân thích cũng nhiều, nhưng Thiên Tôn với bọn họ cũng chỉ giao tình hời hợt, bình thường hắn hay ru rú trong nhà, nếu không thì cũng là theo sát mình không buông, cho nên mới dẫn tới tính cách giống như một đứa trẻ to xác thế kia. Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ Thiên Tôn dường như rất bài xích việc giao lưu với người khác ngoài mình. Đương nhiên, Ân Hựu hình như cũng là ngoại lệ, hắn với Thiên Tôn rất thân thiết... Hình như cũng không xa cách với Tiểu Tứ Tử.

“Người có từng hỏi hắn chưa?” Triển Chiêu nghĩ Thiên Tôn một thân truyền kỳ, hơn nữa con người cũng rất có cá tính, lại trông đẹp, không lý nào không có vài người sinh tử chi giao, đồng môn cũng không có, thật là kỳ quái.

“Lý do sự phụ ta xa cách người ngoài vẫn đều là thấy thuận mắt hay không thuận mắt.” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, “Bất quá cũng không biết tiêu chuẩn đánh giá của hắn rốt cuộc như thế nào, dù sao thiên hạ có thể khiến hắn thuận mắt vẫn quá ít.”

“Chắc là thế ngoại cao nhân đều như thế.” Công Tôn cười cười, “Ta lo lắng nhiều rồi.”

“Đúng rồi!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi Công Tôn, “Hồi này sao người không bắt mạch cho hai người bọn họ?!”

Công Tôn xấu hổ, “Trạng huống thân thể của hai người bọn họ cũng gần giống như phản lão hoàn đồng, trừ phi nội công cạn kiệt, bằng không không thể nào chết được.”

“Hai người bọn họ đã luyện đến cảnh giới đỉnh điểm, nội lực căn bản sẽ không cạn kiệt, đã trở thành một phần thân thể bọn họ rồi.” Lúc Triển Chiêu nói, đã phát hiện trong Hoàng phủ có dị dạng, liền nghiêm túc theo dõi.

Trong phủ, vài tiểu tư lén lút ôm hai bao to từ cửa sau đi ra, trốn tới phía đông, đi rất vội vàng.

“Kỳ quái.” Triển Chiêu lẩm bẩm một câu, liền cảm giác có người đứng phía sau, Bạch Ngọc Đường nhích lên một chút, mặt để sát bên tai Triển Chiêu, theo đường nhìn của hắn ngó sang, “Kỳ quái chỗ nào?”

“Người xem Hoàng phủ, không cảm thấy có chỗ nào không hài hòa sao?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“Hoa đều héo úa cả.” Bạch Ngọc Đường trả lời, “Tuy rằng hạ nhân rất bận rộn, bất quá không ai đang làm việc, mà là thu dọn đồ đạc.”

Triển Chiêu thấy lại có vài tiểu tư chuồn ra cửa sau, còn chưa nói xong, Bạch Ngọc Đường đã vỗ vai hắn, từ cửa sổ đi ra, ý là —— Triển Chiêu tiếp tục theo dõi, hắn đi xem các tiểu tư đó đang làm gì.

Bạch Ngọc Đường đi rồi, Triển Chiêu tiếp tục theo dõi, quả cam trong tay đã ăn phân nửa, chợt nghe Công Tôn phía sau đột nhiên cười bèn hỏi, “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn y —— Công Tôn tuy thường ngày cũng là loại hình cần nhằn lải nhải, nhưng lại chuyên tâm y thuật không để ý tới việc đối nhân xử thế, nhưng người này hơn người ở chỗ thông minh tuyệt đỉnh, lại có mắt quan sát tinh tế.

Triển Chiêu biết Công Tôn nhất định nghĩ tới cái gì, bèn kiên trì chờ y nói ra.

“Ta hơi hiếu kỳ một chút.” Công Tôn quả nhiên có lời muốn nói.

“Cái gì a?” Triển Chiêu hỏi.

“Ta hiếu kỳ tại sao Bạch Ngọc Đường lại đặc biệt tốt với người.”

Một câu nói của Công Tôn lại khiến Triển Chiêu ngẩn người.

Nếu như Công Tôn hỏi “Tại sao người lại đặc biệt tốt tới Bạch Ngọc Đường” Triển Chiêu nghĩ mình có thể trả lời, bắt quá câu “Tại sao Bạch Ngọc Đường lại đặc biệt tốt với người” này, lại khiến Triển Chiêu nhất thời bí từ.

“Người tốt với Bạch Ngọc Đường ta có thể hiểu, đại khái là vì hai người hợp ý.” Công Tôn vuốt cằm suy xét, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, “Dù sao người đối với ai cũng đều rất tốt. Nhưng Bạch Ngọc Đường hẳn nhìn ai cũng không thuận mắt, lại thấy người rất thuận mắt.”

Triển Chiêu xòe tay, “Hợp ý thôi...”

“Hợp ý?” Công Tôn dường như cảm thấy câu này không có sức thuyết phục, “Hợp ý đến nỗi Bạch Ngọc Đường giúp người bắt tội phạm?”

Triển Chiêu nhú mày — Quả thật nghe có vẻ là lạ.

Đang suy nghĩ, Bạch Ngọc Đường đột nhiên từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu không hiểu sao đột nhiên lại khấn trương, ho khan nhìn trời.

Bạch Ngọc Đường vào cửa sổ vừa định nói với hắn, thấy hắn ho khan, cũng không hiểu, gương mặt Triển Chiêu đỏ ửng, giống như làm chuyện xấu bị bắt quả tang vậy.

Công Tôn bưng chén trà mím môi cười lắc đầu, “Tra được cái gì?”

“Nga.” Bạch Ngọc Đường hoàn hồn, “Những tiểu tư này đem một vài thứ đáng giá trong Hoàng phủ tới hiệu cầm đồ, đổi thành bạc rồi thì nhét vào trong hành lý bỏ đi, giống như muốn đi xa. Ta hỏi người ở hiệu cầm đồ, nói là đạo này Hoàng phủ muốn dọn nhà, người trong phủ toàn bộ giải tán, có vẻ việc buôn bán của Hoàng lão gia có vấn đề, không có tiền trả phí giải thể, bảo hạ nhân tùy tiện đem vài thứ trong phủ đi cầm thay tiền bồi thường.”

“Có chuyện này nữa sao?” Triển Chiêu nghĩ không quá hợp lý.

Công Tôn cũng gật đầu, “Lần trước tới còn tốt đẹp, đột nhiên cửa nát nhà tan, cảm giác giống như đang chạy nạn hơn.”

“Có vẻ người trong phủ đều đã đi gần hết.” Bạch Ngọc Đường hiển nhiên còn hỏi thăm nhiều thứ, “Hoàng viên ngoại mang theo bạn già, khuê nữ và thi thể Tào Kiếm, tối nay khởi hành về gia hương.”

“Mang theo thi thể Tào Kiếm?” Công Tôn sững sốt, “Đi xa mang theo thi thể làm gì? Tại sao không đốt thành tro cốt dễ mang đi hơn, dù sao cũng đã cháy đen như vậy.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, biểu thị mình không rõ.

“Mặt khác ta còn phát hiện một chuyện.” Bạch Ngọc Đường nói, “Gần nơi đây có người theo dõi.”

“Theo dõi Hoàng phủ?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhướn mi một cái, gật đầu.

“Àn.” Triển Chiêu nheo mắt lại — Kỳ quặc!

...

Không đề cập tới Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Công Tôn ba nam nhân ở trong phòng theo dõi, lại nhắc tới Ân Hưu, Thiên Tôn và Tiểu Tứ Tử ba nam nhân đang la cà.

Tổ hợp ba người này có thể nói là rất nổi trội, ngó đông ngó tây, con đường này quả thật rất náo nhiệt.

Đi tới trước cửa một nơi gọi là “Đào Hoa viên”, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn nhìn, túm Thiên Tôn lại hỏi, “Tôn Tôn, cái này là vườn gì?”

Thiên Tôn sờ sờ cằm, đánh giá một chút — Đào Hoa viên? Chỗ bán hoa?

Ân Hưu thấy hai người đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua, nhìn trời, túm hai người muốn đi.

“Ai!” Thiên Tôn không chịu đi, “Gấp cái gì? Nơi này bán gì?”

Ân Hầu bĩu môi, một trăm năm sống thật uổng phí, “Bán thịt.”

Tiểu Tứ Tử và Thiên Tôn liếc mắt nhìn nhau, cùng nghiêng đầu hỏi, “Tiệm thịt gọi Đào hoa viên?”

“Không hổ là Khai Phong phủ, quả nhiên rất xa hoa!” Thiên Tôn sờ cằm.

Tiểu Tứ Tử cũng cảm khái theo, “Phải nga, tiệm bán thịt cũng gọi Đào Hoa viên á!”

Ba người bọn họ ở trên đường, vốn đã nổi bật, lúc Tiểu Tứ Tử và Thiên Tôn hỏi Ân Hầu thì thanh âm cũng không nhỏ, vừa ra khỏi miệng, không ít người đi ngang qua đều nhin cười, dùng một loại ánh mắt dành cho nhà quê lên tỉnh nhìn hai người.

Ân Hầu câm nín, thật muốn tránh xa bọn họ một chút.

“Ai nói Đào Hoa viên là tiệm thịt chứ?”

Lúc này, một cô nương xinh xắn hoạt bát đột nhiên tiến đến gần mọi người, nàng mặc một thân váy dài màu hồng nhạt, nâng một cái khay trong tay, giống như một nha hoàn.

Nha hoàn này trông rất xinh đẹp cũng rất cơ linh, trên dưới đánh giá Ân Hầu và Thiên Tôn, mỉm cười, “Tiệm thịt thì không phải, có điều thịt quả khô* thì có bán!”

*(thịt quả khô ở đây cũng là mứt trái cây)

Mọi người hơi sững sốt.

Tiểu nha hoàn nọ vươn tay chỉ vào một tiểu lâu có gắn bảng hiệu “Đào Hoa viên”, “Đào Hoa viên là do chủ nhân ta kinh doanh, bán điểm tâm và trà thơm, quý khách có muốn đi vào ngồi một chút không?”

“Nga...” Thiên Tôn và Tiểu Tứ Tử bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là bán mứt trái cây và điểm tâm?”

“Phải nha!” Tiểu nha hoàn thần thần bí bí, “Mứt ở nơi này rất ngon, nướng nướng trong cung cũng mua ăn đó.”

Nàng vừa nói dứt lời, Tiểu Tứ Tử túm Thiên Tôn, “Tôn Tôn chúng ta đi ăn điểm tâm đi?”

Thiên Tôn gật đầu, lúc gật đầu còn không quên quay đầu lại khinh bỉ liếc Ân Hầu một cái, “Dạy bậy bạ! Chậc chậc.”

Ân Hầu vẻ mặt vô tội —— Tên gốc này không phải không hiểu rõ sao? Biết là nói bậy hời nãy còn bảo là tiệm thịt, nãi nãi nó đúng là giả ngậy giả đại!

.

Thiên Tôn bế Tiểu Tứ Tử vào Đào Hoa viên, phát hiện đây là một tòa tiểu lâu thập phần nhã trí, bên trong tất cả gia cụ bày biện đều phi thường tinh xảo, cũng có vẻ rất quý giá.

Nha hoàn bưng khay và điểm tâm đều đặc biệt đẹp, điểm tâm cũng là từng đĩa nhỏ, tinh xảo khéo léo. Chỉ có vài bàn khách nhân đi theo nhóm năm ba người, ai ai cũng là nhã khách.

Trên lầu còn có mấy nhân ngồi sau rèm đánh đàn, trong lầu nhàn nhạt hương hoa đào.

Ba người lên lầu tìm một chỗ ngồi xuống.

“Các vị muốn dùng gì?” Tiểu nha hoàn vừa nãy nhiệt tình đi đến chiêu đãi.

Nàng vừa hỏi xong, Ân Hầu chống cằm không nói lời nào, hiển nhiên không quá hứng thú, Thiên Tôn ngẩng mặt nhìn điêu khắc trên đỉnh đầu và tranh chữ trên tường, hiển nhiên cũng không cảm thấy mình sẽ là người đáp lời.

Tiểu nha hoàn chớp chớp mắt, cuối cùng chỉ còn lại Tiểu Tứ Tử, thấy hai người lớn đều không nói lời nào, Tiểu Tứ Tử đành phải nói, “Muốn gọi món chiêu bài!”

(chiêu bài là món số 1 của quán)

Tiểu nha hoàn vui vẻ, tiến tới, “Ta gọi là Liên Nhi, gọi tiếng Liên Nhi tỷ tỷ nghe chút coi!”

Tiểu Tứ Tử nhu thuận kêu tỷ tỷ, nha hoàn liền cười tủm tỉm đi, không bao lâu, bưng lên thật nhiều điểm tâm.

Điểm tâm của tiệm, đều là trái cây, mứt, cao điểm các loại, còn có một ấm trà nghe nói là chiêu bài trà —— Hoa tâm trà.

“Hoa tâm trà?” Ân Hầu nghe thấy mới mẻ, “Tên này ai đặt?”

“Đây là tên của chủ nhân nhà chúng ta đặt!” Liên Nhi cười ra hai lúm đồng tiền hai bên má, “Trà dùng nhụy của hoa đào để đun, hương vị ngon lắm.”

(hoa tâm: có nghĩa là nhụy hoa, cũng ám chỉ những kẻ lăng nhăng)

Ân Hầu nâng cằm nghĩ nơi này khá là tinh xảo, đầy nữ tính, thích hợp Tiểu Tứ Tử thích hợp nha đầu không thích hợp với mình, bèn hỏi Thiên Tôn đang nghiêm túc nghiên cứu ấm trà, “Ừ, có uống trà không? Đổi chỗ khác uống rượu thì thích hợp với ta hơn.”

Thiên Tôn còn chưa mở miệng, Tiểu Tứ Tử đã nuốt một khối điểm tâm vào miệng, hô to một tiếng, “Ăn ngon ác!”

Nha hoàn cười nói với Ân Hầu, “Vị công tử này, muốn uống rượu, chúng ta nơi này có hoa tâm tửu hảo hạng, có muốn dùng thử không?”

Ân Hầu giật giật khóe miệng —— Ngay cả rượu cũng hoa tâm...

Rượu được dâng lên, Ân Hầu uống một ngụm nghĩ cũng được, hơn nữa điểm tâm không chỉ có vị ngọt, còn có vị mặn, liền kiên nhẫn nghe khúc ăn chút điểm tâm.

Thiên Tôn nghe từ khúc, vừa uống trà, vừa chờ ra, đột nhiên nói một câu, “Thật khó nghe.”

...

Thiên Tôn thanh âm không thấp, các thực khách trong tửu lâu đều ngừng đưa trong tay, nhú mày quay sang Thiên Tôn, tâm nói ai mà vô lễ như thế.

Nhưng vừa nhìn thì kinh ngạc nhảy dựng, vị này tại sao tuổi trẻ tóc bạc!

Lúc này, tiếng đàn cũng ngừng, chợt nghe một giọng nữ dễ nghe truyền ra, “Khó nghe chỗ nào?”

Thiên Tôn tiếp tục uống trà ăn bánh, nghĩ tiếng đàn ngừng thì thoải mái hơn, vừa chọt chọt Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, ăn nhiều điểm tâm một chút, một hồi mang về vài phần cho người.”

“Nga!” Tiểu Tứ Tử đếm ngón tay, Khai Phong phủ này có vài trăm người, còn có Bạch phủ, không biết trong hoàng cung có cần tính không... vì vậy ngẩng mặt hỏi Thiên Tôn, “Tôn Tôn người có bao nhiêu bạc?”

Thiên Tôn cũng không quá rõ ràng, đem túi tiền Bạch Ngọc Đường đưa hẳn giao cho Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử cảm thấy một túi to nặng trĩu, trước tiên rút ngân phiếu nhìn thoáng qua, yên lặng trả túi tiền cho Thiên Tôn, cầm ra một tấm ngân phiếu há to miệng tỉ mỉ quan sát.

Lúc này, tiểu nha hoàn đã đi tới, Tiểu Tứ Tử đem ngân phiếu đưa cho nàng, hỏi, “Có thể mua một nghìn phần điểm tâm không?”

Tiểu nha hoàn nhìn chằm chằm mệnh giá trên ngân phiếu khóe miệng giật giật nửa ngày, trừng mắt chống nạnh, “Tiểu hài nhi người tới phá tiệm phải không? Có tiền thì giỏi lắm sao, ai rảnh làm cho người một nghìn phần điểm tâm!”

Tiểu Tứ Tử rút lui đến bên cạnh Thiên Tôn —— Hung dữ quá!

“Liên Nhi.”

Lúc này, rèm được vén lên, một nữ tử phía sau rèm đi ra, nữ tử này vóc người xuất chúng, cũng mặc váy dài màu hồng nhạt, dùng sa khăn hồng nhạt che nửa khuôn mặt, chỉ cần nhìn mặt mày, khiến cho người ta cảm giác hẳn là xấp xỉ hai mươi tuổi, có thể nói là phi thường xinh đẹp...

“Không được vô lễ.” Nữ tử ngăn lại Liên Nhi, đi tới trước mặt mọi người chân thành hành lễ, “Quý khách, tiểu nữ tử là chủ nhân của Đào Hoa viên này, gọi Túy Tâm.”

Ân Hầu hơi sững sốt — Nữ nhân này công phu không tệ a, tuổi trẻ lại có trình độ này bối cảnh hẳn là không đơn giản, có điều gọi là Túy Tâm, còn tưởng gọi là Hoa Tâm chứ.

Thiên Tôn nhìn nàng một cái, không nói chuyện, cúi đầu nói với Tiểu Tứ Tử, “Đừng ăn no quá, một hồi còn đi chơi.”

“Đúng nga.” Tiểu Tứ Tử ăn xong một khối bánh đậu xanh, nói không ăn nữa, còn lại đóng gói mang về.

“Vị công tử này, có thể cho Túy Tâm biết từ khúc vừa nãy, có chỗ nào không hay?” Túy Tâm nghiêm túc hỏi.

Thiên Tôn nhìn Ân Hầu — Người đuổi nàng đi đi, ta không nói chuyện với người xa lạ.

Ân Hầu bưng chén uống một ngụm — Không thèm để ý đồ quái dị nhà ngươi!

Thiên Tôn mếu máo.

Tiểu Tứ Tử liếc nhìn Ân Hầu — Tính cách còn quái hơn phụ thân nữa!

“Ai, vị công tử này.”

Lúc này, cách đó không xa trên một bàn nọ, có một công nữ trẻ tuổi ăn mặc sang trọng đi tới, vẻ mặt khó chịu hỏi Thiên Tôn, “Túy Tâm cô nương lễ phép đối đãi, người châm biếm cầm kỳ của người khác, bây giờ lại vô lễ như vậy, đúng là kỳ cục!”

Ân Hầu nhìn thoáng qua, thấy đó là một hậu sinh trẻ tuổi, bước đi hư phù hai mắt vô quang, xem ra không biết võ công, nhưng thường ngày cũng có thể là hết ăn lại nằm lười rèn luyện.

Tiểu Tứ Tử quan sát hẳn một hồi — Sao nhìn quen mắt quá vậy ta! Nhưng mà không nhớ nổi đã gặp ở đâu rồi.

Túy Tâm nhẹ nhàng khoát khoát tay, “Tiểu Hầu gia không nên nổi giận, vị công tử này có lẽ chỉ là không giỏi giao tiếp.”

Lúc này, Liên Nhi đã cầm tới vài hộp thức ăn đóng gói, đem thức ăn trên bàn dọn đi, Tiểu Tứ Tử đứng dậy, cảm thấy nếu không đi sẽ cãi nhau mất thôi, bèn đẩy đẩy Thiên Tôn, “Đi thôi Tôn Tôn.”

Thiên Tôn cũng nhìn chằm chằm thanh niên nhân nọ một chút, lắc đầu, “Mệnh không lâu nữa.”

Ân Hầu đỡ trán.

Tiểu Tứ Tử há to miệng — Tôn Tôn còn thích gây chuyện thị phi hơn phụ thân của bé nữa.

“Ngươi... Ngươi cũng dám trù ẻo bản hầu!” Thanh niên nhân nọ xắn tay áo, “Hôm nay không giáo huấn ngươi, ta không phải Bàng Dục!”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu — Bàng Dục? Cái tên nghe cũng quen tai nha!

...

“Hắt xì.”

Công Tôn hắt xì một cái, dụi dụi mũi, bắt đầu nôn nóng, “Không lẽ Tiểu Tứ Tử đã xảy ra chuyện?”

Bạch Ngọc Đường an ủi y, “Yên tâm, có sự phụ, ngoại trừ lạc đường thì hẳn sẽ không gặp phải nguy hiểm đâu, nếu lạc đường, còn có Ân Hầu mà.”

“Có động tĩnh kìa.”

Lúc này, chợt nghe Triển Chiêu lên tiếng.

Bạch Ngọc Đường và Công Tôn đều tới trước cửa sổ.

Triển Chiêu chỉ vào một ngõ nhỏ bên cạnh Hoàng phủ, “Nhìn kìa!”

Mọi người nhú mào, chỉ thấy cửa bên hông mở ra, Hoàng viên ngoại dìu Hoàng lão phu nhân, vác một bao hành lý thật to đi ra, đi tới xe ngựa, giống như đang chạy nạn.

“Không phải nói buổi tối mới đi sao?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“Hay là phát giác có chuyện không ổn, hoặc buổi tối chỉ là thả ra tin giả.” Triển Chiêu lại chỉ vào Hoàng Thụy Vân đi ở cuối cùng thần sắc vội vã.

“Xem kìa, bước đi như bay.” Công Tôn cười, “Khác hẳn với ốm đau bệnh tật lúc trước.”

Chỉ thấy ba người sốt ruột cuống cuống đi tới cửa, lên xe ngựa, cuối cùng, một tiểu tư cũng hoang mang luống cuống chạy ra.

Tiểu tư này đội mũ dùng tay áo che mặt, cúi đầu chạy rất nhanh, sau khi lên xe thì chui vào trong, mã phu vội vàng đánh xe... Từ cửa sau đi ra.

Triển Chiêu nhú mào, “Vội vội vàng vàng như thế muốn đi đâu vậy?”

“Người vừa nãy...” Bạch Ngọc Đường ra hiệu bảo mọi người nhìn tiểu tư kia, “Cảm giác có chút kỳ quái.”

Công Tôn nhắc nhở, “Ngay cả quan tài cũng không mang theo.”

Lúc này, lại thấy trong cửa Hoàng phủ có một chiếc xe ngựa chạy ra, có tiểu tư dọn đồ lên, cuối cùng từ linh đường khiêng ra một cỗ quan tài đặt lên, hấp tấp lên xe, chạy tới một hướng khác.

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau — Giương Đông kích Tây trong truyền thuyết?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa mở cửa sổ, thì thấy một thân ảnh quen thuộc phóng vào trong ngõ sau của Hoàng phủ, đuổi theo chiếc xe nhỏ của cả nhà Hoàng viên ngoại đang ngồi.

“Mục Chiếu Đường?!” Triển Chiêu nhú mào, “Sao nàng ta lại tới?”

Công Tôn vươn tay đặt lên vai hai người — Còn chờ gì nữa, đuổi theo nha!

.
.

Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Lại gặp Đào Hoa trại

.

Đào Hoa viên kỳ thực đã kinh doanh tại Khai Phong phủ khá lâu, bởi vì giá cả sang quý lại nằm ở nơi ẩn khuất, cho nên không có danh khí gì. Mặt khác, trong Đào Hoa viên đều là nữ tử, đem lại cảm giác không quá đáng dấn, cho nên quan to quý nhân có thân phận đều tương đối kiêng kị.

Nhưng bởi vì nhiều mỹ nhân, nên thường ngày có vài công tử bột rảnh rang đến dùng trà, có dụng ý khác. Các cô nương nơi này cũng không đơn giản, mỗi người đều biết xã giao, nói chung là lừa cho đám công tử này choáng váng, thanh toán tiền, ăn điểm tâm nhưng lại không chiếm được nửa phần tiện nghi.

Lão bản nương của Đào Hoa viên – Túy Tâm cô nương lại càng thần bí, quanh năm che mặt bằng sa khăn, giới cầm kỳ, bối cảnh không rõ.

Mấy tháng nay, vị khách nhân thường tới Đào Hoa viên nhất, chính là An Lạc hầu Bàng Dục đại danh鼎鼎, cũng là con trai độc nhất của Bàng thái sư, nhân xưng tiểu bàng giải.

Bàng Dục tuy rằng vô công rồi nghề, nhưng tốt xấu cũng là công tử ca sống an nhàn sung sướng mà trưởng thành, khẳng định không giống như bọn lưu manh trên phố.

Hắn thích đi những nơi tao nhã, Đào Hoa viên này là một lần nọ ngẫu nhiên đi vào, sau khi nghe được Túy Tâm đánh một khúc đàn thì thấy rất hợp tâm ý, cho nên dạo này hay đến.

Đừng xem Bàng Dục là một tiểu thùng cơm, nhưng cũng có chút tình thú, có lẽ do thường ngày nghe nhiều hí văn về tài tử giai nhân, đa sầu đa cảm, có đôi khi Túy Tâm sẽ ngồi xuống bồi hấn uống chén rượu trò chuyện đôi câu. Túy Tâm cô nương này hiểu biết thức thời, Bàng Dục xem nàng như hồng nhan tri kỷ, vô cùng chiều cổ nàng. Hôm nay nghe thấy một người tóc bạc nói lời vô lễ với Túy Tâm, định quấy rối, tự nhiên chạy tới ra mặt thay.

Vốn cũng không có việc gì, nhưng Thiên Tôn lại buột miệng nói Bàng Dục “Mệnh không lâu nữa”. Tiểu bàng giải dù sao cũng là tiểu bàng giải, ngang ngược là đương nhiên, lần này còn không chịu phát hỏa sao!

Bàng Dục đập bàn, hùng hổ chỉ vào Thiên Tôn, “Tiểu tử ngươi nói cái gì?!”

Thiên Tôn chớp chớp mắt ngẩng đầu nhìn Bàng Dục.

Bàng Dục cả kinh tâm nói —— Hoa oa, vị này trông thật đẹp, có nét rất giống Bạch Ngọc Đường đẹp trai tới choáng váng lúc tiệc tối kia, có điều tại sao tuổi trẻ mà lại... tóc bạc? Già sớm?

Ân Hầu thở dài, nhìn Thiên Tôn —— Ngươi tâm tình tốt lắm hả, gây sự với một tiểu hài tử làm gì.

Nghĩ vậy, Ân Hầu đứng lên, Thiên Tôn cũng đứng lên, kéo cánh tay bé bỏng của Tiểu Tứ Tử, chuẩn bị đi tới nơi dừng chân thứ hai.

“Đứng lại!” Bàng Dục không buông tha, một đại thiếu gia như hắn đương nhiên không phải đi uống trà một mình, bên người mang theo vài võ phu.

Đám tay chân chặn lối đi xuống lầu, có vài tên còn rất ngang ngược.

Các nha hoàn trong Đào Hoa viên đều né tránh, Túy Tâm nhú mày nói với Bàng Dục, “Tiểu Hầu gia, xin đừng dẫm thương người trong lầu của ta a.”

Bàng Dục cười, rất khí phách mà nói, “Túy Tâm cô nương không cần lo lắng, chỉ cần tên bạch mao ([báimáo] tóc trắng) này ngoan ngoãn bồi tội với gia, ta để bọn họ đi, ta cũng là người biết nói đạo lý.”

Ân Hầu khoanh tay nhìn Thiên Tôn, ý là —— Người ta muốn ngươi nhận tội kia.

Thiên Tôn vẻ mặt mờ mịt —— Bạch miêu ([báimāo] mèo trắng)?

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn Bàng Dục... Nhìn quen thiệt nha!

Bàng Dục thở một hơi, cơn giận nén trong ***g ngực, khoanh tay hỏi Thiên Tôn, “Ngươi nói bản hầu mệnh không còn lâu, có ý gì?”

Thiên Tôn nhìn hắn, trả lời, “Ý trên mặt chữ.”

Bàng Dục giật giật khóe miệng.

Ân Hầu im lặng lắc đầu —— Thiên Tôn có thể sống hơn trăm tuổi thật không dễ dàng, không ngày nào không gây chuyện thị phi. Nghĩ tới đây, Ân Hầu có chút đồng tình cho Bạch Ngọc Đường. Đừng xem Bạch tiểu tử ngày nào cũng đen mặt xa cách dọa người, kỳ thực tính tình coi như không tồi, phỏng chừng là do Thiên Tôn rèn luyện ra.

Bàng Dục tức giận đến xanh cả mặt, nổi trận lôi đình, “Ngươi rốt cuộc có ý gì hả!”

Thiên Tôn nhú mày, tên này ồn quá.

“Ngươi hãy xưng tên ra đi!” Bàng Dục xắn tay áo, “Hôm nay nhất định phải giáo huấn ngươi! Nói, ngươi là người từ đâu tới?!”

Thiên Tôn suy nghĩ một chút, chỗ nào... nghĩ xong giơ tay chỉ Ân Hầu, “Ta là hắn mang tới đó.”

Ân Hầu giật giật khóe miệng.

Bàng Dục quay đầu lại nhìn Ân Hầu, lại nhìn Thiên Tôn, không quá rõ ba chữ “Hắn mang tới” là ý gì, vì vậy lại hỏi một lần, “Ý gì?”

Thiên Tôn trả lời như trước, “Ý trên mặt chữ.”

Bàng Dục tức giận tới nghiêng rằng, “Người là cố ý đến phá phải không? Người rút cuộc có địa vị gì? Có gia môn thì báo ra!”

Thiên Tôn vẫn giơ ngón tay chỉ Ân Hầu, “Ta là hắc mang tới đó.”

...

Bàng Dục tự nhủ người này trông rất tuấn tú, tóc rất trắng, có điều cảm giác hơi chút mang tính trẻ con? Chẳng lẽ là một kẻ ngốc? Quay đầu lại nhìn Ân Hầu, ý là hỏi — Người phụ trách?

Ân Hầu suy nghĩ một chút, hướng về Bàng Dục chỉ chỉ đầu mình, sau đó xòe tay, ý là nói — Người này đầu óc có vấn đề, không có cách.

“Nga...” Bàng Dục hiểu rõ, đã bảo mà, Khai Phong ngoại trừ những người quý kiến sầu trong Khai Phong phủ, ai dám chủ động trêu chọc Bàng Dục hắc a, thì ra thực sự là một kẻ ngốc.

Bàng Dục cũng không định tính toán, ồn ào với một kẻ ngốc có gì hay ho đâu, vì vậy liền nhìn Thiên Tôn nói, “Thôi đi, đại gia không tính toán với đồ ngốc.”

Nói xong, khoát khoát tay ra hiệu cho thủ hạ đang canh chừng ở trước thang lầu, ý là — Tránh ra!

Thủ hạ tránh sang hai bên.

Ân Hầu mỉm cười đi ra ngoài.

Tiểu Tứ Tử nắm tay Thiên Tôn, tâm nói mau mau kéo Tôn Tôn đi ra, nếu không một hồi lại đánh nhau.

Thiên Tôn đi tới trước hai bước, Túy Tâm lại tiến lên ngăn cản, “Vị công tử này, có thể cho biết khúc vừa nãy có chỗ nào không ổn?”

Bàng Dục bắt đắc dĩ, khuyên Túy Tâm, “Túy Tâm cô nương, coi như hết, không nghe hắc y phục kia nói sao, đây là một kẻ ngốc.”

Thiên Tôn ngẩn người, quay đầu lườm Ân Hầu, trong lầu này, mặc hắc y phục chỉ có một mình cái tên Ân Hầu đã đi tới thang lầu kia thôi.

“Kẻ ngốc?” Thiên Tôn lẩm bẩm một câu, neho mắt lại.

Ân Hầu lại giật khóe miệng — Bàng Dục đồ to mồm.

“Công tử.” Túy Tâm khá chấp nhất, hỏi Thiên Tôn, “Chẳng lẽ trước đây công tử từng nghe từ khúc này?”

Thiên Tôn nhìn nàng một cái, “Hình như từng nghe, có điều người đàn bị lạc nhịp!”

Túy Tâm hai mắt hơi sáng lên, “Người... Người thực sự từng nghe?!”

Thiên Tôn thấy nàng kích động như vậy, cũng không hiểu ra sao, “Hình như...”

“Thế nhưng, tuổi của ngài thoát nhìn không lớn...” Túy Tâm lẩm bẩm, hỏi, “Đã nghe được khi nào?”

Thiên Tôn nhú mày, “Không nhớ rõ, ba mươi năm trước thì phải.”

Túy Tâm kinh hãi nhìn Thiên Tôn, “Người, đã bốn mươi tuổi chưa?”

Thiên Tôn quay đầu lại nhìn Ân Hầu, hình như đang vận khí chuẩn bị xử lý món nợ vừa nãy dám nói xấu mình là kẻ ngốc.

Ân Hầu biết tình huống không quá ổn, vội chỉ chỉ Tiểu Tứ Tử bên cạnh Thiên Tôn, ý là — Người đang mang theo bảo bối nhà Công Tôn a, hai ta đánh nhau hài tử này sẽ không còn ai trông coi.

Thiên Tôn nén giận.

“Vậy... Đã năm mươi chưa?” Lúc Túy Tâm hỏi thanh âm cũng run run.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn — Vị tỷ tỷ này làm sao vậy?

Bàng Dục thì lại lắc đầu, “Túy Tâm cô nương, hấn tuy tóc bạc nhưng bắt quá cũng khoảng vài ba mươi tuổi thôi...”

Nhưng Bàng Dục còn chưa dứt lời, Thiên Tôn đã liếc trắng hấn một cái, “Tiểu quỷ.”

“Ngài đã năm mươi chưa?” Túy Tâm kiên nhẫn, tâm tình còn rất kích động, “Ta biết nội lực thâm hậu có thể dung nhan vĩnh trú, người...”

Thiên Tôn nghe thấy rất phiền, “Không chỉ thế.”

“Không chỉ thế?” Bàng Dục sợ hãi kêu lên, “Người không chỉ năm mươi tuổi?”

Thiên Tôn liếc xéo, “Có gì phải ngạc nhiên chứ.”

“A...”

Thiên Tôn vừa nói ra, chợt nghe Túy Tâm hít sâu một hơi lạnh.

Túy Tâm “Phịch” một cái quỳ gối trước mặt Thiên Tôn, ôm lấy chân Thiên Tôn hô to một tiếng, “Cha!”

...

Trong lâu trầm mặc trong nháy mắt...

Tiểu Tứ Tử há to miệng nhìn Túy Tâm cô nương đã khóc tới lệ hoa đái vũ phía trước.

Mặt Bàng Dục cũng rút gân, gờ tay nâng cằm, mà Ân Hầu ở cửa thang lầu cũng há to miệng... Cô nương này nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải tối đa gần ba mươi, nói cách khác —— Thiên Tôn lúc bảy tám mươi tuổi đã sinh ra?

“Người cái đồ lão lưu manh!” Ân Hầu gờ tay chỉ Thiên Tôn.

Thiên Tôn cũng ngây người, lúc này sức tỉnh cũng cả kinh, nhìn trái nhìn phải một chút rồi cúi đầu nhìn Túy Tâm, cô nương nọ còn đang khóc, vừa khóc vừa nghẹn ngào, “Cha khi xưa người bỏ rơi ta và nương ra đi, nương đã sớm mất, bà nói từ khúc này là bà vì cha mà viết, đàn sai cũng chỉ mình cha có thể nhận ra chỗ khó nghe, cha a, ta rốt cuộc đã tìm được người rồi!”

Túy Tâm còn chưa khóc xong, trước mắt đột nhiên lóe lên...

Nhìn lại, Thiên Tôn đã biết mất, chỉ còn Tiểu Tứ Tử đứng bên cạnh, còn đang gờ tay nắm lấy hư không, vẫn duy trì thần tình mực trầm khẩu ngốc.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Túy Tâm gạt nước mắt, “Cha?”

Bàng Dục linh cơ khẽ động, gờ tay chỉ vào Ân Hầu đang đứng ở trước thang lầu, “Là hấn mang tới đó!”

...

Vừa dứt lời, bóng đen lóe lên... Ân Hầu cũng biến mất.

Trong lâu lại trầm mặc một lát, mọi người đồng loạt xoay qua nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử há to miệng, lui về sau hai bước —— Tiêu rồi!

Bàng Dục vươn một tay ôm lấy bé, “Bây giờ hết chạy rồi nhé! Nói! Hai người kia là ai? Người sống ở đâu? Cha nương là ai? Bạch y nhân kia nghỉ ngơi ở đâu? Hấn là gì của người? Không nói bán người đi!”

...

Tiểu Tứ Tử vừa nghe nói muốn bán bé, cả kinh “Oa” lên một tiếng, bé vừa sợ liến nhao nhao gọi, “Phụ thân ơi!”

Bàng Dục vừa nghe thì mắt sáng lên, câu cuối cùng hấn hỏi chính là “Hấn là gì của người?”. Tiểu tử kia vừa khóc vừa kêu cha, nói như vậy bạch y nhân là cha của nó?!

Bàng Dục đem Tiểu Tứ Tử còn chưa lau khô nước mắt đưa cho Túy Tâm, “Đến, ôm, đệ đệ người!”

Túy Tâm nhìn Tiểu Tứ Tử thật kỹ, bế đến ôm lấy, Tiểu Tứ Tử bị ôm bị cọ đến nổi nước mắt lưng tròng, phỏng má tự nhủ —— Đây là chuyện gì a!

.

Trên nóc nhà, Thiên Tôn phiên muộn ngồi chồm hổm một chỗ.

Ân Hầu ngồi chồm hổm kế bên, “Lão quỷ chết tiệt!”

Thiên Tôn lườm hần, “Người động kinh hả? Chuyện này người cũng tin?”

“Không phải người sinh sao?” Ân Hầu liếc xéo.

(Tiểu Lạc: Ủ ừ, Thiên Tôn sinh, cha đứa bé là người =v=)

“Nói nhảm!” Thiên Tôn liếc lại.

“Vậy người chạy làm gì?” Ân Hầu thắc mắc.

“Không chạy chẳng lẽ nhận nàng làm nữ nhi?!” Thiên Tôn bĩu môi.

“Vậy người đi cứu Tiểu Tứ Tử ra đây, nếu không trở lại làm sao ăn nói?” Ân Hầu chỉ chỉ Tiểu Tứ Tử đang bị ôm bị cọ sờ tới sờ lui trong lâu.

Thiên Tôn nhú mày, vươn tay cho Ân Hầu nhìn.

Ân Hầu liền thấy trên cổ tay và cánh tay hần còn nổi lên một tầng da gà, tóc gáy cũng dựng thẳng, khó hiểu, “Sao thế?”

Thiên Tôn sờ cổ, “Một tiếng cha của cô nương kia thật đáng sợ! Ta không đi đâu, người đi cứu đi!”

Hai người đang do dự, chợt nghe cách đó không xa có một giọng nữ dễ nghe truyền tới, “Ai u, đã hơn trăm tuổi, ban ngày ban mặt đang làm cái gì? Hai người đã nhiều tuổi như vậy mà còn làm chuyện mờ ám sao?”

Thiên Tôn và Ân Hầu vừa ngẩng đầu, chỉ thấy trên nóc nhà đối diện, có một cô nương mặc một bộ hồng y ngồi xồm ở đó, cô nương này đẹp cực kỳ, khuôn mặt đẹp vóc người đẹp, da trắng tóc lại đen dài, ngẩng mặt nhìn hai người, phía sau là một cái ô bằng sắt thật to.

“Người tới vừa lúc!” Ân Hầu giơ tay chỉ xuống lâu, nói với nữ nhân đối diện, “Con gái tư sinh của Thiên Tôn bắt con trai tư sinh của hần lại rồi, người đi hỗ trợ cứu ra!”

...

Hồng y nữ nhân nghe được thì sững sốt một lát, ôm má, “Má ơi!”

Thiên Tôn xanh mặt, giơ chân đạp Ân Hầu ra nóc nhà.

...

“Tê...”

Bạch Ngọc Đường và Công Tôn đang âm thầm theo dõi Mục Chiếu Đường và xe ngựa của Hoàng phủ, đột nhiên đồng thời rùng mình một cái.

Triển Chiêu liếc nhìn hai người.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường không quá tốt, hình như có chút bất đắc dĩ.

Triển Chiêu hiểu kỳ hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Ách...” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, lên tiếng, “Có thể sư phụ ta lại gây họa rồi.”

“Ta cũng có dự cảm không tốt.” Công Tôn lo lắng, “Có phải Tiểu Tứ Tử gặp chuyện nguy hiểm rồi không?”

“Suyt.”

Triển Chiêu ra hiệu bảo hai người đang bồi rồi kia không được lên tiếng, thuận tiện kéo tay Bạch Ngọc Đường, mang theo Công Tôn cùng nhau trốn vào một con hẻm.

Xa xa, xe ngựa bị chặn trong một ngõ nhỏ, phía trước là Mục Chiếu Đường đã dẫn người chặn đường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thò người ra quan sát, từ lúc được Ân Hầu chỉ điểm, nhĩ lực của hai người đã gia tăng không ít, dễ dàng nghe lén từ xa.

Công Tôn hình như không có hứng thú, ngồi xổm xuống bấm đốt tay tính toán —— Quẻ này của Tiểu Tứ Tử là cát hung họa phúc? Tính nửa ngày, là đại cát không sai a.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lúc này đã bình tĩnh, tập trung nhìn chằm chằm tình huống phía trước.

Chỉ thấy Mục Chiếu Đường sau khi cản lại xe ngựa của Hoàng phủ, cười nhạt một tiếng, “Tào Kiềm, ta biết người không chết, đào hoa trái người nợ còn chưa trả hết đâu, thế nào? Bây giờ muốn trốn nợ?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, ba chữ “đào hoa trái”, nghe thật quen tai!

“Hoang... hoang đường!”

Lúc này, Hoàng viên ngoại run lấy bầy xuống xe, “Nơi này là Khai Phong, các người đừng có khinh người quá đáng!”

“Khai Phong?” Mục Chiếu Đường lạnh lùng cười, “Thiếu nợ trả tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Hoàng viên ngoại, chẳng lẽ muốn mượn cớ tố tụng để trêu chọc Khai Phong phủ? Vừa lúc, có thể kể lại cho Bao đại nhân nghe, người làm thế nào đổi trắng thay đen, giết nha hoàn trong phủ, đốt trụ thi thể, cứu con rể nhà người!”

Hoàng viên ngoại giậm chân thật mạnh, “Ta... Ta không biết.”

“Đúng vậy, người không biết, nhưng bảo bối khuê nữ của người thì biết!” Mục Chiếu Đường buồn cười, “Nha hoàn nhà người bị khuê nữ người tự tay giết chết, xem ra ngoại công người đây, phải đến đại lao Khai Phong phủ, bày tiệc đầy tháng cho ngoại tôn người rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu gơ tay túm Công Tôn còn đang tính toán.

Công Tôn khó hiểu.

“Hoàng tiểu thư mang thai rồi sao?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn.

Công Tôn sờ cằm, “Đâu có... Lúc trước gặp thì không có, có điều cách khá xa, có thể là ta không chú ý.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khoanh tay nhún mày nghiêng tai nghe.

Đầu bên kia Hoàng viên ngoại vẽ mặt cầu xin, “Người... người rút cuộc muốn cái gì? Cái gì đào hoa trái của người, ta đã táng gia bại sản trả lại cho người rồi, người còn muốn gì nữa?”

“Lúc trước không phải đã nói hết rồi sao.” Mục Chiếu Đường mỉm cười.

“Không... không được! Tuyệt đối không được!” Hoàng viên ngoại lắc mạnh đầu, “Đây là tội phải sao trăm cả nhà! Tuyệt đối không được!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thắc mắc —— Mục Chiếu Đường muốn ông ta làm gì? Còn sao trăm cả nhà nghiêm trọng như thế?

“Vây... Hoàng viên ngoại hôm nay sẽ phải xa ngoại tôn chưa sinh ra của người rồi, còn có con rể yếu đuối kia của người...”

Mục Chiếu Đường còn chưa dứt lời, chỉ thấy màn xe được vén lên, một nam nhân trẻ tuổi mặc trang phục của tiểu tư lao ra quát to, “Người đừng khinh người quá đáng, nếu như đem ta giao cho Khai Phong phủ, ta nhất định sẽ đem ý đồ ám sát Triệu Phổ của người nói ra, đến lúc đó cùng lắm là vỗ tay mỗi người một nơi!”

Công Tôn vừa lùi về chuẩn bị tiếp tục tính toán hung cát cho Tiểu Tứ Tử đột nhiên nhướng mi, nhảy dựng lên, há to miệng nhảy tới.

Triển Chiêu thấy y há miệng, ra hiệu bảo —— Đừng lên tiếng.

Công Tôn vội che miệng lại, thiếu chút nữa hô lên —— Con mẹ nó ai dám hại tên lưu manh chết tiệt kia?

Từ trong xe ngựa lao ra chính là tiểu tư lên xe cuối cùng, xem ra, hẳn chính là Tào Kiếm.

Mục Chiêu Đường mắt lạnh nhìn Tào Kiếm, “Tào Kiếm, ngươi là một kẻ thông minh, chuyển làm ăn này, ngươi nói ra sẽ chết, không nói ra cũng chết... Nhưng không bằng hợp tác với ta, ta bảo đảm ngươi sau này được hưởng vinh hoa phú quý bất tận.”

Tào Kiếm do dự.

Lúc này, chợt nghe trong xe phát ra một tiếng kêu chói tai hoảng loạn.

Hoàng viên ngoại và Tào Kiếm quay đầu lại, liền thấy hai thủ hạ của Mục Chiêu Đường kèm hai bên Hoàng Thụy Vân và nường của nàng đi ra, đưa đến sau lưng Mục Chiêu Đường.

“Ngươi muốn làm gì?” Tào Kiếm kích động.

Công Tôn híp mắt nhìn một hồi, khẽ nhú mày.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau nhìn y, ý như muốn hỏi —— Hoàng Thụy Vân có mang thai không?

Công Tôn lắc đầu —— Không giống!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức liếc mắt nhìn nhau —— Kỳ lạ!

“Ngươi đừng làm bậy a!” Hoàng viên ngoại sốt ruột, cuối cùng vỗ chân một cái, “Ta... ta đồng ý.”

Mục Chiêu Đường nở nụ cười, “Vậy thỉnh Hoàng viên ngoại mau mau hồi phủ chuẩn bị.”

“Ngươi thả người trước đã!” Tào Kiếm sốt ruột.

“Hoàng phu nhân và Hoàng tiểu thư vẫn nên để ta thay chiếu cố đã.” Mục Chiêu Đường nhướng mi, “Hoàng viên ngoại ở nhà chờ tin của ta, chỉ cần người làm thỏa đáng chuyện ta giao cho người, Hoàng tiểu thư và Hoàng phu nhân, tự nhiên sẽ bình yên vô sự trở về.” Nói xong, mang người đi.

Công Tôn nhìn Triển Chiêu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là —— Làm sao bây giờ?

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu hơi nghiêng người, nấp vào trong ngõ nhỏ.

Hoàng viên ngoại và Tào Kiếm ủ rũ quay về Hoàng phủ, đều lặng im không lên tiếng.

Mà Mục Chiêu Đường thì lại mang người đi tới một hướng khác.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt —— Mục Chiêu Đường kia dĩ nhiên nhờ vào Hoàng viên ngoại và Tào Kiếm ám sát Triệu Phổ? Ám sát Triệu Phổ là việc mà những địch quốc của Đại Tống đều muốn làm, nhưng đâu có dễ? Hoàng viên ngoại này chỉ là bình dân áo vải, không phải chỉ là một thương nhân bán tơ lụa thôi sao, có tài đức gì, có giá trị gì để lợi dụng, dĩ nhiên có thể ám sát Triệu Phổ?!

.

.

Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Ám sát

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường suy xét một chút xem nên đuổi theo Mục Chiêu Đường hay theo dõi Hoàng viên ngoại, cuối cùng chọn theo Hoàng viên ngoại.

Dù sao, hành động ám sát Triệu Phổ của Mục Chiêu Đường cần Hoàng viên ngoại và Tào Kiếm thực hiện, vậy theo dõi hai người đó là tuyệt đối không thể bỏ sót.

Công Tôn cũng cau mày, nghĩ thầm —— Mới vừa nãy tim mình đập loạn, chẳng lẽ không phải vì Tiểu Tứ Tử, mà là vì Triệu Phổ có nguy hiểm?

Công Tôn phóng chạy còn nhanh hơn cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu vỗ vỗ y, “Công Tôn, đừng nóng vội a, bọn họ quay về Hoàng phủ, chạy không thoát.”

“Không phải...” Công Tôn nhíu mày, “Ta hiểu kỳ hai người bọn họ là bình dân bách tính, cũng không biết võ công, làm sao để hại tên lưu manh đó?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chờ một lúc mới hiểu được lưu manh mà Công Tôn nói là Triệu Phổ, có chút bất đắc dĩ.

Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Công Tôn tiên sinh rất là quan tâm tên lưu manh kia a.”

Công Tôn xấu hổ, lăm bằm một câu, “Cái đó... làm người Tổng, đương nhiên không muốn hấn xảy ra chuyện, hơn nữa, Tiểu Tứ Tử vừa mới nhận cha nuôi, chết rồi thì không có lời.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau —— Công Tôn cư nhiên lòi cả chuyện cha nuôi này vào a, chặc!

Bất quá, ba người đi theo một đường, xe ngựa của Hoàng viên ngoại và Tào Kiếm cũng không quay về Hoàng phủ, mà là đi lòng vòng, tới một nơi khác.

...

Tiểu Tứ Tử sau khi bị Túy Tâm ôm cõ một trận, coi như được buông tha, bé định chuồn đi, bất quá Bàn Dục giữ lại không tha, “Nhà người chỗ nào?”

Tiểu Tứ Tử méo máo, bé không thể bán đứng Tôn Tôn, vì vậy thật đáng thương nhìn Bàn Dục.

Bàn Dục bị đôi mắt to long lanh trong veo của Tiểu Tứ Tử làm cho mềm cả người, tâm nhũ oa nhi này thật là khả ái mà.

“Hầu gia đừng dọa bé!” Túy Tâm bên cạnh lo lắng nói.

Bàn Dục hí hóp mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, “Như vậy đi, người dẫn ta đi tìm bạch y nhân kia, ta sẽ không làm khó dễ người nữa.”

Tiểu Tứ Tử bóp ngón tay... méo máo càng thêm đáng thương nhìn Bàn Dục.

Bàn Dục chợt dạ, giống như mình đang khi dễ nó, “Nhà người ở chỗ nào?”

Tiểu Tứ Tử nhìn sang một bên —— Vừa nãy Bạch Bạch bảo Tôn Tôn dùng hết tiền thì về Bạch phủ, vì vậy không thể đi Bạch phủ, hay là dẫn hấn tới Khai Phong phủ? Nhưng Tiểu Tứ Tử lại nghĩ, người này quen mặt như vậy, lỡ như thật sự là người quen, dẫn tới Khai Phong phủ sợ là sẽ gây phiền cho phụ thân. Tiểu Tứ Tử nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ lúc này đi tìm Cửu Cửu là hay nhất!

Tiểu Tứ Tử liếc nhìn Bàn Dục, giơ ngón tay ngoắc ngoắc hấn, ý là —— Thả ta xuống, ta dẫn người đi.

Bàn Dục làm gì chịu thả a, lỡ như chạy thì sao, vì vậy hai tay chộp gọn Tiểu Tứ Tử, quay đầu nói với Túy Tâm đang lau khô nước mắt, “Đi, Túy Tâm cô nương, ta dẫn người đi tìm cha người!”

Túy Tâm dường như hơi chút do dự.

Bàn Dục vỗ ngực một cái, “Đừng sợ! Nếu hấn không chịu nhận người, chúng ta tới Khai Phong phủ cáo trạng hấn bỏ vợ vứt con!”

Túy Tâm chần chờ một lúc, vẫn theo Bàn Dục xuống lầu.

“Đi hướng nào?” Bàn Dục hỏi Tiểu Tứ Tử bị xách theo.

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút —— Sáng sớm Cửu Cửu ăn điểm tâm nói muốn đi quân doanh, ân, quân doanh này trước đây Âu Dương Thiếu Chính đã dẫn bé đi một chuyến, hình như đi về phía Bắc.

Vì vậy, Tiểu Tứ Tử chỉ về phía Bắc.

Bàng Dục phiết miệng, dẫn bé đi tới phía Bắc, hẳn còn rất cẩn thận, mượn một cỗ kiệu cho Túy Tâm ngồi, mình bế Tiểu Tứ Tử.

Nóc nhà, Thiên Tôn ngồi xổm trên mái cong, Ân Hầu đứng sau lưng hẳn, “U, đi tìm người đó.”

Hồng y nữ tử đứng sau lưng Ân Hầu hỏi, “Cung chủ a, Tiểu Thanh ở đâu? Nàng thật sự không chết?”

Ân Hầu gật đầu, vị mỹ nữ hồng y phía sau, là một trong thập đại cao thủ trong Ma cung mà Ân Hầu xem như nữ nhi nuôi lớn, nhân xưng “Hỏa Yêu” Hồng Cửu Nương.

Hồng Cửu Nương này rất bí ẩn, tuổi tác không rõ, quê quán không rõ, sư thừa không rõ, bối cảnh không rõ... Trên lưng nàng có một hình xăm hỏa phượng hoàng, hơn nữa giỏi về dùng lửa, danh khí trên giang hồ rất vang dội. Hồng Cửu Nương võ công thâm sâu khó dò, lại không quan tâm những việc bên ngoài Ma cung, cho nên rất là thần bí.

“Thiên Tôn.” Hồng Cửu Nương tiến đến bên cạnh Thiên Tôn, cười tủm tỉm hỏi, “Thật sự là nữ nhi của người?”

Thiên Tôn liếc xéo nàng, “Nếu nàng ta là nữ nhi của ta, người là Ân Hầu thân sinh.”

Ân Hầu giật giật khoe miệng, Hồng Cửu Nương cười tới run người, “Vây tiểu mập mập đó là ai? Chắt chắt chắt trai của người sao?”

Thiên Tôn nhăn mặt nhịu mày, Ân Hầu bèn hỏi hẳn, “Người nghe khúc nhạc đó ở đâu?”

Thiên Tôn ngẩn người, sờ cằm, “Không nhớ rõ nữa...”

“Then chót mà người còn không nhớ rõ, không lẽ thật sự là khuê nữ của người mà người không nhớ rõ?” Ân Hầu liếc sang.

“Sao lại thế được.” Thiên Tôn bất mãn, có điều hẳn lại nhịu mày suy nghĩ, “Túy Tâm kia... ta thấy nàng ta có chút quen quen.”

“Thôi giờ đừng nghĩ nữa, đi theo đi.” Ân Hầu đẩy Thiên Tôn một cái, “Đừng để mất Tiểu Tứ Tử.”

Thiên Tôn đành phải đi theo, Hồng Cửu Nương nhìn trái nhìn phải, hỏi Ân Hầu, “Chiêu Chiêu đâu?”

“Đi làm việc rồi.” Ân Hầu thuận miệng đáp một câu, “Buổi tối Tiểu Thanh sẽ tới Khai Phong phủ, đến lúc đó hai tỷ muội các người có thể đoàn tụ rồi, những người khác đâu?”

Hồng Cửu Nương chu môi, “Tất cả đều đòi tới, nhưng ta sợ đến Khai Phong đông quá sẽ lộn xộn, lúc đó lại thêm phiền cho Chiêu.”

Ân Hầu gật đầu, biểu thị làm rất đúng!

...

Tiểu Tứ Tử một đường dẫn Bàng Dục đi về phía Bắc, Đông nhìn một cái Tây nhìn một cái, đúng là đã tìm được đường tới quân doanh rồi.

Bàng Dục liền phiên muện, tự nhủ đang đi đâu đây a.

Nhắc đến cũng khéo.

Triệu Phổ bảo người tóm Mẫn Thác La, sau khi xử lý một vài chuyện tại quân doanh thì chuẩn bị về Khai Phong phủ, hẳn đã hơi đói rồi, nghĩ nếu như Công Tôn và Tiểu Tứ Tử ở trong phủ thì dẫn hai người đi ăn.

Lúc này, Triệu Phổ vừa lúc cùng Âu Dương Thiếu Chính cưỡi ngựa đi ra quân doanh, trùng hợp mặt đối mặt với bọn Bàng Dục.

Bàng Dục liếc thấy phía trước có một hắc mã, con ngựa này thật uy vũ a, nhìn lại thì liền thấy Triệu Phổ, vội vàng lách sang một bên. Ôi ôi, vị này không thể chọc thì phải trốn thôi! Nhưng hắn vừa định lách đi, thì phát hiện Triệu Phổ đang đăm đăm nhìn mình, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Triệu Phổ tại sao lại nhìn Bàng Dục? Triệu Phổ nhìn không phải Bàng Dục, mà là Tiểu Tứ Tử bị Bàng Dục bắt.

Tiểu Tứ Tử vừa thấy Triệu Phổ, hai mắt liền ngấn nước, cũng không phải sợ hay ủy khuất gì, mà là —— Cuối cùng cũng gặp cứu tinh rồi!

Tiểu Tứ Tử giơ hai tay, hé miệng, “Cửu...”

Triệu Phổ giật dây cương một cái, Hắc Kiêu đứng lại, hắn hất đầu qua, nhìn Bàng Dục cách đó không xa.

Bàng Dục không nghe rõ Tiểu Tứ Tử định gọi “Cửu Cửu”, còn tưởng bé hướng Triệu Phổ hô “Cứu mạng”.

Vốn là, Bàng Dục chẳng sợ ai, chỉ sợ người của Khai Phong, thế nhưng không phải hắn không sợ Triệu Phổ, mà bởi vì đại nhân vật này cũng giống như Bao đại nhân, cha hắn đều không thể vượt lên. Then chốt, Bao đại nhân bắt được tối đa là đánh vài gậy mà thôi, ngoài ra chỉ bị bắt phải an phận, còn vị binh mã đại nguyên soái này chướng mắt thì sẽ làm thịt.

Bàng Dục hoảng hốt, vô thức che miệng Tiểu Tứ Tử lại.

Lúc này, chân mày Triệu Phổ đã bắt đầu nhướng lên.

Vốn là Triệu Phổ chỉ thắc mắc, tại sao Tiểu Tứ Tử lại ở với Bàng Dục, nhưng vừa dừng lại, thấy được Tiểu Tứ Tử hình như bị cưỡng ép, bé muốn cầu cứu nên bị Bàng Dục che kín miệng.

Dám làm như vậy? Lửa giận của Triệu Phổ “Phùng” một cái bốc cao lên, tâm nhủ Bàng Dục ngươi ăn gan hùm bắt gấu hử?

Vì vậy, Bàng Dục còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì thấy Triệu Phổ đi tới trước mặt mình, giơ tay giành lại Tiểu Tứ Tử.

Bàng Dục cả kinh, Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ hung thần ác sát, vội ôm chăm lấy, “Nha, không nên đánh nhau nha!”

Triệu Phổ sững sốt, thắc mắc nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhanh chóng ghé vào tai Triệu Phổ kể lại chuyện vừa rồi.

Triệu Phổ nghe được thì nhíu mày, mơ màng nghĩ —— Tiểu Tứ Tử nói tùm lum cái gì vậy, cái gì “Ăn điểm tâm gặp một tỷ tỷ nói là khuê nữ của Tôn Tôn nên Tôn Tôn chạy Đại Miêu chạy mình bị bắt...”

“Cửu... Cửu vương gia.” Bàng Dục bị Triệu Phổ dọa cho nhảy dựng, bất quá lúc này hắn đã hồi phục tinh thần, trước đó đã cảm thấy oa nhi này quen mắt, bây giờ bỗng nhiên nhớ tới, không phải ngày đó nhóc ở cùng Triệu Phổ sao, chính là con nuôi của Triệu Phổ!

Bàng Dục hồi hận đến xanh cả ruột —— Nhóc béo này là nhi tử của vị thần y Khai Phong phủ, con nuôi của Cửu vương gia, hình như gọi là Tiểu Tứ Tử thì phải. Thấy Triệu Phổ trừng mắt thì biết mình chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, vội xua tay, “Hiểu lầm a... Hiểu lầm!”

Triệu Phổ nhíu mày, Bàng Dục cả kinh tránh sang một bên, ghê thật, trừng mắt có cảm giác như muốn chém người!

“Vương gia.”

Lúc này, cũng không biết trời giáng cứu tinh hay ngôi sao may mắn của Bàng Dục chiếu vào, phía trước một người một ngựa đi tới, là một thị vệ đại nội.

Thị vệ xuống ngựa nói với Triệu Phổ, “Cửu vương gia, hoàng thượng mời tiến cung.”

Triệu Phổ gật đầu, cũng không dám đưa Tiểu Tứ Tử cho người khác, bèn mang theo bé cùng tiến cung, Triệu Trinh rất ít khi gọi mình gấp như vậy, xảy ra chuyện gì?

Bàng Dục thở ra một hơi —— Tránh được một kiếp!

...

Trên đường, Triệu Phổ tỉ mỉ hỏi Tiểu Tứ Tử chuyện gì xảy ra.

Tiểu Tứ Tử bèn đem chuyện vừa xảy ra kể lại lần nữa.

Triệu Phổ nghe được thì có chút dở khóc dở cười, “VẬY TÚY TÂM ĐÓ LÀ CON GÁI TƯ SINH CỦA THIÊN TÔN? THẬT HAY GIẢ?”

Tiểu Tứ Tử vuốt cằm ngẩng đầu, cố tỏ ra bộ dạng của người lớn, “Àn... Ta cảm thấy không quá giống.”

Triệu Phổ thấy dáng vẻ của bé ngộ ngộ thú vị, bèn hỏi, “VẬY SAO HAI LÃO GIA KIA BỎ NGƯỜI LẠI TỰ MÌNH CHUỒN ĐI?”

“ĐÚNG VẬY!” Tiểu Tứ Tử dẩu mồm, “KHÔNG NGHĨA KHÍ!”

Triệu Phổ cười ngẩng đầu nhìn nóc nhà cách đó không xa.

Thiên Tôn và Ân Hầu xấu hổ liếc mắt nhìn nhau, phía sau Hồng Cửu Nương vịn vai hai người nhìn xuống, “Oa, ĐÓ LÀ TRIỆU PHỔ TRONG TRUYỀN THUYẾT SAO? TIỂU HỎA RẤT SUẤT NHA! TUY KÉM CHIÊU CHIÊU MỘT CHÚT, ĐÚNG RỒI... THIÊN TÔN, ĐỒ ĐỆ NGƯỜI ĐÂU? NGHE TIỂU LAM TỬ NÓI TRÔNG RẤT KHÔNG TÔI A.”

Thiên Tôn lườm nàng, ý là —— Ngọc Đường đương nhiên không tôi!

...

Không nhắc đến chuyện Triệu Phổ mang theo Tiểu Tứ Tử tiến cung, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo Công Tôn đang sốt ruột một đường theo Hoàng viên ngoại và Tào Kiếm, đi tới một bố phường (xưởng vải).

“Hoàng viên ngoại buôn bán tơ lụa, bố phường này phỏng chừng là của hắn.” Triển Chiêu cảm thấy có chút kỳ quặc.

“Hoàng...” Bạch Ngọc Đường nhíu mày lắm lắm, “KHAI PHONG CÓ MỘT LOẠI KHĂN LỤA RẤT NỔI DANH, LÀ HOÀNG KÝ, HÌNH NHƯ LÀ NGỰ DỤNG (thường dành cho vua sử dụng).”

“Hoàng Ký?” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, lúc trước cũng từng nghe các nha hoàn trong phủ nói, khăn của Hoàng Ký dù là hoàng phi cũng không dám dùng bữa, một trăm lượng mới mua được một mảnh, còn phải chờ non nửa năm mới có thể nhận hàng.

“Quý như thế?” Công Tôn thắc mắc, khăn gì mà cần một trăm lượng?

“Hình như là thủ công, có liên quan tới nguyên liệu.” Bạch Ngọc Đường nói, “Khăn tay của Hoàng Ký dùng sợi tơ được miên, trong thuốc nhuộm có hương liệu, khăn có một hương thơm ngan ngát để lâu không dứt, dùng tốt hơn cả túi hương, mặt khác còn có tẩm thuốc, dùng để cầm máu rất tốt, cho nên tiêu thụ tốt. Bất quá chế tác tốn sức, giá cả sang quý, thông thường đều là vài vương công quý tộc mới dùng.”

“Triệu Phổ vẫn thường dùng tay áo lau, chưa bao giờ dùng khăn tay.” Công Tôn lại nghĩ thói quen lười thôi lếch thếch thường ngày của Triệu Phổ thật ra cũng coi như thói quen tốt, tuy rằng hơi nhếch nhác một chút.

“Đâu phải chỉ để lau, cũng có thể dùng làm chuyện khác.” Triển Chiêu liền hỏi Công Tôn, “Triệu Phổ thường ngày có thói quen gì không?”

Công Tôn ngẩng mặt nghiêm túc suy nghĩ một lúc, nhìn hai người bọn hắn, “SAO LẠI HỎI TA?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhướng mi —— Hắn không phải cha của con người sao? Rõ ràng người rành hơn.

Công Tôn nhíu mày, “Chuyện này...”

Lúc này, Hoàng viên ngoại và Tào Kiếm đã xuống xe ngựa, tiến vào bố phường, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo Công Tôn nhảy lên nóc nhà.

Theo dõi bố phường tương đối đơn giản, không có tường vây ngăn trở, một loạt giá gỗ phơi những tấm vải đã được nhuộm màu, còn có vài vại thuốc nhuộm, nhưng lại không có thợ làm công.

Hoàng viên ngoại sau khi vào cửa, Tào Kiềm nhỏ giọng hỏi, “Cha, người thực sự đồng ý hợp tác với bọn chúng sao?”

Hoàng viên ngoại thở dài, “Nếu không chẳng lẽ trở mắt nhìn Thụy Vân bọn họ chết sao? Còn có ngoại tôn tương lai của Hoàng gia ta!”

Tào Kiềm nhủ mày, “Nhưng ám sát Triệu Phổ rất mạo hiểm, xác định có thể làm được?”

“Cho nên làm không được để lại dấu vết!” Hoàng viên ngoại nói, vươn tay nhẹ nhàng sờ lên một tấm vải còn hơi ẩm đang được hong khô, “Phải làm hết sức cẩn thận.”

Tào Kiềm gật đầu, “Chúng ta nên làm thế nào bây giờ?”

Hoàng viên ngoại trầm mặc một lát, “Tất cả trước tiên cứ như cũ, không nên để người khác hoài nghi.”

Sau đó, hai người rời khỏi bố phường, Hoàng viên ngoại mang đi một ít thảo dược, thuốc nhuộm, còn cầm theo một mảnh vải trắng.

Triển Chiêu muốn đuổi theo, Công Tôn túm hắt lại, “Mang ta xuống dưới xem bố phường của bọn hần!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu với Triển Chiêu, “Hoàng viên ngoại lúc này hình như mang đi một ít dược liệu.”

Triển Chiêu túm Công Tôn, nhảy xuống nóc nhà, đáp xuống bên cạnh làn đan phơi dược liệu.

Công Tôn nhìn nhìn, lại duỗi tay lấy ra một ít, tựa hồ càng thêm khó hiểu.

“Có vấn đề à?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn, bên kia, Bạch Ngọc Đường đang qua lại giữa những tấm vải phủ, tựa hồ muốn xem những loại vải này.

“Chỉ là một vài loại cỏ thơm sang quý mà thôi.” Công Tôn lấy ra một mảnh khăn bao lại một ít, chuẩn bị trở lại tỉ mỉ nghiên cứu.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng đã đi tới, hỗ trợ cầm một ít nguyên liệu.

“Có phát hiện gì không?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường buông tay, biểu thị chỉ là một bố phường bình thường mà thôi, không có phát hiện gì mới.

Triển Chiêu nghĩ ám sát Triệu Phổ là đại sự, phải trở về bàn bạc với Bao đại nhân, suy tính kỹ hơn.

Vì vậy, ba người trở về Khai Phong phủ.

.

Có điều khi trở lại Khai Phong phủ, bọn Thiên Tôn vẫn còn chưa về.

Triển Chiêu có chút thắc mắc —— Đi lâu như vậy?

Lúc này, bên ngoài Âu Dương Thiếu Chính mang theo nhân mã đi vào, dường như đến tìm Bao đại nhân, vừa thấy Công Tôn, liền nói cho y, “Tiểu Tứ Tử ở chỗ vương gia, vương gia tiến cung rồi, một hồi dẫn nó về.”

Triển Chiêu nheo mắt lại, “Sao Tiểu Tứ Tử lại chạy tới chỗ Triệu Phổ? Ngoại công ta và Thiên Tôn đâu?”

“Ách...” Âu Dương Thiếu Chính ngắc đầu ấp úng.

Mọi người ngẩng mặt, chỉ thấy trên mái hiên, Ân Hầu ngồi xổm ở đó chào mọi người, Thiên Tôn chấp tay sau lưng đứng bên cạnh hần ngẩng đầu nhìn về phương xa, như vậy đặc biệt suất đặc biệt thần khí đặc biệt tiên khí, chỉ có Bạch Ngọc Đường mí mắt giật giật... Mỗi lần Thiên Tôn gặp rắc rối hay ăn quỵt đều là biểu tình này, quả nhiên lại gây sự nữa rồi.

“Triệu Phổ không trở về?” Công Tôn hỏi Âu Dương. “Hần tiến cung à?”

Âu Dương Thiếu Chinh khó hiểu mà nhìn Công Tôn, vừa nãy trong nháy mắt tuyệt đối không phải ảo giác! Sao Công Tôn tiên sinh khẩn trương như thế?

“Tiểu Tứ Tử ở với hần à?” Công Tôn lại hỏi một câu.

“Đúng vậy.” Âu Dương gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Công Tôn thở ra một hơi.

Âu Dương sờ cằm —— Thì ra Công Tôn lo lắng cho Tiểu Tứ Tử.

Chỉ có Công Tôn tự mình biết, Triệu Phổ người này, người bình thường phỏng chừng đánh không lại hần, cũng chỉ có thể ám toán, hạ độc là biện pháp tốt nhất... có Tiểu Tứ Tử ở bên, có thể trông nom hần một chút.

Triển Chiêu muốn tìm Bao đại nhân, nhưng nha hoàn nói Bao đại nhân đã đi tìm Bát vương gia, buổi tối mới về.

Chính lúc này, một môn quan thủ vệ bên ngoài chạy vào, “Triển đại nhân.”

Vì Bao đại nhân không tại, cho nên nha sai có chuyện gì đều đi tìm Triển Chiêu.

“Ân?” Triển Chiêu thấy sắc mặt hần hơi khó xử, bèn hỏi, “Chuyện gì?”

“Cửa... Ngoài cửa có vài cô nương tìm tới.” Nha sai ấp a ấp úng.

“Cô nương?” Công Tôn chớp chớp mắt, “Cô nương thế nào? Muốn giải oan?”

“Nàng nói đến tìm người.” Nha dịch đáp lời.

“Tìm ai?” Triệu Hổ sốt ruột, “Người nói thẳng ra coi, lấp ba lấp bắp...”

“Nàng nói nàng đến tìm cha!” Nha dịch bị Triệu Hổ hỏi thúc, mọi người ở đây chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng đã nghe được lời này, vì vậy, tất cả đều choáng váng, đương nhiên, ngoại trừ Thiên Tôn và Ân Hân, còn có...

“Chiêu a!”

Một tiếng gọi ngọt lịm chết người đánh vỡ trầm mặc, chỉ thấy trên nóc nhà có một thân ảnh đỏ rực trực tiếp bay xuống, bổ nhào tới người Triển Chiêu, giơ hai tay xoa mặt hần, “Mặt gầy a, bé ngoan, có chịu ăn uống đằng hoàng không đó?”

Triển Chiêu vừa nghe được thanh âm thì vui vẻ, đây là Hồng di từ nhỏ đến lớn thương hần nhất, còn cưng hần hơn cả nương nữa, quả thực là đòi gì được nấy, cưng chiều đến nỗi Ân Hân nhìn bực bội... Có điều, trước đám đông, Hồng di cứ xoa xoa bóp bóp, Triển Chiêu rất xấu hổ.

Mọi người giả vờ không nghe được gì, dù sao có vẻ đây không phải lần đầu tiên.

“Di?” Hồng di xoa nắn đã ghiền rồi mới ghé vào đầu vai Triển Chiêu nhìn ra sau, liếc mắt thấy được Bạch Ngọc Đường, hai mắt sáng rực, vuốt cái cằm đầy đặn quan sát —— Không tệ nga!

“Khụ khụ.” Triển Chiêu dịu Hồng di, Hồng Cửu Nương có một thói quen, giống như không xương thích tựa trên người người khác, cho nên đối với những người có vẻ đặc biệt thân thiết, cử chỉ cũng tương đối phong tao. Vì vậy thường có người mắng nàng không đứng đắn, nhưng Triển Chiêu biết rõ, đây là do luyện công tạo thành, nội lực của Hồng Cửu Nương, không giống như người trên giang hồ.

“Đúng rồi.” Công Tôn lấy lại tinh thần, lại hỏi nha dịch một lần, “Người nói cô nương kia tìm ai?”

“Tìm cha!” Nha dịch nhắc lại làm cho mọi người vừa mới tưởng mình nghe lầm lại tiếp tục mờ mịt.

“Cha?” Triển Chiêu nhìn khắp nơi, trong phủ Khai Phong đại thể đều là thanh niên, hơn phân nửa đều là quang côn, bất quá cũng khó tránh vài lão nhân ngày xưa lập gia đình sớm, vì vậy bèn hỏi, “Cha nàng là ai?”

“Nàng nói... nàng không biết.” Nha dịch nói, ánh mắt trượt tới trên người Thiên Tôn cách đó không xa.

“Không biết cha mình là ai?” Triển Chiêu nghe thấy mới lạ, “Vậy nàng tới tìm cái gì?”

Nha dịch ép thanh âm xuống vài phần, “Nàng nói cha nàng hình dạng rất trẻ, chỉ là có mái tóc bạc...”

Mọi người sững sốt rồi “soạt” một cái nhìn Thiên Tôn trong sân – cái người đang ngẩng mặt nhìn mấy con mèo trên tường.

Triển Chiêu xoay mặt nhìn Ân Hầu.

Ân Hầu cau mày híp mắt gật đầu, ý là nói —— Không sai, là tới tìm Thiên Tôn.

Triển Chiêu hít một hơi lạnh, “Vậy cô nương kia bao nhiêu tuổi?”

Nha dịch suy nghĩ một chút, “Hơn hai mươi tuổi thì phải? Nàng nói nàng là lão bản nương của Đào Hoa viên, gọi Túy Tâm.”

Vừa dứt lời, mọi người liền hít một hơi thật sâu, lúc này không nhìn Thiên Tôn mà chuyển sang nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhất thời cũng ấp úng, tuy từ khi hắn hiểu chuyện tới giờ Thiên Tôn luôn gây họa, còn sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy... Thế nhưng lần này gây họa thật sự vượt trội đến khó tưởng tượng nổi.

Suy nghĩ một chút, Bạch Ngọc Đường đi tới bên cạnh Thiên Tôn, hỏi, “Là nữ nhi của người?”

Thiên Tôn ngoảnh mặt đi, “Đương nhiên không phải.”

“Thật sự không phải?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người nhớ kỹ lại xem, đừng quên.”

Mọi người giật giật khóe miệng —— Chuyện này cũng quên được sao?

Thiên Tôn thực sự ngẩng mặt nghiêm túc suy nghĩ, đột nhiên vỗ tay một cái, “A!”

Bạch Ngọc Đường cả kinh, “Thật sự là con người?!”

Thiên Tôn liếc hắn một cái, “Bây, ta nhớ ra rồi, có thể ta quen nương của cô nương đó.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hợp lý a, người không quen nương nàng thì làm gì có nà...”

Còn chưa dứt lời, Thiên Tôn giơ tay túm tóc hắn, phía sau Hồng Cửu Nương cười đến liên tục giậm chân, vừa gật đầu với Triển Chiêu, ý là —— Tên nhóc này thú vị!

Triển Chiêu cũng hết lời, Bạch Ngọc Đường học được cách chọc người từ lúc nào?

Bạch Ngọc Đường bị túm thật đau, vuốt đầu nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn khoanh tay, “Cha của cô nương đó đã chết từ sớm rồi.”

Tất cả mọi người sững sốt.

Thiên Tôn thở dài, tựa hồ nhớ tới chuyện cũ có chút cảm khái, “Cha nàng có chút địa vị, nha đầu kia cư nhiên lưu lạc tới Khai Phong mở cửa hàng điểm tâm, đúng là thế sự vô thường a.”

.
.

Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Bí mật không thể quên

.

Thiên Tôn hình như đã nhớ lại ngọn nguồn chuyện về Túy Tâm, nghe cách nói của hắn, có vẻ tư sinh nữ chỉ là một chuyện hiểu lầm.

Đang khi nói, Bao Chứng đã trở về, còn thắc mắc, “Cô nương ngoài cửa là ai?”

Triển Chiêu thấy lúc này bận rộn không thể xử lý từng chuyện, trước hết nói với Bao Chứng, “Đại nhân, có người muốn ám sát Triệu Phổ.”

Bao Chứng nghe xong thì giật mình, Âu Dương Thiếu Chinh bên cạnh thính tai, thoáng cái nghe được liền nhảy tới, “Gì?!”

Vì vậy Triển Chiêu kể sơ lược lại chuyện theo dõi đám người Hoàng viên ngoại.

Bao Chứng nhíu mặt đôi mày, mặt của Âu Dương Thiếu Chinh cũng trầm xuống, “Ta đi tìm Trâu Lương thương lượng.” Nói xong, bỏ đi.

Bao Chứng bảo Triển Chiêu nghiêm mật giám thị cả nhà Hoàng viên ngoại, còn mình lại ra ngoài, hình như là đi về phía cung đình, có thể là đi tìm hoàng thượng, đồng thời tự mình đi trông coi Triệu Phổ cho yên tâm. Công Tôn cầm gói thảo dược kia, tiến vào được phòng nghiên cứu, vẻ mặt nghiêm túc vội vã.

Những người lưu lại, Triển Chiêu thấy thời gian còn sớm, bèn nhìn sang Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn, ý là —— Cô nương kia cứ chờ ngoài cửa cũng không ổn, người đi giải quyết đi?

Thiên Tôn nhướng mi biểu thị không thành vấn đề, Triển Chiêu gọi người dẫn Túy Tâm vào.

Bàng Dục đưa Túy Tâm tới cửa rồi bỏ chạy, mới này thiếu chút nữa tặng cái mạng nhỏ này cho Triệu Phổ, giờ lại tới Khai Phong phủ, vẫn nên sớm về nhà chợ mất thôi.

Túy Tâm vào cửa, thấy được Thiên Tôn vừa định khóc, không ngờ lại bị Thiên Tôn ngăn lại, “Ta không phải cha ngươi, cha ngươi đã chết, ta từng nghe nương ngươi đánh đàn, đó cũng là trùng hợp thôi.”

Túy Tâm sững sờ tại chỗ.

Ân Hầu cảm lạnh nhìn Thiên Tôn —— Người nói chuyện uyển chuyển chút thì chết à?

Thiên Tôn nhíu mày —— Uyển chuyển là sao?

Túy Tâm suy nghĩ một chút rồi hoài nghi nhìn Thiên Tôn, “Cha... Có phải người không muốn nhận lại ta?”

Bạch Ngọc Đường hỏi Túy Tâm, “Cha ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

Túy Tâm suy nghĩ một chút, “Ân, hẳn là hơn sáu mươi rồi...”

“Sư phụ ta hơn một trăm rồi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nhưng hẳn không biết nói dối, hẳn nói người không phải, thì người không phải.”

Triển Chiêu nhìn trời, hai thầy trò y như nhau, nói chuyện hoàn toàn không biết lựa lời.

“Vậy người biết cha ta là ai không?” Túy Tâm truy hỏi.

Thiên Tôn vuốt cằm ngẩng mặt nhìn trời, sờ sờ cái ót, “Không biết.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường buông tay —— Đã nói hẳn không biết gạt người, người xem, lúc nói dối rõ ràng tới chừng nào!

Lúc này tâm tình của Túy Tâm không kích động như ban nãy, “Người biết mà, không muốn nói, có phải không?”

Thiên Tôn ho khan một tiếng, sờ sờ mũi.

Ân Hầu híp mắt nhìn hẳn —— Bị nhìn thấu rồi nha.

“Nương ta kỳ thực cũng không bảo ta tìm tung tích của cha, nếu như hẳn có lòng, sẽ tự mình tới tìm ta.” Túy Tâm thở dài.

“Lệnh đường qua đời đã bao lâu rồi?” Triển Chiêu hỏi, nhưng lại cảm thấy thân thể của Túy Tâm thật đáng thương, bất quá cha nàng rốt cuộc có thân phận gì, mà đến Thiên Tôn cũng phải hỗ trợ giấu diếm.

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy hiếu kỳ, có gì mà không thể nói? Chẳng lẽ cha của Túy Tâm là nhân vật có máu mặt trên giang hồ, lại có thể ư? Bởi vì người đã chết, cho nên không tiện hỏi lại... có điều có vẻ không quá công bằng cho cô nương này.

Túy Tâm bình ổn lại tâm tình một chút, nói một tiếng quấy rầy, liền cáo từ.

Triển Chiêu quay đầu nhìn Thiên Tôn, ý là —— Cứ vậy sao a?

Trên gương mặt mờ mịt của Thiên Tôn có ghi ‘Còn muốn thế nào nữa’.

“Vị cô nương này.”

Lúc này, Hồng Cửu Nương đi tới vài bước, cười tủm tỉm nói với Túy Tâm.

Túy Tâm vừa nảy tâm sự nặng nề không quá lưu ý, nhưng giờ nhìn lại thì càng giật mình —— Tâm nói cô nương này đúng là đẹp tới khuynh quốc khuynh thành! Tuy rằng không phải cái loại thanh thuần động lòng người, trong phong vận lại mang chút phong tao thậm chí còn có chút vị phong trần, nhưng thực sự xinh đẹp động nhân.

“Người cũng đừng quá buồn bã, nén bi thương thuận theo ý trời.” Hồng Cửu Nương lôi kéo làm quen, “Công phu của người không tệ, học ở đâu?”

“Nương ta dạy cho ta, nói võ công tốt có thể phòng thân.” Túy Tâm đáp lời.

“Àn... Ta muốn xem tướng mạo của người được không?” Hồng Cửu Nương hỏi.

Túy Tâm do dự một chút, “Nương nói phải che mặt.”

“Tại sao?” Hồng Cửu Nương bất mãn, “Người che mặt như thế làm sao lập gia đình?”

Túy Tâm tựa hồ khó xử.

Hồng Cửu Nương cũng không bức nàng, tiễn nàng ra cửa, hẹn mấy ngày sau sẽ dẫn bằng hữu tới chỗ của nàng dùng chút điểm tâm.

Người đi, Hồng Cửu Nương lắc lư trở về, “Cô nương này trông không tệ lắm, đường viền đẹp, mũi cao, cặp mắt cũng đẹp.”

“Mở gian Đào Hoa viên, lại gọi Túy Tâm...” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Mục Chiếu Đường và Đào Hoa nương nương có quan hệ, công phẩm dâng lên cũng là hoa túy tâm.”

“Người nghĩ giữa hai người bọn họ có liên quan?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đào Hoa nương nương kia chẳng phải cũng che nửa mặt bằng một mảnh sa khăn đó sao?”

...

“Ai...”

Mọi người đang thảo luận, liền thấy Công Tôn từ được phòng đi tới, thở dài, tựa hồ có chút uể oải.

“Thế nào rồi?” Triển Chiêu hỏi y, “Có tra được gì không?”

“Không, chỉ là cỏ thơm bình thường.” Công Tôn bất đắc dĩ, “Nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra thứ này làm thế nào có thể hại Triệu Phổ.”

Triển Chiêu thấy Công Tôn nóng vội như thế, bảo y đừng gấp gáp, lãnh tĩnh xuống nói không chừng sẽ nghĩ ra được, nóng nảy trái lại sẽ rối loạn.

Công Tôn bất đắc dĩ gật đầu, nhưng lại rầu rĩ không vui, cuối cùng quyết định tiến cung, tìm Triệu Phổ và Tiểu Tứ Tử. Triển Chiêu cũng không cản, tìm nha sai khiêng kiệu cho y, mặt khác có ảnh vệ theo bảo hộ.

Triển Chiêu an bài xong, muốn hỏi Bạch Ngọc Đường một chút xem tiếp theo sẽ làm gì... Nhưng phát hiện không thấy Bạch Ngọc Đường đâu cả, Thiên Tôn cũng mất tăm.

“Người đâu?” Triển Chiêu nhìn trái nhìn phải.

Hồng di nhẹ nhàng huých hấn, “Ở đây nhiều người như vậy, người tìm người nào, hửm?”

Triển Chiêu xấu hổ, “Bạch Ngọc Đường đâu?”

“Thiên Tôn nói muốn tham quan Khai Phong phủ một lúc.” Ân Hầu ngáp một cái, “Để tránh cho tường ở Khai Phong phủ bị phá, Bạch Ngọc Đường đi theo.”

“Nga...” Triển Chiêu gật đầu, mang theo Hồng Cửu Nương tiến vào viện tử ở Khai Phong phủ, còn có khách phòng trống ngay sát vách phòng của Ân Hầu, vừa lúc để Cửu Nương nghỉ lại.

.

Thiên Tôn một đường vừa ngẩng mặt đếm mèo vừa tham quan viện tử, còn thắc mắc, “Viện này có mèo yêu sao? Nhiều mèo quá.”

Bạch Ngọc Đường khoe miệng giật giật, “Là có một con mèo rất lớn.”

Thiên Tôn quay đầu nhìn hấn, tiến tới trước mặt, “Người đạo này tâm tình không tồi a.”

Bạch Ngọc Đường cũng không phủ nhận, mà hỏi, “Cha của Túy Tâm kia rốt cuộc là ai?”

Thiên Tôn lườm lườm Bạch Ngọc Đường, giống như thường ngày, ngoắc ngoắc hấn.

Cơ bản khi Thiên Tôn có chuyện gì muốn nói với Bạch Ngọc Đường đều làm như thế, mặc kệ bí mật lớn thế nào, dù sao hấn cũng chỉ có Bạch Ngọc Đường là người thân duy nhất.

Bạch Ngọc Đường theo thói quen tiến tới, chờ Thiên Tôn nói, có điều chờ nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, mờ mịt nhìn hấn.

Thiên Tôn sờ sờ cằm hình như đang do dự.

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Ngay cả ta mà cũng không thể nói?”

Thiên Tôn mếu mếu, “Cũng không phải, nhưng mà người đạo này có vẻ không quá đáng tin.”

Bạch Ngọc Đường trợn to mắt, có chút buồn cười, “Sao lại không đáng tin?”

“Người sẽ nói cho con mèo kia.”

Bạch Ngọc Đường biết rõ cố hỏi, “Con mèo nào?”

“Con mèo nhỏ của nhà Ân Hầu.” Thiên Tôn nhướn mi một cái, “Chuyện này nói ra vừa lớn vừa nhỏ.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ta không nói ra ngoài, người nói ta biết đi.”

“Thật không?” Thiên Tôn vẫn không quá tin tưởng, “Người với Triển Tiểu Miêu có vẻ rất thân.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, “Triển Tiểu Miêu?”

“Gọi thuận miệng ha?” Thiên Tôn cười ha hả hỏi hấn.

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Vậy người có nói hay không? Không nói ghen khó chịu lắm đó.”

Thiên Tôn gãi gãi má.

“Người không nói không chừng hai ngày nữa sẽ quên, người cũng nói chuyện này vừa lớn vừa nhỏ mà.”

Những lời này của Bạch Ngọc Đường đã thuyết phục được Thiên Tôn, Thiên Tôn do dự một chút, tiến đến bên tai hấn nói vài câu.

Vừa nói xong, Bạch Ngọc Đường ngậy người.

Thiên Tôn híp mắt chọc vào má hấn, “Người không được nói ra đó a!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Người chắc chắn mình không nhớ nhầm chứ?”

Thiên Tôn trừng hấn, “Ta cùng lắm thì quên thôi, có lần nào nhớ nhầm chưa?”

“Ta mới cho người bao nhiêu bạc?” Bạch Ngọc Đường hỏi Thiên Tôn.

Thiên Tôn bĩu môi một cái, “Không nhớ rõ!”

“Bình hoa người mua mấy hôm trước tốn bao nhiêu bạc?”

“Không nhớ rõ!”

“Người mấy tuổi?”

“Không nhớ rõ!”

“Ta mấy tuổi?”

“Không nhớ rõ!”

“Tiểu Tứ Tử mấy tuổi?” Bạch Ngọc Đường thấy hắn còn định nói không nhớ rõ, chỉ vào hắn, “Hôm qua nhóc đó mới nói cho người!”

Thiên Tôn “À ừm” nửa ngày, gơ ba ngón tay, “Ba tuổi?”

Bạch Ngọc Đường hết nói, “Bốn tuổi rồi!”

Thiên Tôn ngoảnh mặt nhìn trời, “Ta muốn ăn!”

“Người mới ăn xong.” Bạch Ngọc Đường đỡ trán.

“Ăn nữa!” Thiên Tôn nổi giận, chắp tay sau lưng đi ra ngoài, lại đụng phải Triển Chiêu đang ôm một đồng chắn mới đi ngang qua.

“Thiên Tôn?” Triển Chiêu thấy Thiên Tôn thở phì phì, có chút khó hiểu.

Thiên Tôn thấy Triển Chiêu, nhướn mi một cái, “Chuẩn bị một gian phòng cho ta, ta muốn ở lại đây!”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường phía sau, “Khách phòng có Hồng di giành trước rồi... Người không ngại thì ở cùng phòng với ngoại công đi.”

Thiên Tôn chun mũi hình như không quá thỏa mãn, có điều lại quay đầu liếc Bạch Ngọc Đường, “Kêu lão quỷ kia nằm dưới đất!” Nói xong, hầm hừ đi giành địa bàn của người khác.

Qua một lúc, chợt nghe Ân Hầu rống lên, “Người giành giường của ta làm gì? Ném mấy cái lọ này ra ngoài!”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn.

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ bước ra.

“Người nói gì với hắn? Làm hắn giận như vậy?” Triển Chiêu lắc đầu, “Người nên nhường hắn một chút, tuổi tác đã lớn như vậy rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, trong lòng bắt đắc dĩ —— Sớm biết vậy thà không hỏi Thiên Tôn, biết bí mật lớn, lại không thể nói với Triển Chiêu.

“Vậy người quay về Bạch phủ một mình sao?” Triển Chiêu hỏi, “Ta giúp người trông nom Thiên Tôn.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Khai Phong phủ không còn khách phòng nào khác sao?”

“Hết rồi, dạo này người khá nhiều, đều chiếm đầy, có vẻ Triệu Phổ cũng muốn đến Khai Phong phủ ở, chỉ có phòng của Công Tôn và Tiểu Tứ Tử là còn dư một giường...” Triển Chiêu đang nói thì thấy Bạch Ngọc Đường đi vào viện tử của hắn.

Triển Chiêu ôm chắn theo sau.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn đồng chắn trong tay hắn, “Ta nghỉ ở phòng người đi.”

“A?” Triển Chiêu kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường đã đẩy cửa phòng hắn bước vào, sau đó quan sát xung quanh một chút, cuối cùng đường nhìn rơi vào chiếc giường ở góc tường.

“Người chắc chứ?” Triển Chiêu đi vào, quan sát thần sắc của Bạch Ngọc Đường.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường mặt không biểu tình nhìn chằm chằm chiếc giường kia một hồi lâu, lại nhìn quanh bốn vách tường, hé miệng, thốt ra hai chữ, “Bần cùng.”

Triển Chiêu giận rồi a, đập đóng chần lên người Bạch Ngọc Đường, “Khai Phong phủ là nha môn trong sạch!”

Bạch Ngọc Đường ôm chần, nhìn Triển Chiêu, “Đổi gia cụ (đồ gia dụng) cho người nha?”

Triển Chiêu giật giật khóe miệng, “Người dám?”

Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Nên hỏi ta có trả tiền hay không mới đúng chứ, liên quan gì tới dám với không dám?”

Triển Chiêu nghiêng răng, “Lấy đồ của người sẽ bị gọi là nhận hối lộ!”

Bạch Ngọc Đường lại càng khó hiểu, “Vậy người mời ta ăn cơm mỗi ngày đi.”

Triển Chiêu thiếu chút nữa cắn lưỡi, “Đại nam nhân không nên nhỏ nhen như vậy!”

“Cho nên ta chuẩn bị thay một bộ gia cụ cho người.” Bạch Ngọc Đường lại hỏi, “Có cần thay luôn cho toàn bộ Khai Phong phủ không?”

Triển Chiêu túm chặt cánh tay đang sờ lên túi bạc của hắn, “Người dám!”

Bạch Ngọc Đường dự cảm sẽ lập lại đợt đối thoại vừa nãy, trầm ngâm một lát, nói, “Giường cứng quá, ngủ không quen.”

“Vậy người về Bạch phủ ngủ đi!” Triển Chiêu ôm lại hai cái chần, đi tới đối diện đưa cho Ân Hầu và Hồng di.

Chờ khi Triển Chiêu quay về, thấy được Bạch Ngọc Đường ngồi trên giường hắn, vươn tay gõ lên trụ giường.

“Uy!” Triển Chiêu mới hô một tiếng, chợt nghe tiếng “Rắc” vang lên.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng nhảy lên, đứng một bên, yên lặng đếm, “Một, hai, ba...”

“Rầm”.

Triển Chiêu trợn tròn mắt.

Chỉ thấy cả cái giường đều sụp xuống, rơi nát bấy, bốn cái trụ giường nghiêng trái ngã phải.

Động tĩnh này khiến cho mọi người ở đối diện chú ý.

Ân Hầu lộ đầu ra nhìn, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ đi ngang qua cũng có chút khó hiểu, còn có hai tiểu cô nương tới đưa trà — Chuyện gì xảy ra? Giường trong phòng Triển đại nhân sụp sao?

Triển Chiêu há to miệng ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người...”

Bạch Ngọc Đường rất nghiêm túc mà lắc đầu, “Giường này không đóng chắc, mới ngồi đã sụp.”

Triển Chiêu nghiêng răng đến nỗi chính hắn cũng nghe tiếng “Ken két”.

“Có điều nếu đã do ta làm hỏng, vậy ta đền cho người là được.” Bạch Ngọc Đường nói, hướng về cửa ra vào búng tay một cái thật vang, Thần Tinh Nhi nhảy vào, “Thiếu gia.”

Bạch Ngọc Đường ném một túi tiền cho nàng, “Mua một cái giường, tốt và to một chút.”

“Dạ.”

“Từ từ!” Triển Chiêu sốt ruột, tâm nói đã thấy người ném bạc, nhưng chưa thấy ai thích ném túi tiền như Bạch Ngọc Đường, “Mua cái giống hệt như cái cũ.”

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn chiếc giường đã nát thành gỗ vụn, nhú mày nhìn Triển Chiêu, “Cái cũ trông như thế nào, người vẽ ra cho Thần Tinh Nhi xem đi.”

Triển Chiêu liền cảm thấy đầu vang ong ong, khinh thường hắn không biết vẽ tranh sao hả?!

“Dù sao cũng không nên đắt tiền!” Triển Chiêu nhắc nhở.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Người biết làm gì rồi đó.”

“Biết!” Thần Tinh Nhi gật đầu a gật đầu, “Không nên đắt tiền, phải là đắt nhất!”

Bạch Ngọc Đường thỏa mãn, “Hiểu chuyện.”

...

Triển Chiêu không kịp ngăn cản, lúc chạy tới cửa thì Thần Tinh Nhi đã sớm mất tăm.

Chỉ là Triển Chiêu vừa đặt chân tới cửa, lại nghe phía sau “Rắc” một tiếng.

Quay đầu nhìn lại, bốn cái chân bàn không biểu vì sao lại bị chẻ ra tứ phía nằm rạp dưới đất, mặt bàn cũng vỡ thành mẩu vụn.

“Nguyệt Nha Nhi.” Bạch Ngọc Đường không đợi Triển Chiêu hoàn hồn đã lên tiếng, “Đi mua cái bàn khác giống như vậy về đây, còn có tủ cũng lấy một cái mới.”

“Tủ thì không...” Triển Chiêu còn chưa nói xong, “Rầm” một tiếng, cái tủ quần áo đã vỡ vụn ra rơi lộp cộp.

Bạch Ngọc Đường hí mắt nhìn y phục bên trong tủ, “Y phục cũng mua hai bộ trở về...”

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu rống gọi cả tên họ của hắn, “Người cút ra ngoài cho ta!” Vừa nói, vừa đẩy Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bị hất đẩy ra khỏi phòng, Triển Chiêu “Thịch” một tiếng đóng chặt cửa lại, “Không thu lưu người!”

Bạch Ngọc Đường nhìn cánh cửa khép kín, xoay người, “Ta đi tham quan phòng của Bao đại nhân một chút, xem có cái gì không chắc chắn...”

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy cửa phòng Triển Chiêu bị đá văng, Triển Chiêu lao ra, túm Bạch Ngọc Đường lại, kéo vào trong phòng, “Coi như người lợi hại!”

Lúc Bạch Ngọc Đường bị túm vào phòng, khoe miệng cong lên, cười đến đặc biệt xấu xa.

.

Ân Hầu và Thiên Tôn đứng ở cửa tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình.

Thiên Tôn nhú mày, “Sao Ngọc Đường lại làm hỏng đồ của người ta.”

Ân Hầu liếc nhìn hắn, hai thầy trò này có vài phương diện rất giống nhau, nhưng có vài phương diện lại khác biệt như trên trời dưới đất.

“U.”

Sát vách, Hồng Cửu Nương dựa trên bệ cửa sổ chặc chặc hai tiếng, “Bạch Ngọc Đường thật thú vị, Chiêu Chiêu nhà chúng ta không đấu lại hắn a!” Nói rồi xoay mặt nhìn Ân Hầu và Thiên Tôn, “Hai người còn nói hắn ngốc? Đây không phải rất hiểu biết, thức thời còn rất xấu bụng sao!”

Ân Hầu nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhú mày, “Ngọc Đường nhà ta lúc bé rất thành thật, dạo này càng ngày càng hư.”

Ân Hầu kiên nhẫn hỏi, “Lúc bé là mấy tuổi?”

Thiên Tôn liếc xéo hắn, đáp, “Ba tuổi!”

Ân Hầu quyết định không thèm nói nhảm với hắn, lên giường định ngủ một giấc.

Vừa mới nằm xuống, liền cảm thấy có người đẩy hắn, ngược mắt nhìn, Thiên Tôn ngồi một bên, mái tóc bạc trải dài trên giường, màu ngân lông lánh, vừa mảnh vừa dài.

Ân Hầu nhìn trời, “Sao vậy? Lại đói bụng?”

Thiên Tôn suy nghĩ một chút, “Người giúp ta nhớ kỹ chuyện này, ta sợ ta lại quên.”

Ân Hầu buồn cười, “Người một trăm năm nay đều như vậy mà, dù sao lúc người nghĩ nên nhớ thì sẽ nhớ ra thôi.”

“Chuyện này nhớ lao lực quá, người giúp ta nhớ đi, ta chuẩn bị quên ngay.” Thiên Tôn nói đến lễ thẳng khí hùng.

Ân Hầu giật giật khoe miệng —— Chuẩn bị quên...

“Nhớ cái gì?” Ân Hầu cảm thấy sẽ là một chuyện phiền phức, dù sao lần nào Thiên Tôn cũng đem mấy chuyện rối ren giao cho hắn, nhưng hắn lại hiểu kỳ đến mất kiên nhẫn.

Thiên Tôn cúi xuống tiến tới gần, mái tóc màu ngân quét qua mặt Ân Hầu, Ân Hầu đang gạt ra, chợt nghe Thiên Tôn kề sát bên tai hắn nói vài câu.

Nói xong, Thiên Tôn ngồi thẳng dậy, rướn thắt lưng, “Ai nha, như trút hết gánh nặng, bây giờ ta đã quên, người phải nhớ kỹ a!” Nói xong, Thiên Tôn đẩy Ân Hầu vào trong, nằm xuống, chuẩn bị ngủ.

...

Đại khái qua nửa chén trà nhỏ, toàn bộ người trong Khai Phong phủ nghe được tiếng sư tử hồng của Ân Hầu, “Người con mẹ nó đừng quên! Tự người nhớ lấy, ta không nhớ giúp người cái chuyện bỏ đi này!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài.

Hồng Cửu Nương đang thu xếp đồ đạc, cũng nhích ra nhìn —— Ai nha, Ân Hầu đã lâu không phát điên như thế, quả nhiên muốn chọc điên Ân Hầu nhất định cần Thiên Tôn ra tay a.

“Người ngồi dậy cho ta!” Ân Hầu túm Thiên Tôn dậy.

Thiên Tôn ôm chần, trả lời rất vô trách nhiệm, “Ta quên rồi!”

“Người rõ ràng còn nhớ rõ!”

“Quên rồi!”

...

Triển Chiêu dở khóc dở cười, quay đầu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hai người bọn họ đang chơi trò gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, nụ cười có chút cứng ngắc, với tính cách của sư phụ hắn, hắn là đã nói cho Ân Hầu bí mật kia, sau đó quên. Sư phụ hắn chính là thế, muốn quên chuyện gì, chỉ chớp mắt là đã quên, hơn nữa tuyệt đối nhớ không ra.

“Ai.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ thở dài.

Triển Chiêu quay đầu nhìn hắn, “Sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt cười, lắc đầu.

Triển Chiêu nghĩ —— Có phải Bạch Ngọc Đường có chuyện gì lén gạt mình không?

Đang định truy hỏi, chợt nghe trong viện có người hô, “Thiếu gia, giường tới rồi!”

Bạch Ngọc Đường mở rộng cửa.

Triển Chiêu nhìn ra ngoài, nhất thời há hốc mồm —— Thần Tinh Nhi tìm mười mấy người khiêng một cái giường bạch ngọc a, to hơn cả long sàng của hoàng đế...

“Khiêng ra ngoài cho ta!” Triển Chiêu kiên quyết ngăn cản không cho khiêng cái giường này vào.

Bạch Ngọc Đường cũng tựa bên tường lắc đầu, tựa hồ cũng không quá thỏa mãn, lẩm bẩm, “Cũng không cần mua cái to như vậy, nhỏ một chút thì tốt hơn.”

...

.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Tuyệt mật

Công Tôn đến cổng hoàng cung, đang định thông bẩm một tiếng để tiến cung, lại thấy Triệu Phổ và Tiểu Tứ Tử từ xa đi ra.

Triệu Phổ ngồi trên lưng ngựa, dường như đang chờ ra suy nghĩ gì đó, Hắc Kiêu đang không nhanh không chậm đi tới, Tiểu Tứ Tử ngồi phía trước Triệu Phổ, cầm trong tay một miếng bánh mật vàng ruộm, đang ăn.

Công Tôn đứng ở cửa nhìn.

Tiểu Tứ Tử gặm một mẩu bánh, ngẩng mặt nhìn Triệu Phổ một cái, thấy Triệu Phổ còn ngẩn người, bẻ một mẩu bánh đút vào trong miệng hắn.

Triệu Phổ cắn một cái, Tiểu Tứ Tử tiếp tục ngẩng mặt nhìn hắn.

Công Tôn khoanh tay có chút ghen tị, mình đứng chỗ này hơn nửa ngày, Tiểu Tứ Tử cũng không thèm nhìn tới phía trước, hơn nữa —— Tại sao Tiểu Tứ Tử và Triệu Phổ lại thân nhau như thế? Theo lý mà nói loại hình như Triệu Phổ chính là loại mà Tiểu Tứ Tử rất không thích, trông vừa nguy hiểm vóc dáng vừa cao to, tại sao lại hợp ý với hắn như vậy chứ?

Cuối cùng ngựa cũng tới trước cửa, Tiểu Tứ Tử quay đầu lại, thấy được Công Tôn liền kêu lên, “Phụ thân!”

Một tiếng “phụ thân” này gọi nghe ngọt lịm, ngọt như bánh mật trong miệng nhóc vậy, ngọt tới nỗi toàn bộ phiền não của Công Tôn đều tan biến.

Triệu Phổ vốn đang tâm sự nặng nề, có điều liếc mắt thấy Công Tôn, tâm tư đùa cợt lại nổi lên, thúc ngựa tới gần, “U, Công Tôn, tới đón ta a?”

Công Tôn liếc trắng hắn một cái, giơ tay bế Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử sau khi nhào vào trong lòng Công Tôn, đem miếng bánh còn lại đút vào trong miệng y, rồi ôm hỏi, “Phụ thân ăn cơm chưa?”

“Đúng vậy, cùng đi ăn?” Triệu Phổ rất thuận tay khoác lên vai Công Tôn.

“Người còn có tâm tình ăn với uống?” Công Tôn trừng mắt liếc Triệu Phổ.

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, dường như tâm tình quả thật cũng không quá phấn chấn, “Người cũng biết rồi à?”

Công Tôn sững sốt, “Người biết rồi?”

Triệu Phổ vuốt cằm, “Không lý nào a, chuyện này cơ mật như vậy, làm sao người biết được?”

“Người biết rồi mà còn đi tới đi lui, ảnh vệ đâu?” Công Tôn khấn trương, người này biết có người muốn ám sát mình mà còn tỉnh rụi như vậy.

Triệu Phổ nhìn nhìn Công Tôn, sờ cằm, “Chuyện người nói với chuyện ta nói, hình như không phải một chuyện a.”

Công Tôn ngẩn người, “Nga!”

Tiểu Tứ Tử mỉm cười nhìn hai người người một lời ta một lời, tâm tình không hiểu sao cũng tốt theo.

“Người nói về chuyện gì?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ, ngẫm lại cũng phải, không lý nào nhanh như vậy đã biết.

“Ách...” Triệu Phổ nhìn trái phải một chút, biểu thị ở đây không phải chỗ nói chuyện, trở về rồi tính.

Công Tôn muốn lên kiệu, Triệu Phổ bữu môi một cái, “Lên kiệu chỉ cho chậm, lên ngựa.”

Công Tôn thấy Triệu Phổ nghiêng người nhảy lên Hắc Kiêu, thuận tay tiếp nhận Tiểu Tứ Tử đặt ở trước người, lại duỗi tay kéo Công Tôn.

Công Tôn nhú mày, “Ba người a? Hắc Kiêu chịu nổi không?”

Triệu Phổ giật giật khoe miệng, “Người nặng bao nhiêu...”

Còn chưa dứt lời thì bị Tiểu Tứ Tử néo một cái, quả nhiên, đôi mày của Công Tôn bắt đầu nhướng lên.

Triệu Phổ vội giải thích, “Nga, người nặng thua ta có vài lượng thôi a, không sao, Hắc Kiêu chở vài ba trăm cân là chuyện nhỏ.”

Sắc mặt Công Tôn hòa hoãn một chút.

Triệu Phổ dùng lực, nhắc Công Tôn lên.

Công Tôn thuận thế ngồi ở sau lưng hắn.

Triệu Phổ còn làm một biểu tình khoa trương, “Oa... Nặng quá a.”

Sắc mặt Công Tôn đẹp hơn không ít, Tiểu Tứ Tử bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Ôm chặt.” Triệu Phổ ra hiệu cho Công Tôn —— Đến! Ôm thắt lưng!

Công Tôn liếc xéo một cái.

“Không ôm ngã xuống ta mặc kệ a.” Triệu Phổ nói xong, đá mông Hắc Kiêu một cái.

Hắc Kiêu thoáng cái đã chạy vụt đi, Công Tôn bị nảy lên, vội ôm chặt thắt lưng Triệu Phổ —— Thật nhanh!

Triệu Phổ vung dây cương, Hắc Kiêu chạy như điên về hướng Khai Phong phủ, dừng xem Hắc Kiêu thường ngày quen thói tông trái húc phải, nhưng lúc chạy trong thành thì rất linh hoạt mà tránh khỏi người đi đường, chạy tới đâu cũng không đụng phải bất kỳ vật gì.

Công Tôn ngồi phía sau Triệu Phổ, có chút khó hiểu... là do người hay do ngựa? Vì sao chạy trong thành, tốc độ cũng không quá nhanh, lại có một loại cảm giác rong đuối trong thiên địa rộng lớn. Mà Triệu Phổ thường ngày thảnh thơi không quá đứng đắn, trên lưng ngựa dường như cả người đều hoạt bát không ít.

“Uy, Triệu Phổ.” Công Tôn chột chột vai hắn.

“Àn?” Triệu Phổ đang dạy Tiểu Tứ Tử nắm dây cương cưỡi ngựa, nghe được Công Tôn gọi, liền lên tiếng.

“Người tiến cung gặp phải chuyện gì?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ giống như đột nhiên nhớ tới, lại phiền não, “Đừng nói nữa, Bàng phi và Mai phi cãi nhau.”

Công Tôn ngẩn người, nhú mày, “Phi tử cãi nhau thôi sao, sau đó hoàng thường bảo người tới lo việc nhà à?”

“Người không nhớ rõ sao?” Triệu Phổ quay đầu hỏi Công Tôn, “Ta đã nói với người, những phi tử này chưa bao giờ cãi nhau.”

“Nga...” Công Tôn chợt nhớ tới, “Có điều cãi nhau cũng không có gì ngạc nhiên a, dù sao cùng một tướng công, tranh giành tình nhân cũng khó tránh.”

“Không phải vấn đề này.” Triệu Phổ lắc đầu, “Triệu Trinh có quy củ, phi tử một khi cãi nhau, hậu cung một khi nháo sự, mặc kệ sủng ái đến thế nào cũng phải đẩy vào lãnh cung.”

“Nghiêm như thế a?” Công Tôn cũng có chút bội phục Triệu Trinh, rất có phong cách của trụ cột gia đình, chắc!

“Những phi tử này thường ngày ngay cả đầu trí cũng không hề dám, lần này nghe nói ngay cả bàn ghế cũng bị hất đổ.” Triệu Phổ bất đắc dĩ, “Người không cảm thấy kỳ quái sao? Các phụ nhân thường ngày ôm nhu nhược nhược, ngay cả con thỏ cũng không bắt được, lúc này cãi nhau lật bàn.”

Công Tôn nhú mày, “VẬY cũng phải, hai người đó đều là tiểu thư khuê các, dù có tức giận thế nào cũng không nên dã man như vậy a.”

“Thì đó.” Triệu Phổ lắc đầu, “Làm người a, đúng là không nên tức giận, nhất là nữ nhân, vốn rất dễ nhìn, một khi điên lên thì trở nên xấu xí.”

Công Tôn nghe thấy thì có chút nghi hoặc, “Người nói bọn họ thay đổi như thế nào?”

“Thì là cảm thấy cả gương mặt đều biến dạng, có cảm giác như cơ mặt đều co lại.” Triệu Phổ lắc đầu, “Đáng tiếc hai mỹ nhân.”

Công Tôn suy nghĩ một hồi, nói với Triệu Phổ, “Ta muốn đi xem hai nàng một chút...”

Triệu Phổ dường như có chút khó xử, “Lúc này đang kiểm điểm ở lãnh cung, có thể không thuận tiện như vậy.”

Thấy Công Tôn như có nghi hoặc, Triệu Phổ rất thông minh, bèn hỏi, “Người nghĩ có chuyện?”

“À... Người ta hẳn sẽ không đột nhiên thay đổi tính tình.” Công Tôn lẩm bẩm, “Có thể là do bị trúng độc hay là được vật nào đó? Nhưng hai phi tử này đắc tội với ai? Lại có ai thần thông quảng đại hạ độc hai nàng?”

“Ai, nói chung nữ nhân đúng là phiền a.” Triệu Phổ bĩu môi, quyết định đổi chủ đề nói chuyện, “Đúng rồi, hồi này người muốn nói chuyện gì với ta?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, đem chuyện mình cùng bọn Triển Chiêu theo dõi cả nhà Hoàng viên ngoại nói cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ nghe xong thì ngây người một hồi, sau đó bật cười, “A? Một tấm vải nhuộm làm sao giết ta được?”

“Người thường ngày có làm chuyện quái gở nào không?” Công Tôn hỏi hần.

“Quái gở...” Triệu Phổ gãi cằm, “Hình như không ít.”

Công Tôn cũng bất đắc dĩ, “Có liên quan tới vải?”

Triệu Phổ suy nghĩ nửa ngày, “Ta mặc quần áo!”

Công Tôn liếc hần một cái, thuận tay gõ lên ót hần, “Không mặc mới là quái gở đó!”

Triệu Phổ vuốt cái ót, “Ta nói thư ngọc, người cũng coi như người duy nhất trong thiên hạ đó, dám gõ đầu ta, hoàng đế cũng không dám.”

Công Tôn đang định nói gì đó, chợt nghe một thanh âm truyền đến, “Các người định đi đâu a?”

Công Tôn và Triệu Phổ sửng sốt, cảm thấy thanh âm này có chút quen tai, theo tiếng nhìn lại... chỉ thấy Triển Chiêu đứng ở cổng chính Khai Phong phủ, đang hiếu kỳ nhìn hai người, mà hai người bọn họ mang theo Tiểu Tứ Tử cưỡi ngựa, đã đi qua Khai Phong phủ rồi, dĩ nhiên còn không biết.

“Ách...” Công Tôn vội xuống ngựa, vươn tay đón Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ cũng xoay người xuống ngựa, Triển Chiêu nhớ tới lúc trước Thanh di nói, phải ném bồn hoa túy tâm kia đi, bèn nói với Triệu Phổ một câu.

“Hoa túy tâm.” Triệu Phổ khẽ nhú mày, “Bồn hoa này...”

“Làm sao vậy?” Công Tôn hỏi.

“A...” Triệu Phổ đột nhiên nghĩ tới, “Bàng phi và Mai phi hình như đem hoa túy tâm đặt trong viện.”

Triển Chiêu không quá minh bạch, “Đặt trong viện?”

“Ta nghe tiểu thái giám bên người Bàng phi nói, Bàng phi và Mai phi thường ngày quan hệ tốt, hai người đều thích vẽ tranh, hình như lúc vẽ hoa túy tâm thì gây gổ.” Triệu Phổ vừa nói, chỉ thấy cách đó không xa có một thị vệ vội vàng chạy tới, “Vương gia, nguy rồi!”

“Lại xảy ra chuyện gì?” Triệu Phổ xụ mặt, tâm nói sớm biết vậy không về Khai Phong, đâu cũng có chuyện!

“Hai thị vệ đột nhiên đánh nhau, làm hoàng thượng bị thương.”

“Cái gì?” Triệu Phổ kinh hãi, “Bị thương có nặng không?”

“Thật ra cũng không nặng, may mà Nam Cung đại nhân ở đó.” Thị vệ bắt đầu kể, “Nhưng lần này đánh nhau là hai thị vệ đại nội, thường ngày công tác rất tận tụy, lần này quả thật là bất khả tư nghị, cho nên Nam Cung đại nhân thỉnh ngài lại vào cung một chuyến, tốt nhất là người của Khai Phong phủ cũng đi.”

Triệu Phổ gật đầu, bọn Triển Chiêu cũng đi theo, Công Tôn kín đáo đem Tiểu Tứ Tử đưa cho Thiên Tôn và Ân Hầu đang xem náo nhiệt, bước nhanh đuổi theo.

Thiên Tôn liếc nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lúc đầu còn nghiêng đầu dõi theo bọn Công Tôn đi xa, quay đầu lại, liếc thấy Thiên Tôn, đột nhiên ngoảnh mặt đi.

Thiên Tôn hơi sững sốt, lắc lắc bẻ, “Oa, sao lại không để ý tới ta?”

Tiểu Tứ Tử dẩu mồm —— Không nghĩa khí!

Thiên Tôn còn định sờ bẻ hai cái, Tiểu Tứ Tử lại bị người giành ôm lấy.

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu, thấy Hồng di cười tủm tỉm nhìn bẻ, “Ai nha, đúng là khả ái mà, để Hồng di chơi một hồi.” Nói xong, bẻ đi.

Tiểu Tứ Tử còn thắc mắc —— Chơi cái gì a?

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bọn họ chạy tới hoàng cung, chỉ thấy trong cung đang ầm ĩ, các thị vệ rất khẩn trương, dù sao, Triệu Trinh bị thương chính là đại sự.

Bao Chứng và Bát vương gia còn có Bàng thái sư đều ở, Bát vương gia ngồi bên giường, trên giường là Triệu Trinh đang nằm.

Triệu Phổ vừa thấy Triệu Trinh nằm trên giường, lại càng hoảng sợ, đi qua hỏi, “Bị thương thế nào?”

“Không có gì.” Triệu Trinh khoát khoát tay, chỉ chỉ cánh tay mình, “Chỉ là cánh tay bị thương, hoàng thúc cứ hoảng loạn bắt ta nằm.”

Triệu Phổ kiểm tra thương thế một chút, xác định không có trở ngại mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chuyện gì xảy ra?” Triệu Phổ hỏi Nam Cung.

Nam Cung thấp giọng đáp, “Rất kỳ quái, hai thị vệ này theo ta nhiều năm, quan hệ giữa hai người cũng không tệ, không biết tại sao hôm nay đột nhiên bất hòa, đánh nhau đả thương hoàng thượng.”

“Vừa nãy đột nhiên bất hòa?” Triệu Phổ suy nghĩ một chút, hỏi, “Trước khi đánh nhau thì hai người bọn họ đang làm cái gì?”

“Hai người bọn họ phụ trách thủ vệ trong viện, để tránh Bàng phi và Mai phi lại xảy ra xung đột, hai vị phi tử hiện tại tâm tình đều không quá ổn.” Nam Cung liên tục lắc đầu, “Không biết ngày hôm nay là ngày gì, ai ai cũng táo bạo như vậy.”

“Có phải trong viện có bồn hoa túy tâm không?” Công Tôn hỏi một câu.

Tất cả mọi người ngẩn ra, Nam Cung gật đầu, “Đúng, đặt trên bàn đá trong viện.”

Công Tôn khẽ nhíu mày, “Theo như người nói... hoa túy tâm này có chuyện.”

Bao Chứng suy nghĩ một chút, “Đúng là cổ quái.”

Lưu lại Bát vương gia cùng Triệu Trinh, những người khác cùng nhau tới trong viện, lại một lần nữa vây xem bồn hoa túy tâm quý dị.

Không như tối qua, lúc này bồn hoa túy tâm được đặt trên bàn đá giữa hoa viên, cánh hoa dưới ánh nắng chiếu xuống có vẻ lóng lánh trong suốt, màu đỏ càng thêm diễm lệ, cũng lộ ra một chút quý dị.

Công Tôn sờ sờ mũi, “Di? Các người có nghe mùi gì không?”

“Mùi hoa.” Triển Chiêu là người đầu tiên trả lời, mũi hần thính a.

“Ở đây có rất nhiều hoa.” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn bốn phía sắc màu rực rỡ, trong hoa viên ngửi được mùi hoa là rất bình thường.

Triển Chiêu lắc đầu, “Mùi đậu hũ hoa (tàu hũ)!”

Mọi người trầm mặc.

“Đúng là có mùi đậu sống.” Bao Chứng cũng gật đầu.

“Mùi đậu sống?” Bàng thái sư tiến đến bên cạnh bồn hoa túy tâm ngửi ngửi.

Công Tôn vừa định ngăn lão lại, bảo lão đừng đứng gần như vậy, lại bị Bao Chứng nhẹ nhàng túm túm.

Công Tôn quay đầu nhìn ông, chỉ thấy Bao Chứng với gương mặt đen như mực đang nháy mắt với y, ý là — Để hần làm xem thử đi.

Bàng thái sư đứng bên hoa túy tâm ngửi một hồi lâu, nhú mào, “Ngay từ đầu nghe ra mùi đậu sống, có điều ngửi lâu thì lại có hương hoa đào.”

“Ân...” Bàng thái sư vừa ngửi vừa vuốt cằm nhú mào.

Mọi người thấy lão ngửi nửa ngày, cũng không có gì biến hóa, Công Tôn liền nghĩ, có lẽ do mình đa nghi, không liên quan tới hoa túy tâm.

Đi tới bên bồn hoa, Công Tôn lấy ra một hòm thuốc nhỏ, hỏi Triệu Phổ, “Có thể bẻ xuống một miếng không?”

Triệu Phổ gật đầu, “Đập nát cũng không sao đâu.”

Vì vậy Công Tôn lấy ra một cây búa nhỏ, gõ xuống một mảnh cánh hoa.

Triển Chiêu đang hiếu kỳ nhìn chằm chằm Công Tôn, liền cảm giác Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhẹ nhàng huých hần.

Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nháy mắt, ra hiệu cho hần nhìn sang Bàng thái sư.

Triển Chiêu liếc sang, thấy được Bàng thái sư yên lặng đi tới một bên, thuận tay nâng lên một chậu thược dược, yên lặng đi trở lại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, thái sư đi lấy chậu thược dược tới làm gì? Đang thắc mắc, đột nhiên, chỉ thấy thái sư giơ chậu hoa lên, ném về phía Bao Chứng.

“Hắc Tử chết tiết, hôm nay đồng quy vu tận với ngươi!” Thái sư rống lên một tiếng, chậu hoa này mà nện xuống, Bao đại nhân phỏng chừng không chết cũng phải bỏ nửa cái mạng.

May mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường động tác nhanh, Triển Chiêu giật Bao Chứng kéo ra, Bạch Ngọc Đường giơ tay đón lấy chậu hoa kia.

Thái sư vừa thấy không nện trúng, lại muốn bỏ nhào tới đánh Bao đại nhân, may mà Nam Cung mang theo một đám thị vệ ngăn thái sư lại.

Bao Chứng cũng bị dọa ra một thân mồ hôi, Bao Chứng và lão thường ngày cũng quen cãi nhau âm ỉ, thái sư dù sao cũng là người có thân có phận, hơn nữa thể hình béo nên phản ứng cũng tương đối trì hoãn, lúc thực sự tức giận thì tối đa là giậm chân thở dốc. Hơn nữa Bàng Cát là một người thông minh, mỗi lần tức

giận thì bất quá cũng giống tiểu hài nhi tranh hơn thua một chút, chưa từng thấy lão đằng đằng sát khí như hôm nay, giống như bị quỷ triền thân vậy.

Bạch Ngọc Đường trở tay điểm huyết đạo của thái sư.

Công Tôn lên tiếng, “Tìm một cái chậu lại đây, phải là chậu lớn, đổ đầy nước.”

Nam Cung kỷ vợ gọi người đi lấy, Công Tôn lấy ra vài lọ thuốc, đưa cho Triển Chiêu, “Cho thái sư ăn, mỗi thứ một viên.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Thái sư trúng độc sao?”

“Trúng độc là khẳng định, nhưng ta còn không biết ông ấy trúng độc gì, thuốc này toàn bộ đều là giải độc, biện pháp tốt nhất là cho ông ấy ăn mỗi thứ một viên, về phần có hiệu quả hay không, vậy còn phải xem.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nghĩ biểu tình của Công Tôn nghiêm túc thế kia, xem ra chuyện này cũng không đơn giản như vậy.

Nam Cung khiêng chậu nước tới, Công Tôn gọi người mau chóng ngâm hoa túy tâm vào trong nước, sau đó lấy ra một lọ thuốc bột rắc một ít vào trong, không bao lâu, chợt thấy chậu nước biến thành đỏ như máu, màu sắc thập phần ghê rợn.

“Thứ gì vậy?” Triệu Phổ nhíu mày.

“Hoa này bị tẩm độc được, không biết đã ngâm bao nhiêu ngày, cho nên màu sắc mới có thể tươi đẹp như vậy.” Công Tôn lắc đầu, “Mục Chiếu quốc kia không có hảo tâm, dùng mưu kế quá độc ác, mấy ngày nay cũng may là không có mưa, nói cách khác toàn bộ mọi người trong hoàng cung sẽ trở nên cực kỳ táo bạo. Một khi trời mưa to vài ngày, nước mưa sẽ đem độc được thấm vào trong đất, thậm chí nguy hại toàn bộ Khai Phong!”

“Đạo này chính mùa mưa của Khai Phong.” Triển Chiêu nhíu mày, nhìn thoáng qua Bao Chửng cách đó không xa, chỉ thấy ông nhíu mày cúi đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Bàng thái sư bị nhét vào mồm hơn mười viên thuốc, cũng đã đỡ hơn, thở phò phò xoa mặt, “Ai nha, đau đầu!”

Công Tôn bắt mạch cho lão, chọn ra một lọ trong số đó đưa cho Nam Cung kỷ, “Đưa cho hai vị phi tử và hai thị vệ dùng, bọn họ đều là vô tội, do trúng độc nên không khống chế được tâm tình mà thôi.”

Nam Cung Kỷ vợ vã cằm lấy, hành lễ với Công Tôn một cái, bước nhanh đi đưa thuốc giải.

Lúc này, đại thái giám Trần công công cũng chạy tới, dường như hoàng thượng bên kia thu được tin tức, biết thì ra hoa túy tâm này có độc, cho nên tới hỏi tình huống.

Công Tôn nói ông tới vừa lúc, liền đưa cho ông một phương thuốc, bảo lập tức dựa theo phương thuốc này đi nấu, có bao nhiêu thì nấu bấy nhiêu, tất cả những ai đã từng tới gần hoa túy tâm đều phải dùng, ngay cả mấy người bọn họ cũng không ngoại lệ.

Chờ mọi chuyện an bài thỏa đáng, Triển Chiêu bèn hỏi Bao Chửng, “Đại nhân.”

“Ân?” Bao Chửng ngẩng đầu, như là vừa tỉnh khỏi giấc mộng.

“Hoa túy tâm này và Đào Hoa nương nương, có phải có bí mật gì không?” Triển Chiêu hỏi cũng rất sáng khoái, “Ta thấy người và vương gia, thái sư, đạo này đều tâm sự nặng nề.”

“Ách...” Bao Chửng há há miệng, nhìn Bàng Cát một bên.

Bàng thái sư gãi đầu, biểu tình của hai người này rõ ràng là có chuyện, nhưng là không thể nói.

Lúc này, chợt nghe ngoài viện có người nói, “Trẫm cũng muốn biết.”

Mọi người nhìn sang, quả nhiên, Triệu Trinh nằm không nổi nữa, đứng lên đi tới cửa viện, phía sau là Bát vương gia sắc mặt tái nhợt.

Triệu Phổ nhìn nhìn hai người, sốt ruột, “Các người làm sao vậy? Có gì không thể nói?”

Mọi người trầm mặc một lát, chợt nghe Bát vương gia lên tiếng, “Tìm một chỗ khác đi.”

Triệu Trinh hơi sững sốt, lệnh những người xung quanh trước tiên lui ra, mọi người đi tới thư phòng, đóng cửa lại.

“Hoàng huynh.” Triệu Phổ hỏi Bát vương gia, “Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Ai.” Bát vương gia bất đắc dĩ thở dài, “Giấy chung quy không gói được lửa, quả nhiên ứng nghiệm rồi.”

“Ứng nghiệm?” Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Cái gì ứng nghiệm?

“Đào hoa trái, hoa tủy tâm... liên quan đến một bí văn của hoàng thất, chính là cấm kỵ của Triệu thị.” Bát vương gia nói, nhẹ nhàng lắc đầu, “Nếu truyền khắp thiên hạ, có thể sẽ dao động căn cơ của Đại Tống ta.”

Mọi người nghe được thì cả kinh —— Nghiêm trọng như thế?

“Không nghiêm trọng thì sẽ không vất vả giấu diếm như vậy.” Bao Chứng lắc đầu.

Mọi người trầm mặc một lát, Triệu Trinh lên tiếng, “Nói đi, không nói có thể sẽ xảy ra đại sự.”

Triển Chiêu nghĩ trong đó có kỳ quặc, theo thói quen đảo mắt nhìn sang Bạch Ngọc Đường, đã thấy Bạch Ngọc Đường nhướn chặt hai hàng lông mày, dường như cũng có tâm sự.

Triển Chiêu sờ sờ cằm —— Sao đạo này ai cũng có bí mật hết a?

.
.

Hắn dĩ nhiên đã phản bội sư phụ, chỉ vì nhìn nhau một lúc...

“Nhãi ranh, sư phụ mà cũng dám bán!”

Edit: Tiểu Lạc

*

chương 17

Di họa

.

Bát vương gia thở dài, vừa định mở miệng, đột nhiên nghe Triệu Trinh hỏi một câu, “Hoàng thúc, không phải là phong lưu sử của phụ hoàng ta chứ?”

Bát vương gia ngẩn người, sau đó mới nghiêm mặt, “Nói bừa, phụ hoàng ngươi sao lại là người như thế!”

Triệu Trinh thở phào nhẹ nhõm, “Vậy còn đỡ, nếu không thành linh nhảy ra một tỷ tỷ muối muối ta chịu không nổi đâu.”

Triệu Phổ cũng khoanh tay, “Ra là không phải thế a.”

Bát vương nhin không được gõ đầu hắn, “Ngươi nghĩ hoàng huynh ngươi như vậy sao, đại nghịch bất đạo!”

Triệu Phổ gãi đầu.

“Chuyện này, không liên quan tới tiên hoàng.” Bao Chứng nói, “Liên quan tới Thái tổ và Thái Tông.”

Tất cả mọi người ngẩn ra, đây đó liếc mắt nhìn nhau —— Hoàng thất Đại Tống triều đều là thế, chỉ cần kéo đến hai vị này thì rối loạn khó nói rõ.

“Ai, ân oán tổ tông này vốn cũng không tiện truy cứu.” Bát vương khoát tay, “Nhưng ân oán tổ tông, hết lần này tới lần khác lại giáng họa xuống tiên hoàng, cũng là hoàng huynh Nguyên Hưu của ta.”

Triệu Trinh xòe tay — Vãn là liên quan tới cha hần kia.

“Không phải tình biến, chẳng lẽ là chuyện tranh ngôi hoàng đế?” Triệu Phổ hỏi.

“Trạch Lam, người đối với hoàng huynh người có bao nhiêu ấn tượng?” Bát vương gia hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ vuốt cằm suy nghĩ một chút, tiên hoàng Triệu Hằng không phải cùng cha cùng nường với hần, đó là nhi tử của thúc thúc hần, mọi người không tính quá thân, bất quá Triệu Hằng trong ấn tượng của hần rất ôn hòa, có chút tương tự như Triệu Trinh, thậm chí còn an nhàn sợ phiền phức hơn. Nếu nói ấn tượng sâu sắc, thì thừa tướng Khấu Chuẩn năm đó buộc Triệu Hằng nợ giá thân chinh, càng khiến hần nhớ rõ hơn.

“Một người rất hòa khí.” Triệu Phổ không cách nào hình dung, đành phải nói ra câu đó.

Bát vương cũng gật đầu, “Theo lý mà nói, Triệu Hằng không phải trưởng tử cũng không phải đích tử (con trai do vợ cả sinh), vì sao lại thừa kế ngôi hoàng đế, các người cũng biết?”

“Nga, chuyện này ta từng nghe!” Công Tôn đọc rất nhiều sách bèn lên tiếng, “Nói là năm đó Thái Tông mê tín tướng thuật, mời thuật sĩ nổi danh đến xem tướng. Vừa vặn, ngày đó những hoàng tử khác đều tại, duy độc tiên hoàng sinh bệnh không đến, chỉ có vài hạ nhân đến. Thuật sĩ nọ sau khi xem xong, nói những hoàng tử này không như tiên hoàng, liền xem tướng mạo của những hạ nhân của tiên hoàng, nói hần có tướng đế vương, cho nên hần được lên ngôi hoàng đế?”

Công Tôn nói xong, tất cả mọi người gật đầu — Đúng là từng có tin đồn như thế, tuy có vẻ lập thái tử như vậy có chút khinh suất cũng có chút buồn cười, nhưng kết quả cũng tạm có thể chấp nhận, nhưng tin đồn dù sao cũng là tin đồn, không chuẩn xác cho lắm.

Công Tôn nói xong chợt nghe Triệu Phổ “Phốc” một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn hần.

Triển Chiêu hỏi, “Lẽ nào tin đồn là giả?”

Triệu Phổ sờ sờ mũi, “Kỳ thực, hoàng thúc tổng cộng có bảy nhi tử, cái đó bỏ qua không kể, năm đó có năng lực tranh đoạt ngôi hoàng đế có ba người, thái tử Triệu Nguyên Tá, thứ tử Triệu Nguyên Hỉ, còn có tiên hoàng Triệu Nguyên Hưu. Nguyên Hưu vốn là tên khai sinh, sau đó sửa thành Triệu Hằng.”

Mọi người gật đầu, sau đó thì sao? Có liên quan gì tới Đào Hoa nường nường, Mục Chiếu quốc và hoa túy tâm?

“Sở dĩ Nguyên Hưu có thể làm hoàng đế.” Bát vương thở dài, “Là bởi vì lão đại nổi điên, lão nhị bạo chết.”

...

“Có chuyện này nữa sao?” Mọi người kinh ngạc.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhú mày không nói lời nào, đang suy nghĩ làm sao Thiên Tôn có thể biết được loại chuyện này.

“Mà sở dĩ điên và chết, lại phải bắt đầu nói từ năm đó.” Bát vương nhấp một ngụm trà, dường như chuẩn bị kể một câu chuyện rất dài.

Triệu Trinh nâng cằm tựa lên bàn sách lắng nghe, “Hoàng thúc, chuyện này có phức tạp không?”

“Kỳ thực cũng không tính.” Bát vương nói, “Năm đó Thái Tổ đã phế đi một hoàng đệ của mình, có biết là ai không?”

Triển Chiêu ngáp một cái, hần hoàn toàn không quan tâm những chuyện thế này, Bạch Ngọc Đường cũng không tình tường lắm.

Công Tôn nâng chén uống trà chuẩn bị nghe hoàng thất bí vãn.

Triệu Trinh nghiêng đầu lấy ra hai con rùa nhỏ đặt trong hũ pha lê trên bàn đặt lên bàn, chơi đùa, “Là tứ hoàng tử Triệu Đình Mĩ sao?”

“Chính hần.” Bát vương thỏa mãn gật đầu, “Thái Tông năm đó vu hãm Triệu Đình Mĩ liên thủ với Lư Đa Tốn, âm thầm cấu kết nhân mã muốn tạo phản, phản hần tội sung quân.”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường luôn im lặng, liền nhướn nhướn đôi mày nhìn hần — Nói thẳng là vu hãm luôn kia!

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười cười — Triệu Quang Nghĩa (tên của Thái Tông) vì cầu ngôi hoàng đế không từ thủ đoạn chuyện này ai ai là người Tống đều biết.

“Thái tử Triệu Nguyên Tá với thúc thúc Triệu Đình Mĩ của hần tình cảm sâu đậm.” Bát vương bất đắc dĩ thở dài, “Triệu Đình Mĩ sau khi bị sung quân, hần vẫn luôn cầu tình với Thái Tông, nhưng kỳ quái chính là, Triệu Đình Mĩ tuổi còn trẻ, rời khỏi Khai Phong chưa bao lâu, đột nhiên chết.”

Triệu Phổ vuốt cằm, “Hình như có nghe đồn là bị hại chết, thì ra là trên đường đi sung quân.”

“Bao nhiêu tuổi?” Công Tôn hỏi.

“Chưa tới bốn mươi.”

“Vậy thì chết quá kỳ quặc rồi, năm đó cũng không thể loại bỏ khả năng khí hậu không quen đột phát tật bệnh được.” Công Tôn vuốt cằm.

“Thúc thúc chết cháu trai phát điên?” Triển Chiêu hỏi, “Có chút kỳ quái a.”

“Nguyên Tá điên kỳ thực còn có nguyên nhân khác, bởi vì tranh giành tình cảm.” Bát vương lắc đầu, “Thái Tông quá mức thương yêu thứ tử Triệu Nguyên Hỉ, không quan tâm đến những nhi tử khác, kỳ thực cũng có thể lý giải, Triệu Nguyên Hỉ ngày thường cao to uy mãnh, hơn nữa vô cùng thông minh, quả thật là có tướng đế vương, chỉ tiếc vào năm hai mươi bảy tuổi, lúc vào triều đột nhiên nói đau tim, mời thái y tới bắt mạch một cái, rồi chết.”

“Đau tim?” Công Tôn nhú mày, “Hần vốn sinh ra thân thể đã kém rồi sao?”

“Đương nhiên là không.” Bát vương lắc đầu, “Thân thể rất khỏe!”

“Chết kỳ lạ quá, có phải hần ăn bậy thứ gì, hay là trúng độc hay không?” Công Tôn làm một lang trung, luôn nghĩ những tháng ngày sinh sống của các hoàng tử luôn khó khăn, quả thực có đề phòng cũng như không.

“Vấn đề nằm ở tức phụ của hần.” Nghe ngữ khí của Bát vương, dường như đã tiến vào chính đề.

“Nguyên Hỉ tuổi trẻ đầy hứa hẹn lại được sủng ái, đường tương lai luôn thông thuận, cái gì cũng tốt, hết lần này tới lần khác lại thích một nữ nhân không thích hợp.”

“Không thích hợp?” Triển Chiêu lần đầu tiên nghe người ta miêu tả một nữ nhân như thế.

“Cưới vợ cầu thực nữ, nhà người thường còn như vậy, huống chi hoàng gia. Nguyên Hỉ được sủng ái như vậy, tương lai có thể làm hoàng đế, vậy phu nhân hần không phải hoàng hậu hay sao? Dù cho không phải thực nữ, bình thường một chút, hiền lành một chút cũng được. Hoặc đơn giản tìm một nữ nhân tài ba tính tình đặc biệt... Nếu không thì, tìm một tiểu thư kiểu man bocc đồng, cũng có thể tiếp thu.” Bát vương xòe tay bất đắc dĩ, “Nhưng Trương phu nhân này, lại là một yêu nữ!”

“Yêu nữ?” Mọi người mở to hai mắt — Mới nghe lần đầu!

“Trương phu nhân này lai lịch đáng ngờ, trong nhà phụ mẫu đều mất, một mình tha hương đi tới Khai Phong, mở cầm lâu duy trì sinh kế, mà còn có kỹ năng đàn rất khéo tay.” Bát vương ngẩng mặt bắt đầu hỏi tướng, “Nữ nhân này, kỳ thực cũng khá thú vị, nghe nói có mị lực đặc biệt. Nếu luận đẹp, trên đời này chỉ có rất hấp dẫn chứ không có đẹp nhất, nếu luận tài năng, trên đời này cũng chỉ có càng tài năng chứ không có tài năng nhất, theo lý Nguyên Hỉ gặp được nhiều nữ nhân như vậy, loại mỹ nữ nào chưa từng thấy? Hết lần này tới lần khác lại bị Trương phu nhân mê đến chết đi sống lại.”

Triệu Phổ nhú mày, “Có thể nàng ta sinh ra nghèo hèn, nhưng vì sao lại nói nàng ta là yêu nữ?”

“Nguyên Hỉ là điển hình của loại người không thương mỹ nhân chỉ thương giang sơn, cần chính lại hùng tâm bưng bưng, chẳng bao giờ trầm mê thanh sắc, Thái Tông rất yên tâm về hần, hần cũng chưa từng gây ra

sai lầm nào. Nhưng từ khi mê luyện Trương mỹ nhân, đón nàng ta hồi phủ, Nguyên Hỉ liền thay đổi, trở nên ngây ngây dại dại, có lúc lại lơ đãng, biểu hiện cũng bắt đầu kém cỏi.”

“Dù sao cũng là thanh niên mà.” Triệu Trinh chống cằm, “Thỉnh thoảng mê muội mất cả ý chí cũng có thể hiểu được.”

“Nhưng có người nói với Thái Tông, Trương phu nhân là yêu nữ, nàng ta thường ngày sẽ mua một ít giấy vàng, ném thơm, còn có thể nuôi một ít độc trùng độc xà ngay trong viện của mình, trong phòng còn cung phụng tà phật, mặt khác... Đủ loại hoa đào trong phủ Nguyên Hỉ, không biết nàng ta dùng phương pháp gì, khiến những cây hoa đào này nở rộ dị thường xinh đẹp.”

“Hoa đào?” Mọi người có thể coi như nghe được tin tức liên quan tới vụ án, đương nhiên... chỉ là trồng hoa đào cũng không nói lên được gì.

“Trương phu nhân kia ở trong sân dâng hương tế bái, niệm chú một ngày một đêm, Nguyên Hỉ cũng chẳng quan tâm, mà còn càng thêm sủng ái nàng ta, nguyên bản trong nhà hắc cũng có mỹ nhân cơ thiếp, mà nhiều người còn có gia cảnh không tầm thường, vốn cũng được sủng ái. Nhưng từ khi Trương mỹ nhân tới, Nguyên Hỉ không thèm quan tâm tới những nữ nhân khác, chỉ toàn tâm toàn ý với Trương mỹ nhân. Nhưng Trương mỹ nhân lại nặng lòng đồ kị tính tình thì táo bạo, phàm nhìn thiếp thị nào không vừa mắt, liền phân phó thủ hạ hung hăng đánh đập, có vài mỹ nhân thậm chí vì vậy mà chết. Những mỹ nhân này trong nhà đều có bối cảnh, không ít nhân duyên chính là có lợi cho Nguyên Hỉ ngày sau tiếp chưởng triều chính, là Thái Tông tự mình tuyển định cho hắn, lần này gây chết người, làm sao ăn nói với những trọng thần kia?” Bát vương gia lắc đầu, “Hoàng thượng tại triều đường yêu cầu Nguyên Hỉ đuổi Trương mỹ nhân ra khỏi Khai Phong, Nguyên Hỉ dĩ nhiên dám khất khẩu với Thái Tông.”

Tất cả mọi người kinh ngạc —— Nghiêm trọng như thế?

“Thái Tông một mạch mắng chửi Nguyên Hỉ kịch liệt, đây chính là chuyện chưa bao giờ xảy ra.” Bát vương bắt đầu kể, “Nguyên bản nhị hoàng tử Nguyên Hỉ bất diện lâm lang (đẹp mọi mặt trong mắt mọi người), lại bởi vì một nữ nhân, đắc tội không ít người, thiếu chút nữa làm tiền đồ của mình sụp đổ.”

“Vị nhị hoàng thúc này thật đúng là thái quá mà.” Triệu Trinh cũng cảm khái.

“Điều kỳ quái nhất không phải là chỗ này.” Bát vương sắc mặt ngưng trọng, “Có một việc, trực tiếp khiến Thái Tông tức giận.”

“Chuyện gì?” Mọi người hiểu kỳ.

“Trương mỹ nhân dĩ nhiên bảo nhị hoàng tử, tại tiết thanh minh vì nàng ta mở đàn thiết pháp, chiêu hồn phụ mẫu đã mất đi nhiều năm của nàng ta, nghe nói tràng diện lúc đó phi thường quỷ dị, nàng ta chôn hài cốt phụ mẫu mình dưới gốc cây đào trong viện, bảo nhị hoàng tử niệm chú chiêu hồn, còn bắt hắn dùng không ít đan dược tự mình luyện ra. Dọa cho thái giám bên người nhị hoàng tử suốt đêm tiến cung báo cho Thái Tông, Thái Tông tức giận, bắt giam Trương mỹ nhân, nhốt vào đại lao, mang Nguyên Hỉ về cung giam cầm, đồng thời, một mối lửa hỏa thiêu toàn bộ hoa đào trong phủ nhị hoàng tử!”

Mọi người hai mắt nhìn nhau —— Đúng là tuyệt!

“Sau đó thì sao?” Công Tôn hỏi.

“Sau đó xảy ra một chuyện kỳ quái.” Bát vương nói, “Hoàng thượng mời ngự y, và thuật sĩ nổi danh nhất lúc đó... Cũng chính là thuật sĩ tiên đoán tiên hoàng sẽ đăng cơ, tiến cung chấn trị cho nhị hoàng tử. Ngự y nói nhị hoàng tử ăn đại lượng đan dược không tốt cho thân thể, mở được tề cho hắn, khiến Nguyên Hỉ ói ra ba ngày ba đêm, cuối cùng thần trí tựa hồ thanh tỉnh không ít.

Nhị hoàng tử sau khi thanh tỉnh, dĩ nhiên không hề mê luyện Trương mỹ nhân, vì vậy, hoàng thượng càng thêm xác định, nhị tử của người vẫn chính là một nhị tử tốt, là bị yêu nữ mê hoặc mới biến thành như vậy.

Vị thuật sĩ kia thấy binh sĩ khiêng một pho tượng phật cổ quái từ trong phủ nhị hoàng tử trở về, nói với hoàng thượng, Trương mỹ nhân này đúng là yêu nhân, am hiểu vu thuật, tượng phật này cũng là tượng vu cổ, mà trong cái bệ dưới tượng phật, thuật sĩ tìm được một mảnh giấy dùng máu viết ngày sinh tháng đẻ, là thuộc về Triệu Đình Mỹ và Triệu Nguyên Tá.”

Mọi người nghe tới đó, đều nhin không được mà cứng lưỡi.

“Là Trương mỹ nhân kia hạ chú, hại chết Triệu Đình Mỹ, làm thái tử Triệu Nguyên Tá nổi điên?” Triệu Trinh nhú mày.

“Nàng ta đại khái là muốn đảm bảo Nguyên Hỉ đăng cơ làm vua, nàng ta vững vàng không chế Nguyên Hỉ, cũng tức là vững vàng không chế thiên hạ.” Bát vương nhàn nhạt cười, “Vị thuật sĩ kia nói, loại chú ngữ này gọi là đào hoa chú, mà Trương mỹ nhân kia, rất có thể là vu nữ thờ phụng Đào Hoa nương nương.”

Tất cả mọi người bất đắc dĩ lắc đầu —— Triệu Nguyên Hỉ đúng là tìm một nữ nhân khó lường trở về.

“Thái Tông vốn định hạ lệnh thiêu sống nàng ta, nhưng Nguyên Hỉ cầu tình.”

Triển Chiêu khẽ nhú mày, “Lẽ nào Triệu Nguyên Hỉ và Trương mỹ nhân kia thật sự có cảm tình?”

“Àn... Nguyên Hỉ nói niệm tình một đoạn phu thê, tha nàng ta một mạng.” Bát vương tiếp tục nói, “Nhưng tội chết có thể miễn tội sống khó thoát, để tránh Trương mỹ nhân kia lại hại người, phải dụng hình với nàng ta.”

“Hình phạt gì?” Triển Chiêu nghe thì biết không phải chuyện gì tốt.

“Hủy đi hai mắt, cắt đi đầu lưỡi, chặt đứt hai tay.”

“A...” Mọi người nhin không được hít một ngụm khí lạnh.

Triệu Trinh lắc đầu, “Còn không bằng giết nàng ta đi.”

“Nhưng trước khi hành hình, lại có biến số xảy ra.” Bao Chứng nói, “Trương mỹ nhân bị tra ra là có thai.”

Mọi người nhướng mi —— U, đây chính là long tử hoàng tôn.

“Thái Tông sai người trước tiên đem nhốt nàng ta lại, chờ sinh ra hài tử rồi tiếp tục, nhưng...” Bát vương nói, “Nguyên Hỉ lại cố ý muốn lập tức hành hình, còn nói, cho dù mang thai, giữ lại cái bụng là được, hai tay hai mắt vô dụng.”

“Độc ác như thế?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói, “Chủ ý nguyên rửa chết huynh đệ mình, không phải là chính hân nghi ra đó chứ?”

Triệu Trinh nâng cằm gật đầu, “Tám phần mười là vậy, nhưng tại sao ngay từ đầu không đơn giản thiêu chết nàng ta luôn đi, lúc đó còn chưa biết nàng ta mang thai, Triệu Nguyên Hỉ giữ lại cái mạng nàng ta thì có ích lợi gì?”

“Không khiến Thái Tông hoài nghi chứ?” Triệu Phổ hỏi.

“Ai biết được? Dù sao Thái Tông cũng không điều tra chuyện này, đồng thời dựa theo ý của Nguyên Hỉ, ba ngày sau, hành hình.” Bát vương nói đến đây lại thở dài, “Nhưng không ngờ chưa tới ba ngày, đột nhiên thiên hỏa rơi xuống, một tia sét mạnh giáng xuống, vừa lúc đốt cháy gian nhà có Trương mỹ nhân, lửa to hừng hực, thị vệ muốn đi vào cứu, nhưng cứu không được. Chỉ nghe trong lửa đỏ có tiếng Trương mỹ nhân hô to, ‘Triệu Nguyên Hỉ, ngươi là kẻ phụ lòng, ta giúp ngươi dùng hoa túy tâm diệt trừ người giành ngôi hoàng đế với ngươi, nhưng ngươi dùng xong thì bỏ, giang sơn xã tắc này không phải của ngươi, ngươi cả đời cũng đừng hòng làm hoàng đế, còn nữa, đào hoa trái ngươi nợ ta, cuối cùng sẽ có một ngày phải trả, ta chờ ngươi dưới âm tào địa phủ!’ ”

“Nàng ta bị chết cháy sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bát vương lắc đầu, “Không biết, chờ lúc lửa tắt, binh lính không tìm được thi thể hay thi hài nào, mà tìm được một nhánh hoa đào rất lạnh lẽn.”

“Lại hoa đào...” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Trương thị có nhắc tới việc nàng ta dùng hoa túy tâm bang trợ Triệu Nguyên Hỉ diệt trừ những người giành ngôi hoàng đế với hắn, còn nói Triệu Nguyên Hỉ nợ đào hoa trái của nàng?”

“Đào hoa trái không phải nhờ có cầu tài mới định ra sao?” Triển Chiêu thắc mắc, “Nói như vậy, ban đầu có thể là Triệu Nguyên Hỉ đón Trương mỹ nhân trở về, cũng không phải vì mê luyện năng ta, mà là để nguyên rủa Triệu Nguyên Tá, nhưng không ngờ chính mình cũng bị khổng chế.”

“Rất có thể, nhưng kết quả đã không còn quan trọng, bởi vì không bao lâu, Nguyên Hỉ đột nhiên bạo chết ở hoàng đình.” Bát vương thở dài, “Thái Tông tức giận, sai người lùng bắt Trương mỹ nhân, nhưng thủy chung không có đầu mối, người cảm thấy không giải được hận, đem thi hài của phụ mẫu Trương mỹ nhân đều đốt cháy, đồng thời còn muốn đem toàn bộ thân nhân bằng hữu có liên hệ với nàng ta sung quân biên quan, nhưng sau cùng vẫn không tìm được Trương mỹ nhân thần bí kia. Không bao lâu sau, hoàng thúc bệnh mất, Nguyên Hưu liền đăng cơ.”

Mọi người nghe xong chuyện kể thật dài của Bát vương, chuyện này, quả thật có chút phức tạp.

Triển Chiêu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, vì vậy liền nhướn mi nhìn hắn, nháy mắt —— Bí mật của người có liên quan tới chuyện này sao?

Bạch Ngọc Đường không nói lời nào, có điều cũng không đối mặt với Triển Chiêu, ngoảnh mặt sang một bên.

Triển Chiêu nheo mắt lại, bước sang đứng bên kia của Bạch Ngọc Đường, mở to đôi mắt tròn xoe đối diện với hắn, ánh mắt đó ghi rõ —— Kể ta nghe cái coi!

Bạch Ngọc Đường lại ngoảnh mặt sang bên kia, không cách nào nhìn thẳng vào cặp mắt mèo của Triển Chiêu!

Triển Chiêu thấy hắn không nói, lại tiến sang bên kia, hai mắt tiếp tục mở to nhìn hắn —— Kể nghe đi mà! Ta không nói cho người khác mà.

Bạch Ngọc Đường với hắn nhìn nhau một lát, tiến tới kề sát lỗ tai hắn nói một câu, sau khi nói xong, Bạch Ngọc Đường nhìn trời —— Hắn dĩ nhiên đã phản bội sư phụ, chỉ vì nhìn nhau một lúc... Có điều chuyện này cũng không tính phản bội sư phụ, dù sao sư phụ hắn cũng đã quên, hơn nữa Triển Chiêu cũng không tính là người ngoài.

Triển Chiêu nghe xong lời này, sờ cằm suy nghĩ —— Thì ra là có chuyện như vậy, nhưng có vẻ không liên quan quá nhiều tới vụ án a!

Bạch Ngọc Đường gật đầu —— Chính xác, cho nên tạm thời vẫn không nói cho người khác thì tốt hơn.

Triển Chiêu cười —— Dám bảo không nói cho người khác!

Bạch Ngọc Đường không hiểu sao lại thấy vui vẻ —— Thì là không thể nói cho người khác!

Bao Chửng xa xa thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dường như đang đưa mắt ra hiệu, liền liếc liếc Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn trời.

Bao Chửng có chút buồn cười, lên tiếng, “Triển hộ vệ.”

“Dạ?” Triển Chiêu nhìn Bao Chửng.

“Người thử đi tìm tung tích của Trương mỹ nhân đi.”

Triển Chiêu ngẩn người, chỉ vào mình, “Ta?”

Bao Chửng gật đầu, “Àn, phải nhanh chút a.”

Triển Chiêu giật giật khóe miệng, quay đầu lờm Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường có chút nhàn nhả mà nhìn hắn, ý là hỏi —— Thấy chưa? Đây mới gọi là lão hồ ly!

“Ta cũng đi nữa.” Triệu Phổ dường như rất hiếu kỳ về chuyện này.

“Chia hai đường điều ra, tương đối thỏa đáng.” Bằng thái sư đột nhiên lên tiếng, “Một đường giang hồ, một đường triều đình.”

Tất cả mọi người ngẩn ra, lập tức nhìn Bàng thái sư.

Triệu Trinh nhíu mày, hỏi, “Thái sư nói lời này, chẳng lẽ hoài nghi có quan viên tham dự?”

Bát vương gia dường như cũng không quá minh bạch, nhưng Bao Chứng lại ho khan một tiếng, gật đầu, cho nên nói suy đoán lòng dạ kẻ gian, thì tìm kẻ gian!

Triệu Trinh truy hỏi, “Có đối tượng hoài nghi không?”

Bàng thái sư không nói, liếc nhìn Bao Chứng, ý là —— Tra án là chuyện của người.

Bao Chứng đáp lời, “Độc của hoa túy tâm này là hạ ở Khai Phong, hạ ở hoàng cung, hơn nữa lại có người muốn hành thích Cửu vương gia...”

“Cái gì?!” Triệu Trinh đứng lên, “Ai hành thích hần?!”

Triệu Phổ khoát khoát tay, “Có vẻ còn đang lên kế hoạch.”

Triệu Trinh nhíu mày nhìn chằm chằm Bao Chứng một hồi, ngồi xuống, “Nếu như ta chết, Cửu thúc cũng chết, ai có thể kế thừa ngôi vị?”

Triệu Phổ ngửa mặt lên trời suy nghĩ, “Người cũng không có người nối dõi, không bằng để hoàng huynh?”

Bát vương vội xua tay, “Không được, ta đã lớn tuổi rồi, hơn nữa danh bất chính ngôn bất thuận, nhưng thật ra còn có một người...”

“Ai a?” Mọi người hiếu kỳ, lẽ nào Triệu Trinh còn có huynh đệ?

“Triệu Nguyên Tá... Cũng chính là người từng bị hoa túy tâm độc hại, thái tử gia phát điên kia.” Bao Chứng nhắc nhở, “Bây giờ còn chưa chết, hần là Kim Lăng mục, có nhi tử, gọi là Triệu Duẩn sinh, nghe nói trí dũng song toàn.”

“Chuyện này, không lẽ có liên quan tới Triệu Nguyên Tá?” Triển Chiêu nghĩ đầu mối tựa hồ vòng quanh vòng quanh, không thể nào nhìn rõ được.

“Trương mỹ nhân tung tích mù mịt, hướng chỉ Triệu Nguyên Hỉ đã chết, cừu của nàng cũng đã báo, nhiều năm không xuất hiện, không lý nào hiện tại đột nhiên đi ra, nhưng thủ đoạn này, dùng hay lắm.” Triệu Trinh lẩm bẩm, “Ai sau cùng được lợi tối đa, người đó có thể là chủ mưu, điều tra hần.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dùng mắt trao đổi —— Ai nói Triệu Trinh trung thực, đầu óc xoay chuyển nhanh hơn Triệu Phổ nha.

.

Mọi người chia nhau hành động, không nói những người khác, chỉ nói về Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Bao đại nhân thật lợi hại a, bảo Triển Chiêu đi ra án, cũng tức là kéo Bạch Ngọc Đường vào, bởi vì hần nhất định sẽ giúp một tay.

Ra cửa cung đi tới một nơi không ai, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nói vậy, Thiên Tôn nhận thức Trương mỹ nhân?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hần quả thật đã nói, Túy Tâm là nữ nhi của nhị hoàng tử Triệu Nguyên Hỉ bạo chết và Trương thị, là một công chúa.”

“Nàng tên gọi Túy Tâm, mở là Đào Hoa viên, nhưng cô nương này có vẻ tỉnh tỉnh mê mê, không giống có liên lụy tới chuyện này.” Triển Chiêu khoanh tay lại, “Chúng ta bắt đầu tra từ chỗ nào?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Còn có một đầu mối chúng ta chưa tra kia.”

“Cái gì a?” Triển Chiêu thắc mắc.

“Thanh di người a.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

Triển Chiêu thoáng cái nhớ tới, “Đúng vậy!” Dứt lời, hối hả đẩy Bạch Ngọc Đường đi tới một quán nhỏ ven đường ở xa xa.

“Tôi đó làm chi?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“Theo ta đi mua phần lễ ra mắt.” Triển Chiêu nói, “Thuận tiện mua một món tặng Thiên Tôn.”

Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ, “Đang êm đẹp, sao tự dưng mua tặng sư phụ ta?”

“Người đương nhiên phải bỏ công đồ dành hẳn!” Triển Chiêu nói, giơ tay chỉ ra sau lưng, “Người bán đứng hẳn mà, người xem tức tới méo mũi rồi kìa.”

Bạch Ngọc Đường cả kinh, nhìn lại, liền thấy Thiên Tôn không biết lúc nào đã ngồi xổm bên trên sư tử đá trước cửa một ngôi nhà phía sau bọn họ cách đó không xa, nâng cằm phồng má vẻ mặt mất hứng.

Bạch Ngọc Đường lui ra sau một bước.

Ân Hầu bên kia tựa vào sư tử đá túm vạt áo Thiên Tôn, “Người không phải quên rồi sao?”

Thiên Tôn gật đầu, “Đã quên rồi a!”

“Vậy người tức giận cái gì?”

“Nhưng ta không quên ta bảo nó không được nói cho người khác a!” Thiên Tôn trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường, “Nhãi ranh, sư phụ mà cũng dám bán!”

Thì ra hai lão không nhận nổi hiếu kỳ, chạy tới hoàng cung nghe lén, vì vậy tận mắt thấy toàn bộ quá trình, Thiên Tôn giận rồi a!

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, rất sáng suốt đi theo Triển Chiêu mua lễ vật.

...

Mọi người đi, Ân Hầu hỏi Thiên Tôn, “Trương mỹ nhân kia, có phải là Trương Hoa không?”

Thiên Tôn nhìn hẳn, “Người cũng nhận thức a?”

Ân Hầu gật đầu, “Ả độc phụ đó rất khó đối phó, hai tiểu quỷ không biết có ứng phó nổi không.”

“Không sợ, có người mà!” Thiên Tôn cười xấu xa.

Ân Hầu hơi sững sốt, “Ta? Hình như người thân với người ta hơn đó a.”

Thiên Tôn rũ mí mắt, “Người không nhớ rõ sao? Sao người cũng trở thành già hồ đồ thế? Ta đã quên mất rồi mà.”

Nói xong, nhảy xuống sư tử đá, chấp tay sau lưng, lắc lư mái tóc màu ngân, ung dung đi tới, vừa lẩm bẩm, “Ngọc đường mua lễ vật gì nhỉ? Ta muốn có nghiên mực Đường Thái Tông từng dùng.”

Ân Hầu nhìn trời, đang lắc đầu định chạy, chỉ thấy trên trời có một con chuồn đen bay qua.

Ân Hầu hơi sững sốt, sờ cằm —— Sao hẳn cũng tới? Không lẽ, thuật sĩ năm xưa chính là hẳn?

.
.

Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 18

Tác mệnh hoa

.

Có câu có tiền có thể sai ma khiến quỷ, Bạch Ngọc Đường không chỉ có tiền, mà còn quỷ kiến sầu, vì vậy, hẳn thực sự tìm được nghiên mực mà Đường Thái Tông từng dùng cho Thiên Tôn.

Thiên Tôn tiếp nhận nghiên mực, liền không nhớ vì sao mình lại giận Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu tổng kết lại —— Thiên Tôn rất dễ dỗ dành.

Lúc trở lại Khai Phong phủ, mặt trời đã sắp lặn xuống rặng núi phía Tây, các hạ nhân trong phủ đang chuẩn bị cơm tối.

Mọi người trước tiên quây quần ngồi lại với nhau thương lượng đối sách một lúc, vẫn là chia nhau ra điều tra, Triệu Phổ mang người điều tra Triệu Nguyên Tá, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường chờ Diêu Tổ Tổ đến để cung cấp đầu mối, truy tra Trương Mỹ nhân thất tung năm xưa.

Triệu Nguyên Tá vị tiền hoàng thúc này xử sự điệu thấp, không hề lộ diện, một mực dưỡng lão trong biệt viện ở Vân huyện gần Khai Phong.

“Triệu Duẫn Sinh này, nói thế nào cũng là một hoàng thân, nếu như thật sự văn võ toàn tài như tin đồn, sao không thấy hắn tới Khai Phong mưu cầu nhất quan bán chức a.” Triệu Phổ cảm thấy có chút khó hiểu.

“Hay là người ta không cần chức vị?” Công Tôn híp mắt, “Nếu không thì là giấu nghề, lòng muông dạ thú, để tránh bị người khác phát hiện!”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, “Thư ngốc, người thật gian!”

Công Tôn trừng mắt liếc hắn, ôm Tiểu Tứ Tử tới một bên đút bé ăn táo.

Tiểu Tứ Tử lác lác chân, ngồi bên bàn, vừa gặm quả táo, vừa liếc nhìn Thiên Tôn bên cạnh.

Thiên Tôn ngồi song song với bé, gập chân ngồi tựa trên ghế, đang nghiên cứu một nghiên mực màu đen phiem sắc đỏ.

Thiên Tôn nâng lên trên dưới trái phải liên tục đánh giá, vừa thỉnh thoảng lại “Chặc chặc” hai tiếng.

Tiểu Tứ Tử tiến tới nhìn, “Tôn Tôn, nghiên mực không tồi.”

“Thật tinh mắt!” Thiên Tôn đem nghiên mực đặt lên lòng bàn tay cho Tiểu Tứ Tử xem, “Thứ này Đường Thái Tông từng dùng!”

Tiểu Tứ Tử bật người há to miệng, “Tôn Tôn một hồi viết cho ta một bức tranh chữ đi!”

Thiên Tôn vỗ ngực một cái, ý là —— Để đó cho ta!

Cất nghiên mực đi, Thiên Tôn liền thấy Ân Hưu đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngó lên bầu trời đang tối sầm, vượt lớp râu nhám trên cằm như đang suy tư.

Triển Chiêu bưng một chén trà tiến đến phía sau Ân Hưu, cũng ngẩng mặt cùng nhìn với hắn, “Ngoại công, nhìn cái gì a?”

Ân Hưu quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, “Ừm...”

“Hả?” Triển Chiêu hiếu kỳ nhìn hắn, “Người chờ ai à?”

“Ừm...” Ân Hưu lại ưm một tiếng, Thiên Tôn bĩu môi, “Ị thì đi nhà xí!”

Ân Hưu liếc trắng hắn, “Người cái đồ bẩn thỉu!”

Thiên Tôn híp mắt, “Có bản lĩnh đừng ị!”

Tiểu Tứ Tử túm túm tay áo Thiên Tôn, người này trông nhả nhặn, giống thần tiên như vậy, tại sao lại nói chuyện thô lỗ thế này, y như lưu manh.

Ân Hưu tựa hồ có chút tâm sự, cau mày lăm lăm, “Không đến mức đó chứ?”

“Ừ.” Nắm cánh tay Ân Hưu lắc hai cái, Triển Chiêu nhìn hắn chăm chăm, ý như nói —— Có đầu mối mau nói.

“Không xác định.” Ân Hưu vượt cằm do dự, nghĩ đến đây lại lắc đầu, tàn bạo trừng mắt liếc Thiên Tôn đang chơi kéo búa bao với Tiểu Tứ Tử, tâm nói —— Đều tại tên này, quên sạch phiên nào ném cho hắn,

hắn thì là muốn quên cũng không thể quên, mà còn càng nghĩ càng nhiều... Vì vậy, biết càng nhiều thì càng phiền não, chuyện này còn không lớn không nhỏ.

Triển Chiêu nghĩ đối phó với ngoại công nhà mình tương đối lao lực, không dễ dễ dàng như Thiên Tôn, Thiên Tôn chỉ cần cầm cái gì đó mà hắn thích tới dễ dễ thì liền giải quyết xong, ngoại công hắn thì không phải, cứng mềm gì cũng không ăn.

Bất quá Ân Hầu kỳ thực có một nhược điểm trí mạng, đương nhiên, nhược điểm này chỉ có Triển Chiêu biết!

Ân Hầu đang xuất thần, liền thấy Triển Chiêu ngoảnh mặt đi tới một bên khác.

Ân Hầu quay đầu liếc nhìn, thấy Triển Chiêu đi rất xa, đang cầm một chén trà lườm hắn —— Ánh mắt đó, giống như lúc bé hờn dỗi vậy. Triển Chiêu lúc bé luôn luôn vui vẻ tung tăng, muốn chọc cho nổi giận cũng không dễ, một khi đã phát cáu, toàn bộ Ma cung trên dưới mấy trăm người, đều phải táo bạo, đương nhiên, táo bạo nhất chính là Ân Hầu.

“Khụ khụ.” Ân Hầu ho khan một tiếng, vội vàng tiến tới bên cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhú nhú mày, nhích ra một chút.

Bạch Ngọc Đường thấy được, có chút hiếu kỳ —— Tiểu bằng hữu cãi nhau sao?

Ân Hầu lập tức bại trận, xin khoan dung, “Được rồi, cùng lắm thì nói cho người thôi.”

Triển Chiêu lập tức cười khanh khách ngừng đầu.

“Chuyện là như vậy, vừa nãy trên đường về, ta thấy một con chuẩn đen.” Ân Hầu nghiêm túc nói.

Triển Chiêu ngẩn người, những người khác cũng nhìn sang —— Chuẩn đen thì sao? Chuẩn không phải đen thì là trắng, tuy hiếm có nhưng cũng không phải quá khó gặp, có liên quan gì tới vụ án chứ?

Duy độc Thiên Tôn đang uống trà liền buông chén xuống, suy nghĩ một chút, “Chuẩn? Là con chuẩn kia sao?”

“Con chuẩn nào?” Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, “Chuẩn mà các người cũng quen?”

Thiên Tôn tiếp tục nhìn Ân Hầu, Ân Hầu gật đầu, “Thì là con chuẩn đó đó.”

Thiên Tôn há to miệng, suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, “Thôi đi, ta quên hết thì tương đối bớt việc.” Nói xong, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, “Chết đói mất, chúng ta đi ăn được không?”

“Hảo ác!” Tiểu Tứ Tử vừa nãy đói bụng, Công Tôn còn cho bé ăn táo, càng ăn càng đói, ôm Thiên Tôn, “Tôn Tôn chúng ta đi khách *** đói diện ăn mì long tu đi!”

“Được!” Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử bỏ chạy, để lại ở Ân Hầu phía sau nghiêng răng.

Triển Chiêu chọt chọt Ân Hầu, ý là —— Tiếp tục tiếp tục!

Ân Hầu thở dài nói, “Con chuẩn đó không phải là loài chuẩn bình thường, Tôn Vượng, từng nghe cái tên này chưa?”

Triển Chiêu ngẩng mặt nghĩ.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Chuẩn vương Tôn Vượng?”

Triển Chiêu thắc mắc, chuyện giang hồ chỉ có bấy nhiêu đó, từ trước đến nay hắn nghe được biết được khá nhiều, không lý nào lần này Bạch Ngọc Đường từng nghe nói, mà mình lại chưa từng nghe... Cái gì Duẩn vương (vua mắng)? Chẳng lẽ đi bán mắng sao?

Bạch Ngọc Đường thở dài nhìn Triển Chiêu, lắc đầu —— Là Chuẩn vương không phải Duẩn vương.

Triển Chiêu gãi gãi cằm —— Cũng sắp tới giờ ăn rồi a.

Ân Hầu thì lại thắc mắc, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Lão quỷ kia đã nói với người rồi à?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ta nghe đại tẩu nói.”

Triển Chiêu càng cảm thấy kỳ quái, đại tẩu của Bạch Ngọc Đường là nữ nhi của Dược vương, thần y Mẫn Tú Tú, liên quan gì tới việc này?

“Chuyện là thế này.” Bạch Ngọc Đường nói, “Trước kia người cũng từng nghe ta nhắc tới, đại ca bệnh nặng.”

Mọi người nhìn sang Công Tôn —— Chính xác, Bạch Ngọc Đường nhận thức Công Tôn, là bởi vì y từng cứu Lô Phương.

“Đại ca bệnh nặng không thể chữa trị, đại tẩu từng đi cầu một vị thuật sĩ, vị thuật sĩ này khá là thần bí, là Dược vương cha nàng nói cho nàng, chỉ cần tìm được thuật sĩ kia hỏi một câu, nếu hắn nói phải chết, vậy là chết chắc rồi, nếu hắn nói có thể cứu, như vậy còn có thể sống.” Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói, “Người kia ở nơi nào không ai biết, nhưng hắn tùy thân mang theo một con chuẩn đen khá to. Con chuẩn này so với những con khác to hơn nhiều, trên bụng có một mảng màu trắng, được gọi chuẩn vương. Mà chủ nhân nó gọi Tôn Vương, là vị thần tiên sống, có thể hiểu thiên cơ.”

“Nga...” Tất cả mọi người gật đầu, rốt cuộc đã hiểu, thì ra vị Tôn Vương này, là một thầy tướng số.

“Vậy sao đó có tìm được không?” Triển Chiêu truy hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hắn nói đại ca ta có thể cứu chữa, cuối cùng quả nhiên không chết.”

“Khó như vậy cũng có thể tìm được?” Triển Chiêu kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường cười đến rất bất đắc dĩ, “Có tiền thì có thể sai ma khiến quỷ mà.”

“Thầy tướng số này, chẳng lẽ chính là người năm xưa toán mệnh cho tiên hoàng, dự đoán hắn có thể đăng cơ?” Triệu Phổ hỏi Ân Hưu.

Ân Hưu gật đầu, “Kỳ thật hắn vốn không gọi là Tôn Vương.”

Mọi người lưu ý kiên trì nghe.

“Hắn họ Sài.” Ân Hưu lên tiếng, “Hình như gọi là Sài Vọng.”

“Sài?” Công Tôn nhíu mày, “Vương thất tiền triều họ Sài, sau khi Thái Tổ đăng cơ, không ít dòng họ hoàng tử hoàng tôn đều bỏ, không lẽ...”

Triệu Phổ nhìn Ân Hưu —— Chuyện là sao?

“Thì là như thế này.” Ân Hưu nói, “Tiểu bằng hữu kia thiên phú dị bẩm, tính toán cực chuẩn, sai... phải nói là hắn tính ra hung cát cực kỳ chuẩn xác, chết và không chết chỉ cần một lời!”

“Người Sài gia hắn là hận nhất Triệu thị mới đúng.” Triển Chiêu nhíu mày, “Lẽ nào năm đó hắn cố ý nói cho Thái Tông, nói Triệu Nguyên Hưu thích hợp làm hoàng đế?”

Ân Hưu cong khóe miệng, “Năm đó nhiều hoàng tử hoàng tôn như vậy, vô dụng nhất bất lực nhất, thân thể gây yếu nhất tính cách nhu nhược sợ phiền nhất, chính là Triệu Nguyên Hưu!”

Mọi người bật cười —— May mà Triệu Trinh không ở chỗ này, nếu không nói cha hắn như vậy, phỏng chừng sẽ trở mặt.

“Sài Vọng hy vọng Đại Tổng triều bị chôn vùi trên tay Triệu Nguyên Hưu, cho nên chỉ sai đường cho Thái Tông, để hắn kế thừa ngôi hoàng đế? Nói như vậy, năm đó có thể nào hắn cũng có phần hại chết Triệu Nguyên Hỷ, bức điên Triệu Nguyên Tá?” Triệu Phổ nhíu mày, “Có điều xem ra lần này hắn tính toán không chuẩn a, Đại Tổng triều vẫn vững vàng, thời của hoàng thúc ta còn ngênh đón thiên hạ thái bình.”

“Hắn không tính đến có một Khấu thừa tướng, cũng không tính đến, mọi việc quả thật có thiên mệnh, lại có người có thể phá trận, cũng giống như sửa phong thủy, mệnh và vận thế cũng có thể sửa.”

“Ngoại công, từ trước tới nay người không tin những chuyện thế này a.” Triển Chiêu nhìn Ân Hưu.

Ân Hưu cười cười, “Sửa trận thế không phải giang hồ thuật sĩ lừa đảo, mà là một cao nhân độc nhất vô nhị.”

“Cao bao nhiêu?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh, có thể khiến Ân Hưu cũng phải xưng một tiếng cao nhân, vậy là cao đến cỡ nào? Còn là độc nhất vô nhị!

“Sư phụ của Thiên Tôn.” Ân Hầu nói ra câu này, mọi người kinh ngạc nhảy dựng.

Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, “Thì ra hắc có sư phụ.”

Ân Hầu giật khốe miệng, “Không sư phụ lẽ nào công phu là trời sinh à?”

Nói hết lời, mọi người đồng thanh hỏi, “Không phải trời sinh sao?”

Ân Hầu có vẻ rất bất đắc dĩ, đám tiểu tử này, cả ngày suy nghĩ toàn chuyện kỳ lạ, cũng tại cái tên Thiên Tôn già mà cả tưng kia.

“Nói thật, đừng nói người bình thường, dù là người thiên phú dị bẩm cũng rất khó luyện được như hai người.” Triển Chiêu có chút ít cảm khái, “Quả nhiên trước đây cao nhân nhiều hơn bây giờ, võ lâm hiện nay một đời không bằng một đời a.”

“Chúng ta khi đó khỏi bụi ngập tràn, hơn nữa thay đổi hai triều, loạn thế xuất anh hùng mà.” Ân Hầu cười, “Hiện nay thái bình thịnh thế, các anh hùng đều có lão bà hài tử làm nóng đầu giường đặt gần lò sưởi, không ai muốn oai phong một cõi.”

Mọi người đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với thời loạn thế trứ danh khi Ân Hầu và Thiên Tôn còn trẻ kia.

Lời này chọc cho mọi người bật cười.

“Sài Vọng đột nhiên xuất hiện tại Khai Phong, chẳng lẽ yên lặng nhiều năm như vậy, muốn làm mưa làm gió?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ta nghĩ không thể nào, hẳn là có nguyên nhân khác.” Ân Hầu tựa hồ không có cùng ý kiến, “Kỳ thực năm đó, Sài Vọng biết khí số của Sài gia đã hết, có một số việc không thể thay đổi, so với việc khiến cho sinh linh đồ thán không bằng quy y ngã phạt, cho nên hắn đổi tên thành Tôn Vượng, thành một hòa thượng du lịch, chuyên làm việc tốt. Mấy năm trước ta từng gặp hắn một lần, trò chuyện một hồi rồi ai đi đường nấy. Hắn hình như từ nhỏ thích nuôi chuẩn, lại dùng tên giả gọi Tôn Vượng [sūnwàng], cho nên nhiều người gọi hắn là Chuẩn vương [sūnwáng]... Người biết đến hắn không nhiều lắm! Sau đó hắn lại cứu được không ít người, một lần nọ có thôn kia phát ôn dịch, hắn từ thật xa đem Dược vương kéo tới xem bệnh, cho nên hai người mới thành bằng hữu.”

“Có chuyện như vậy a.” Tất cả mọi người gật đầu, nhưng hắn lần này đột nhiên tới Khai Phong chơi, không biết có mục đích gì.

Đang trò chuyện, chỉ thấy Cửu Nương đen mặt từ bên ngoài chạy ào vào.

“Hong di, ai chọc giận ngươi?” Thần Tinh Nhi đi đến muốn gọi mọi người ăn, va phải nàng ngay cửa, vội chen vào.

Cửu Nương thở dài, vỗ vỗ nàng, “Cô bé, Bạch phủ các ngươi có nhiều người không?”

“Nhiều a!” Thần Tinh Nhi gật đầu, không quên bổ sung, “Không nhiều lắm nhưng cũng có thể gọi là nhiều! Ngài cần bao nhiêu người?”

“Xảy ra chuyện gì?” Ân Hầu ghé vào bên cửa sổ hỏi.

Hồng Cửu Nương đi tới trước mặt Ân Hầu, giơ tay lên, trong bàn tay nâng một thứ gì đó, đưa cho Ân Hầu xem.

Chỉ thấy đó là một con giáp trùng, giáp trùng màu kim, trên lưng có một điểm đỏ.

Ân Hầu nhíu mày.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, hỏi Triển Chiêu đồng dạng cũng nhíu mày.

“Thanh di đã xảy ra chuyện, con kim giáp trùng mang giọt máu này là Ma cung dùng để cầu cứu!” Triển Chiêu nói, “Không xong, có thể nào nàng đã bị phát hiện thân phận không?”

“Ta vừa chạy tới kim đình dịch quán một chuyến, người của Miễn quốc không có một ai.” Hồng di gấp đến độ nao nao, “Nàng có chuyện gì a, thật vất vả đại nạn không chết, thà không tung không tích thì thôi, ta sắp điên rồi a!”

Ân Hầu xua tay bảo nàng đừng kích động, Triệu Phổ phân phó Âu Dương Thiếu Chinh mang theo hoàng thành quân đi khắp thành tìm người, Bạch Ngọc Đường bảo Thần Tinh Nhi Nguyệt Nha Nhi cùng đi tìm.

“Không bằng chúng ta cũng đi tìm thử xem.” Triển Chiêu đề nghị.

Công Tôn xua tay, “Các người đi đi, ta vừa lúc nghiên cứu hoa túy tâm, giúp các người chờ, nếu có người tới tìm sẽ thông tri cho các người.”

Lúc này trời đã nhá nhem tối, mọi người ra ngoài, đều ở những phương hướng khác nhau đi tìm tung tích của Diêu Tổ Tổ, cũng là Thanh di.

.

Khách *** đối diện, Tiểu Tứ Tử đã ăn xong mì long tu đang tựa vào cửa sổ gặm một cái cánh gà, thấy một đám người từ trong Khai Phong phủ chạy ra, sau đó tản ra bốn phương tám hướng, quay đầu lại hỏi Thiên Tôn, “Tôn Tôn a, Cữu Cữu bọn họ đi ra nga!”

Thiên Tôn đi tới nhìn thoáng qua, hắn cũng không lưu ý tới đoàn người tứ tán bên dưới, mà là lưu ý đến, xa xa... trên nóc nhà rất xa rất xa, có một người ngồi xồm ở đó.

Hơn nửa đêm, người nọ mặc một bộ hắc y chìm trong bóng đêm, nếu không phải do Thiên Tôn có nhãn lực tốt, căn bản sẽ nhìn không thấy.

Người nọ ở một nơi rất cao, nhìn xuống toàn bộ Khai Phong, cuối cùng, chỉ thấy bóng đen nọ “vù” một tiếng, đuổi theo hướng của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, theo phía sau, thân pháp cực nhanh, nội lực cao, khiến Thiên Tôn nhú mày thật sâu —— Không xong, có chuyện xấu!

Tiểu Tứ Tử còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm thấy mình “vèo” một cái, bị Thiên Tôn xách từ cửa sổ khách *** bay ra ngoài.

Chờ lúc bé hiểu được, đã ngồi trên đùi Công Tôn.

Công Tôn đang lật một quyển hồ sơ, đột nhiên cửa sổ bị một trận “gió” thổi mở, chờ lúc y buông sách, thì thấy Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên đùi mình, giống như bị “gió” thổi vào.

Công Tôn chớp chớp mắt nâng Tiểu Tứ Tử lên nhìn nhìn mặt bé, rút khăn tay lau miệng bé, cánh gà còn có một nửa chưa gặm xong, “Sao người lại trở về?”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, “Ai nha, Tôn Tôn hình như chưa trả tiền cơm...”

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không biết nên đi đâu tìm Diêu Tổ Tổ, nhưng Triển Chiêu dù sao cũng khá quen thuộc với người khu này, tìm vài tên lưu manh hỏi, có một tên nói thấy lúc chạng vạng ở kim đình dịch quán quả thật có vài cô nương ngoại tộc chạy ra, hình như chạy về dãy núi phía Đông.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền nhú mày —— Núi Đông? Không khỏi khiến người ta liên tưởng tới rừng hoa đào.

Hai người đối lộ trình lao tới rừng hoa đào, muốn đi tìm đến cùng, bóng đêm càng lúc càng sâu, buổi tối hôm nay không biết vì sao, đặc biệt lạnh.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn sắc trời, khê nhú mày —— Có mây, ánh trăng bị chặn.

Hai người là gấp rút lên đường, cho nên đi cũng rất nhanh, nhưng không biết vì sao, đi được một đoạn, luôn cảm thấy phía sau có tiếng bước chân.

Triển Chiêu vô thức liếc sang Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn lại hắn một cái —— Nếu nói một người nghe lầm thì có thể là ảo giác, hai người nghe được thì không thể là ảo giác... Nhưng lúc này bọn họ hoàn toàn không phát hiện có khí tức ở phía

sau mình, không ngoại trừ hai nguyên nhân. Thứ nhất, kẻ đi theo phía sau bọn họ, nội lực cao hơn bọn họ rất nhiều, cao đến mức bọn họ không thể cảm thụ được khí tức, nhưng vì sao có thể nghe được tiếng bước chân? Thứ hai, kẻ đi theo sau bọn họ, không có khí tức, nhưng ngoại trừ người chết, trên đời này làm gì có người nào không có khí tức.

Hai người quay đầu lại nhìn thoáng qua, hai bên con đường nhỏ là những bụi cây, phía sau thật ra có thể dõi mắt nhìn rất xa, sau lưng trống không căn bản không có người.

Hai người vô thức nhìn sang bụi cây xung quanh —— Lẽ nào ở trong rừng?

Đang định tiếp tục đi tới phía trước, bỗng nhiên... Trong rừng có động tĩnh.

Hai người khựng bước, có vài con dơi hình như bị kinh động, từ trong rừng bay ra, bay vào phía bên khác của rừng rậm.

Theo đàn dơi bay qua, “cách” một tiếng, có một thứ gì đó rơi xuống mặt đất trước mắt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu cúi đầu vừa nhìn, liền nhú mào, là một tờ giấy vàng, trên giấy vàng, vẽ một dấu hiệu quỷ dị.

Mà vì sao giấy vàng rơi xuống đất lại phát ra tiếng “cách”, thì ra nó chỉ là bị người dùng như phi tiêu mà ném tới, trên giấy vàng còn cắm một thứ, nương theo ánh trăng tối tối không thể nào tối hơn, hai người nhìn thấy, đó là một bông hoa màu đỏ... hình dạng thật quen mắt.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triển Chiêu, hơi nhướng mi.

Triển Chiêu gật đầu —— Hoa túy tâm.

“Phù chú gì vậy?” Bạch Ngọc Đường thấp giọng hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm phù chú nọ một lúc lâu, trước đây Ma cung có một lão đầu thích nhất nghiên cứu phù chú, khi còn bé hắn được lão nhân kia ôm đặt trên đùi vẽ một ít phù chú, trong đó có tấm này, lão gia tử bảo hắn nghiêm túc nhớ kỹ, đây là tấm “hung” nhất trong tất cả phù chú, gọi tác mệnh phù.

“Xem ra.” Triển Chiêu nói khẽ với Bạch Ngọc Đường, “Có người muốn lấy mạng chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường thật ra rất bình tĩnh, suy nghĩ một chút, “Có người muốn lấy mạng người thì không kỳ lạ, người là người của quan phủ, vì sao còn muốn lấy mạng ta?”

Triển Chiêu ngẫm hiểu, cười, “Nói cách khác, hai ta kỳ thực đã phát hiện cái gì đó, chỉ là cả hai đều chưa từng chú ý tới.”

“Bất quá bị nhắc nhở thế này, thật ra ta đã nghĩ tới.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Người cũng nghĩ tới chưa?”

Triển Chiêu “A” một tiếng, “Chính là thế.”

Lúc này, chợt nghe trong rừng có một thanh âm âm trầm truyền tới, “Kẻ thông minh đều có một khuyết điểm.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rốt cuộc tìm được phương hướng thanh âm truyền tới, khi đang nhìn sang cánh rừng bên trái, thanh âm kia cũng đột nhiên xuất hiện ngay sau lưng, “Mệnh đoán!”

.

.

Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 19

Tam Thập Lục Túc Quỷ Thủ

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe được thanh âm đó, thì biết mình đã gặp phải cao thủ, người này nội lực hẳn là cũng khá thâm hậu, hơn nữa giỏi về dùng khí, không chế nội kinh tương đương chuyên nghiệp.

Bất quá Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không phải tiểu nhân vật, vừa nghe động tĩnh, đại thể liền suy đoán ra đối phương dùng là chiêu gì.

Khi Bạch Ngọc Đường quay đầu lại đồng thời Triển Chiêu không quay đầu lại... Quả nhiên một bóng người đã vòng tới trước cả hai, đứng thẳng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời phát hiện người nọ, nhìn qua, thấy hơi kỳ quái...

Người này mặc một thân đen đúa, hơn nữa không phải đen như y phục dạ hành, mà là một bộ y phục đen có tay áo rất rộng, trên đầu quần vải đen, chỉ lộ ra hai con mắt, từ miếng vải đen có thể thấy được đường viền khuôn mặt đặc biệt góc cạnh lại gồ ghề... Đường như bên trong vải trùm còn đeo mặt nạ.

Hai người đều vô thức liếc nhìn nhau —— Xem ra đoán không sai.

Người nọ đặt tay sau lưng đứng trước mặt cả hai, vóc dáng không cao, cũng không quá cường tráng, nhưng tựa hồ công phu cao vô cùng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không thể nghĩ ra trên giang hồ từ khi nào xuất hiện một người như thế, có nội lực thế này, hẳn là lão nhân.

Trong khoảng thời gian rất ngắn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trao đổi suy nghĩ một chút, đương nhiên... hai người bọn họ căn bản không cần nói ra miệng đại thể cũng biết được đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mi —— Không bằng cược một ván.

Triển Chiêu biểu thị đồng ý.

“Thế nào, tại sao không lấy gương mặt thật ra gặp người?” Triển Chiêu mỉm cười, hỏi hắc y nhân nọ, “Hoàng tiểu thư.”

...

Một câu nói, quả nhiên, chỉ thấy hắc y nhân hơi chấn động, cười nhạt, “Quả nhiên rất thông minh.”

Nói xong, ả giơ tay nhẹ nhàng kéo lên, miếng vải đen quần trên đầu bị kéo đi, phía dưới là một cái mặt nạ quỹ màu trắng, cũng lấy xuống, gương mặt dưới lớp mặt nạ, dĩ nhiên chính là Hoàng Thụy Vân.

Hoàng Thụy Vân không phải bị Mục Chiêu Đường bắt cóc cùng với nương của nàng rồi sao, nhưng lúc này lại đột nhiên xuất hiện, còn là võ lâm cao thủ.

Đối phương đường như cũng có chút không rõ, nhìn nhìn Triển Chiêu rồi lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hai người, làm thế nào đoán được thân phận của ta?”

Triển Chiêu nói, “Nội lực của người đã cao như vậy, ngày đó chúng ta theo dõi các người tới ngô sau, trùng hợp gặp được một màn Mục Chiêu Đường bắt cóc các người, hẳn người biết chúng ta ở đó rồi đúng không?”

Hoàng Thụy Vân đương nhiên không phủ nhận, “Ta tự thấy một màn đó đã diễn không hề tỳ vết.”

“Tỳ vết thì không có.” Triển Chiêu giơ hai ngón tay —— Người có hai điểm bại lộ!

Hoàng Thụy Vân thật ra cũng không nóng nảy, xòe tay, “Nguyên ý nghe giải thích.”

“Đầu tiên!” Triển Chiêu thu lại một ngón tay, “Người căn bản không mang thai, tại sao phải gạt Tào Kiếm và cha người là người mang thai, rõ ràng là đang gia tăng lợi thế để Mục Chiêu Đường uy hiếp hai người bọn họ.”

Hoàng Thụy Vân suy nghĩ một chút, hiểu rõ cười, “Nga... cũng đúng a, thiếu chút nữa đã quên, các người có một thân y đi theo, chuyện mang thai này, gạt được người thường nhưng không gạt được lang trung. Vậy thứ hai là gì?”

“Thứ hai, Hoàng lão gia tử nhắc tới, nha hoàn kia là người bóp chết, trước kia lúc chúng ta đến thăm Hoàng phủ, Hoàng lão gia tử cũng không biết người chết không phải Tào Kiêm.” Triển Chiêu nói không nhanh không chậm, “Có thể thấy được là sau đó người nói cho ông ta, mà nha hoàn đã sớm chết đi kia, rõ ràng là trúng độc chết, tại sao người lại nói nàng ta là bị bóp chết?”

Hoàng Thụy Vân nhíu mày, “Biết được không ít.”

“Suy nghĩ đơn giản một chút, tất cả nghe ra đều là trạng huống đột phát, nhưng trên thực tế, các người đã sớm vạch ra kế hoạch, mục tiêu chính là cả nhà Hoàng viên ngoại.” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Hoàng Thụy Vân tốt xấu gì cũng là thân sinh nữ nhi của Hoàng viên ngoại, ám sát Triệu Phổ đó là tội sao trăm cả nhà, Hoàng Thụy Vân là một tiểu thư khuê các, hơn nữa lảng giềng đều nói nàng rất hiếu thuận, sao có thể làm ra chuyện này? Vì vậy lý do ta có thể nghĩ đến chỉ có một, người là giả.”

Hoàng Thụy Vân cười vỗ vỗ tay, “Quả nhiên thông minh thông minh, rất giống nương người a.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, kẻ này là ai? Nhận thức nương hắc?

“Người là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi ả, nương của Triển Chiêu là nữ hiệp Ân Lam Từ, người biết không nhiều, bất quá cũng không tính là bí mật, nhưng... không biết ả có biết ngoại công của Triển Chiêu là Ân Hầu hay không?

Nhưng nếu kẻ này là cao thủ ngang hàng với Ân Lam Từ, vậy có chút phiền phức rồi.

“Không cần biết ta là ai.” Hoàng Thụy Vân vươn tay, từ bên hông lấy ra một cái bao tay màu đen đeo vào, dưới ánh trăng, trên bao tay phấm lên nhiều điểm u quang màu lục, thoạt nhìn thập phần quỷ dị.

Triển Chiêu hơi sững sốt, trong nháy mắt nhớ tới một loại người, vươn tay nhẹ nhàng chắn trước Bạch Ngọc Đường, “Tam Thập Lục Túc, Quỷ Thủ Vong Lượng.”

Bạch Ngọc Đường nhướng mi một cái.

“Ha ha!” Hoàng Thụy Vân cười to hai tiếng, “Hảo tiểu tử, có kiến thức.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trầm nghĩ không ổn, kẻ này, vô luận tướng mạo sắc có của ả là ai, nhưng rất có địa vị.

Tam Thập Lục Túc, kỳ thực không phải ba mươi sáu tinh tú, cũng không phải ba mươi sáu người, mà là một người, chính là Quỷ Thủ Vong Lượng.

Kẻ này, quả thật cùng niên đại với bậc phụ bối của Triển Chiêu bọn họ, Tam Thập Lục Túc, và Cửu Khuyển Nhất Ngao có tính chất cũng khá giống nhau.

Chuyện kể rằng năm xưa có một cao thủ Tây Vực được gọi là quỷ lão, hắn có một bộ kỳ công căn cứ theo ba mươi sáu tinh tú, phân biệt dạy cho ba mươi sáu đồ đệ, có luyện chưởng, có luyện thoái, có luyện khí. Nhưng đợi khi các đồ đệ luyện hai mươi năm võ công đại thành, sẽ toàn bộ tẩu hỏa nhập ma cuồng tảo không thôi. Lại đem ba mươi sáu đồ đệ nhốt vào cùng một mật thất, để bọn họ tự giết lẫn nhau, giết chết ba mươi lăm người, một người cuối cùng còn lại, sẽ có toàn bộ võ công của ba mươi sáu tinh tú, cũng nhận được toàn bộ nội lực của ba mươi lăm người kia, trở thành cao thủ tuyệt đỉnh. Nhưng cũng có một khuyết điểm, đó là sau khi võ công đại thành, tính cách ngoan lệ thủ đoạn độc ác. Tam Thập Lục Túc là một môn phái quỷ dị, đại đại tương truyền, mỗi một niên đại đều sẽ thu ba mươi sáu đồ đệ, sau khi luyện thành sẽ chết đi ba mươi lăm, vòng đi vòng lại, trên giang hồ, tương đương thần bí.

Triển Chiêu trước đây từng nghe người trong Ma cung nhắc tới, Tam Thập Lục Túc đời này là một nữ nhân gọi Quỷ Thủ Vong Lượng, không ai gặp qua tướng mạo thật của ả, thân phận thần bí, cũng không đi lại trên giang hồ, nhưng võ công cực cao. Nữ nhân này tại sao lại đột nhiên xuất hiện? Nhưng lại mang theo hoa túy tâm và tác mệnh phù? Lẽ nào đã nương nhờ vào Mục Chiêu quốc...

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cản trước mình, hắn cũng từng nghe tới Tam Thập Lục Túc Quỷ Thủ Vong Lượng, cũng không biết rốt cuộc võ công thế nào, ý của Triển Chiêu tức là bảo cứ để hắn lên, bèn thấp giọng hỏi Triển Chiêu, “Năm chắc bao nhiêu phần?”

Triển Chiêu lắc đầu, nội lực kẻ này hiển nhiên trên hai người bọn họ, công phu không quen lại chưa từng giao thủ, không quá nắm chắc.

“Không cần đẩy qua đẩy lại, cả hai cùng lên đi.” Hoàng Thụy Vân cười đến âm trầm, “Đưa các người ra đi cùng một lúc.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không phải tay mơ, Hoàng Thụy Vân này quá mức kiêu ngạo rồi, mặc kệ ả có chiến thuật tất thắng hay không, nhưng đã thành công chọc giận hai người.

Triển Chiêu nhướn mi với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường ngầm hiểu, lui về sau một bước, lần này nhường Triển Chiêu tới.

Hoàng Thụy Vân cười lạnh một tiếng, “Tiểu tử vô tri!” Nói xong, vung hai tay, lục sắc u quang trên bao tay dĩ nhiên lưu lại những vết lõm đỏm màu lục trong không trung.

Triển Chiêu từng thấy rất nhiều loại võ công bàng môn tả đạo này, loại này kỳ thực là một loại độc chưởng, gọi là độc xúc, nọc độc thẩm thấu trong bao tay, cộng thêm chưởng lực, sẽ khiến độc giống như có xúc tu mà trải ra, có thể nói khó lòng phòng bị. Hơn nữa Tam Thập Lục Túc vốn dĩ sở trường về độc công, loại độc này, nhất định là kịch độc có thể đẩy người ta tới chỗ chết.

Bạch Ngọc Đường ở phía sau có chút lo lắng, kỳ thực hắn muốn thay thế Triển Chiêu xuất chiến, dù sau hắn cũng có nội kinh thuần hàn của Thiên Tôn, đối phó độc có chút ưu thế.

Đang lo lắng, chỉ thấy Hoàng Thụy Vân đã thần không biết quỷ không hay lên tới sau lưng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhìn không được nhú mày, người này nội lực thật cổ quái.

Bất quá Triển Chiêu lúc này đã kiến thức nội kinh của ả, cho nên vẫn chưa để ả đắc thủ, cũng không biết là do lòng tự trọng quá mạnh hay vì cái gì... thủy chung hắn không hề rút kiếm, mà là tay không đối phó Hoàng Thụy Vân.

Bạch Ngọc Đường âm thầm kinh hãi —— Triển Chiêu quả thật trong xương có ngạo khí, nhưng hắn ngạo thì ngạo, cũng không ngốc. Hoàng Thụy Vân tuy dùng tay không nhưng bao tay độc là binh khí của ả, Triển Chiêu dùng cự khuyết đánh cũng là đương nhiên, lẽ nào...

Trong đầu Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên lóe lên linh quang, con mắt cũng sáng lên, con mèo này —— Có tính toán.

Triển Chiêu thi triển khinh công tránh chiêu của Hoàng Thụy Vân, khinh công cao cũng khiến Hoàng Thụy Vân âm thầm nhú mày, “Công phu không tồi a, Ân Lam Từ dạy dỗ? Tuổi còn nhỏ, cũng coi như hiếm có.”

Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu ra —— ả không biết quan hệ giữa Triển Chiêu và Ân Hưu.

Triển Chiêu cong khóe miệng... Đột nhiên giơ tay vỗ tới một chưởng.

Hoàng Thụy Vân sửng sốt —— Tiểu tử này muốn chết?

Hoàng Thụy Vân biết chưởng của mình là độc chưởng, Triển Chiêu thì chỉ là chưởng không, sau khi đụng vào Triển Chiêu chắc chắn phải chết, còn dùng chiêu này, chẳng lẽ có trá?

Ngay khi song chưởng sắp chạm nhau, Hoàng Thụy Vân hơi triệt chưởng lui về sau, dường như có sở do dự.

Mà lúc này, trên mặt Triển Chiêu có một tia tiểu ý nhàn nhạt.

Hoàng Thụy Vân thấy rõ, Triển Chiêu có thể nói là trời sinh đã có gương mặt tươi cười, luôn mang dáng vẻ cười tủm tỉm tâm tình không tồi, đôi mắt thường ngày vừa to vừa linh, lúc cười thì trong sáng khiến người ta an tâm... Nhưng lúc này cười lên, trong mắt tràn đầy ý xấu.

Hoàng Thụy Vân theo bản năng khựng lại, Triển Chiêu chờ chính là khoảnh khắc ả hai lần khựng lại này, chỉ thấy hắn đột nhiên run tay áo lên, có vật gì đó từ trong tay áo vấy ra, tựa hồ là một ít bột phấn màu bạc lấp lánh, theo nội lực của Triển Chiêu khu sử, trực tiếp bay lá tả rắc lên bao tay của Hoàng Thụy Vân, đồng thời... bột phấn bạc hầu như phủ đầy toàn bộ bao tay, Triển Chiêu mang theo chưởng phong, xoay người nhảy lên giữa không trung, giơ tay búng một tiếng thật vang.

Hoàng Thụy Vân cau mày, hai tay nổi lên hỏa diễm màu lam.

Hoàng Thụy Vân vội vung tay, đôi bao tay đen rơi trên mặt đất, hỏa diễm đã bốc lên rất cao, rất nhanh thiêu thành tro tàn.

Hoàng Thụy Vân trừng hai mắt thật to tàn bạo nhìn Triển Chiêu, “Hỏa chương? Công phu này người học được từ đâu? Trên giang hồ người biết dùng hỏa chương cũng không nhiều.”

Một nhóm lân phần, kỳ thực là vừa nãy Hồng di nhét vào túi trong tay áo của hắn, Triển Chiêu lãnh tâm nói, người đương nhiên không biết ta có hỏa yêu tương trợ! Tuổi của người nhỏ hơn Hồng di ta nhiều.

“Bất quá.” Hoàng Thụy Vân đột nhiên rút hai tay vào trong tay áo, lúc lần nữa vươn ra, hai tay đã biến thành màu đen, hơn nữa trên tay có u quang lục sắc, xem ra song chương của ả đã luyện thành độc chương.

Triển Chiêu nhíu mày lắc mình tránh khỏi độc chương mà ả chương tới trước mặt, cũng không tiếp tục chơi đùa nữa, vừa nãy đã thử qua, công phu của quỷ thủ này rất cao rất quái lạ, nhưng Triển Chiêu tự tin mình có thể đối phó, hai người lại đánh nhau. Chỉ chớp mắt đã qua gần trăm chiêu, quỷ thủ thật đúng là không chiếm thượng phong, Triển Chiêu tinh quái ranh ma, giảo hoạt như con báo, có vài lần Hoàng Thụy Vân thiếu chút nữa đã bị hắn tính toán đắc thủ, bị rối loạn trước tiên, dĩ nhiên là ả.

Hoàng Thụy Vân thối lui hai bước, đột nhiên biến chiêu...

Triển Chiêu thấy vậy cẩn thận thăm dò, tại sao đột nhiên lại biến chiêu?

Thăm dò một lúc mới biết được, Hoàng Thụy Vân vừa nãy dùng chương, bây giờ dùng chân, trên người ả có công phu của Tam Thập Lục Túc, như vậy nhiều kiểu đối tới đối lui, nội lực của ả lại cao hơn mình, Triển Chiêu không có phần thắng.

Bạch Ngọc Đường cũng ở phía sau, nhìn ra một ít mảnh khoe — Công phu của Hoàng Thụy Vân này dường như có cổ quái, tại sao nội kinh càng đánh càng mạnh?

Có câu ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng Triển Chiêu quá tập trung về việc thắng nhờ chiêu số, mà quên nội kinh của Hoàng Thụy Vân biến hóa, nguyên bản Tam Thập Lục Túc là vô công gian tà, thập phần thâm độc.

Mặt khác, Bạch Ngọc Đường cũng phát hiện, công phu của Tam Thập Lục Túc rõ ràng có kẻ hở, chính là ba mươi sáu loại công phu dù sao cũng là do ba mươi sáu người bất đồng luyện thành, kết hợp trên một người, lúc chuyển hoá sẽ có một chút sơ hở và chần chờ, mà trong nháy mắt chần chờ đó, chính là cơ hội tốt nhất để đánh bại ả.

Bạch Ngọc Đường trong lòng sáng tỏ, mình có thể phát hiện, nhất định Triển Chiêu cũng có thể phát hiện, thế nhưng... Nếu như Triển Chiêu thừa dịp đó công kích nhược điểm của ả, có thể nào lại trúng cái tròng của đối phương hay không?

Lúc này, lúc Hoàng Thụy Vân đột nhiên lại biến chiêu, xuất hiện đình trệ rất rõ ràng, Triển Chiêu đột nhiên lách sang bên hông, dường như muốn xuất chiêu.

Hoàng Thụy Vân tại không trung vịn người chờ đợi...

Nhưng ngay sau đó, Triển Chiêu đột nhiên lui ra vài bước, vuốt cằm suy nghĩ, ‘Người này thật là âm hiểm, có phải ả gạt ta không?’

Hoàng Thụy Vân bị Triển Chiêu không theo lẽ thường làm cho hơi khựng lại, thậm chí đấu pháp có chút bốc đồng của hắn đã chọc cho ả tức giận tới mức giậm chân, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng âm thầm gạt đầu, “Con mèo này thông minh!”

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, Triển Chiêu cười, biến chiêu, tới chiêu Thái cực khởi thức.

Hoàng Thụy Vân sửng sốt, “Người muốn làm gì?”

Triển Chiêu cười, “Ta biết nguyên lý của Tam Thập Lục Túc là cái gì rồi, tin đồn giết chết ba mươi lăm đồng môn rồi bản thân mình nhận được nội lực của đồng môn, cái này chỉ là âm mưu che mắt mà thôi. Đầu tiên, cách nói sát nhân lấy nội lực này khó mà thông suốt, không có khả năng nội lực trống rỗng chảy vào cơ thể người, chỉ có thể nói, đặc điểm nội công của Tam Thập Lục Túc là càng đánh càng mạnh!”

Hai hàng lông mày của Hoàng Thụy Vân nhú chặt —— Triển Chiêu, người rút cuộc bao nhiêu tuổi? Sinh ra từ đâu? Cũng quá thông minh rồi.

“Nhưng ta tin tưởng trên đời này tất cả đều có qua có lại, không lý nào chỉ tăng mà không có giảm.” Triển Chiêu nhướn hai bên khóe miệng, “Nội kinh của người càng lúc càng mạnh nhưng động tác thì lại chậm hẳn, không phải công phu Tam Thập Lục Túc chuyển biến cần thời gian, mà là các đốt xương của người không thể chịu đựng được nội kinh mạnh như vậy. Nói cách khác, người muốn kéo dài thời gian để giết ta, bởi vì người biết nội kinh của người mạnh hơn ta, nhưng kỳ thực cũng là đang kéo dài thời gian để giết bản thân mình, bởi vì người rất khó đảm bảo thời gian ta có thể chống đỡ lâu hơn, hay người có thể chịu đựng lâu hơn. Bất quá ta nhắc cho người biết, chúng ta có hai người, chờ ta mệt mỏi lại đổi để Bạch Ngọc Đường lên, hẳn kéo dài thời gian ta có thể hồi phục nguyên khí, lúc hẳn nghỉ ngơi chúng ta lại đánh tiếp! Bất quá xem ra người không thể tiếp tục quá ba canh giờ, nhất định nội kinh không chỗ trút xuống, khớp xương đứt đoạn bạo liệt mà chết, đánh tiếp, thắng được khẳng định không phải người.”

Bạch Ngọc Đường thần nhiên gật đầu, chính là như thế.

Nét mặt Hoàng Thụy Vân thay đổi, cuối cùng, nở một nụ cười, “Vậy nếu đêm nay, không chỉ có mình ta thì sao?”

Sau đó, chỉ thấy ả đột nhiên giơ tay vỗ vài cái... qua một hồi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chợt nghe xung quanh truyền đến tiếng bước chân.

Hai người quay lại đứng kề bên nhau, liền thấy xung quanh bị một đám hắc y nhân vây quanh.

Triển Chiêu hơi sửng sốt, trang phục của những người này, là thủ hạ của Diêu Tổ Tổ, hẳn nhận không được hỏi, “Các người không phải người của Diêu Tổ Tổ sao?”

“Diêu Tổ Tổ phản bội Miễn quốc...”

“Người nói dối.”

Không đợi Hoàng Thụy Vân nói xong, Triển Chiêu đã lên tiếng.

Hoàng Thụy Vân sửng sốt, “Cái gì?”

“Diêu Tổ Tổ tuyệt đối sẽ không phản bội Miễn quốc.” Triển Chiêu nói rất thẳng thắn, “Không ai có thể bức nàng tận trung với cương vị, trừ phi có ơn với nàng, mà người có ơn với nàng, vô luận là lý do gì, nàng đều sẽ không phản bội.”

“A.” Hoàng Thụy Vân cười lạnh một tiếng, “Người rất thân với nàng ta?”

Triển Chiêu không lên tiếng, nhưng trong lòng hiểu rõ —— Đây là giáo điều của Ma cung, việc mà Ân Hầu coi trọng nhất! Người của Ma cung, cừu phải báo, ơn càng phải báo, quyết không được lấy oán trả ơn. Diêu Tổ Tổ cũng là Diêu Thanh, như vậy nàng là người của Ma cung, lý do mà nàng thuần phục Miễn quốc chỉ có một, ân tình. Cũng chính vì đạo lý này, nàng tuyệt đối không phản bội, nói cách khác...

“Người mới là kẻ phản bội Miễn quốc.” Triển Chiêu lạnh lùng nói, “Người có liên hệ với Mục Chiếu quốc, là gian tế Mục Chiếu quốc xếp vào Miễn quốc, Diêu Tổ Tổ còn có chỗ dùng, người sẽ không đơn giản giết nàng, người nhốt nàng ở đâu?”

Hoàng Thụy Vân không nói, nhìn Triển Chiêu một lúc lâu, “Vẫn là câu kia, kẻ thông minh, mệnh đoán!” Nói xong, giơ tay ra hiệu cho đông đảo hắc y nhân xung quanh, “Lên đi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lúc này mới phát hiện, tổng cộng có ba mươi sáu nữ nhân, mỗi người trên tay đều có quang điểm lục sắc... Hai người trong nháy mắt minh bạch, vây quanh bọn họ, chính là ba mươi sáu đồ đệ mà Hoàng Thụy Vân, cũng là Quỷ Thủ thu nhận, công phu của các ả, cũng là Tam Thập Lục Túc... vì vậy, khó đối phó rồi.

Lúc này, chợt nghe có một thanh âm truyền đến, “Ân, biểu hiện tốt hơn dự liệu của ta, nếu luận đơn đả độc đầu, dĩ nhiên có thể thu thập Quỷ Thủ, thiên phú trí mưu hoàn toàn không thua gì Ngọc Đường, hảo!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa nghe thanh âm này, tâm tình liền buông, đặc biệt nhẹ nhõm.

Quả nhiên, một thân ảnh bạch sắc đáp xuống phía trước hai người.

Hoàng Thụy Vân cau mày, “Người là ai, đừng quấy nhiễu...”

Chữ “sự” còn chưa kịp nói, Hoàng Thụy Vân há to miệng, nhìn chăm chăm sợi tóc màu ngân bị gió đêm thổi bay của bạch y nhân.

Ai tới? Đường nhiên là Thiên Tôn rồi.

Lại nói, Thiên Tôn đã sớm phát hiện có người theo dõi Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, cảm thấy kẻ theo dõi này có chút quen mắt, lo lắng cho an toàn hai đứa trẻ, vì vậy theo tới, tới rồi mới phát hiện, là Tam Thập Lục Túc Quỷ Thủ.

Thiên Tôn nguyên bản muốn xem Triển Chiêu có thể chống đỡ bao lâu, được khoảng ba trăm chiêu cũng là không tồi, đến lúc đó mình sẽ ra tay. Nhưng không ngờ Triển Chiêu dĩ nhiên có biện pháp thắng Quỷ Thủ này, điều này làm cho Thiên Tôn rất kinh hãi, giống như Bạch Ngọc Đường, không chỉ có thiên phú cao, còn rất thông minh, có linh khí.

Thiên Tôn nhìn nhìn những nữ tử trẻ tuổi trên người mang độc vây xung quanh, lắc đầu, “Đường ngang ngõ tắt, hại người hại mình.”

“Các hạ muốn nhúng tay vào chuyện này?” Quỷ thủ thoáng lui về sau một bước, nhìn trái phải rồi nhìn Thiên Tôn nói, “Đại nhân vật đại giá quang lâm, xem ra sẽ kinh động giang hồ rồi.”

“Người hại người quá nhiều.” Thiên Tôn cũng không nói nhiều, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Cần chết hay sống?”

Triển Chiêu vội nói, “Cần ả khai ra Diêu Tổ Tổ thân ở nơi nào.”

Thiên Tôn mỉm cười — Triển Chiêu quả thật rất giống Ân Hầu lão quỷ, ranh ma còn biết mặc cả, một câu “Cần ả khai ra Diêu Tổ Tổ”, cũng không nói cuối cùng sẽ lưu người sống.

Nói cách khác, Triển Chiêu là đang bàn điều kiện với Hoàng Thụy Vân, ngoại trừ khai ra tung tích của Diêu Tổ Tổ, muốn giữ mạng, vậy lấy đầu mối khác ra trao đổi, bằng không, chắc chắn là phải chết.

Hoàng Thụy Vân tự nhiên không ngốc.

Lúc này, một hắc y nữ tử cách Thiên Tôn không xa đột nhiên giơ kiếm đâm về phía hắn... Nhưng Thiên Tôn cũng không thèm liếc nhìn một cái, chỉ phẩy tay áo.

Ả kia đột nhiên kêu thảm một tiếng, ngã ra đất.

Những người gần đó cả kinh lui ra sau vài bước, trên người nữ tử quỳ rạp trên mặt đất kia xuất hiện vài vết rạn, quanh thân hàn khí tuôn trào, nội kinh thuần hậu, không cách nào hình dung.

Triển Chiêu âm thầm lú lười — Nội lực thật đáng sợ.

Quỷ thủ mặt mũi trắng bệch, “Diêu Tổ Tổ tại rừng hoa đào đông ngoại ô, trong căn hầm dưới gốc cây đào lớn nhất, nàng ta bị thương.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời thở phào, quả nhiên không chết.

Thiên Tôn khẽ híp mắt chờ đợi, ý là — Còn gì nữa?

Quỷ thủ lắc đầu, “Ta... cái gì cũng không biết.”

Vừa dứt lời, Thiên Tôn biến mất.

Quỷ thủ sửng sốt, liền cảm giác trên đỉnh đầu bị một bàn tay ấn xuống, ả sợ tới nỗi kêu thét lên, “Đừng! Ta nói, nếu như các người không mau đi cứu Triệu Phổ, đêm nay hắn nhất định phải chết!”

Ả vừa dứt lời, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều kinh ngạc nhảy dựng, “Cái gì?!”

.

.

19. Chương 19

CHƯƠNG 20

Độc kế

.

Quý Thủ nọ bị Thiên Tôn hù dọa một chút, ba hồn bảy vía đều bay ra, vì tự cứu mình, liên tục hô to bảo bọn Triển Chiêu mau đi cứu Triệu Phổ, nếu không Triệu Phổ chết chắc.

“Hoàng viên ngoại rốt cuộc muốn hại Triệu Phổ thế nào?” Triển Chiêu thủy chung nghĩ không ra, Quý Thủ giả trang Hoàng Thụy Vân lâu như vậy, nhất định biết, hỏi ra có thể đúng bệnh kê đơn!

“Cụ thể... ta cũng không quá rõ ràng.”

“Người muốn chết?” Bạch Ngọc Đường lạnh giọng hỏi ả.

“Ta chỉ biết là, hình như có liên quan tới đao của Triệu Phổ...” Quý Thủ trả lời, “Ta chỉ biết như vậy thôi!”

Triển Chiêu nhíu mày suy nghĩ một chút, “Đao?”

“Tân Đình Hậu?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu — Đao của Triệu Phổ là yêu đao Tân Đình Hậu, nặng không gì sánh được, lực sát thương kinh người, nhưng thanh đao đó có liên quan gì tới Hoàng viên ngoại? Thanh đao đó tương truyền là năm xưa Trương tam gia (Trương Phi) từng dùng, giết chóc rất nhiều yêu khí rất nặng, hình như chỉ có mình Triệu Phổ có thể trấn được.

Bất quá Hoàng viên ngoại chỉ là một người dệt vải bán vải, làm thế nào lại có quan hệ với Tân Đình Hậu của Triệu Phổ?

“Triệu Phổ đang ở đâu?” Thiên Tôn hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Lúc này hẳn là mọi người đang phân công nhau đi tìm Thanh di...

Triển Chiêu vừa nghĩ tới thì lại thấy rối bời.

Thiên Tôn ra hiệu cho hai người trước tiên hãy đi cứu Triệu Phổ, hẳn thu thập Quý Thủ xong, sẽ tìm Thanh di mang về Khai Phong phủ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vội trở lại Khai Phong phủ.

Hai người vừa đi, Thiên Tôn lại liếc xuống nhìn Quý Thủ.

Quý Thủ phủ phục trên mặt đất cầu xin tha thứ, “Thiên Tôn tha mạng a...”

Thiên Tôn không thèm nhìn ả, “Cho ta một lý do để tha cho ngươi.”

“Ta... ta sẽ không hại người nữa!” Quý Thủ liên tục run rẩy.

“Vậy những người trước đây bị ngươi hại thì tính toán thế nào?”

“Ta không hại bao nhiêu người...”

Quý Thủ còn chưa dứt lời, Thiên Tôn lắc đầu, giơ tay vỗ lên đầu ả, “Tam Thập Lục Túc cái gì, đường ngang ngõ tắt.”

Vừa dứt tiếng, chỉ thấy Quý Thủ bịch một cái nằm dài trên mặt đất, nhưng lại không chết... mà thân thể của ả cấp tốc xảy ra biến hóa, giống như đột nhiên trở nên già cỗi, sắc mặt biến thành màu xám, da nhăn nheo.

Những đồ đệ còn lại hai mặt nhìn nhau.

Thiên Tôn nhìn đảo qua những người đó, “Không muốn giống như ả, thì tự phế võ công, trải qua cuộc sống của người thường đi.”

Nói xong... Thiên Tôn không còn hình bóng.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một đường chạy về, cũng không thể đợi về tới Khai Phong phủ, ném tên lệnh liên lạc lên trời.

Trong Khai Phong phủ.

Tiểu Tứ Tử tựa bên cửa sổ nhìn thấy pháo hoa chói mắt ở xa xa, chỉ vào nói với Công Tôn, “Phụ thân, nhìn kìa, pháo hoa kìa!”

Công Tôn tiến tới nhìn thoáng qua, thở phào nhẹ nhõm, có thể là bọn Triển Chiêu đã tìm được Điều Tố Tố... Y từ này tới giờ mí mắt cứ nháy liên hồi, ngồi lâu như vậy nhưng căn bản không thể nào tập trung tinh thần, cả đầu óc đều lo lắng sợ tên lưu manh Triệu Phổ gặp phải nguy hiểm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy về tới cổng thành, tất cả mọi người đã từ bốn phương tám phương chạy đến.

Ân Hầu ngồi xổm trên cổng thành, nhìn xuống, hỏi Triển Chiêu, “Thanh di người đâu?”

“Đã tìm được rồi, Thiên Tôn đi cứu người rồi.” Triển Chiêu nhìn khắp nơi, “Triệu Phổ đâu?”

Ân Hầu ngẩn người, nhảy xuống, “Triệu Phổ?”

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương cũng tới, còn có mọi người của Khai Phong phủ thấy được tín hiệu liên lạc báo tìm được người nên chạy trở về... duy độc thiếu Triệu Phổ, còn có Hồng Cửu Nương.

Triển Chiêu thấy Triệu Phổ không tại, sốt ruột.

Âu Dương bèn hỏi xảy ra chuyện gì, Bạch Ngọc Đường đem mọi chuyện kể sơ lược một lần.

Âu Dương gãi đầu, “Tân Đình Hậu với vài vóc có liên quan gì?”

“Tình đao...”

Trâu Lương từ trước tới nay có cho vàng cũng khó nạy miệng, đột nhiên há mồm thốt ra hai chữ.

“Tình đao?” Triển Chiêu thắc mắc, bọn họ nhiều người như vậy, ngoại trừ những người theo Triệu Phổ, những người khác cũng chưa từng thấy Triệu Phổ chân chính dùng Tân Đình Hậu chiến tranh, nói thật, ngõ hẻm ở Khai Phong phủ hẹp như vậy, Tân Đình Hậu chưa chắc có thể thi thố.

“Ai nha!” Âu Dương giậm chân, “Đúng rồi!”

“Tình huống gì vậy?” Triển Chiêu bảo hắn nói cho rõ.

“Vương gia cơ bản khi đối phó cường địch hay muốn mau chóng giải quyết mới có thể dùng Tân Đình Hậu.” Âu Dương giải thích, “Thanh đao Tân Đình Hậu đó rất quý dị, bình thường đều ngủ say, cần phải tỉnh đao.”

“Tỉnh đao, là dùng máu sao?” Bạch Ngọc Đường cũng giới thiệu đao, có một vài phương diện cũng có kinh nghiệm, yêu đao đại thể thị huyết, duy nhất có thể khiến đao an tĩnh nghe lời, cũng chỉ có máu của chủ nhân.

“Thanh đao đó cực độ thị huyết, một khi đại khai sát giới thì nặng nề ăn no mới chịu bỏ qua, cho nên mỗi lần trước khi vương gia dùng đao, đều sẽ dùng một chút máu để thức tỉnh nó, nó liền thành thật nghe lời.”

“Vậy chẳng phải mỗi lần đều dùng rất nhiều máu?” Triệu Phổ nhú mày.

“Tỉnh đao chỉ cần chút xíu máu là đủ rồi, vị trí mà chuôi đao tương tiếp với thân đao của Tân Đình Hậu có một khe nhỏ, rất sắc bén cũng rất mỏng, nhẹ nhàng chạm vào sẽ chảy máu, vương gia đã quen rồi, hơn nữa một năm hắn mới khai đao vài lần a, lại không có trận lớn gì cần đánh!”

“Vậy tỉnh đao có liên quan gì tới Hoàng viên ngoại?” Bạch Ngọc Đường vẫn là người hỏi câu trọng tâm.

“Vương gia dùng vải lụa đen quần quanh chuôi đao.” Trâu Lương nhả lại hai hàng lông mày, dĩ nhiên bắt đầu nói thật lưu loát, “Một khi tỉnh đao, trên ngón tay vương gia sẽ bị thương, nên sẽ thuận tay lau máu lên mảnh lụa kia, cho nên thường phải đổi lụa đen quần trên chuôi đao.”

“Lụa đen kia lấy từ đâu?” Ân Hầu hỏi.

“Đều là hoàng thái phi chuẩn bị cho hần, đều là vải thuốc, lúc nhuộm thì tẩm vào kim sang được và một ít được tề cầm máu...”

“Thứ vải kia không phải mua từ chỗ Hoàng viên ngoại chứ?” Triển Chiêu cũng kinh hãi, “Vậy Triệu Phổ đã đổi vải từ khi nào?”

“Sáng nay người của vương phủ vừa đưa vải mới, vương gia đã ngồi trong phòng một hồi.” Âu Dương nhú mày, “Hắn thích vừa suy nghĩ vừa tự mình quần chuôi đao.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Ân Hầu lúc này sắc mặt cũng không tốt, “Lập tức đi tìm!”

Mọi người phân công nhau, Ân Hầu gọi Triển Chiêu lại, “Chiêu, ngươi đi Khai Phong tìm Công Tôn.”

Triển Chiêu sững sốt.

Ân Hầu nhắc nhở, “Sau khi chúng ta tìm được Triệu Phổ, nếu như hắn đã chạm vào chuôi đao, chúng ta sẽ thả tín hiệu liên lạc, ngươi lập tức mang Công Tôn đến!”

Triển Chiêu gật đầu, vội đi về Khai Phong phủ.

Bọn Ân Hầu tản ra, tìm kiếm Triệu Phổ.

.

Mà lúc này Triệu Phổ ở nơi nào?

Trong một cốc tràng phía đông Khai Phong phủ, Triệu Phổ nhú mày nhìn bọn người đang vây quanh mình.

Tử Ảnh và Giả Ảnh đứng sau lưng hắn.

Vừa nãy ba người một đường tìm ở phía đông, đột nhiên thấy mấy bóng đen lén lút, không biết là cố ý dẫn bọn họ đi, hay là không cẩn thận mà lộ ra, nhưng ba người vẫn đuổi theo.

Quả nhiên, tới cốc tràng, đã bị hắc y nhân trong ba tầng ngoài ba tầng vây quanh.

Tử Ảnh và Giả Ảnh liếc nhìn nhau — Mai phục?

Triệu Phổ vuốt cằm suy nghĩ, tựa hồ nghĩ tới gì đó, lại tựa hồ đang chờ ra.

“Vương gia.” Giả Ảnh thấp giọng hỏi, “Đánh hay đi?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên bật cười, vươn tay vẫy vẫy Tử Ảnh.

Tử Ảnh và Giả Ảnh đều ngẫm hiểu, thối lui sang một bên, Tử Ảnh khom lưng, đồng thời cởi ra nút thắt cột ở trước ngực, đẩy ra đoạn chuôi bọc vải đen thật lớn của Tân Đình Hậu từ sau lưng.

Triệu Phổ giơ tay tiếp được, thuận tay ngăn cản Giả Ảnh đang chuẩn bị ném tên lệnh liên lạc lên trời, “Để ta chơi một hồi đã.”

Tử Ảnh và Giả Ảnh bất đắc dĩ, đành phải đứng một bên chờ, Triệu Phổ có lẽ quá lâu không ra trận, ngứa tay rồi.

Đám hắc y nhân kia rút binh khí, xem ra mục đích đến cũng không hay ho, là chuẩn bị một trận người sống ta chết với Triệu Phổ.

Triệu Phổ cầm Tân Đình Hậu vào lớp cát trước mặt, xuyên qua độ cong giữa chuôi đao và thân đao vừa lúc nhìn đến hàng trăm hắc y nhân ở đối diện, cười nhạt một tiếng, “Mấy trăm tên mà thôi... Mưu kế không tồi, có điều đại gia ta phúc lớn mạng lớn, có thân nhân ban ơn.”

Sau đó Triệu Phổ giơ tay, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cái khe sắc bén giữa chuôi đao và thân đao, một giọt máu theo khe lõm giữa thân đao... cấp tốc chảy dọc xuống, Tân Đình Hậu vẫn luôn yên lặng, bỗng nhiên giống như dã thú bị đánh thức, tựa hồ có hô hấp. Thanh mã đao ban này có vẻ vừa nặng vừa tử khí trầm trầm, trong nháy mắt trở nên thị huyết mà nguy hiểm.

Triệu Phổ đưa ngón tay chậm rãi lướt qua chuôi đao... lau khô vết máu, nắm chặt đao.

Thấy những kẻ đối diện tựa hồ đang thở phào ra, Triệu Phổ cong khóe miệng, dường như đang thủ thủ với đao, “Đã lâu không uống, ngày hôm nay cho mày uống thống khoái.”

Theo tiếng nói vừa dứt, Tử Ảnh và Giả Ảnh trong nháy mắt nhảy lên thân cây cao, vịn cành cây mà nhìn.

Tử Ảnh đột nhiên vuốt cằm hỏi Giả Ảnh, “Có cảm thấy, Tân Đình Hậu của vương gia hôm nay hơi là lạ không?”

“Thì đó, nhưng mà không thấy nó tức giận ha!” Giả Ảnh cũng lắc đầu.

Phía dưới, Triệu Phổ đã quần thảo thành một đoàn với những hắc y nhân kia.

Ánh đao đen lách cuốn quanh Triệu Phổ, lướt đến đâu thì giết chóc tràn đến đó, những hắc y nhân kia căn bản không thể đến gần, nhưng chúng có thể là tử sĩ, người trước ngã xuống, người sau tiến lên làm thức ăn cho đao của Triệu Phổ.

Tân Đình Hậu bởi vì được tỉnh đao, cho nên lúc chém tới vẫn tương đối thu liễm, không làm bị thương hàng loạt.

“Đám người này không sợ chết sao?” Giả Ảnh vuốt cằm quan sát xung quanh, “Có phải còn kẻ gì chưa tung ra hay không?”

“Đúng nga.” Tử Ảnh cũng gật đầu, “Ở đây mới mấy trăm người thôi, làm gì đủ cho vương gia giết, ai chẳng biết hắc có Tân Đình Hậu trong tay, chiến tranh cũng có thể chém giết mấy ngày mấy đêm, đừng nói vài ba trăm người, mấy vạn đại quân cũng chẳng đủ hắc chém nữa là... Ai ngu ngốc dùng loại kế vậy công này a?”

“U.”

Hai người đang nói, phía sau truyền đến thanh âm.

Hai người cả kinh, quay đầu lại, chỉ thấy một thân ảnh đỏ tươi tiến tới.

Hồng Cửu Nương khoác vai hai người, cười tủm tỉm nói, “Đó là Tân Đình Hậu của Triệu Phổ sao, thật khí phái a!”

“Hong di.” Tử Ảnh và Giả Ảnh lập tức ngoan ngoãn gọi.

Hồng Cửu Nương giơ tay xoa mặt hai người, “Ngoan”

Nói rồi, lại úp sấp lên vai Tử Ảnh hiếu kỳ hỏi, “Vương gia các người đánh nhau lợi hại hẳn là không phải bí mật, chỉ có bấy nhiêu đó người ngoại trừ chịu chết còn có thể làm gì chứ? Tên ngu ngốc nào phái nhiều người tới làm thức ăn cho đao vậy a?”

Tử Ảnh và Giả Ảnh cũng cảm thấy có chút kỳ quặc...

Chính lúc này, giữa không trung đột nhiên lóe sáng, một quả tên lệnh bay vút lên nổ tung giữa không trung, tia sáng bắn ra bốn phía.

“Vương gia!”

Giả Ảnh và Tử Ảnh ngẩng đầu... Là Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương đột nhiên xông tới.

“Vương gia, mau dừng tay!” Âu Dương và Trâu Lương muốn chen vào trong đoàn người, nhưng lúc này hắc y nhân cũng vây quanh Triệu Phổ không cho hắc thoát thân, cùng lúc giống như không muốn sống mà ngăn trở Âu Dương và Trâu Lương.

“Không ổn!” Tử Ảnh và Giả Ảnh đứng lên.

“Để đó cho ta.”

Hồng Cửu Nương nói rồi từ giữa Giả Ảnh Tử Ảnh nhảy ra, hai người liền cảm thấy có hồng sắc sa trù nhẹ nhàng lướt qua gò má.

Hồng Cửu Nương đã chui vào đoàn người.

“Giống như con cá!” Giả Ảnh nhin không được nói, “Khinh công của nàng thật đặc biệt, ở giữa không trung giống như đang bơi trong nước.”

“Phải đó, giống yêu quái.” Tử Ảnh cũng gật đầu.

Triệu Phổ thấy bọn Âu Dương tới, nhin không được “Chặc” một tiếng, lúc này chợt nghe Hồng Cửu Nương nói vài câu, “Vương gia, chơi đủ rồi thì đừng để người khác lo lắng.”

Triệu Phổ hứng thú thiếu thiếu thu đao lại, thả người nhảy... lên tới giữa không trung.

Khi hắn trở mình ra khỏi vòng vây, thuận tay ném Tân Đình Hậu cho Tử Ảnh, Tử Ảnh vừa tiếp được đao, chợt nghe một tiếng “Oanh” thật vang.

Nhìn lại, chỉ thấy đám hắc y nhân kia thật xui, Hồng Cửu Nương đi tới đâu hỏa quang tận trời tới đó.

Đám hắc y nhân kia bốc cháy lán lộn đầy đất.

Cửu Nương xoa thắt lưng đứng một bên, dụi tắt một quả cầu lửa trong tay, dường như một chút cũng không sợ nóng.

“Hỏa yêu quả nhiên danh bất hư truyền a...” Tử Ảnh lẩm bẩm, “Nàng nhất định đi tới đâu cũng không sợ chết đói, có thể tùy thời tùy chỗ nướng đồ ăn.”

Giả Ảnh bất đắc dĩ lườm hắn một cái, “Trọng điểm suy nghĩ của ngươi tại sao không thể giống như người thường được vậy?”

“Triệu Phổ!”

Chính lúc này, mọi người liền nghe được tiếng hô to của Công Tôn truyền đến.

Vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Triển Chiêu dẫn theo Công Tôn từ giữa không trung bay xuống, vừa buông tay, Công Tôn bổ nhào tới bên Triệu Phổ.

Triệu Phổ cả kinh, vội tiếp được, ngồi xuống phía sau, ôm gọn Công Tôn trong lòng, miễn cho con một sách kia ngã chết.

Công Tôn bổ nhào tới Triệu Phổ, sau đó ôm mặt hắn vừa vén mở mí mắt kiểm tra vừa hỏi, “Ngươi có tỉnh đao chưa?”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, “Tỉnh rồi, không tỉnh làm sao đánh?”

“A...” Công Tôn hít một ngụm khí lạnh, giơ tay rút một mai ngân châm định đâm Triệu Phổ.

“Uy!” Triệu Phổ vội nắm lấy cổ tay y, “Ngươi muốn làm gì?!”

“Đừng nhúc nhích, loại kịch độc này kiến huyết phong hầu*, ta trừ độc cho ngươi!”

*(kiến huyết phong hầu: thấy máu tắt thở, chết trong nháy mắt)

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, “Gia kiến huyết một hồi lâu, cũng không phong hầu a!”

Lúc này, Triển Chiêu đã đi tới trước mặt, quan sát tình huống của Triệu Phổ —— Tinh thần sáng láng, hình như không trúng độc a.

Công Tôn lúc này cũng hiểu được, vừa nãy y đang ngồi trong phòng với Tiểu Tứ Tử cùng nhau chờ tin tức, luôn cảm thấy tâm thần không yên, đột nhiên Triển Chiêu lao vào, nói với y, băng vải trên chuôi đao của Triệu Phổ có thể là Hoàng viên ngoại đưa tới, sau đó nói hắn có thói quen tỉnh đao.

Vì vậy Công Tôn cả kinh, nhớ tới những loại thảo dược kia nếu như thêm một chút, thì là kim sang dược, nhưng nếu thêm một loại khác, thì là độc dược kiến huyết phong hầu.

Lần này Công Tôn gấp muốn chết, vừa lúc tên lệnh bắn lên trời... Triển Chiêu dẫn theo y chạy tới, cho nên Tiểu Tứ Tử ở phía sau nhảy tung tung nửa ngày, cũng không ai để ý tới bé.

...

“Đi?” Công Tôn ngồi trên đùi Triệu Phổ, vươn tay cầm cổ tay hắn bắt mạch, lại vén mí mắt, bảo hắn há mồm thè lưỡi, cuối cùng chính y cũng tròn mắt, “Không trúng độc?”

...

Lúc này, những người khác đều tới đầy đủ.

Bạch Ngọc Đường cũng chạy tới, thấy Triệu Phổ không trúng độc, vô thức nhìn về phía sau hắn, trong tay Tử Ảnh đang cầm Tân Đình Hậu.

Vừa nhìn, mọi người thiếu chút nữa cười văng.

Chỉ thấy Tân Đình Hậu nguyên bản thần khí nổi bật, vải đen quần quanh chuôi đao, bây giờ đặc biệt “khả ái như đồ chơi trẻ con”. Vải đen quần chuôi đao biến thành vải trắng, dưới chuôi đao còn cột cái nơ, hai mảnh vải trắng thấp thoáng dựng thẳng, giống như hai cái tai thỏ.

“Ách...” Công Tôn nhìn chằm chằm mảnh vải đó nửa ngày, “Cái này là...”

Triệu Phổ cười, “Nga, sáng nay sau khi vải đen được đưa tới ta vốn đang ngồi trong phòng quần chuôi đao, có điều Tiểu Tứ Tử bò lên đùi ta nói trông đen thui xấu quá, vì vậy cầm một mảnh vải đen tới, giúp ta quần chuôi đao, còn cột nơ cho giống con thỏ. Ta định tháo xuống, có điều thời gian cấp bách không kịp làm, bèn nhét vào bọc đưa cho Tử Ảnh, nghĩ đêm nay lại thay.”

Mọi người há to miệng —— Tiểu Tứ Tử!

Triệu Phổ cười, “Ta vừa thấy một đám người dẫn ta tới nơi này, còn có chiến thuật biến người, nhớ tới vải đen và Hoàng viên ngoại, đại khái đã hiểu ra tình hình.”

Nói rồi, hắn vỗ vai Công Tôn, “Thấy con cưng của ta chưa!”

Công Tôn đánh hắn, “Đó là con ta!”

“Ai, như nhau thôi!” Triệu Phổ cười nhăn nhó lộ rõ bản chất mặt dày.

Mọi người thở dài một hơi, đồng thời, trước mắt xuất hiện gương mặt tròn vo đang ngưỡng lên trời cười tủm tỉm, hỏi Triệu Phổ chuôi đao cột hình con thỏ có khả ái hay không của Tiểu Tứ Tử...

Triệu Phổ đại nạn không chết, diệu kế đối phương nghĩ ra cũng không thực hiện được, lại nói, người này đừng xem thường ngày cà phơ cà phát, thời khắc mấu chốt đúng là không thể lừa được hắn, không hổ là lão hồ ly trường thắng bất bại.

.

Trở lại Khai Phong phủ, Thiên Tôn đã cứu Diêu Tổ Tổ trở về, nàng bị thương, Công Tôn giúp nàng trị liệu.

Hồng di thiêu cho đám thích khách kia nửa sống nửa chết, cũng đều mang về Khai Phong phủ.

Bao Chứng đi ra nghênh đón mọi người, nghe được toàn bộ quá trình, tuy chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió nhưng vẫn tuôn ra một thân mồ hôi lạnh —— Hảo huyền!

Trong viện, mọi người ngồi xuống, Tiểu Tứ Tử bị mấy ảnh vệ vây quanh, nựng mặt sờ mông đút ăn đủ thứ, nói bé là cát tường tiểu vương gia.

Ngay cả Trâu Lương mặt than cũng nhịn không được lên tiếng, nói với Triệu Phổ đang đắc ý dào dạt, “Oa nhi này bất tự thật vương! Thích hợp trường kỳ mang theo, pháp bảo tất thắng của quân ta!”

Triển Chiêu tựa trên bàn, vì không ăn cơm tối nên cảm thấy đau tim đau dạ dày, Ân Hầu vừa thấy thì cực đau lòng, vừa định gọi chút đồ ăn, chỉ thấy Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi mang theo vài nha hoàn, đang bưng thức ăn khuya nóng hổi đi vào.

Ân Hầu nhướng mi nhìn Bạch Ngọc Đường —— Ân, rất là có lòng.

Bạch Ngọc Đường nuốt một viên tôm vào miệng Triển Chiêu, tâm nói —— Nuôi mèo thật ra không khó, cho ăn là được, có ăn ngon thì đặc biệt nghe lời.

Nhìn lại, Triển Chiêu hít mất hương thụ hương vị viên tôm trong miệng, giống như con mèo phơi nắng ban trưa, đích thật là độc nhất vô nhị.

.

.

Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 21

Mưu đồ diệt thành

.

Nhờ một trò đùa nhỏ của Tiểu Tứ Tử mà Triệu Phổ đại nạn không chết, tránh thoát một cuộc ám toán âm hiểm đã được mưu tính khá lâu.

Mặt khác, lần này ngoại trừ may mắn thoát hiểm, còn chiếm được một cơ hội ngàn năm khó gặp.

“Tuy đối phương đã tổn thất nhiều người, hơn nữa những kẻ tập kích đều bị bắt, nhưng hẳn bọn chúng cũng không biết Triệu Phổ không bị thương.” Triển Chiêu đề nghị, “Không bằng chúng ta tương kế tựu kế.”

Bao Chứng cũng thấy đây là một phương pháp hay, “Xem ra Cửu vương gia là đại họa của kẻ thao túng trong bóng tối kia, nếu như đối phương nghĩ mưu kế đã thực hiện được, tất sẽ tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch, chúng ta có thể một lưới bắt hết.”

“Ý là muốn ta giả chết?” Triệu Phổ hỏi, “Như thế không khó.”

“Nhưng...” Bao đại nhân đắn đo suy nghĩ, dường như lại cảm thấy có chút không ổn, “Vương gia quyền cao chức trọng, lỡ như tin tức này truyền tới biên quan, có thể khiến quân tâm bất ổn hay không?”

Tất cả mọi người nhú mày —— Như thế.

“Không sợ.” Âu Dương nói, “Ta có thể phái người thông tri cho Nhất Hàng, hẳn có biện pháp xử lý.”

“Yên tâm.” Triệu Phổ khoát khoát tay, “Vùng biên quan truyền tin ta chết không biết đã bao nhiêu lần rồi, Triệu gia quân dù thấy thì thể ta cũng không thêm tin, trừ phi ta đứng lên nói cho bọn họ biết là ta thật sự đã chết.”

Tất cả mọi người có chút dở khóc dở cười.

“Chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn, hơn nữa phải thật sự đến nỗi khiến người ta tin tưởng mới được!” Bao Chứng nói, đứng lên, “Ngoài thành Khai Phong nhất định có người đang chờ tin, bây giờ ta sẽ tiến cung, báo tin bình an cho hoàng thượng, tiện thể... kế sách này cần hoàng thượng phối hợp.”

Tất cả mọi người gật đầu.

Bao Chứng đứng lên, trước khi ra ngoài còn không quên nói với Triển Chiêu, “Triển hộ vệ, suốt đêm dẫn người bắt cha con Hoàng thị, còn nữa, đừng quên diễn kịch diễn đến cùng, dẫn Công Tôn tiên sinh cùng đi theo mang toàn bộ thảo dược về, giả vờ tỏ ra phải nghiên cứu giải dược.”

Triển Chiêu đương nhiên minh bạch, cùng Bạch Ngọc Đường, mang theo Công Tôn đến Hoàng phủ “xét nhà”.

Nói thật, Triển Chiêu đến Khai Phong phủ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên dẫn người xét nhà, bắt quá trong Hoàng phủ từ lâu đã người đi nhà trống, Hoàng viên ngoại và Tào Kiếm đã thu dọn châu báu đào tẩu.

Kỳ thực Bao Chứng đã sớm sắp xếp cơ sở ngầm theo dõi hai người này, bọn họ cải trang thành nông phu, chuẩn bị suốt đêm chuẩn ra Khai Phong, chỉ tiếc vừa ra cổng thành đã bị bắt về, giam trong đại lao Khai Phong phủ. Hai người này suy nghĩ lệch lạc, tuy vì người nhà bị bắt bọn họ bị uy hiếp thì còn có thể thông cảm, nhưng dù sao chuyện mưu hại Triệu Phổ biết mà không báo, một khi Triệu Phổ thực sự chết vậy có thể sẽ dẫn đến thiên hạ đại loạn, có thể nói là tội ác tày trời!

“Xét nhà” tiến triển thuận lợi, mọi người trở lại Khai Phong phủ, phát hiện toàn bộ nha môn đều bị cấm quân vây quanh, Âu Dương Thiếu Chính tự mình dẫn người trấn thủ, toàn bộ thành Khai Phong, dường như đột nhiên tiến vào trạng thái khẩn trương, cảm giác gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Trước cửa Khai Phong phủ có một chiếc xe ngựa đang đậu, tuy tận lực điệu thấp, nhưng kiểu cách này có thể nhìn ra được, là Triệu Trinh cải trang xuất cung.

Vào Khai Phong phủ, liền thấy trong viện đặt vài thứ, Triệu Trinh ngồi trên ghế đá ở giữa sân, trên đùi là Tiểu Tứ Tử, hai người dường như đang nói chuyện phiếm.

Triệu Phổ mấy ngày nay phải điệu thấp, chỗ nào cũng không được đi, chỉ có thể ở lại trong phủ, đang chơi cờ với Thiên Tôn.

Mọi người vào cửa, thấy Triệu Trinh ở đây cũng có chút kinh ngạc.

Triệu Trinh cười nói, “Trẫm đặc biệt đến cảm tạ Tiểu Tứ Tử, nhóc thể nhưng đã bảo vệ giang sơn Đại Tống, kỳ công này, trẫm sẽ hảo hảo thưởng cho nhóc.”

Công Tôn dở khóc dở cười, lần này thực sự không biết là vận may gì, nếu như không phải Tiểu Tứ Tử dùng lụa trắng đem Tân Đình Hậu của Triệu Phổ buộc thành tai thỏ, có lẽ Triệu Phổ thực sự sẽ không chú ý tới độc trên vải quần, không chỉ trúng chiêu, quả thật sẽ khiến trời giáng đại họa.

Triệu Trinh tiếp tục chơi với Tiểu Tứ Tử, Hồng Cửu Nương đi tới nói với Công Tôn Diêu Thanh đã uống thuốc, hiện tại đang ngủ.

Công Tôn đi vào xem nàng, lưu lại mọi người trong viện tiếp tục thương lượng bước tiếp theo.

“Triệu Nguyên Tá bên kia có động tĩnh gì không?” Triệu Phổ hỏi Trâu Lương đang điều động nhân thủ.

“Tạm thời chưa có, bất quá vùng núi Thái Bình hình như có nhân mã tụ tập.” Trâu Lương từ bên hông rút ra một tấm địa đồ, trải đều trên bàn đá, “Vùng Đông Sơn buổi tối cũng có người phát hiện nhiều điểm sáng, dường như có không ít người cầm đuốc đi qua, nhưng sau đó lại biến mất không gặp.”

“Núi Thái Bình và Đông Sơn à...” Triệu Phổ vuốt cằm, “Một phía Tây, một phía Đông, thật thú vị.”

Triệu Trinh giơ tay chống cằm tựa trên bàn đá, một tay nắm lấy cánh tay phỉ thịt của Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Người ở đâu ra nhiều như vậy? Không phải quân binh, chẳng lẽ là thổ phỉ?”

“Đừng quên những người như Hạnh Nhi các nàng lúc trước.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Mục Chiếu quốc còn có một Đào Hoa nương nương chưa bắt, ả ta dường như giỏi về việc khống chế người khác biến họ thành con rối bán mạng cho ả.”

“Mục Chiếu quốc.” Công Tôn từ trong phòng đi tới, “Cái tên này đúng là càng đọc càng ngượng miệng.”

“Công Tôn a, Thanh di sao rồi?” Triển Chiêu có chút lo lắng.

“Không sao, bị trúng một độc chưởng, Ân Hầu dùng nội lực giúp nàng trừ độc rồi, sau khi uống thuốc đã ngủ, có lẽ sáng ngày mai có thể tỉnh lại.”

Triển Chiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mục Chiếu...” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, “Nếu như đổi thành đồng âm là mộc và Triệu, chẳng phải là một chữ đào sao?”

(mục và mộc phát âm là [mù], chiếu và Triệu phát âm là [zhào], chữ mộc và chữ Triệu ghép lại thành chữ đào)

Mọi người ngẩn ra, đều nhú mày bắt đầu nghĩ —— Đúng thế, Mục Chiếu quốc, chẳng phải là Đào quốc?

“Lẽ nào thực sự có liên quan tới Trương mỹ nhân năm xưa?” Triệu Trinh trầm ngâm, “Đào hoa trái này thật là điên loạn.”

Lúc này, Nam Cung Kỷ đi đến, thấp giọng nói vài câu bên tai Triệu Trinh.

“Nga?” Triệu Trinh bỗng nhiên bật cười, “Không nhịn nổi nữa sao? Hay là muốn đến thăm dò hư thực?”

Tất cả mọi người nhìn hẩn.

Triệu Trinh mỉm cười, “Ngày mai Triệu Nguyên Tá muốn vào cung diện thánh.”

Tất cả mọi người ngây ngẩn.

“Hẩn tiến cung?” Bao Chứng nhíu mày, “Vào triều sao? Hẩn chỉ ít đã hai mươi năm không thượng triều rồi, sao đột nhiên lại đến?”

“Không phải vào triều.” Triệu Trinh nói, “Bảo là đạo này thân thể không khỏe, có chút tưởng niệm Khai Phong và hoàng cung, muốn đến ôn chuyện với thái hậu, nói chung là muốn đi vào.”

“Coi chừng có quỷ.” Triệu Phổ không quá yên tâm, “Bên cạnh hẩn không biết có kẻ nào, nếu như việc này thật sự có liên quan tới hẩn, đơn độc gặp hẩn quá nguy hiểm.”

“Lần trước thì xuất hiện một tên quái vật tập kích nửa đêm, lần này lại xuất hiện một Quỷ Thủ.” Bao Chứng cũng có chút lo lắng cho an toàn của Triệu Trinh.

“Thiên Tôn à.” Triệu Phổ đột nhiên đẩy quân cờ sang một bên, “Ta chịu thua rồi.”

Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương ở bên cạnh thấy được, đều hít một hơi lạnh... luận chơi cờ Triệu Phổ cho tới giờ chưa từng thua ai.

Triệu Trinh cũng kinh ngạc — Chẳng lẽ Thiên Tôn kỳ nghệ kinh người?

Thiên Tôn liếc nhìn Triệu Phổ.

“Ha ha.” Triệu Phổ nâng chén trà có chút nịnh nọt ngồi xuống bên cạnh Thiên Tôn, phụng trà cho hẩn, “Lão nhân gia ngài kỳ nghệ cao siêu a.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau — U, Triệu Phổ thì ra cũng biết vỗ mông ngựa a, miệng ngọt lịm.

Thiên Tôn mỉm cười liếc nhìn hẩn, tiếp nhận trà hẩn đưa qua.

Triệu Phổ thừa dịp rên sất khi còn nóng, “Trong cung có Bích Loa Xuân tốt nhất đó, thái hậu còn cất hai vỏ lão diêu (rượu lâu năm) trăm năm, lão nhân gia ngài nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không bằng ngày mai tiến cung uống vài chén?”

Mọi người nhìn trời, trong lòng biết rõ ràng... Triệu Phổ cố ý thua dưới tay Thiên Tôn để dành hẩn hài lòng, thuận tiện nói tốt vài câu cầu Thiên Tôn tiến cung nghỉ lại hai ngày, ngày mai Triệu Nguyên Tá tiến cung, vạn nhất có thủ đoạn âm hiểm gì, có Thiên Tôn tại, tự nhiên không sợ gặp chuyện không may.

Triệu Trinh vừa nghe thì biết Triệu Phổ nghĩ cái gì, cũng nhanh chóng cười thỉnh Thiên Tôn tiến cung chơi hai ngày, hảo hảo chiêu đãi, coi như cảm tạ lần trước hẩn bắt thích khách.

Thiên Tôn nhấp một ngụm trà, nói, “Ta đi thì cũng không thành vấn đề, bất quá, có người kỳ thực càng thích hợp hơn kia.”

Tất cả mọi người chớp mắt — Thích hợp hơn cả Thiên Tôn?

Đang nói chuyện, chợt nghe tiếng cửa gian nhà phía sau nơi Diêu Thanh nghỉ ngơi mở ra, Ân Hưu thông thả lắc lư đi tới.

Thiên Tôn dùng mắt ra hiệu cho Triệu Trinh bên cạnh.

Triệu Trinh khẽ ngấn ra một chút, ý của Thiên Tôn... hình như là bảo bọn họ đi tìm Ân Hưu.

Tuy thân phận của Ân Hầu cùng quan hệ với Triễn Chiêu, trong lòng mọi người ngồi đây đều biết mà không nói, nhưng theo lý luận, Ân Hầu chỉ là “biểu ca” của Triễn Chiêu, không ai tận lực chỉ rõ thân phận của hắn.

Thiên Tôn bảo mọi người thỉnh Ân Hầu tiến cung, trong đó tự nhiên có đạo lý của hắn, luận võ công thì hai người sà sà như nhau, tương phản, Thiên Tôn là đứng đầu danh môn, mà Ân Hầu thì lại đứng đầu tà giáo, đối phó oai môn tà đạo, Ân Hầu quả thật có kinh nghiệm hơn Thiên Tôn một chút.

Triệu Trinh cũng không dùng chiêu dụ dỗ như Triệu Phổ, đứng dậy đi tới bên cạnh Ân Hầu, cung kính mời hắn vào cung uống rượu.

Ân Hầu ban đầu có chút khó hiểu, tâm nói tiểu hoàng đế người thật là nhân hạ ung dung, còn mời ta uống rượu?

Triễn Chiêu giải thích tình huống cho hắn một chút, Ân Hầu suy nghĩ rồi rất sảng khoái gật đầu đáp ứng, còn liếc xéo sang Thiên Tôn. Thiên Tôn nhích tới gần Bạch Ngọc Đường, nói muốn ăn khuya.

Ngồi một lúc, Triệu Trinh hồi cung, Ân Hầu đáp ứng sáng mai sẽ đến, những người khác cũng đi lo việc của mình, Bạch Ngọc Đường bèn hỏi Triễn Chiêu, “Vì sao ngoại công người đi thì thích hợp hơn sư phụ ta?”

Triễn Chiêu cũng không nghĩ ra, vì vậy hai người hỏi Thiên Tôn đang ngồi song song ăn bánh trôi với Tiểu Tứ Tử.

Thiên Tôn thấy hai người hỏi, bèn nói, “Còn nhớ con chuẩn kia không?”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt.

“Lão quỷ đó nhận thức những kẻ lộn xộn kia nhiều hơn ta, hơn nữa có vẻ trí nhớ tốt hơn ta một chút. Còn nữa a, hắn dù sao cũng là thân thích của người.” Thiên Tôn nói, giơ tay chỉ Triễn Chiêu, “Người là người của công môn, để Triệu Trinh nợ nhân tình của ngoại công người, sau này sẽ không tiện làm khó dễ người. Ngọc Đường lại không ăn cơm công gia (nhà nước), ta lúc trước ở hoàng cung đã cứu bọn hắn một lần, đã cho chỗ tốt rồi thì không cần nhiều thêm nữa, không bằng tặng cho người, sau này dễ làm việc.” Nói xong, ăn cái bánh trôi cuối cùng, đứng lên xoa xoa bụng, dẫn theo Tiểu Tứ Tử cũng đang xoa xoa bụng đi vào trong viện, “Đi Tiểu Tứ Tử, dạy người đánh một bộ thái cực quyền tiêu thực.”

Thiên Tôn dẫn Tiểu Tứ Tử đi đánh thái cực, lưu lại Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường hai mặt nhìn nhau.

Triễn Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thiên Tôn thường ngày là giả vờ hồ đồ sao?”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, dù sao tuổi của hắn cũng chỉ nhỏ bằng số lẻ tuổi của sư phụ, lấy kinh lịch từng oai phong một cõi của sư phụ hắn, có những tài năng quỷ thần khó lường cũng không kỳ quái... nhưng sư phụ lại cố ý suy nghĩ cho Triễn Chiêu, điểm này thật đúng là ngoài dự đoán của Bạch Ngọc Đường, xem ra, sư phụ rất vừa ý con mèo này a. Bất quá cũng không kỳ lạ, con mèo này người gặp người thích.

.

Sáng sớm hôm sau, Ân Hầu ăn điểm tâm rồi cùng Bao Chứng tiến cung, Thiên Tôn dậy rất sớm, cùng Tiểu Tứ Tử đứng trong sân vườn vai, ngẩng mặt ờ ọc súc miệng.

“Haah a...” Tử Ảnh ngáp đi vào.

Triễn Chiêu đang rửa mặt bên giếng nước thấy hai vành mắt hắn đen thui, hiểu kỳ hỏi, “Tối qua người không ngủ à?”

“Không a, nhiều phạm nhân phải thẩm vấn như vậy, nha sai Khai Phong phủ các người cũng không biết thẩm vấn, còn nhả nhận hơn cả sư gia nữa.” Tử Ảnh oán giận.

Triễn Chiêu cả kinh, “Người không có nghiêm hình bức cung chứ? Đại nhân ghét nhất là nghiêm hình bức cung.”

“Yên tâm.” Tử Ảnh nháy mắt mấy cái, “Ta xuống tay rất nhẹ.”

“Vậy có hỏi ra cái gì không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không, đối phương rất kín miệng!” Tử Ảnh xòe tay, “Cái gì cũng hỏi không ra. Thảm nhất chính là Hoàng viên ngoại và Tào Kiếm, còn cầu chúng ta đi cứu Hoàng Thụy Vân và lão phu nhân, còn nói Hoàng Thụy Vân đã hoài thai gì gì đó.”

“Lại nói.” Triển Chiêu cũng cảm thấy cần phải đi tìm, “Hoàng Thụy Vân này là giả, vậy người thật ở đâu?”

“Kỳ thực ngày hôm qua ta nên nói trước với các người.” Công Tôn rửa mặt cho Tiểu Tứ Tử xong, dùng khăn lau mặt cho bé, nói, “Thi thể nha hoàn bị đốt trụi lúc trước, ta đã sửa chữa phục hồi một chút, thi thể có thể là Hoàng Thụy Vân.”

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn Công Tôn.

Công Tôn gạt đầu, cũng rất tiếc nuối, “Gần như chính xác.”

“Nếu Hoàng viên ngoại biết thân sinh nữ nhi đã chết, còn mình lại một mực bán mạng cho kẻ đồng lõa, còn gây ra tội diệt môn, không biết tâm tình sẽ như thế nào.” Triển Chiêu lắc đầu thở dài, “Thực sự là tai bay vạ gió.”

Lúc này, Thần Tinh Nhi chạy đến, “Tiên sinh tiên sinh, Thanh di đã tỉnh!”

Công Tôn vội chạy vào nhà, mọi người cũng theo vào.

.

Lúc này, Diêu Thanh trên giường và Hồng Cửu Nương đang ôm nhau khóc nức nở.

Mọi người xấu hổ đứng ngay cửa, tiến không được lui cũng không phải.

“Chiêu, tới đây!” Hồng Cửu Nương lau nước mắt gọi Triển Chiêu.

Triển Chiêu đi tới, hành lễ với Thanh di, dù sao quan hệ cũng là đặc biệt, rất thân cận.

Thương tích của Diêu Thanh không quá nghiêm trọng, nàng vốn định tìm Ân Hưu, Triển Chiêu nói Ân Hưu đã tiến cung.

Thanh di nhú mày, “Có cung chủ tại, hẳn sẽ không gặp chuyện không may.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?” Triển Chiêu nghĩ mãi cũng không hiểu vì sao Thanh di lại đến Miễn quốc, còn có liên quan tới Mục Chiêu quốc.

Thanh di kể lại cho mọi người nghe một đoạn chuyện cũ.

Năm đó nàng kỳ thực cũng không phải mất tích, mà là khi đi làm việc ở vùng nam Miễn bị người ám toán, trọng thương.

Kẻ ám toán nàng là một nữ nhân, công phu cực cao, mặt che khăn lụa.

Chờ khi Thanh di tỉnh lại, phát hiện dung mạo mình dĩ nhiên bị thay đổi, chính nàng gần như không thể nhận ra bản thân mình. Sau đó, có một nữ tử che mặt nói với nàng, nàng bị trúng độc, nếu muốn sống, phải làm việc cho ả.

Bọn Triển Chiêu khê nhú mày — Kẻ đó chẳng lẽ là Đào Hoa nương nương? Lại nhớ tới thuật dịch dung mà Quỷ Thủ đóng giả, có lẽ cũng là thủ đoạn của Đào Hoa nương nương.

May là, Thanh di năm xưa từng được Ân Hưu dạy cách di huyết.

Nàng phát hiện các đại huyết của mình đều bị ghim độc châm, cho nên bị người khống chế, vì vậy liền lợi dụng di huyết, thừa lúc kẻ đó ra ngoài, lặng lẽ nhổ độc châm đào tẩu.

Lúc nàng đào tẩu mới phát hiện mình bị giấu ở một sơn động sâu trong núi, bởi nàng cố gắng nhổ độc châm dẫn đến trúng độc, cuối cùng không cẩn thận rơi xuống sườn núi, bất tỉnh nhân sự.

Bất quá đại nạn không chết, sau khi Thanh di lăn xuống sườn núi, thì rơi vào cảnh nội của Miễn quốc, được một vị lão lang trung của Miễn quốc cứu sống. Lang trung đó giải độc cho Thanh di, sau khi giải độc, Thanh di cũng quên một vài chuyện, lang trung nói đó là vì còn một phần độc được lưu lại trong cơ thể, phải hoàn toàn trừ độc mới có thể nhớ tới chuyện trước đây, mà trừ độc, chỉ ít phải mười năm.

Diêu Thanh hết cách, đành phải ở lại núi sâu làm đồ đệ của lang trung này, nàng không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng nhớ rõ chuyện gần nhất, tỷ như nữ nhân đã hại nàng kia.

Lão lang trung nói với Diêu Thanh, độc mà nàng trúng là độc hoa túy tâm, hoa túy tâm tà dị không gì sánh được, là loại cây cấm tại Miễn quốc.

Cứ như vậy, Diêu Thanh một bên chữa bệnh, một bên sinh hoạt tại Miễn quốc... bởi vì nàng công phu cao, cho nên thành lập một môn phái, sau đó còn trở thành trọng thần của Miễn quốc.

Đại khái vài năm trước, độc trong cơ thể Diêu Thanh triệt để thanh trừ, tại Miễn quốc cũng đã làm đại quan, Miễn vương phi thường nể trọng nàng, ở đó nàng cũng có rất nhiều môn đồ, dù nàng tưởng niệm Ma cung vùng Trung Nguyên, cũng không còn cách nào trở về.

Nguyên bản lúc trước nàng định nghỉ ngơi vài ngày, quay về Trung Nguyên tìm Ân Hưu. Nhưng khi đó xảy ra một chuyện kỳ quái —— Một Mục Chiếu quốc không rõ gốc gác lại hưng khởi, bắt đầu làm mưa làm gió! Quân đội của Mục Chiếu quốc năng chinh thiên chiến, rất nhanh đã chiếm đoạt toàn bộ những bộ tộc nhỏ ở vùng Nam Man. Mà khiến Diêu Thanh thấy kỳ dị nhất, là nàng âm thầm bắt được một nữ binh của Mục Chiếu quốc, phát hiện nàng ta là bị độc châm khống chế, giống như mình năm xưa.

Vì vậy, Diêu Thanh đặc biệt lưu ý tới Mục Chiếu quốc.

Lần này là nghe nói Mục Chiếu quốc phái sứ giả vào Khai Phong, Diêu Thanh mới thỉnh chức vị sứ giả này, cùng lúc nàng nghĩ Mục Chiếu quốc có thể có mục đích khác, về mặt khác, nàng muốn gặp Ân Hưu và các huynh đệ tỷ muội ở Ma cung.

“Thanh di, ngươi có biết kẻ bịt mặt kia là ai hay không?” Triển Chiêu đã biết toàn bộ ngọn nguồn sự tình, đại thể cũng đã hiểu rõ tình huống, liền truy hỏi.

“Ta cũng không quá rõ, nhưng có một việc các ngươi nhất định phải cẩn thận!” Diêu Thanh nói, “Toàn bộ binh sĩ của Mục Chiếu quốc đều là nữ nhân, phương pháp để những nữ nhân này công chiếm một tòa thành trì phi thường đơn giản. Các nàng không có y phục thống nhất cũng không mặc khôi giáp, mà là mặc y phục của bình dân bách tính, lục tục vài ngày trà trộn vào trong một thành trì. Vốn nữ nhân thì không dễ khiến người khác hoài nghi, hơn nữa mặc váy thì rất dễ để giấu binh khí trên người. Đợi khi nhân số tụ tập đến một thời gian nhất định, những nữ nhân này sẽ đột nhiên hình thành một đội quân có sức chiến đấu rất mạnh, cùng với những kẻ bên ngoài nội ứng ngoại hợp, liên thủ công phá thành trì.”

Tất cả mọi người nghe được thì không ngừng nhún mày.

“Trước kia ta đã phái người mật thám xung quanh Khai Phong, phát hiện dạo này quả thật có không ít người thất tung, còn có rất nhiều người bên ngoài tiến vào thành Khai Phong.” Diêu Thanh thở dài, “Ta vốn đang theo dõi Quỷ Thủ, muốn tiến hành thêm một bước điều tra tin tức để bang trợ các ngươi, nhưng không ngờ lại bị ám toán, suýt nữa đã mất mạng.”

“Nếu như thật sự có thể dùng độc châm điều khiển người khác, nói vậy vô luận nam nhân hay nữ nhân đều có thể bị khống chế.” Triệu Phổ cau mày, “Đến lúc đó phải giết không phải là quân địch mà là bách tính trong thành, chiêu cò traí tranh nhau, ngư ông đắc lợi này của đối phương, rất tàn nhẫn.”

Tất cả mọi người gật đầu —— Phải tìm một thượng sách để ứng đối.

“Hay là...”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường một mực ở bên lắng nghe không nói đột nhiên lên tiếng, “Đầu mỗi vấn đề ở đó, là chúng ta quên mất.”

Mọi người hơi sửng sốt.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, ngầm hiểu, “Đúng! Chúng ta quả thật đã quên một chuyện.”

.

.

Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 22

Giải được độc được

.

Ân Hầu sáng sớm theo Bao Chứng tới hoàng cung, lúc trước hắn đã tới và ăn điểm tâm một lần, lần này là lần thứ hai tới đây, Bao Chứng và Triệu Trinh đến tiền viện bàn chuyện, Triệu Nguyên Tá phỏng chừng phải một lúc nữa mới đến.

Ân Hầu lại không tiện đi tới hậu cung đều là nữ nhân, đành phải quanh qua quần lại trong ngự hoa viên.

Nam Cung Kỷ phụ trách chiêu đãi Ân Hầu, Triệu Trinh phân phó, phải đặc biệt cung kính.

Ân Hầu ở trong ngự hoa viên, chấp tay sau lưng, nhìn chăm chăm mấy con khổng tước (chim công) trong hồ nước.

Nam Cung Kỷ cẩn thận đứng sau lưng hắn, đánh giá nam tử nhìn thế nào cũng chỉ hơn ba mươi tuổi trước mắt này. Ân Hầu thoát nhìn thực sự quá trẻ! Thực sự rất khó đem hắn liên hệ với một người hơn trăm tuổi. Phong thái của Thiên Tôn lúc trước Nam Cung Kỷ đã thấy, loại nội kinh chí thuần đó, giống hệt như những lời đồn, Thiên Sơn là cái nôi của võ công thiên hạ, Thiên Tôn lại có mái tóc bạc và dáng vẻ bên ngoài giống hệt tiên giáng trần, quả thật khiến người ta có cảm giác của một thánh nhân chí tôn.

Nhưng Ân Hầu trước mắt... nói thế nào nhỉ? Ba chữ —— Có yêu khí!

Ân Hầu thoát nhìn quả thật giống biểu ca của Triển Chiêu hơn là ngoại công, nhưng hắn và Triển Chiêu có tính cách rộng rãi kia hoàn toàn tương phản, hai người này ngoại trừ khéo mắt đuôi mày có một chút tương tự, thì hoàn toàn không có bất luận điểm giống nhau nào đáng nói.

Nam nhân này ăn mặc đen thui từ trên xuống dưới, từ đầu tóc đến đôi giày, đen! Đặc biệt là ánh mắt, tối như màn đêm, thâm thúy khó tìm được giới hạn.

Nam Cung Kỷ trước đây vẫn luôn nghĩ, Triệu Phổ có thể là người thích hợp với màu đen nhất trên thế gian này, nhưng hôm nay mới biết được tầm mắt của mình quá nông cạn! Đồng dạng mặc màu đen, thì ra đen và đen, sẽ có bất đồng như thế.

Triệu Phổ mặc màu đen, có cảm giác khí phách trầm trọng, nhưng không khiến người ta bất an, tương phản, cũng như con bảo mã Hắc Kiêu luôn điên điên khùng khùng, nhưng thời khắc mấu chốt lại đặc biệt trầm ổn của hắn, rất đáng tin.

Ân Hầu thì không như thế, toàn thân lộ ra “Tà” khí, một cổ cảm giác bất an dày đặc khó mà xác định, giống như toát ra từ yêu ma quỷ quái.

Thường ngày khi Ân Hầu ở bên Triển Chiêu, còn không quá rõ ràng như vậy, có thể là do khi hắn nhìn Triển Chiêu thì trong mắt tràn đầy sủng nịch và thương yêu, khiến khí chất của bản thân hắn đều bị giấu đi.

Lúc này hắn đứng một mình một người, luôn cảm thấy “yêu khí” quanh thân rất nặng, hoặc nên nói “quỷ khí” tận trời. Nam Cung thậm chí cảm thấy mình sản sinh ra một cảm giác sợ hãi mơ hồ, cảm giác khó chịu... có lẽ là do nội lực của Ân Hầu quá cao, do đó ảnh hưởng đến hắn.

Ân Hầu lúc này ngồi xổm ở bờ hồ nhìn ra giữa hồ, đồng dạng động tác, Triển Chiêu làm thì rất tiêu sái, Thiên Tôn làm thì sẽ rất khả ái, Bạch Ngọc Đường làm thì sẽ rất tuấn tú, nhưng Ân Hầu làm... có cảm giác yêu tà quỷ dị.

Nam Cung đang miên man suy nghĩ, thì thấy con khổng tước trắng duy nhất trong cung, đột nhiên tung cánh, từ giữa hồ bay tới, xòe cánh, phẩy lông vũ trắng mỹ lệ, bay đến gần Ân Hầu.

Khổng tước không giỏi bay, cơ bản chỉ vẫy cánh vài cái, cũng liền rơi xuống, nhưng lúc bay lên thì thật xinh đẹp, đặc biệt con khổng tước trắng này.

Con này kỳ thực có chút địa vị.

Khổng tước trong ngự hoa viên ban đầu tổng cộng có hai mươi con, mười con khổng tước lam, mười con khổng tước lục. Thái hậu và các tần phi đều rất thích, đã nuôi rất nhiều năm, trong lúc đó còn sinh không ít, ba năm trước đã sinh ra con khổng tước thuần trắng này.

Khổng tước trắng thập phần hiếm có, con này là con được, nuôi ba năm, một thân lông vũ trắng tinh, lông đuôi dài mượt óng ả, không chỉ đẹp mà còn cao quý.

Con khổng tước trắng này điểm nào cũng tốt, chỉ là tính tình hơi kém, không thích người lạ không thích gần gũi ai, hoặc nên nói là nó ngạo mạn... thường ngày rất thích đứng trên giả sơn giữa hồ, gọi nó, nó cũng không thềm xuống, cũng không thích tới gần ai, dùng thức ăn ngon dụ dỗ cũng vô dụng. Con khổng tước này lá gan rất lớn, dọa không ngã, Triệu Trinh vô cùng thích nó, ban thưởng tên là Thiên Duyệt, có nghĩa là nó khiến người thích.

Ngày hôm nay không biết tại sao, Thiên Duyệt dĩ nhiên tung cánh xẹt qua mặt hồ, đáp xuống trước mặt Ân Hầu.

Ân Hầu giơ tay chọt chọt cái trán nó, thuận tiện nhẹ nhàng sờ sờ cái mào trên đỉnh đầu nó, khen ngợi, “Rất đẹp!”

Nam Cung giật giật khoe miệng — Nếu đổi thành người khác phỏng chừng sẽ bị đánh.

Khổng tước dĩ nhiên còn kêu lên hai tiếng, hình như đang đáp lại, còn xoay xoay cái cổ thật dài cọ lên ống tay áo của Ân Hầu, dường như đang lấy lòng hắn.

“A.” Ân Hầu cong một bên khoe miệng, bật cười một tiếng, vỗ vỗ đầu Thiên Duyệt, “Đồ ngốc.”

Thiên Duyệt dường như cũng rất hưởng thụ, cứ như thế đứng bên cạnh Ân Hầu, im lặng.

Nam Cung biết, biểu tình lúc này của mình nhất định rất quái dị — Con khổng tước này cũng thật là hèn, thường ngày hoàng thượng thái hậu một đoàn cung nữ thái giám, đồ dành nó cũng không ăn thua, hôm nay gặp Ân Hầu thì liền chủ động tới gần, mắng nó nó còn dõm dắng, tình huống gì thế này?

Nam Cung lắc đầu thực sự nghĩ không rõ, vừa ngẩng đầu, sững sốt.

Ân Hầu vốn đang đứng bên hồ đã biến mất không thấy, con khổng tước trắng kia vẫn đứng đó, đang rĩa vuốt lông vũ của mình.

Nam Cung vội nhìn quanh khắp nơi... nhưng không thấy bóng dáng của Ân Hầu.

Đang sốt ruột, chợt nghe phía sau có người nói, “Sư phụ người có phải họ Vưu không?”

Nam Cung cả kinh, quay đầu lại, thấy Ân Hầu đang đứng sau lưng mình.

“Ách... Làm sao người biết?” Nam Cung hoàn hồn, mới nhớ tới mình nên kinh ngạc.

“Ra là thật a.” Ân Hầu thản nhiên cười, “Người học được mười phần công phu của hắn, ngay cả thói quen xấu cũng giống như đức.”

Nam Cung ngây người, “Thói quen xấu?”

“Ừ.” Ân Hầu coi như tâm tình không tệ lắm, đi tới chiếc ghế đá trong viện ngồi xuống, “Người giống như sư phụ người, tính cảnh giác rất cao, bất quá lúc quan sát thì dễ thất thần.”

Nam Cung đỡ ra.

“Đứng xa một chút.” Ân Hầu chỉ chỉ một mảnh đất trống cách đó không xa.

Nam Cung ngoan ngoãn đi tới đứng.

Ân Hầu tiện tay quơ lấy vài hạt đậu phộng trên bàn, “Ta nói bên phải, người liền chuyển sang bên trái, sau đó tiếp lấy đậu phộng ta ném qua.”

Nam Cung gật đầu, nghĩ cũng không có gì quá khó.

“Bên phải.” Ân Hầu biếng nhác mở miệng, Nam Cung lập tức nhìn bên trái... song song lại nghe bên tai phải “vù” một tiếng.

Chờ hần quay đầu lại... đậu phộng đã rơi xuống đất.

Nam Cung đứng tại chỗ chờ ra, nếu như hạt vừa này là một thanh phi tiêu, vậy mình chết chắc rồi!

Ân Hầu nhướn mi một cái, “Bên trái.”

Sau đó Nam Cung lập tức chuyển sang bên phải, đồng thời lưu ý bên trái, nhưng ngay khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó... đậu phộng từ bên tai trái của hần lướt qua.

Nam Cung đứng sờ tại chỗ, nếu như Ân Hầu dùng nội lực, vậy thì hần không thể đón được cũng là đương nhiên. Nhưng Ân Hầu chỉ tiện tay ném hạt đậu, căn bản không dùng nội lực, đậu phộng chậm tới nỗi hần có thể nghe thấy, nhưng vẫn không đón được, hình như con mắt không theo kịp.

Ân Hầu ăn một hạt đậu phộng, lắc đầu, “Phản ứng quá chậm, bên phải.”

Nam Cung bị Ân Hầu “bên trái bên phải” làm cho luống cuống tay chân, nhưng hơn nửa ngày vẫn không đón được một hạt đậu phộng nào.

Nam Cung tốt xấu cũng là đệ nhất cao thủ của hoàng cung, công phu cực cao thiên tư cũng thông minh, sống tới giờ cũng chưa từng thất bại như thế.

Ân Hầu chơi đến vui vẻ còn không quên đâm chọc tổn thương người khác, “Người động não cái đi, tại sao ngốc như vậy chứ.”

Nam Cung nghiêng răng —— Đời này lần đầu tiên bị người ta mắng ngốc.

“Ai.” Ân Hầu gác chân, tựa bên bàn hỏi hần, “Người nghĩ công phu của Triển Chiêu thế nào?”

“Tốt.” Nam Cung gật đầu, “Tuyệt đối là người xuất sắc trong những nhân tài mới của võ lâm hiện nay.”

“Vậy còn Bạch Ngọc Đường?” Ân Hầu hỏi tiếp.

“Hm... Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu hoàn toàn là loại hình bất đồng, nhưng công phu có thể nói là sèn sèn như nhau không thể so sánh.”

Ân Hầu cười, “Vậy còn Triệu Phổ?”

“Hm... Vương gia có vẻ cũng là loại hình bất đồng, hần cũng xấp xỉ như thế, ba người bọn họ ai cũng có sở trường riêng...” Nam Cung nói đến đây, hình như đã ngộ ra gì đó, thanh âm bắt đầu thấp xuống.

“Đúng vậy, ai muốn nổi trội thì phải có đặc điểm riêng của mình.” Ân Hầu thấy hần đã thông suốt, gật đầu, “Nếu người chỉ học mỗi mình sư phụ người, thì dù luyện tới một trăm tuổi, cũng không thể vượt qua hần. Sư phụ người nhìn mọi vật có khiếm khuyết là vì hần trời sinh có thói quen không tốt, người thì lại không có khiếm khuyết, cần phải tự tin về bản thân hơn một chút. Hào hào ngẩng lên, chính bản thân người có cái gì, tai mắt mũi miệng đều là của người, sử dụng đi, đừng lãng phí.”

Nói xong, Ân Hầu giơ tay, “Bên trái...”

Nam Cung không hề nhúc nhích, vươn hai ngón tay kẹp lại hạt đậu phộng bay đến bên tai, sau khi đón được, chính hần dường như cũng sửng sốt.

Sau đó, Ân Hầu không hề lên tiếng, bắn ra hai hạt đậu phộng, mà Nam Cung cũng đồng dạng không hề nghĩ ngợi, đón được cả hai.

Ân Hầu bật cười, gật đầu đứng lên, “Trẻ nhỏ dễ dạy.” Nói xong, khoanh tay đi ra ngoài ngự hoa viên, “Ngự thiện phòng trong truyền thuyết ở đâu nhỉ? Ta đi tham quan chút.”

“Ồ... ở phía trước.” Nam Cung vội chạy tới hai bước, dẫn đường cho Ân Hầu. Đồng thời, hần cảm thấy mình có một loại cảm giác như mới tỉnh ngủ sau khi bị xối nước lên đầu, da gà nổi đầy, Ân Hầu vừa dạy hần cái gì? Hần nghĩ mình phẳng phất như được thoát thai hoán cốt.

Kỳ thực võ công đạt tới cảnh giới này như Nam Cung, tuy luyện công hằng ngày, nhưng không gian tiến bộ thực sự không quá lớn, hần cũng từng nghĩ cứ tiếp tục như vậy mình sẽ không tiến mà lui. Ngày hôm nay Ân Hầu chỉ nhìn thoáng qua, liền vạch ra chỗ có vấn đề của hần, một lời vạch thiên cơ, khiến hần tìm được con đường thứ hai! Nam Cung Kỷ nghĩ mình nên nói một tiếng tạ ơn với Ân Hầu, chỉ một câu nói của

người này, đã kéo hẳn lên một bậc thang, thực sự lấy được rất nhiều ích lợi. Nam Cung âm thầm ghi nhớ một phần ý tốt này của Ân Hầu, ngày sau có lẽ hẳn không có cách nào trả lại cho Ân Hầu, nhưng ít nhất, có thể trả lại cho Triển Chiêu.

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghĩ tới đầu mối mới, hai người đến hậu viện Khai Phong phủ, tìm Đồng Đại Bảo.

Chuyện là, ô long đại vương Đồng Đại Bảo kia làm sơn tặc cũng mơ mơ hồ hồ, sau khi bị bắt, đầu tiên là bị nhốt vào đại lao. Bất quá Đồng Đại Bảo dù là một kẻ hồ đồ thì cũng là người tốt, cũng rất nhiệt tình. Bao Chửng bảo người trước tiên thả hẳn ra, tạm thời an bài ở hậu viện, ở với đám người cùng cảnh ngộ với hẳn, các nha dịch khi trông coi bọn họ cũng không quá nghiêm khắc.

Lúc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tìm hẳn, Đồng Đại Bảo đang ở hậu viện xây phòng.

Triển Chiêu tham quan từ trong ra ngoài một chút, khen ngợi, Đồng Đại Bảo không hổ là dân buôn gỗ, phòng ở này xây vô cùng đẹp.

Đồng Đại Bảo thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tới, lập tức vui vẻ tí tởn chạy tới, “U, Triển đại nhân, sao lại rảnh rỗi đến nơi này?”

“Đồng Đại Bảo.” Triển Chiêu vẫy tay gọi hẳn, “Có rảnh không? Uống chén trà.”

“Rảnh chứ!” Đồng Đại Bảo cười hì hì theo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới bên bàn đá trong viện ngồi xuống.

Nha hoàn mang trà bánh tới.

Đồng Đại Bảo vừa uống trà, vừa hỏi Triển Chiêu, “Triển đại nhân, tìm được Đào Hoa nương nương chưa a?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng khoát khoát tay, “Cũng sắp rồi, Đồng Đại Bảo, ngươi hãy nhớ lại một chút, đoạn thời gian mà ngươi đến Đào Hoa trại ở, có ba mươi sáu nữ nhân đứng không?”

“Đúng vậy!” Đồng Đại Bảo gật đầu.

“Mỗi người các nàng ở bên ngươi mười ngày, sau đó liền lục tục rời đi, đúng không?”

“Đúng!” Đồng Đại Bảo tiếp tục gật đầu.

“Lúc ngươi ở bên các nàng, chủ yếu làm cái gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Mỗi ngày đánh đàn vẽ tranh, ăn uống tiệc tùng.” Đồng Đại Bảo sờ sờ đầu, “Không có gì đặc biệt a.”

“Tỉ mỉ ngâm lại.” Triển Chiêu nhắc nhở.

“Hm...” Đồng Đại Bảo khoanh tay suy nghĩ, “Có vài điểm khá kỳ quái.”

“Điểm nào?” Triển Chiêu truy hỏi.

“Ừ thì, các cô nương đó, tính cách tương mạo đều khác nhau, các nàng cũng không nói chuyện, hơn nữa lúc ta ở bên các nàng, ta hình như hơi mơ hồ.”

“Mơ hồ như thế nào?” Bạch Ngọc Đường dường như nghe ra manh mối, nhíu mày hỏi.

“Ta kỳ thực đến giờ vẫn không nghĩ ra, các ngươi xem, ta xấu như vậy, ngốc như vậy... Lại không giống hai vị tuổi trẻ tuổi mỹ phong lưu phóng khoáng, tại sao lại có nhiều cô nương xinh đẹp như vậy thích ta chứ? Nhưng ta lúc đó lại không nhớ là mình phải hỏi! Cũng không cảm thấy không hợp lý, hiện tại xem ra, thật sự đúng là một giấc mộng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

“Ngươi xác định, mình ở lại Đào Hoa trại, đủ một năm sao?” Triển Chiêu cười hỏi.

“Đúng vậy!” Đồng Đại Bảo gật đầu, “Chính là một năm. Lúc về đến nhà, buôn bán đã tan tành.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

“Vậy trước khi người đi rừng hoa đào cầu Đào Hoa nương nương, có thấy được cái gì kỳ quái hay ngửi được mùi gì đó kỳ lạ không?” Lúc này, Công Tôn đi đến, “Ví dụ như một màn khói màu, hoặc là, một mùi hương hoặc mùi thối đặc biệt.”

“Ách...” Đồng Đại Bảo sững sốt nửa ngày, vỗ đầu, “Có a! Ngày đó lúc ta tiến vào rừng hoa đào, thấy một tầng khói mờ, cho nên nghĩ Đào Hoa nương nương là tiên tử hạ phàm! Màn khói đó rất thơm! Ta đời này, cho tới giờ còn chưa ngửi được mùi hương nào thơm như vậy. Đúng rồi, lúc ta ở lại Đào Hoa trại, cũng thường hỏi tới mùi hương này!”

“Xem ra suy đoán của các người không sai!” Công Tôn vươn tay vỗ vỗ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Hắn đúng là nhân vật then chốt!”

“Chuyện gì xảy ra?” Đồng Đại Bảo thắc mắc, nhìn trái nhìn phải, không rõ chuyện gì.

Triển Chiêu vỗ vai hắn, “Người cũng coi như người ngốc có phúc của người ngốc, lần này nhờ người đó.” Nói xong, ba người bỏ lại Đồng Đại Bảo còn đang ngốc nghếch sờ đầu không hiểu cái gì, rời đi.

...

Trở lại tiền viện, Thiên Tôn đang chơi cờ với Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn hiếu kỳ tiến tới, thuận tiện ngắt cái mông phì thịch của Tiểu Tứ Tử, “Người học chơi cờ hồi nào vậy? Ồ, hạ cờ rất tiêu chuẩn a.”

Tiểu Tứ Tử híp mắt cười, “Cửu Cửu dạy ta!”

Thiên Tôn thấy mọi người kích động, cười hỏi, “Tra được đầu mối rồi à?”

“Dạ.” Triển Chiêu ngồi xuống bên cạnh Thiên Tôn, thuận tiện đi một nước ăn mất con mã của Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhú mày, ôm má...

“Trước đây ta đã cảm thấy kỳ quái, vì sao chuyện ly kỳ như thế hết lần này tới lần khác lại rơi vào tên ngốc Đồng Đại Bảo kia?” Triển Chiêu nói, “Trên đời này không có chuyện gì vô duyên vô cớ xảy ra, ngàn chọn vạn chọn nhưng lại chọn Đồng Đại Bảo ngốc nghếch kia, chắc hẳn phải có nguyên nhân, đây là đầu mối luôn ở bên chúng ta, nhưng bị chúng ta lãng quên.”

Thiên Tôn còn rất hiếu kỳ, “Tỉ mỉ giải thích nghe chút đi.”

“Vụ án lần này phức tạp, vừa hoa túy tâm vừa hoa đào, vừa độc dược vừa vu thuật, tất cả đều hợp lý hợp tình, duy độc Đồng Đại Bảo này thực sự là đột ngột đến nỗi không thể lý giải!” Triển Chiêu giải thích, “Tỉ mỉ ngẫm lại, tất cả những gì hắn trải qua đều vô cùng quái dị, không giống thật. Nhưng hắn lại không giống đang gạt người, như vậy chỉ còn một khả năng... chính là hắn căn bản không trải qua cái gì cả! Nhưng hắn lại nghĩ mình đã trải qua!”

Thiên Tôn nghe tới đây, khẽ gật đầu, “Người là nói, tất cả những gì hắn trải qua tại Đào Hoa trại và đào hoa trái được định ra, đều là ảo giác?”

“Lúc trước ta đã phái người đến gia hương của Đồng Đại Bảo tra xét, bên kia quả thật không ít người nhận thức hắn, nhưng tất cả mọi người nói hắn đột nhiên biến mất, sau đó cửa hàng của hắn, sụp đổ trong vòng một đêm!”

“Trong vòng một đêm?” Thiên Tôn sờ cằm.

“Gần nhà Đồng Đại Bảo có một rừng hoa đào, hẳn phỏng chừng là đến đó cầu Đào Hoa nương nương.” Triển Chiêu nhướng mi một cái, “Ta đang suy nghĩ, thế nào cũng không thể nhìn ra chỗ hơn người của Đồng Đại Bảo, vậy đó có lẽ không phải chỉ là trùng hợp?”

Thiên Tôn khẽ nhú mày, gật đầu, “Người muốn nói, con mèo mù vớ phải con chuột chết, đánh bậy đánh bạ, gặp được kỳ ngộ. Vì vậy nguyên nhân chính là Đào Hoa nương nương dù không muốn, cũng phải chọn hắn?”

Triển Chiêu vẻ mặt tán thán gật đầu kiêm nịnh nọt, “Thiên Tôn quả nhiên thông minh a.”

Nói xong, chợt Tiểu Tứ Tử “Cạch” một cái, “Ăn pháo!”

Triển Chiêu thuận tay, “Ăn xe!”

Tiểu Tứ Tử tiếp tục ôm má, “Ừm...”

“Triển huynh và Bạch huynh nghĩ vấn đề nằm ở rừng hoa đào, vì vậy ta nhờ ảnh vệ hái hoa đào ở rừng hoa mà Đồng Đại Bảo cầu Đào Hoa nương nương về.” Công Tôn lấy ra một cái chén bằng bạch ngọc, bên trong có vài mảnh hoa đào hồng nhạt.

“Thật sự có chuyện à?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ! Những đóa hoa đào này đều có độc, hơn nữa độc rất đặc biệt!” Công Tôn tỉ mỉ giảng giải cho mọi người, “Bên trong độc vật, có thứ dương độc! Nhất là một vài loại độc được làm cho người ta sinh ra ảo giác, mỗi lần luyện chế đều vô cùng phiền phức, cần thời gian dài vài năm thậm chí vài chục năm. Nhưng lại không thể một lần làm số lượng nhiều, để lâu sẽ bị hỏng, mất đi hiệu dụng.”

“Quả nhiên là rất phiền phức.” Bạch Ngọc Đường nói, “Mỗi lần dùng đều phải làm cái mới.”

Công Tôn cười nói, “Có cách giải quyết, giống như mực nước vậy, đơn giản làm một khối mực lớn, mỗi lần trước khi viết chữ, lấy ra mài với ít nước, liền dễ dàng.”

Mọi người nghe ra thật rõ ràng.

“Loại độc này, gọi là độc mặc.” Công Tôn nói, “Chính là ý trên mặt chữ, mỗi lần dùng độc chỉ cần dùng nước hòa tan một tí, hoặc dùng lửa đốt cháy, có thể chế tạo ra độc được! Cũng chính là độc của hoa túy tâm!”

Mọi người gật đầu.

“Đồng thời, độc mặc có một trạng thái tồn tại rất kỳ lạ.” Công Tôn nói, “Ngoại trừ có thể chế tác độc được, còn có thể chế tác giải được!”

“Cái này hình như rất phức tạp.” Triển Chiêu vừa nói, vừa phá rối Tiểu Tứ Tử đang gãi đầu nghĩ nước cờ tiếp theo.

“Nhưng có một vấn đề, giải được và độc được không giống nhau!” Công Tôn cười cười, “Giải được chỉ có thể sản sinh ra một lần, tích trữ lâu dài cũng không sợ hỏng.”

“Độc mặc này rất thất thường!” Triển Chiêu buồn cười.

“Giải được của độc mặc, được hình thành vào trình tự trước khi độc mặc hoàn thành. Cũng tức là, độc mặc trước khi chế tác thành công, trình tự cuối cùng chính là thiêu đốt mà chế ra. Như vậy trong thời gian thiêu cháy, sản sinh ra một lần khói cuối cùng, đó chính là giải được. Chỉ cần hít vào loại khói này, vậy máu thịt người đó có thể giải độc, đồng thời người nào ngửi thấy, cả đời cũng sẽ không trúng loại độc này!” Công Tôn nói, “Ta nghĩ tới nghĩ lui, những người lúc trước trúng độc là nói gì nghe nấy, còn Đồng Đại Bảo lại sản sinh ảo giác. Kỳ thực ảo giác này hoàn toàn phù hợp với tâm tư hắn, hắn chính là cầu nhân duyên, vì vậy cho hắn nhân duyên! Hoàn toàn tương phản với những người trúng độc sau này. Trong hoàng cung hai nương nương tính tình đại biến, trúng độc sinh ra loại ảo giác tồi tệ, mà trúng giải được, thì ảo giác hoàn toàn tốt đẹp. Giải được này bản thân nó có độc, chính là nguyên lý lấy độc trị độc.”

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, tuy phức tạp, nhưng Công Tôn đã giải thích rất rõ ràng!

“Ý người là, lúc Đồng Đại Bảo đi vào rừng đào cầu Đào Hoa nương nương, bắt cần người được làn khói đó, cũng chính là giải được duy nhất?” Thiên Tôn hỏi, “Mà Đào Hoa nương nương sở dĩ không giết hắn, là bởi... không thể giết người này, hắn chính là giải được!”

“Quả thật Đồng Đại Bảo đã nói hắn từng nhìn thấy người thấy làn khói lạ.” Triển Chiêu gật đầu, “Chúng tớ suy đoán này chính xác.”

“Đào Hoa nương nương kia phỏng chừng không có cách nào với Đồng Đại Bảo, nhưng tùy thân mang theo lại không thể giấu không thể nhét vào đâu, phiền phức.” Bạch Ngọc Đường nói, “Vì vậy liền tương kế tựu

kế, làm cho Đồng Đại Bảo tưởng nhầm hẳn thực sự ở trong Đào Hoa trại một năm. Bảo hẳn đi cướp là cố ý, bởi vì nơi hẳn đánh cướp nhất định sẽ gặp đội ngũ đi tuần của Bao đại nhân.”

“Giấu Đồng Đại Bảo ở đâu an toàn nhất?” Triển Chiêu thần nhiên cười, “Đặt ở Khai Phong phủ, so với mang theo bên cạnh an toàn hơn hẳn, lúc nào cần, đến Khai Phong phủ bắt là được, hoặc là... bảo người đến bắt!”

“Tất cả đều là bố cục của Đào Hoa nương nương!” Thiên Tôn đột nhiên nghĩ thông suốt chuyện nào đó, “Như thế xem ra, nếu như lúc đầu Đồng Đại Bảo đến rừng đào cầu không phải Đào Hoa nương nương mà là Lê Hoa nương nương, rất có thể sau đó, cũng biến thành Lê Hoa nương nương.”

“Hoa đào đòi mạng, cách nói này chỉ dùng để che tai che mắt mà thôi.” Bạch Ngọc Đường cũng đồng ý, “Đều là tương kế tựu kế, Đồng Đại Bảo gây họa, thêm phiền phức cho đối phương, mà lại là mấy lần.”

Lúc này, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán dẫn theo một đám nha dịch, đem một nhóm người đi cùng Đồng Đại Bảo bắt vào, từng người đều bị trói gô.

“Trước đây ta đã thấy lạ, Đào Hoa nương nương kia thật thú vị, không có gì làm tự dừng đi cứu ngoại tộc, tại sao không cứu người ở gần hơn? Đại khái là vì thuộc hạ của mình không phải người Hán, thân tín đều là ngoại tộc cả.” Triển Chiêu cười, “Trước đây phải người giám thị các người, phát hiện có người có khinh công rất cao, thừa lúc thủ vệ không chú ý lên trốn đi mất báo.”

Bạch Ngọc Đường nâng chén hỏi Triển Chiêu, “Trước đây người bảo các nha dịch này theo dõi Đồng Đại Bảo thật kỹ, Bao đại nhân lại thả người ra khỏi thiên lao, chính là muốn thử xem những kẻ này?”

Triển Chiêu gật đầu, “Những tên ngoại tộc này không phải loại vô dụng nhưng trung thực tới làm tùy tùng cho Đồng Đại Bảo, mà là nội ứng của Đào Hoa nương nương. Cứ thế, có thể không cần tốn sức lên vào trong phủ Khai Phong, cũng có thể giám sát chặt chẽ giải được của ả!”

Mọi người nghe đến đây, đều thấy phía trước rộng mở, đồng thời lại yên lặng mà nhìn Triển Chiêu.

Công Tôn cũng nhịn không được mà lú lỏi, Triển Chiêu thường ngày chỉ biết cười tùm tùm hết ăn tới uống, đa số thời gian thậm chí có chút “chơi bởi lêu lổng”, luôn nghĩ hẳn là một đại hiệp tính cách vô cùng rộng rãi, không quá thích hợp với chốn quan trường người lừa ta gạt. Nhưng hôm nhìn lại, Triển Chiêu rất ranh ma a, hẳn đã chuẩn bị rất sớm, sớm hơn tất cả mọi người... Hơn nữa cái miệng ngậm rất chặt, không có tội chứng xác thực thì căn bản sẽ không mở miệng! Quả nhiên, tuổi còn trẻ mà đã đạt được địa vị như vậy trên giang hồ, cũng không phải bình thường, Bao đại nhân coi trọng hẳn, là có nguyên nhân.

Bạch Ngọc Đường tiếp tục uống trà của hẳn, chợt thấy Thiên Tôn ở đối diện nháy nháy mắt — Ai nha! Vốn tưởng là một con mèo vuốt sắc, không ngờ là một con cọp giấu móng vuốt a.

Bạch Ngọc Đường nâng cằm nhìn Thiên Tôn, không rõ hẳn muốn biểu đạt cái gì.

Thiên Tôn bĩu môi cười, “Phải coi chừng a...”

Còn chưa dứt lời, Tiểu Tứ Tử đột nhiên cầm lên một quân cờ, “Cạch” một tiếng, “Chiếu tướng!”

Triển Chiêu trầm mặc trong chốc lát, mở miệng, “Ván này không tính, là Thiên Tôn chơi trước!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì mà nhìn Triển Chiêu — Chơi với Tiểu Tứ Tử còn ăn gian nữa hả?

Triển Chiêu nhìn trời, rất vô tội mà đổi chủ đề, “Tự nhiên muốn ăn đường bất sủy.”

.

.

Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 23

Hoa túy tâm đòi mạng

.

Đồng Đại Bảo thô lỗ đột nhiên bị Triển Chiêu mang đi, Công Tôn lấy một con dao nhỏ cứa ngón tay hấn, nhỏ vài giọt máu ra, hấn mờ mịt không hiểu gì cả.

Công Tôn cầm mấy cái lọ loay hoay nửa ngày, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Đoán không sai, máu của Đồng Đại Bảo quả thật có thể giải độc hoa túy tâm.”

Triển Chiêu nghe xong thì nhú mày, “Quả nhiên, nhưng máu của một người có thể cứu được bao nhiêu người? Đào Hoa nương nương chỉ để lại một giải được là Đồng Đại Bảo, người bị ả hại không ít.”

“Sau đó?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Hiện tại đối phương nghĩ Triệu Phổ đã chết, Triệu Nguyên Tá cũng vào cung, phỏng chừng là tới kiểm tra lần cuối, nói cách khác, rất có thể sẽ lập tức động thủ.”

“Chúng ta phải xem đúng thời cơ, Đồng Đại Bảo có thể là một manh mối then chốt, sớm hay muộn cũng có lúc bị đối phương nhìn ra sơ hở, thất bại trong gang tấc!” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường ôm tay cúi đầu, khuyến khích nhẹ nhàng huých hấn, “Đang nghĩ cái quái gì thế?”

Bạch Ngọc Đường thần nhiên cười, “Sao người biết là quái? Biết đâu là ý kiến hay?”

Triển Chiêu thấy hấn đắc ý, tiến qua, “Ý kiến gì?”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu, kề sát lỗ tai hấn cúi đầu thì thầm vài câu.

Triển Chiêu vuốt cằm, ngẩng đầu, “Chiêu này... hơi tổn hại, có điều dùng rất được.”

“Cái gì tổn hại?”

Triệu Phổ không có việc gì làm bị “giam giữ” không biết từ lúc nào đã sấn tới, còn ôm Tiểu Tứ Tử dùng để “giải sầu”.

Tiểu Tứ Tử mở to cặp mắt hiếu kỳ nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triệu Phổ vừa ôm Tiểu Tứ Tử tới quấy rối Công Tôn, động tác mà Công Tôn đẩy hấn ra đặc biệt mang theo phong cách người chồng mẫu mực, còn nói thêm một câu, “Cút, qua bên kia đỡ dành hài tử, đừng thêm phiền.”

Đám ảnh vệ ở một bên cười trộm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy Triệu Phổ như vậy, lại còn ôm một em bé như Tiểu Tứ Tử, thật đúng là rất có dáng vẻ của vú em.

...

“Khụ khụ.” Triển Chiêu ho khan một tiếng, nói cho Triệu Phổ nghe lời Bạch Ngọc Đường vừa nói.

Triệu Phổ cong khóe miệng, vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Kế hay!”

Nói xong, thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhướng mi, lại bổ sung một câu, “Có điều còn chưa đủ tổn hại!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Còn muốn càng tổn hại à?”

Triệu Phổ cười, “Đương nhiên!”

...

Không nhắc tới mọi người ở Khai Phong phủ đang chuẩn bị, lại nói tới hoàng cung.

Sau khi tảo triều, Triệu Trinh vội vã đi tới hậu viện, hấn đi một đường, đều cảm thấy ngày hôm nay có vẻ không quá thích hợp.

Nói thế nào nhỉ? Các đại nội cao thủ thường ngày theo hấn tại sao nhìn ai cũng tinh thần phấn chấn như vậy? Ai ai cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, càng uy vũ tự tin hơn ngày thường.

Triệu Trinh có chút mờ mịt, kỳ thực hẳn không biết, Ân Hầu nhàn cả buổi sáng, tới ngự hoa viên cầm bình ngự tửu uống, uống rất vui vẻ, đi dạo trong viện một vòng, chỉ điểm cho mười mấy đại nội cao thủ... vì vậy đám cao thủ kia đã thoát thai hoá cốt.

Triệu Trinh đi vào ngự hoa viên, thấy được trên nhuyễn tháp, Ân Hầu ngồi xếp bằng, một tay chống cằm, đang chơi với một con bạch miêu ngồi xổm trên tay vịn.

Con mèo này là mèo con mới sinh, cha nường là do Bàng phi nuôi, từ Ba Tư đưa tới, thuần một màu trắng, một mắt màu lam một mắt màu lục, chân chẵn thân ngắn, đuôi to như cái chổi lông gà, tính cách ngoan hiền lại thích dính người, đặc biệt khả ái. Mèo con vừa được sinh ra từ mấy tháng trước, tổng cộng ba con, con này gan lớn nhất, hai con kia còn ở trong ổ, con này đã chạy rong khắp nơi.

Lúc này, Ân Hầu đang cầm một miếng cá xé nhắm rượu, chơi đùa với nó.

Mèo con ngồi trước mặt hắn, đầu cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, cực kỳ nghe lời.

Triệu Trinh sững sốt một lát —— Đại danh của Ân Hầu hẳn đương nhiên đã nghe, tên tuổi Ma cung như sấm bên tai. Nơi gọi là Ma cung, nói đơn giản, là nơi tụ tập ba trăm ma đầu xấu xa nhất võ công cao cường nhất đương thời. Mà đứng đầu quần ma, chính là Ân Hầu trước mắt.

Chỉ là đáng vẻ chơi đùa với mèo con của Ân Hầu không có một chút hung ác nào, có vài phần tương tự như Triển Chiêu khi lười biếng, không hổ là ông cháu...

Triệu Trinh cười hỏi Ân Hầu, “Con mèo nhỏ này dường như có duyên với tiền bối, không bằng tặng cho ngài?”

Ân Hầu cười, “Vậy thì tốt, ta mang về Khai Phong bên kia nuôi, Chiêu nhất định sẽ thích.”

Triệu Trinh cảm thấy buồn cười, Tiểu Tứ Tử nhất định thích mới đúng, quả nhiên là làm ngoại công, vô luận Triển Chiêu đã trưởng thành anh hùng hào hiệp như thế nào, trong mắt ngoại công vẫn là một tiểu hài nhi cần có một con mèo nhỏ để dỗ dành.

Triệu Trinh có chút ước ao, cho nên nói gia đình bình thường thật tốt, thân thiết và hòa thuận, không giống hoàng gia, thân thích tay chân còn tự giết lẫn nhau.

“Hoàng thượng.”

Lúc này, bên ngoài Bàng Cát và Bao Chứng tiến vào, nháy mắt ra hiệu cho Triệu Trinh —— Tới!

Triệu Trinh khẽ nhíu mày, sớm hơn trong tưởng tượng, đột nhiên tập kích ư?

Suy nghĩ một chút, Triệu Trinh đi tới bên cạnh Ân Hầu, nói, “Tiền bối, ta đón khách tại viện tử sát vách.”

Ân Hầu gật đầu, ý bảo —— Biết rồi.

Triệu Trinh tuy là vua một nước, nhưng trước mặt Ân Hầu và Thiên Tôn, chưa từng nói một tiếng “Trẫm”, đều dùng “ta” như bình thường mà xưng hô, rất tôn kính.

Sau đó Triệu Trinh đến biệt viện, Bàng Cát và Bao Chứng cũng đi theo.

Ba người vừa đi khỏi, một người khác đi đến, thấy Ân Hầu, hơi ngẩn người.

Người có thể tự do ra vào hoàng cung nội viện không nhiều, vị này chính là một trong những người đó —— Bát vương gia.

Bát vương gia thấy Ân Hầu, nét u sầu trên mặt hơi tản ra, dường như đang chỉnh lý tâm tình, đến nhẹ nhàng thi lễ với Ân Hầu.

Ân Hầu cong khóe miệng, cũng coi như đã bắt chuyện.

Con bạch miêu nọ từ trên đùi Ân Hầu nhảy xuống, đến bên Bát vương gia, cọ lấy cẳng chân y, đáng vẻ thập phần thân mật.

Bát vương gia ngồi xuống trên ghế đá đối diện Ân Hầu, vươn tay ôm lấy bạch miêu, vừa vuốt lông mao nó, vừa sờ ra.

Sát vách, có tiếng công công thông truyền, “Giang Lăng Mục cầu kiến.”

Ân Hầu ngáp một cái, Bát vương hiếu kỳ lắng nghe, tiếng nói chuyện ở viện tử sát vách từ nơi đây nghe rất rõ ràng.

Không tới một hồi, chợt nghe được tiếng bước chân, có một người đi tới.

Ân Hầu nhướng mi với Bát vương gia —— Một người, không cần lo lắng.

Bát vương gạt đầu.

Ân Hầu hí mắt nhìn y, luôn cảm thấy như y đang lo lắng điều gì.

Bên kia, Triệu Trinh và Bao Chứng, Bàng Cát hiển nhiên bị Triệu Nguyên Tá đột nhiên tới chơi làm cho “kinh ngạc”, Triệu Trinh khách khí với hần hai câu, nhưng khó nén “vẻ u sầu” trong mắt.

“Sao hoàng thúc lại tới?” Triệu Trinh hiếu kỳ hỏi.

“Nga.” Triệu Nguyên Tá mỉm cười, “Hoàng thượng, cự thần tới thăm một vị cố hữu, sau đó... biết hoàng thành có thể đang xảy ra chuyện, cho nên đến xem.”

Triệu Trinh sửng sốt, giả vờ không hiểu, “Hoàng thành xảy ra chuyện gì?”

“Ha ha.” Triệu Nguyên Tá cười nhẹ, xua tay, “Hoàng thượng, xin thứ cho cự thần tội đường đột, lần này cự thần đến, tức là đã nắm chắc mười phần.”

Triệu Trinh khẽ nhú mày.

Bàng Cát cười hỏi, “Lão vương gia, có phải ngài hồ đồ rồi không? Trước mặt hoàng thượng, không thể nói lung tung a!”

Triệu Nguyên Tá suy nghĩ một chút, cười hỏi, “Lão thái sư, có còn nhớ Tôn Vượng hay không?”

Bàng Cát sửng sốt.

Bao Chứng nhú mày, “Vương gia, tại sao đột nhiên nhắc đến Tôn Vượng?”

“Lần này hẹn ta đến Khai Phong uống trà, chính là Tôn Vượng.” Triệu Nguyên Tá thấy biểu tình của ba người, lắc đầu, “Không phải vô cùng khẩn cấp, Tôn Vượng sẽ không đến tìm ta... Hoàng thượng, Tôn Vượng suy tính, có đại tai họa phủ xuống, bởi vì hộ quốc tinh của Đại Tổng ta ảm đạm.”

Tất cả mọi người cau mày.

Triệu Nguyên Tá nhỏ giọng hỏi, “Nhưng, không lẽ Cửu vương gia đã xảy ra chuyện?”

Bàng Cát và Bao Chứng liếc mắt nhìn nhau, vô thức cùng nhìn sang Triệu Trinh.

Hai lão đầu diễn rất thật, cố gắng trấn định lại khó nén vẻ lo lắng.

Mà lúc này... Ân Hầu sát vách đột nhiên đứng lên, chạy đến bên tường, vịn đầu tường liếc nhìn xung quanh.

Sau đó, Ân Hầu mỉm cười, trở về tiếp tục ngồi xuống uống trà.

Bát vương gia không quá minh bạch, tiến đến nhỏ giọng hỏi một câu, “Lão gia tử, ngài nhìn cái gì?”

“Nga... Lúc trước Chiêu khoe với ta rằng Triệu Trinh là một hoàng đế tốt, ta muốn xem thử, tiểu tử này có thể sánh bằng Triệu Phổ hay không.”

Bát vương gia giật giật khóe miệng, xua tay với Ân Hầu —— Nơi này là hoàng cung a, đại nghịch bất đạo như thế cũng nói được, thật là...

“Vậy kết quả thế nào?” Bát vương đột nhiên hiếu kỳ cái nhìn của Ân Hầu về Triệu Trinh.

“Kết quả à...” Ân Hầu chống cằm suy nghĩ một chút, cười, “Kỳ thực Triệu Phổ thật sự không thích hợp làm hoàng đế.”

Bát vương thấy Ân Hầu đột nhiên đổi chủ đề, có chút khó hiểu mà nhìn hần, “Vì sao? Trạch Lam nhà ta tuy không muốn xưng đế, nhưng hần tuyệt đối có tư chất làm hoàng đế tốt.”

Ân Hầu bật cười, “Không phải người tốt hay tài là có thể làm hoàng đế, công phu giỏi, khí độ tốt thậm chí đẹp trai cũng vô dụng.”

“Vậy cái gì hữu dụng?” Bát vương hỏi.

Ân Hầu cười nhạt một tiếng, “Từ xưa hoàng đế đều như nhau, muốn ngồi vững trên giang sơn, phải tâm ngoan thủ lạt.”

Bát vương ngẩn người, lắc đầu, “Lão gia tử ngài có phải nhầm rồi không, hoàng thượng có tiếng trạch tâm nhân hậu.”

“Đó là vì cả triều văn võ đủ khôn khéo, không ai tự mình chạy tới trước lưỡi đao mà thôi.” Ân Hầu mím khóe miệng, “Nhưng khó bảo đảm không có kẻ đui mù, thấy quan tài còn nhảy vào.”

Bát vương bị cách nói của Ân Hầu chọc cười, nhưng thật ra cũng muốn xem thử biểu tình lúc này của Triệu Trinh một chút...

Biểu tình lúc này của Triệu Trinh thế nào? Không biểu tình!

Triệu Trinh sau khi nghe Triệu Nguyên Tá nói, bắt đầu quan sát hẩn, gương mặt không biểu tình này, còn hơn cả có biểu tình.

Bao Chung và Bàng Cát nhất thời cũng không hiểu nổi Triệu Trinh đang suy nghĩ cái gì.

Triệu Nguyên Tá càng thêm không hiểu được... Bát quá vô thanh thắng hữu thanh, nếu Triệu Trinh đã cho người một sự trống rỗng, như vậy người thông minh đương nhiên tự mình điền đầy.

Người thông minh chân chính thường thấy đối thủ rất thông minh, vì vậy... sự trống rỗng của Triệu Trinh trong mắt Triệu Nguyên Tá, thành tính toán.

Mà trên thực tế, Triệu Trinh đúng thật là đang tính toán, chỉ là chuyện hẩn tính toán tuyệt đối không phải chuyện Triệu Nguyên Tá đang nghĩ.

Triệu Phổ là người thân nhất của Triệu Trinh, từ nhỏ bên nhau đến lớn, càng là định hải thần châm* của giang sơn Đại Tống của hẩn, sự tồn tại của Triệu Phổ che chở cho nghìn vạn con dân Đại Tống, kinh sợ vô số ngoại tộc luôn như hổ rình mồi. Nếu Triệu Nguyên Tá đã kéo Tôn Vượng ra, chứng tỏ hẩn quả thật có liên quan tới vụ án này... Một người Hán, lại là tử tôn của Triệu thị, không ngờ dám hại Triệu Phổ.

*(định hải thần châm: cây trụ chống đỡ biển cả, Tôn Ngộ Không đã lấy và biến nó thành gậy như ý của mình)

Triệu Trinh trên mặt không biểu tình, nhưng trong lòng đang cười — Lão thất phu, ngày chết của người không xa, trầm nhất định phải làm thịt người!

...

Bát vương đột nhiên rất nghiêm túc hỏi Ân Hầu, “Ngài thực sự nghĩ hoàng thượng không phải người nhân từ?”

Ân Hầu nghiêng đầu nhìn Bát vương, “Theo sự hiểu biết của ta đối với người của Triệu gia, người và Triệu Phổ hẩn là được nhạt về.”

Bát vương gia sửng sốt, “Ngài... quen với những người khác của Triệu gia?”

Ân Hầu sờ sờ mũi, thần nhiên nói, “Nếu không phải vì thái bình của thiên hạ, ta cũng lười cứu tử tôn Triệu thị, lão quý kia sẽ càng không.”

Bát vương nhìn chằm chằm Ân Hầu một lúc lâu, “Chẳng lẽ, truyền thuyết là thật sao?”

Ân Hầu vươn một ngón tay nhẹ nhàng che trước môi mình, “Truyền thuyết này không nhiều người biết, vương gia hãy giữ bí mật là tốt nhất.”

“Quả nhiên...” Bát vương lo lắng nhìn Ân Hầu, “Ngài và Thiên Tôn, thật sự không dự định tiếp tục truy cứu việc năm xưa?”

“Kẻ đáng chết đều đã chết, chỉ còn lại ta và lão quỷ kia, truy cứu làm cái gì nữa?” Ân Hầu thờ ơ, “Hắn cũng đã nhìn ra, ta làm sao nhìn không ra. Bất quá người tốt nhất hãy giữ kín bí mật, ta không muốn tìm thêm phiền phức cho hai tên tiểu tử kia...”

Bát vương gia gật đầu, lại không quên nhắc nhở một câu, “Các hạ, cũng đừng quên hứa hẹn hôm nay, không truy cứu nữa.”

Ân Hầu cong khóe miệng cười nhạt, “Người nghĩ ta cũng họ Triệu à? Làm ra hành vi tiểu nhân nhiều lần lật lọng?”

Bát vương bị Ân Hầu trách móc một câu, nét mặt cũng có chút mất tự nhiên, nhưng rõ ràng sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều.

...

Trong viện tại Khai Phong phủ.

Trên bàn Triệu Phổ là một đồng cát lớn, đắp thành bản đồ địa hình của Khai Phong phủ, cắm nhiều cây cờ nhỏ.

Tiểu Tứ Tử thấy chơi vui, đứng trên ghế xem, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh chấp tay sau lưng, cúi đầu nhìn.

Trước mắt bọn họ, Nguyệt Nha Nhi và Thần Tinh Nhi mang theo vài nha hoàn khéo tay, mỗi người cầm trong tay một cái túi da, còn có kim chỉ, đang khâu cái gì đó.

Thiên Tôn vừa chộp mất một hồi, thấy đói bụng chạy ra, thì thấy được cảnh tượng này.

“Đang làm gì vậy?” Thiên Tôn đi tới ghế đá ngồi xuống, Nguyệt Nha Nhi nhanh chóng buông đồ trong tay, chạy đi cầm một cây lược tới chải tóc cho Thiên Tôn.

Nguyệt Nha Nhi thích nhất việc này, tóc Thiên Tôn vừa rối, nàng liền chạy đi chải giúp, thuận tiện cảm khái mái tóc dài màu bạc thật có cảm xúc! Thiên Tôn thấy hai nha đầu Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi đã trưởng thành, nói nhận làm tôn nữ thì ngại quá nhỏ, có điều hai nha đầu quả thật nhu thuận, mà còn một đầy đặn tròn tròn một gầy gầy nho nhỏ, đứng cùng nhau rất thú vị.

Bạch Ngọc Đường mỗi lần thấy Thiên Tôn chải đầu thì đều rất buồn ngủ... Năm xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hắn tuổi còn trẻ mà tóc đã bạc phơ?

“Các người dự định làm gì?” Thiên Tôn hiếu kỳ, dáng vẻ khi nghiêng đầu hỏi Triển Chiêu rất ngây thơ, không chút nào như người từng trải, ngược lại giống như một thanh niên vừa trưởng thành.

“Làm một bộ xiêm y cho Đồng Đại Bảo.” Triển Chiêu cười tủm tỉm trả lời, trong giọng nói bất giác mang theo vài phần ôn hòa, giống như khi dỗ dành Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường nhìn hai người đối thoại, dáng vẻ của Triển Chiêu khi thuận tay rót cho Thiên Tôn một chén trà, đưa qua, thuận tiện hỏi hắn có đói bụng không... Thật sự rất thuận mắt!

Thiên Tôn vừa uống trà vừa xem các nha hoàn làm thủ công, còn nói với Triển Chiêu mình muốn ăn bánh bao, không đợi Triển Chiêu lên tiếng, Bạch Phúc đã chạy đi mua.

Lúc này, bên ngoài các ảnh vệ tiến vào, khiêng mấy cái túi da dê lớn, “Vương gia, máu chó mà người cần tới đây.”

Triệu Phổ toét miệng, cười đến đặt biệt xấu xa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lắc đầu, Triệu Phổ một khi bị nhốt sẽ nghĩ đủ cách hành hạ người khác, giống như Hắc Kiều, bị nhốt trong chuồng sẽ bắt nạt mấy con ngựa khác, thuận tiện đá gãy vài cái hàng rào gỗ.

Tiểu Tứ Tử nhìn quanh, “Phụ thân đâu rồi?”

“Tiên sinh đến Long Đồ các rồi!” Một nha hoàn giơ tay chỉ về phía Long Đồ các xa xa, “Vừa nãy hình như đột nhiên nhớ tới gì đó liền chạy đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, bé Tiểu Tứ Tử cùng đi xem.

Đại môn Long Đồ các mở rộng, Công Tôn đứng trên thang, đang lật xem một phần hồ sơ, hiển nhiên hồ sơ này vừa lấy xuống từ trên giá sách, bên trên còn rơi xuống một tí bụi, y dùng tay áo che mũi.

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử chạy vào, vịn cây thang ngẩng mặt nhìn y.

Công Tôn thấy ba người, vẫy tay gọi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người nhanh chóng đi vào, xem ra y đã phát hiện điều gì.

“Phát hiện được gì rồi?” Triển Chiêu ngẩng mặt hỏi Công Tôn.

“Lúc trước ta sắp xếp hồ sơ, nhớ rõ đã đọc được một ít.” Công Tôn đem vài quyển hồ sơ giao cho Triển Chiêu, rồi trèo xuống thang.

Khi bước tới bậc thang cuối cùng thì trượt chân, Tiểu Tứ Tử vội bổ nhào tới, có điều tuy Công Tôn gầy, nhưng không phải một đứa bé nhỏ xíu như Tiểu Tứ Tử có thể đỡ được, vì vậy song song bật ngã ra sau.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhanh tay nhanh mắt... không tiện vươn tay, chỉ đành mỗi người đỡ một chân, một người đỡ sau lưng Tiểu Tứ Tử, một người đỡ sau lưng Công Tôn, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Triệu Phổ chạy ào vào Long Đồ các, liền thấy tràng cảnh quỷ dị đó, “Các người đang luyện công phu gì vậy?”

Công Tôn vịn thang đứng thẳng dậy, vươn tay dìu Tiểu Tứ Tử, vừa nói, “Trên hồ sơ này ghi chép một ít quái sự, có thể có liên quan tới vụ án mà chúng ta đang tra.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau mở hồ sơ, đọc kỹ...

Đây là một quyển hồ sơ vụ án từ vùng Kiếm Quý* đưa tới, ghi chép một kỳ án rất lâu trước kia.

*(tên gọi khác của tỉnh Quế Châu)

Nói là thôn dân của một thôn làng vùng núi nọ, trồng một loại hoa đỏ, hoa này có kịch độc, có thể mê hoặc nhân tâm. Thôn dân địa phương sống tại núi sâu rừng thẳm, thường dùng những cây hoa này độc hại cư dân trong các thành trấn phụ cận. Người trúng độc đại thể sẽ bị khống chế, mất đi ý thức...

Thôn dân trong thôn này dùng loại độc đó để hành hung cả trăm năm, trên dưới tổng cộng ba bốn thế hệ, sau đó là toàn bộ người trong huyện thành, hầu hết đều giống như cái xác không hồn bị bọn họ khống chế. Rốt cuộc có một lang trung tha phương đi ngang qua phát hiện vấn đề, đến báo cho nha môn cấp trên, quan viên phái bộ khoái tới điều tra, nhưng đều đi mà không về, vì vậy, triều đình phái binh thanh tiểu.

Đây đại khái là chuyện bốn mươi năm trước, truyền thống sử dụng hoa độc của thôn dân có thể ngược dòng về tiền triều để tìm hiểu.

Sau đó thôn dân này lợi dụng bách tính bị khống chế đại chiến với binh mã của triều đình, dĩ nhiên không bị thất thế.

Lang trung tha phương kia nói với tướng lĩnh mang binh, bách tính đã bị trúng kỳ độc, cần phải có giải độc. Lang trung nọ giả thành bách tính bị khống chế, tiến nhập sơn thôn thần bí kia, hái một đóa hoa đỏ mang về, sau đó phát hiện độc tính rất cường liệt. Kỳ quái chính là bách tính trong thành trúng độc, nhưng thôn dân địa phương lại không có việc gì. Lang trung lại lên vào trong sơn thôn quan sát vài ngày, phát hiện dân bản xứ là bởi vì quanh năm dùng hoa đào sinh trưởng ở gần nơi trồng hoa đỏ để pha trà uống, đồng thời dùng gỗ đào nấu cơm mới tránh được trúng độc. Lang trung tỉ mỉ nghiên cứu một chút, phát hiện thì ra những đóa hoa đỏ này, phải trồng cùng với hoa đào, tất cả phải cần có hoa đào.

Lang trung đem một ít hoa về quân doanh, lúc này, xảy ra một chuyện kỳ lạ, chính là những bách tính kia đột nhiên chống cự, có tư thế như muốn thả quan binh vào thành.

Đại tướng quân vốn muốn dẫn binh vào thành, nhưng bị lang trung ngăn lại... vẫn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Sau đó lang trung nhớ tới, lúc hẩn mật thám, phát hiện thôn dân hình như tàng trữ rất nhiều rượu, những vại rượu bày đầy xung quanh rừng hoa đào. Nghĩ tới đây, hẩn lấy một ít rượu để thử nghiệm, khi rượu được tưới lên nhành hoa đào, trên đó, dĩ nhiên nở ra những đóa hoa đỏ thắm, hơn nữa lại thơm không gì sánh được. Khiến người xung quanh đều có cảm giác choáng váng như say rượu.

Lang trung kinh hãi, thì ra thôn dân đã chuẩn bị dùng độc kế này, dùng rượu tưới lên cây đào, để khiến hoa đỏ kia nở rộ thành nhiều mảng lớn, khiến tất cả quan binh tiến vào thành đều ngửi thấy phấn hoa mà trúng độc. Một khi những binh sĩ này trúng độc sẽ bị khống chế, thôn dân sẽ có nhân mã càng thêm cường đại... một khi tiếp tục như vậy, có thể toàn bộ giang sơn đều bị bọn họ dùng vài đóa hoa đỏ nho nhỏ phá hủy.

Sau đó lang trung nọ đã nghĩ ra một chiêu, bảo binh mã dùng hỏa tiễn đánh sơn thôn từ xa... Hỏa tiễn mang theo dầu châm lửa đốt trụi rừng đào, hoa đỏ đều bị đốt sạch, khói từ gỗ đào sau khi bị thiêu đốt biến thành thuốc giải, bách tính trong thành đều tỉnh lại.

...

Đọc xong hồ sơ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhìn Công Tôn, “Chẳng lẽ, hoa đỏ này chính là nguồn gốc tồn tại của hoa túy tâm?”

Công Tôn cười, “Xem bệnh trạng trúng độc của những binh sĩ này, giống như uống rượu say vậy, sau khi trúng độc, tâm thần bị người khác khống chế.”

Đang khi nói, Bạch Phúc chạy vào, đưa cho Công Tôn một quyển trục, “Tiên sinh, y thư cổ mà ngài cần.”

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn Bạch Phúc — Y thư cổ gì?

Bạch Phúc chớp mắt, “Thiếu gia, không phải người bảo ta tìm sao?”

Bạch Ngọc Đường lại càng không hiểu.

Công Tôn xấu hổ cười cười, “Cấp tốc, Bạch Phúc so với nha hoàn Khai Phong còn nhanh nhẹn hơn.”

“Thật không?” Triển Chiêu hí hóp mắt nhìn Công Tôn, ý là — Công Tôn à, Khai Phong không tốt à, tại sao lại nhờ người ngoài?

Công Tôn thẳm cười, khẽ nháy mắt với Triển Chiêu — Người ta có tiền a!

Triển Chiêu hiểu ý, lập tức gạt đầu — Không dùng thì không dùng! Dù sao hẩn cũng không phải người ngoài!

“Đào Mộc lang trung?” Triệu Phổ nhìn tên sách, buồn cười, “Đào Mộc lang trung nào?”

“Lang trung này là một người hành y lang thang*, bất quá rất truyền kỳ, ta căn cứ theo đầu mối ghi chép trên Long Đồ án quyển suy đoán ra, hình như lang trung tha phương kia chính là hẩn, cho nên nhờ Bạch Phúc đến tiệm sách cổ, mua quyển sách này về.”

*(nguyên văn: oai y, khi ta tra thì nó hiện ra khá nhiều nghĩa, nào là bác sĩ chữa bệnh, lang băm, lang thang, và ta thấy cái nghĩa lang thang thì thích hợp nhất)

Bạch Ngọc Đường rút cuộc hiểu ra, gạt đầu với Bạch Phúc, ý là — Làm tốt lắm!

Bạch Phúc vui vẻ rời đi.

Công Tôn nhanh chóng lật sách xem lướt sơ, sau đó mỉm cười, đưa cho mọi người, “Xem!”

Mọi người tiến tới xem, chỉ thấy bên trong thật sự ghi chép kỳ án hoa đỏ, không giống trên Long Đồ quyển, bản y thư này còn ghi thêm vài câu riêng của Đào Mộc lang trung. Đại thể ý là: nghề y không có giới hạn, độc cũng không có giới hạn, kỳ ngộ lần này, khiến hẩn tự mình đổi tên thành Đào Mộc, chính là vì để nhớ kỷ lần này, tiếp tục hành y cứu người, để tránh kẻ có tâm thuật bất chính, đem y thuật biến thành tà thuật hại nước hại dân. Cuối cùng, Đào Mộc lang trung đặt tên cho loại hoa đỏ quý dị này, gọi là — Hoa túy tâm đòi mạng!

...

.

.

Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 24

Cố sự trong cố sự

.

Thiên Tôn cầm một nhánh đào, đi vào cổng Khai Phong phủ.

Trong viện, Công Tôn đã sớm chờ, nhận lấy nhánh đào Thiên Tôn đưa cho rồi vào trong nghiên cứu, Thần Tinh Nhi cầm một chậu nước để Thiên Tôn rửa tay, Tiểu Tứ Tử nhu thuận dâng lên khăn tay lau tay.

Thiên Tôn vừa rửa tay vừa nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang nghiên cứu bản đồ địa hình với Triệu Phổ.

Sáng nay sau khi Công Tôn tìm ra hồ sơ nói về nguồn gốc của “hoa túy tâm” trong Long Đồ án quyển, mọi người đã định đến rừng đào hái vài nhánh đào trở về. Nhưng xung quanh có rất nhiều kẻ canh chừng theo dõi, không thể thả thảo kinh xà, vì vậy nghĩ tới nghĩ lui, người có điều kiện tốt nhất để chọn là Thiên Tôn. Triển Chiêu dùng hai chén trà dụ dỗ, đường đường là Thiên Tôn lại chịu đi chạy chân cho hắn.

Chờ vị võ lâm tông sư này cầm nhánh cây trở lại Khai Phong phủ, cũng có chút khó hiểu —— Sao mình lại biến thành chạy chân rồi?

Không lâu sau, Công Tôn đã chạy ra, trong tay cầm một cái chén sứ, trong chén hình như chứa rượu đế, trong rượu tẩm nhánh đào mà Thiên Tôn vừa mang về, bên trên nở đầy hoa nhỏ đỏ tươi. Tuy loại hoa đỏ này cực kỳ diễm lệ, nhưng rậm rạp mọc đầy một nhánh cây, lại khiến người ta thấy nổi da gà.

“Quả nhiên!” Triển Chiêu nhíu mày, “May mà phát hiện sớm, nếu không đến lúc đó điều động binh mã, đối phương tưới đầy rượu lên rừng đào, vậy người trong toàn thành đều sẽ biến thành con rối, lúc đó thật sự là toàn quân bị diệt!”

“Hơn nữa Triệu Phổ đã chết, quân tâm tan rã, dù khi đó có binh mã bên ngoài đến trợ giúp, hai quân giao chiến thì phần thắng cũng không lớn.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Phổ, “Có điều lần này chúng ta chiếm tiên cơ, trận này hẳn là dễ đánh đúng không?”

“Thì đó, đến lúc đó gia sẽ dùng hỏa công, thiêu hủy mảnh rừng đào này, lúc đó độc dược sẽ biến thành giải dược thôi!” Triệu Phổ nói rồi chạy đi an bài nhân thủ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau —— Không biết Ân Hầu bên kia thế nào, hy vọng lần này có thể thành công hù dọa được Triệu Nguyên Tá.

...

Mà lúc này trong hoàng cung, Triệu Nguyên Tá nói một câu khiến Bao Chứng và Bàng Cát “chấn kinh”, cũng khiến Triệu Trinh, không có biểu tình.

Triệu Trinh bày ra phản ứng này, dùng không biểu tình thắng có biểu tình, lại khiến Triệu Nguyên Tá có chút hài lòng.

Đại khái trầm mặc trong chốc lát, Triệu Trinh đột nhiên đứng lên, nhíu mày nói, “Hoàng thúc hiếm khi đến một chuyến, thái sư giúp trầm hảo hảo bắt chuyện, hôm qua trầm uống rượu hơi nhiều, có chút mệt mỏi, thứ cho không thể đi cùng.” Nói xong, Triệu Trinh đứng dậy, mặt không duyệt bước nhanh ra ngoài.

Lưu lại Bao Chứng và Bàng Cát xấu hổ đây đó đối diện.

Triệu Nguyên Tá tựa hồ rất lo lắng, “Chẳng lẽ thực sự bị ta nói trúng...”

Bao Chứng nhíu mày lắc đầu, chấp tay với hai người, “Ta cũng cáo lui trước, thái sư hảo hảo trò chuyện với vương gia.” Nói xong, chạy.

Bàng Cát nhếch miệng đứng tại chỗ, lão minh bạch... bước cuối cùng cần lão đối phó Triệu Nguyên Tá, dù sao, người không biết về lão đều nghĩ lão là một tên đại tham quan ngu ngốc, dựa vào nữ nhi bò để lên bảo tọa thái sư này, muốn nói những lời nhân thoại, đương nhiên phải từ miệng lão.

Bàng Cát cười khở lắc đầu, nói thầm một câu, “Thần toán Tôn Vượng... Hắn là thần toán cũng không phải thần y, đâu thể nào khởi tử hồi sinh.”

“Cái gì?” Triệu Nguyên Tá nghe được mấy chữ “khởi tử hồi sinh”, trước mắt sáng ngời.

“Không... không có gì.” Bàng Cát vội xua tay.

“Tôn Vượng kia...”

“Chuyện này.” Thái sư suy nghĩ một chút, “Tuy biết vô vọng nhưng vẫn phải thử một phen*, không bằng cho ta gặp một lần?”

*(nguyên văn: tử mã đương thành hoạt mã y)

“Được được!” Triệu Nguyên Tá hỏi, “Gặp ở đâu? Tiến cung sao?”

“Không được, ta nên xuất cung, không bằng buổi trưa các người đến Đế Cư, ta chờ ở đó.”

“Nga!” Triệu Nguyên Tá lại cùng thái sư khách khí vài câu, liền vội vàng vàng rời đi.

Bàng thái sư lượn một vòng, đi tới hậu viện, quả nhiên, Triệu Trinh đang khoanh tay tựa người tới phía trước mà nghe ngóng, Bao Chứng vừa rời khỏi không biết từ bao giờ đã chạy tới sau giả sơn, thấy Bàng Cát đi tới, còn hơn hờ chọc lão, “Quả nhiên chuyện đào hố, không phải thái sư không được a.”

Bàng thái sư xấu hổ liếc xéo ông, chấp tay nói với Triệu Trinh, “Hoàng thượng...”

Triệu Trinh khoát khoát tay, “Thái sư hẹn gặp hắn ở Đế Cư là đúng, màn diễn thứ hai, còn phải tiếp tục diễn...”

Triệu Trinh còn chưa dứt lời, Nam Cung Kỷ đã đi tới, thấp giọng nói vài câu bên tai hắn.

“Nga?” Triệu Trinh gật đầu, “Mau mời vào.”

Vì vậy Nam Cung lại chạy ra, một lúc sau, dẫn Tiểu Tứ Tử chạy chậm đi vào.

Triệu Trinh vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, cười hỏi, “Sao người đến đây được?”

Tiểu Tứ Tử cười híp mắt, “Ngồi trong xe ngựa lớn đưa thức ăn mới đến được.”

Triệu Trinh cười cười, phụ cận Khai Phong phủ và hoàng cung khẳng định rất nhiều người giám thị, nếu như muốn tiến cung truyền tin, Tiểu Tứ Tử quả thật là người tốt nhất để chọn. Xe ngựa đưa thức ăn cho hoàng cung rất lớn, bên trong không ít thùng gỗ, Tiểu Tứ Tử tùy tiện chui vào một thùng nào cũng được, không ai có thể phát hiện.

“Cửu Cửu bảo ta mang vài thứ đến.” Tiểu Tứ Tử từ trong lòng lấy ra Long Đồ án quyền mà Công Tôn tìm được, đưa cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh mở ra, Bao Chứng và Bàng Cát đều tiến đến xem.

Sau khi ba người đọc xong thì hít một hơi lạnh.

Triệu Trinh sắc mặt khó coi, “Lão thất phu.”

“Hoàng thượng, lúc này cơ hội tới tay, nhân họa đắc phúc a!” Bàng Cát cảm thấy may mắn.

Bao Chứng cũng gật đầu.

Triệu Trinh dụ sắc mặt nói với Tiểu Tứ Tử, “Cửu Cửu có bảo người tiện thể nhấn gì không?”

“Có.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Cửu Cửu nói, đã kiểm tra rồi, thực sự nở hoa rồi, hắc đã an bài hết rồi, bây giờ quan trọng nhất là dẫn cá lớn tới.”

Triệu Trinh gật đầu, đại khái hiểu được kế sách của Triệu Phổ.

Lúc này, Bát vương gia đã đi tới.

“Hoàng thúc.” Triệu Trinh nhìn ra sau lưng Bát vương, phát hiện không có Ân Hầu, có chút nghi hoặc.

Bát vương mỉm cười, “Vị lão tiên bối kia nói muốn đi gặp lão bằng hữu một lát, đã rời đi.”

Triệu Trinh thần nhiên cười cười, bảo Trần công công dẫn Tiểu Tứ Tử đến chỗ Bàn phi chơi, đợi lát nữa ngồi kiệu của Bao Chứng cùng trở lại.

Chờ Tiểu Tứ Tử sôi nổi nắm tay lão công công đi, Triệu Trinh buông hồ sơ vụ án, vỗ vai Bàn Cát, “Thái sư, người phải nghĩ cách dẫn cá lớn tới.”

Bàn thái sư thẹn thùng chỉ vào cái mũi của mình, “Ta... hoàng thượng, chỉ mình ta thôi sao?”

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng phi thường nghiêm túc và phi thường chăm chú nói, “Hoàng thượng, chuyện này nhiều người không ổn, chỉ cần mình thái sư thôi, hơn nữa chuyện này quan trọng, vạn nhất để lộ tiếng gió thì thất bại trong gang tấc.” Nói xong, Bao đại nhân vỗ vỗ vai Bàn Cát, “Thái sư, chỉ được thành công không được thất bại, nếu không sẽ thành tội nhân thiên cổ đó.”

Thái sư miết dài khoe miệng — Người cái lão hắc tử không hỗ trợ mà còn thêm phiền.

Triệu Trinh liếc sang Bát vương gia, Bát vương mỉm cười, “Không bằng ta cùng thái sư đi một chuyến.”

Bàn Cát lập tức cảm kích nhìn Bát vương gia!

Bao Chứng và Triệu Trinh liếc mắt nhìn nhau — Có Bát vương đồng hành khẳng định hiệu quả càng cao! Dù sao Bát vương cũng là Nhân Đức vương gia, luôn luôn yêu thương Triệu Phổ, một khi y nóng ruột “nói lung tung”, cũng rất dễ khiến người ta tin tưởng.

...

Khai Phong phủ, Triển Chiêu ngồi trong viện chờ Ân Hầu, sốt ruột, sao còn chưa về nữa?

Bạch Ngọc Đường ra ngoài một chuyến, hắc nói là quay về Bạch phủ, kỳ thực là trở lại sắp xếp vài việc dọn dẹp Bạch Phúc và gia đình, đồng thời đi dò đường. Quả nhiên, dọc đường Bạch Ngọc Đường phát hiện không ít cơ sở ngầm theo dõi mình. Đối phương dường như cũng rất cẩn thận, chỉ theo dõi nhưng chưa bám sát, phỏng chừng cũng tự hiểu mình, Bạch Ngọc Đường không phải người bọn chúng có thể bám đuôi.

Một đường đi, Bạch Ngọc Đường cũng tận lực tỏ ra nghiêm túc... Đương nhiên, điều này đối với hắc cũng không hề khó, dù sao, chỉ cần không phải tình huống đặc biệt, tỷ như đối với Triển Chiêu hay gần như thế, hắc cơ bản đều rất nghiêm túc.

Lúc Bạch Ngọc Đường trở lại Khai Phong, vừa nhắc chân muốn vào cửa, liền thấy một bóng đen xẹt qua trước mắt.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ — Trình độ khinh công dường như vô hình vô ảnh này, trên đời phỏng chừng chỉ có hai người có thể đạt được, một là sư phụ hắc, người kia đương nhiên là Ân Hầu. Mà muốn thấy được cái bóng mờ, chỉ ít phải có công phu như hắc và Triển Chiêu mới được.

Đi nhanh vào Khai Phong phủ, Bạch Ngọc Đường cảm thấy kỳ quái, Ân Hầu không hồi phủ mà đi nơi khác, không lẽ đã phát hiện chuyện gì.

Cúi đầu... trong tay đang ôm một vật gì đó lông xù trắng trắng, hắc là vừa rồi Ân Hầu đã đặt vào tay hắc.

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt... Viên cầu lông xù trắng tinh kia đột nhiên giật giật, ngẩng mặt, cặp mắt to một con màu lam một con màu lục, xung quanh còn có một vòng màu vàng nhạt, phía dưới cái mũi hồng phấn là một cái miệng tam giác hồng hồng hé mở, “Meo” một tiếng, đuôi lông xù vung vẩy.

Bạch Ngọc Đường dừng bước, trong óc lại bật ra một ý niệm —— Huynh đệ của Triển Chiêu!

“Đã về rồi sao?”

Triển Chiêu đã sớm chờ mòn mỏi, vội vàng chạy đến hỏi, “Thế nào...”

Chữ “nào” mới bật ra liền ngắc ngứ cả người, nhìn chăm chăm con mèo trắng nhỏ trong tay Bạch Ngọc Đường. Biệt hiệu của Triển Chiêu là miêu, phong hào Ngự Miêu, nhân xưng miêu yêu, thường gọi miêu quái, nơi nào có hắc nơi đó có miêu, Triển hộ vệ cũng tự nhận duyệt miêu vô số*... có điều con mèo trắng trên tay Bạch Ngọc Đường thật sự rất xinh đẹp! Triển Chiêu liếc mắt liền nhìn trúng, kinh vi thiên miêu*, tiến lên hai bước vươn tay nâng lấy, “Miêu!”

*(duyet miêu vô số: mượn từ câu duyệt nhân vô số, gặp nhiều biết nhiều. Kinh vi thiên miêu: mượn từ câu kinh vi thiên nhân, kinh ngạc khi gặp cái đẹp.)

Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa nghe thành “Muội”, vô thức vươn tay nhắc cái chân sau của con mèo nhỏ kia lên, vừa hỏi, “Đực hay cái?”

“Meo!” Bạch miêu lập tức vẫy đuôi xù.

Triển Chiêu lập tức ôm mèo tránh ra xa, khinh bỉ lườm Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đối diện với hắc, một lát sau, Triển Chiêu nhắc chân sau con mèo lên, liếc nhìn, “Đực.”

“Hai người đang làm gì đó?”

Lúc này, Thiên Tôn đi ra, thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng ngay cửa không biết đang nghiên cứu cái gì, có chút hiếu kỳ, đến gần vừa thấy thì không biết nên nói gì luôn, “Hai người còn nhỏ lắm sao? Mèo này đâu ra?”

“Ân Hầu đưa.” Bạch Ngọc Đường nói, “Xẹt đi đâu mất, chỉ để lại con mèo.”

“Không lẽ có đầu mối?” Triển Chiêu cả kinh, ôm mèo tỉ mỉ nghiên cứu.

“Mèo thì có đầu mối gì chứ?” Bạch Ngọc Đường cũng thắc mắc, giơ tay vén đuôi mèo lên nhìn.

Thiên Tôn bóp bóp móng mèo, “Chỉ là một con mèo nhỏ thôi, hay là muốn ám chỉ gì đó?”

Lúc Công Tôn và Triệu Phổ đi ngang qua cửa, thì thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn ba người đứng vây vòng tròn, cúi đầu không biết đang nghiên cứu cái gì, nhìn không quá rõ, chợt nghe được từng tiếng “meo meo” truyền ra, hình như mèo con đang giẫy dụa.

.

Triệu Phổ đã sắp xếp nhân thủ xong, liền ngồi trong phủ chờ tin của Triệu Trinh, đang phiền muộn, Bao Chứng đã ôm Tiểu Tứ Tử trở về.

Tiểu Tứ Tử vừa vào cửa, nhìn thấy trong viện, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang chơi với một con mèo trắng tinh chưa cai sữa, mèo nhỏ e thẹn lắc đuôi liên tục, dáng vẻ như muốn chống cự rồi lại muốn mời gọi.

“Di?” Tiểu Tứ Tử chạy tới, “Đây không phải Tiểu Tam Tử con của Bông Gòn và Đậu Phộng nhà Bàn di di sao!”

(Bàn di di: di béo, thật ra là Tiểu Tứ Tử gọi sai họ của Bàn phi, ta dịch luôn tên 2 con mèo đọc cho dễ thương =)))

“Tiểu Tam Tử?” Bạch Ngọc Đường tự nhủ —— Thì ra không phải huynh đệ của Triển Chiêu, là huynh đệ của Tiểu Tứ Tử.

“Bông Gòn và Đậu Phộng là cái gì?” Triển Chiêu thắc mắc, “Chẳng lẽ là ám hiệu? Ngoại công ra ám hiệu sao?”

Tiểu Tứ Tử giật giật khóe miệng, nghe không có hiểu.

Bao Chứng đi tới, “Bông Gòn và Đậu Phộng là hai con mèo Ba Tư Bàng phi nuôi, trước đó không lâu đã sinh con, một lứa ba con, con này nhũ danh gọi Tiểu Tam Tử, tên chính thức còn chưa đặt. Vừa nãy Ân Hầu thấy khả ái nên mang về cho người.” Nói xong, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu chớp chớp mắt —— Thì ra là Ân Hầu quay về đưa mèo, còn tưởng có gợi ý gì, làm suy nghĩ nửa ngày.

“Bông Gòn và Đậu Phộng... tên thật kỳ quái.” Triển Chiêu nâng mèo con lên bóp bóp, vừa nhẹ vừa mềm, có điều rất là nhiều thịt.

“Miêu Miêu đặt cho nó cái tên đi.” Tiểu Tứ Tử nghe nói Tiểu Tam Tử đã được Khai Phong nhận nuôi thì vui muốn chết.

“Hm...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, mỉm cười, “Gọi là Bạch Đường (đường trắng) đi.”

Tất cả mọi người đều nghĩ —— Ừm, Bạch Đường thật ra cũng rất chính xác, cha nương một con tên Bông Gòn một con tên Đậu Phộng, vậy nhóc con này quả thật không thể dùng danh hào xuân hoa thu nguyệt gì được. Hơn nữa con mèo này toàn thân trắng như tuyết, gọi như vậy vừa dẻo vừa ngọt, gọi Bạch Đường rất dễ nghe.

Bất quá nói đến dễ nghe...

Mọi người thì thảo tự nhủ, thầm nghĩ, “Bạch Đường, Bạch Đường đọc mấy lần... tại sao thuận miệng như thế, có phải thiếu chữ nào đó?”

Tiểu Tứ Tử vuốt cằm quay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, sắc mặt Ngũ gia thật khó coi a —— Loay hoay nửa ngày, không phải huynh đệ Triển Chiêu, cũng không phải huynh đệ Tiểu Tứ Tử, là huynh đệ của mình! Hẳn gọi Bạch Ngọc Đường, con mèo kia gọi Bạch Đường, tại sao không gọi Hồng Đường, Hắc Đường, Long Tu Đường, mà phải nặng nề gọi Bạch Đường...

(hồng đường: đường đỏ, hắc đường: đường đen, long tu đường: đường kéo chỉ)

Nhìn lại, Triển Chiêu đang cười đến cực kỳ thỏa mãn vươn một ngón tay xoa cằm mèo nhỏ, miệng gọi, “Đường Đường ”

Bạch Ngọc Đường rung mình một cái —— Đường Đường...

“Lão quỷ kia chạy đâu rồi?” Thiên Tôn thấy buồn chán, đi tới hỏi Bao Chứng.

“Không rõ, nghe Bát vương gia nói, Ân Hầu sau khi nghe Triệu Nguyên Tá nhắc tới Tôn Vượng, đã đi rồi.”

“Tôn Vượng?” Thiên Tôn hơi ngẩn người, hỏi, “Nói cụ thể xem nào?”

Bao Chứng liền kể lại mọi chuyện lần nữa, Thiên Tôn nhướng mi, “Nga... Vậy khó trách.”

“Có vấn đề gì sao?” Công Tôn hiểu kỳ.

“Tôn Vượng đã làm người tốt nhiên năm rồi, ta nghĩ hẳn thà chết cũng sẽ không làm loại hành vi tiếp tay cho giặc này đâu, cho nên hẳn nhất định đã tính được lần này sẽ không xảy ra đại sự, mới yên lặng như vậy.” Thiên Tôn nói, lại lắc đầu, “Bất quá có thể hẳn có nhược điểm trong tay Triệu Nguyên Tá hoặc Đào Hoa nương nương, nếu không hẳn sẽ không giúp đỡ lừa gạt.”

“Cho nên ngoại công muốn đi tìm hắn, xem có thể hỗ trợ hay không chứ gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Tám phần mười là thế.” Thiên Tôn gật đầu, muốn đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Triển Chiêu vội nắm tay áo hắn.

Thiên Tôn nhìn hắn một cái.

Bạch Ngọc Đường cũng bước lên một bước, biểu thị —— Có hứng thú!

Thiên Tôn bắt đầu đi, mang theo hai hậu bối trẻ, đi tìm Ân Hầu.

Triệu Phổ kỳ thực cũng muốn đi theo tìm náo nhiệt, bắt đắc dĩ phải ở lại Khai Phong phủ giả chết, đành phải oán thầm rủa thầm Triệu Nguyên Tá và Mục Chiêu quốc kia một vạn lần, kéo Công Tôn đi chơi với Tiểu Tứ Tử giải sầu.

...

Ân Hầu sau khi đưa mèo cho Bạch Ngọc Đường, thấy có một con chuồn già đang đậu trên nóc nhà xa xa. Con chuồn kia dường như cũng thấy hắn, tung cánh bay đi, Ân Hầu đuổi theo... đuổi vào sâu trong một khu rừng vùng ngoại ô, thấy được một lão hòa thượng mặc hắc y đang uống rượu tại một thủy liên động*.

*(thủy liên động: của Tôn Đại thánh XD, nước chảy từ trên cao thành một bức màn che đi hang động bên trong =v=)

Ân Hầu thấy dáng vẻ cầm hồ lô uống rượu của hắn thật rất đáng ăn đập, con chuồn già kia đậu trên một cành cao gần đó, giống như đang canh gác.

Đi tới cửa động thủy liên, màn nước theo Ân Hầu tiến vào mà trào ra hai bên, Ân Hầu đi vào trong động, màn nước lại khép lại, trên người hắn cũng không hề dính một giọt nước nào.

“Chắc.” Hòa thượng nọ lắc đầu, “Nhiều năm rồi, nội lực vẫn cao tới nỗi làm người ta khó chịu.”

Ân Hầu liếc xéo hắn, tìm một tảng đá ngồi xuống, “Sao ngươi lại chui vào chuyện này?”

“Không vào không được.” Tôn Vương bắt đắc dĩ, “Toàn bộ mọi người trong thành Mục Chiêu đều trúng độc, ta không thể nhìn bọn họ chết được.”

Ân Hầu hiểu rõ, quả nhiên bị uy hiếp.

“Có điều ta đã tính, phát hiện Đại Tổng có thần minh phù hộ, sẽ không gặp nạn, cho nên mới theo tới. Ngày đầu tiên tới Khai Phong đã thấy ngươi rồi, ha hả, không ngờ Thiên Tôn cũng ở đây, thảo nào thành Khai Phong tuyệt đối được cát tinh cao chiếu.”

“Đào Hoa nương nương kia rốt cuộc là ai?” Ân Hầu rất hiếu kỳ.

“Trương mỹ nhân.” Tôn Vương trả lời.

“Sớm không báo thù muộn không báo thù, hết lần này tới lần khác lại tới lúc này?” Ân Hầu cảm thấy khó tin, khi nói chuyện, liếc nhìn ra ngoài thủy liên động.

“Trương mỹ nhân này không phải Trương mỹ nhân.” Tôn Vương lạnh giọng.

“Có hai Trương mỹ nhân phải không?”

Đang khi nói, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chui vào trong thủy liên động, Thiên Tôn cũng đi vào, chào hỏi con chuồn căn bản không nhúc nhích kia.

Tôn Vương nhìn trời, “Lại tới một lão bắt tử, nội công cao khiến người ta khó chịu!”

“Nói trọng điểm.” Triển Chiêu ngồi xổm trên một tảng đá bên cạnh hắn, hiếu kỳ, “Trương mỹ nhân sao lại chạy ra hai người?”

“Chuyện là thế này.” Tôn Vương lắc đầu, “Năm xưa Trương mỹ nhân và Triệu Nguyên Hỉ hợp mưu hại Triệu Nguyên Tá cướp ngôi hoàng đế, chỉ là Triệu Nguyên Hỉ không ngờ Trương mỹ nhân lòng mang ý xấu, ám toán hắn.”

Tất cả mọi người gật đầu, nghe Tôn Vương tiếp tục nói.

“Nhưng các ngươi đừng quên một chi tiết, Trương mỹ nhân và Triệu Nguyên Hỉ kịch giả tình thật, còn mang thai nga!” Tôn Vương mỉm cười, “Nữ nhân bình thường làm sao chịu sinh con cho một nam nhân mình không yêu? Đặc biệt là một nữ nhân có dã tâm lớn như vậy.”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu thì phản ứng rất nhanh, “Ngươi là nói, Trương mỹ nhân còn có một thể thân, sinh con cho Triệu Nguyên Hỉ là thể thân mà không phải người thật?”

“Không sai.” Tôn Vương cười gật đầu, “Bất quá nữ nhân luôn có cảm tình, lúc Triệu Nguyên Hỉ bị hạ độc, không phân rõ được hai Trương mỹ nhân, vẫn yêu thương như nhau, vì vậy người cùng hấn sớm chiều tương đối, đã lâu ngày sinh tình.”

Mọi người đều nhú mày.

“Nhưng sau khi Triệu Nguyên Hỉ giải độc, thì lại vô tình vô nghĩa. Sau đó Đào Hoa nương nương mang theo thể thân kia cùng đào tẩu, ả bị thương, lúc vận công chữa thương, bị thể thân tập kích.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, đây gọi là quả báo a!

“Cho nên nói, nữ nhân một khi hoài thai, đó là một con hổ dữ, chỉ cần bảo hộ hài tử, cái gì cũng dám làm!” Tôn Vương bắt đắc dĩ, “Thể thân mang trong bụng một vị công chúa, trốn trở lại Khai Phong, sau đó bệnh chết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Chính là nương của Túy Tâm cô nương?

Triển Chiêu thắc mắc, “Nếu sinh mẫu của Túy Tâm là thể thân, vì sao lại bảo nữ nhi thủy chung dùng sa mỏng che mặt, còn phải gọi là Túy Tâm, còn nói với nàng ai nghe hiểu tiếng đàn thì là sinh phụ? Chẳng lẽ không sợ bị trả thù? Hay là còn ẩn tình khác?”

“Còn nữa.” Bạch Ngọc Đường cũng hỏi ra nghi hoặc trong lòng, “Vì sao đã cách nhiều năm như vậy, Đào Hoa nương nương mới đến báo thù?”

“Kỳ thực...” Tôn Vương thản nhiên cười, “Trong đó còn có một cố sự.”

Tất cả mọi người nhú mày, “Cố sự thật là nhiều!”

.

.

Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 25

Trước giờ đại chiến.

.

Tôn Vương nhắc tới năm đó, cũng khó tránh cảm khái, “Có câu thì dã vận dã mệnh dã*, ngôi vị hoàng đế, có nhiều khi trời đã định trước, lúc ban đầu tính toán thì rất tốt, chỉ khi phát triển tới kết cục thì thường không thể khống chế, cho nên cuối cùng người định không bằng trời định.”

*(Sở dĩ thất bại, là vì: không đúng thời cơ – thì dã, số trời không dành cho mình – vận dã, số phận trên người – mệnh dã)

Mọi người kiên nhẫn nghe, Ân Hầu nhắc nhở hấn, “Trọng điểm.”

“Thể này, năm đó trong nhiều hoàng tử hoàng tôn, tiên hoàng Triệu Nguyên Hưu là người không ai nghĩ tới sẽ lên ngôi hoàng đế nhất, mà nhị hoàng tử Triệu Nguyên Hỉ là người có khả năng kế thừa vương vị nhất, nhưng người không muốn kế thừa không hề tranh đoạt, trời cao đã ném xuống ngôi vị hoàng đế cho hấn. Mà kẻ có thể nhất thì rơi vào kết cục đầu rơi máu chảy, kết quả là công dã tràng. Tiên hoàng sau khi đăng cơ, phái người đi tìm tung tích của Trương mỹ nhân. Vị thể thân kia sau khi thoát khỏi khống chế của Đào Hoa nương nương, nghĩ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, vì vậy cư trú tại Khai Phong. Nàng trước đây khi ở bên Triệu Nguyên Hỉ, thường xuyên đàn một đoạn từ khúc, bởi vì tưởng niệm, nàng thường xuyên đàn tấu... vì vậy, bị tiên hoàng tìm được.”

Mọi người gật đầu —— Thì ra là thế.

“Tiên hoàng cũng không làm khó hai mẹ con nàng, mà đã giúp đỡ một tay, để các nàng có thể an cư tại Khai Phong.” Tôn Vượng nói, “Vốn hắc cũng muốn đón tiểu công chúa hồi cung, nhưng vị phu nhân kia nói hy vọng nữ nhi rời xa hoàng gia, trải qua cuộc sống của người bình thường.”

Nói đến đây, tất cả mọi người khẽ nhíu mày, suy nghĩ thì tốt, nhưng vì sao muốn Túy Tâm che mặt?

“Nhưng vấn đề là vị phu nhân kia không biết là bởi vì quá mức tưởng niệm vong phu, hay trước kia đã bị Đào Hoa nương nương hạ độc.” Tôn Vượng xòe tay nhún vai, “Sau đó bị bệnh, bệnh điên.”

“Bệnh điên?” Thiên Tôn nhíu mày, “Lẽ nào sau đó ta gặp nàng, thấy nàng luôn cười tủm tỉm, là bởi vì nàng bị bệnh?”

“Rất có thể, đương nhiên cũng có một khả năng khác.” Tôn Vượng cười khở, “Nàng bắt đầu không thể phân rõ mình là Trương mỹ nhân giả hay là thật, duy nhất nhớ rõ vong phu của mình là Triệu Nguyên Hỉ, còn có đoạn từ khúc mà hắc yêu thích.”

Mọi người khó tránh thẩn thức, khi điên thì vẫn còn lưu luyến một đoạn tình a... Đáng tiếc, nàng gặp Triệu Nguyên Hỉ là một âm mưu, đương nhiên không có kết quả tốt, vô luận dẫn lửa thiêu thân là Triệu Nguyên Hỉ, hay Đào Hoa nương nương tâm thuật bất chính, kết quả có thể nói là trừng phạt đúng tội, nhưng hai mẹ con này đúng là vô tội.

“Tiểu cô nương kia có lẽ từ nhỏ đã nghe người mẹ điên của mình nói vậy, cũng chỉ nhớ rõ cha mình là nhận biết từ khúc đó, mà sa che mặt, hắc là nương của nàng từ nhỏ đã dạy nàng, bảo nàng nhớ kỹ, ngày sau có thể nhận ra lẫn nhau.”

“Nga...” Triển Chiêu có chút cảm ngộ, “Thì ra chỉ là chuyện mà nương của nàng nói trong lúc mơ hồ, chúng ta còn tưởng có ám chỉ hay bí mật gì nữa.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, nghĩ tới con bạch miêu vừa nãy Ân Hưu đưa tới.

Đang suy nghĩ, chợt nghe Triển Chiêu cười hì hì bổ sung một câu, “Giống như Bạch Đường.”

Bạch Ngọc Đường đối diện với hắc, Bạch Đường hắc, đúng là không thuận tai tí nào.

Đã vậy Ân Hưu còn hiếu kỳ hỏi, “Bạch Đường nào?”

Thiên Tôn rất hóng hớt mà nói cho hắc biết Triển Chiêu gọi con bạch miêu nhỏ kia là Bạch Đường.

Ân Hưu giật giật khóe miệng, “Tên chính thức phải có họ, Trám Bạch Đường* mới đúng.

*(trám bạch đường = nhúng đường trắng, chữ trám [zhàn] đọc gần giống chữ Triển [zhǎn], họ mẹ tên cha)

Triển Chiêu bắt đầu sờ cằm.

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn, ý là —— Sao không trông coi hắc?

Thiên Tôn cười nói, “Trám Bạch đường không tòi.”

“Cái gì trám bạch đường?” Tôn Vượng còn không sợ chết truy hỏi, “Bánh ú trám bạch đường (bánh ú chấm đường trắng) à? Ta thích ăn nhân đậu đỏ.”

“Đào Hoa nương nương tại sao chờ mọi chuyện cách nhiều năm như vậy mới đến báo thù?” Bạch Ngọc Đường sáng suốt lựa chọn thay đổi chủ đề, hỏi Tôn Vượng.

“Nga... Chuyện này rất trùng hợp.” Tôn Vượng cười, “Điều Tổ Tổ của Miển quốc kia, các người quen đúng không?”

Tất cả mọi người sững sốt.

Triển Chiêu sờ sờ đầu, “Thanh di? Quen, nàng trước kia trúng độc nên mất trí nhớ...”

Nói đến đây, mọi người sững sốt.

“Vị thể thân kia đánh lén Đào Hoa nương nương khiến ả trúng độc thụ thương, không lẽ cũng giống Diêu Thanh lúc trước?” Ân Hưu hỏi, “Ả sở dĩ đợi nhiều năm như vậy, là bởi vì quên một vài chuyện, sau khi nhớ lại mới đến báo thù?”

“Đúng vậy, hơn nữa ả không nhớ rõ chuyện trước kia, mà nhớ rõ ký ức ả cùng Triệu Nguyên Hỉ ân ái và Triệu Nguyên Hỉ bỏ rơi ả... Vì vậy, ký ức của hai Trương mỹ nhân thật giả, chồng lên nhau!”

“Nga...” Thiên Tôn hiểu rõ, “Người ta gặp lúc đó rất có thể là Đào Hoa nương nương thật, đồng dạng bởi vì mất trí nhớ, nên tính cách khác hẳn với hiện tại?”

Tôn Vượng gật đầu, “Nữ nhân này a, lai lịch không đơn giản.”

“Lai lịch gì?” Thiên Tôn khoanh tay lăm bằm, “Lúc đó ta thấy nàng ta rất thuận mắt, cả ngày cười tùm tùm, tuy che mặt nhưng con mắt cũng biết cười.”

“Người hình như không chỉ gặp nàng ta, còn gặp Triệu Nguyên Hỉ, còn nghe nàng ta đánh đàn?” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở Thiên Tôn.

Triển Chiêu liền thấy Ân Hầu vô thức liếc nhìn Thiên Tôn, ánh mắt đó... dường như mang chút phức tạp.

Thiên Tôn thì lại mang vẻ mặt không biểu tình nhìn Bạch Ngọc Đường một lúc, sau đó ngẩng mặt sờ cằm, “Ồ... Không nhớ rõ nữa.”

Bạch Ngọc Đường hoài nghi nhìn hắn, “Người thật sự không nhớ rõ hay đang giả bộ?”

“Không nhớ rõ thật mà.” Thiên Tôn tiếp tục nhìn trời.

Tư thế này trước đó Triển Chiêu đã thấy, Bạch Ngọc Đường nói, lúc Thiên Tôn gạt người thì sẽ như vậy, giống như một đứa trẻ bất an.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, liếc sang Bạch Ngọc Đường — Thiên Tôn quen với hoàng tộc Triệu gia sao?

Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu — Cái lắc đầu này, Triển Chiêu nhìn ra một ít tâm tình, Bạch Ngọc Đường lắc đầu không phải nói hắn không biết, mà là bảo Triển Chiêu đừng hỏi, làm bộ không biết.

Triển Chiêu đột nhiên nghĩ, hình thức ở chung của Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn kỳ thực là ngược lại, nếu như Ân Hầu ngoại công luôn cưng chiều nương theo ý hắn, vậy thì quan hệ giữa Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn, là Bạch Ngọc Đường luôn chiều theo Thiên Tôn. Phàm là chuyện gì Thiên Tôn thích thì luôn không ngừng gật đầu dung túng, đưa tiền từng xấp từng xấp cho hắn, để hắn mua một ít đồ giả không hề có giá trị, nhưng chưa bao giờ tỏ ra khó chịu. Cũng như mỗi lần Thiên Tôn chơi xấu nói một ít lời nói dối mà ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng không bị gạt, Bạch Ngọc Đường vẫn vô điều kiện tin tưởng.

Triển Chiêu vô thức nhìn sang Ân Hầu, chỉ thấy Ân Hầu hơi nhướng mi, trên mặt có nét tán thưởng — Tiểu tử rất biết hiếu thuận.

Triển Chiêu híp tít mắt — Xem ra ấn tượng của Ân Hầu về Bạch Ngọc Đường không tồi.

“Đào Hoa nương nương rốt cuộc có lai lịch gì?” Bạch Ngọc Đường vẫn nắm chặt trọng tâm, tiếp tục hỏi Tôn Vượng.

“Cụ thể ta không quá khẳng định, bất quá... Nàng hình như là hậu nhân của Nam Đường.” Tôn Vượng nói một lời khiến mọi người kinh hãi.

(Nam Đường là một trong 10 nước thời Ngũ đại thập ở trung-nam TQ được thành lập sau thời nhà Đường, tồn tại từ năm 937-975. Năm 976, Tống Thái Tổ cất quân đánh Nam Đường, từ đó diệt vong)

Mọi người gật đầu, thảo nào hận Triệu thị như vậy.

“Ai, ta nói.” Tôn Vượng nhích tới nói với Ân Hầu, “Các người nói cho Triệu Phổ, không nên giết những cô nương ở Mục Chiếu quốc, đều là vô tội, bị Đào Hoa nương nương dùng độc khống chế mà thôi! Còn nữa, có biện pháp giải độc không?”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau — Kỳ thực Công Tôn đã tìm được biện pháp.

“Đối phương chuẩn bị bao giờ ra tay?” Triển Chiêu hỏi Tôn Vượng.

“Một hồi Triệu Nguyên Tá sẽ thăm dò Bằng Cát, nếu không có gì ngoài ý muốn, ta nghĩ đêm nay sẽ ra tay!”

“A, thật vội vàng...” Thiên Tôn liếc liếc Tôn Vương, “Có phải ngươi nói cho hần, đêm nay có thể thành sự, là giờ lành?”

Tôn Vương hắc hắc cười, “Thiên Tôn nhiều năm như vậy vẫn luôn khôn khéo a, bắt quá ta không tính gặt hần, hôm nay thật sự là giờ lành!”

Mọi người trong lòng hiểu rõ.

Cáo biệt Tôn Vương, mọi người đều trở về.

.

Tôn Vương cùng Triệu Nguyên Tá đi đến Đế Cư ăn bữa cơm trưa, Bàng Cát và Bát vương gia tiếp khách.

Tuồng kịch này diễn rất thật, Bàng thái sư và Bát vương gia vô cùng hòa hợp, Bàng Cát né tránh, Bát vương thì vẻ mặt lo lắng như bầu trời sắp xuống, đặc biệt sau khi nghe Tôn Vương nói ra tính toán bữa của mình.

Triệu Nguyên Tá cẩn thận, nhưng vẫn không thêm đề phòng “thùng cơm” Bàng thái sư, lẩm miệng hỏi một câu, “Chủ lực của quân hoàng thành, là ở doanh trại đông thành, hay doanh trại tây thành?”

Thái sư trả lời một câu “Tây thành”, khiến Triệu Nguyên Tá khẽ cau mày, âm thầm gặt đầu, lại hỏi, “Nhân mã mà Triệu gia quân Trâu Lương tướng quân mang đến thì sao?”

Thái sư lại suy nghĩ một chút, “Tại miếu Thiên Vương... Không phải.” Thái sư vừa nói vừa quan sát thần sắc của Triệu Nguyên Tá, miếu Thiên Vương là ở vị trí đông nam thành Khai Phong. Lúc lão nói ra miếu Thiên Vương, giữa mày Triệu Nguyên Tá khẽ động, dường như có chút khó xử, động tác rất khẽ.

Khi nhìn thấy thần tình đó của hần, Bàng thái sư đột nhiên đổi giọng, “Ồ gần Thiết Phật tự mới đúng, đúng không a vương gia?”

Bát vương lúc này “lòng nóng như lửa đốt” căn bản không có tâm tư, vì vậy “thất thần” gặt đầu, “Ừ.”

Quả nhiên, trên mặt Triệu Nguyên Tá lộ ra nét mừng rỡ.

Bàng thái sư cười thầm —— Sức chiến đấu của quân hoàng thành đương nhiên không thể so với Triệu gia quân, xem ra nhân mã của Đào Hoa nương nương đã mai phục tại phía đông Khai Phong. Nếu như dùng hoa túy tâm đầu độc Triệu gia quân, dùng để kiềm chế quân hoàng thành, binh mã Đại Tổng cơ bản mất đi năng lực phản kháng. Mà Đào Hoa nương nương thì mang theo nhân mã riêng của mình tập kích hoàng cung, nếu không có gì sai sót... các nàng trước tiên sẽ ra tay với Triệu gia quân của Triệu Phổ. Thiết Phật tự nằm ở phía đông nam rất tiện lợi, Đào Hoa nương nương hần là sau khi nhận được tin tức, sẽ đi vào đánh lén.

Bàng Cát tự nhiên không lo lắng, Nam Cung Kỷ mai phục bên ngoài nghe lén cũng đã sớm ngấm hiểu, âm thầm thông tri cho Triệu Phổ đang táo tạo bứt rứt trong Khai Phong phủ.

Triệu Phổ vừa nghe, lập tức gọi Trâu Lương đến phía nam bố trí, thiết kế bẫy rập để lừa đối phương, đến lúc đó tung một lưới bắt hết.

Triệu Nguyên Tá vội vã cáo biệt Bàng thái sư và Bát vương gia muốn trở lại báo tin.

Nhưng Bát vương đầu dễ thả hần đi, lôi kéo lải nhải nói vài chuyện xưa, trong miệng đều là Triệu Phổ khi còn bé thế nào, Triệu Phổ sau khi trưởng thành thế nào... Bàng Cát ở một bên vừa uống rượu vừa âm thầm tán thán —— Chắc vương gia đã thật lâu không trêu chọc ai, tiết mục này diễn rất thật. Triệu Nguyên Tá thấy Bát vương gia đã thương tâm tới nỗi nói năng lộn xộn, thậm chí còn có xu hướng lải nhải dông dài, càng an tâm —— Xem ra, Triệu Phổ tám phần mười là không sống nổi.

...

“Hắt xì...” Triệu Phổ hắt xì một cái, Công Tôn vội ôm lấy Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên đùi mình xoay sang một bên, đút vào miệng bé một miếng gừng ngâm đường, còn liếc ngang Triệu Phổ, ý là —— Đừng có truyền cảm mạo cho Tiểu Tứ Tử!

Triệu Phổ bĩu môi, “Thư ngọc, thuốc giả sao rồi?”

“Đã xong rồi!” Công Tôn lấy ra một gói thuốc bột, giao cho Âu Dương Thiếu Chinh, “Lấy một vại hoàng tửu, đem thuốc bột rắc vào, mỗi binh sĩ uống một chén, nhất định phải uống đó! Như vậy có thể chống đỡ được độc của hoa túy tâm. Đến lúc đó nếu ngửi thấy mùi hoa kỳ dị, thì giả vờ trúng chiêu, tiến đến gần rừng đào, thì dùng lưu hoàng yên tiêu (chất đốt) phóng hỏa đốt rừng hoa!”

Nói xong, Công Tôn lại lấy ra vài gói thuốc bột đưa cho Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ, để bọn họ rắc vào sông và những giếng nước trong đường lớn ngõ nhỏ tại Khai Phong thành.

Tất cả được bố trí thỏa đáng, chờ đến khi sắc trời tối đen sẽ hành động.

.

Có câu sống một ngày bằng một năm chính là đang nói về những thời điểm thế này, chờ đợi trước khi đánh trận là lúc lo lắng nhất, ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng cảm nhận được sự khẩn trương của mọi người.

Lúc ăn cơm tối, Tiểu Tứ Tử ôm Bạch Đường nhỏ nhẩn chạy đến, thấy được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở trong viện, Thiên Tôn và Ân Hầu đang đánh cờ, Công Tôn cầm hồ sơ lật xem... tuy mọi người ai làm việc nấy, nhưng đều thường xuyên liếc sang Triệu Phổ ở góc tường.

Triệu Phổ đang làm gì? Hắn nằm trên nhuyển tháp, đầu gối lên một con mèo vằn, ngủ đến ngáy khò khò.

Âu Dương Thiếu Chinh vội vàng kiểm tra địa hình để chuẩn bị bước cuối cùng, Trâu Lương đã đi quân doanh, Tử Ảnh thì giúp Triệu Phổ lau đao. Sau chuyện kia, Tử Ảnh ngày ngày đều tỉ mỉ kiểm tra trạng thái của Tân Đình Hầu, toàn bộ bằng vải quần đao, da lột lau đao, túi da bọc đao, đều phải tỉ mỉ kiểm tra. Tử Ảnh còn đặc biệt học phương pháp kiểm tra độc vật với Công Tôn.

Giả Ảnh ngồi im, không lên tiếng.

Tiểu Tứ Tử tiến đến trước mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu vươn tay xách con mèo nhỏ Bạch Đường đang kêu meo meo đặt lên bàn, bảo Thần Tinh Nhi lấy một chén cá, dùng đũa gắp cá nhỏ đút cho nó.

Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi cũng đã chuẩn bị tốt, hai nàng vừa dựa theo bố trí của Bạch Ngọc Đường, lén chuẩn bị rất nhiều dầu hỏa đưa đến quân doanh của Triệu Phổ, cảm thấy xung quanh im ắng rất trật tự. Cảm giác khẩn trương như dầm mưa trên núi này, có lẽ là đặc trưng trước giờ đại chiến! Chỉ có điều... thấy nguyên soái Đại Tổng triều không hình tượng mà gối lên một con mèo béo, ngủ đến nước miếng chảy dài, hai người đều có chút hết nói.

Thần Tinh Nhi vô thức ngẩng mặt nhìn bầu trời xám mờ, ý là —— Đừng khẩn trương!

Nguyệt Nha Nhi đột nhiên nhỏ giọng hỏi Tử Ảnh, “Nguyên soái các người có khi nào trước lúc chiến tranh ngủ quên không?”

Tử Ảnh giật giật khóe miệng, “Đương nhiên... là có.”

Tất cả mọi người nhú mày —— Vậy cũng có?

“Trước khi chiến tranh ngủ quên thì có là gì.” Giả Ảnh mở mắt ra, “Tình huống đánh được nửa chừng thì ngủ cũng không phải không có.”

“Đánh tới nửa chừng làm sao ngủ được?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu hiếu kỳ, hỏi, lẽ nào Triệu Phổ đã đạt tới cảnh giới cao nhất của võ học —— Thụ công (võ ngủ)?

“Thụ công còn được gọi là Chu Công quyền.” Thiên Tôn chặc chặc hai tiếng, “Không phải chỉ là truyền thuyết thôi sao? Thực sự có à?”

“Trình độ cao như vậy?” Ân Hầu cũng tỏ ra kinh ngạc, “Ta còn chưa học được.”

Tử Ảnh ghen ngào cười cười, “Chuyện là như vậy, hai bên đang giao chiến, nguyên soái đi tới, Hắc Kiêu hí vang một tiếng dài, sợ đến nỗi đám ngựa chiến đối diện quy ngã hơn một nửa. Sau đó vương gia đánh thức Tân Đình Hầu, khoanh tay hỏi đối diện ai muốn lên nộp mình trước? Đám đại tướng quân đối diện liền kinh sợ, bắt đầu đẩy tới đẩy lui, đẩy khoảng nửa canh giờ, vương gia chờ trên ngựa chán quá ngủ quên... thế đó.”

Tiểu Tứ Tử nghe được mà cười toe toét, mọi người thì lại lắc đầu.

“Vương gia, có động tĩnh rồi.”

Lúc này, Hắc Ảnh nhảy lên đầu tường, nói với Triệu Phổ.

Tất cả mọi người ngẩng đầu, Triệu Phổ hé mí mắt nhìn hẩn một cái.

“Gần rừng đào ở rặng núi đông đột nhiên có rất nhiều xe ngựa chạy qua, hình như là vận chuyển rượu đi qua, nhưng dừng lại ở vị trí gần núi đông thì không đi nữa.”

Triệu Phổ nhắm mắt lại khoát khoát tay, ý bảo —— Tiếp tục thăm dò.

Hắc Ảnh lóe người đi mất.

Mọi người nhìn Tử Ảnh và Giả Ảnh —— Chính là như vậy?

Tử Ảnh nhún vai xòe tay —— Trước nay vẫn thế.

“Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ tỉnh, chạy tới bò lên trên tháp nằm áp lên bụng hẩn, “Sắp đánh trận sao người không nóng vội nha?”

Triệu Phổ ngược mắt nhìn bé, vừa vươn tay nhéo cái má phính phính mềm mềm, “Gấp cái gì, không phải chỉ là vài ả đàn bà thôi sao...”

Còn chưa dứt lời, Công Tôn đã mang vẻ mặt ghét bỏ ôm Tiểu Tứ Tử đi... Cứ tiếp tục như thế, phỏng chừng Tiểu Tứ Tử sẽ giống hẩn, há mồm ngậm miệng đều là lời thô tục.

“Vương gia.” Âu Dương hỏi, “Rượu đã vận đến, phỏng chừng bọn chúng đã chuẩn bị ra tay rồi, sau khi ăn cơm tối thì có khá nhiều người ra ngoài tản bộ, chợ đêm cũng náo nhiệt.”

“Đợi một canh giờ nữa, cho bọn hẩn chút ngon ngọt, bằng không chuột lớn không rời hang, chỉ có vài con chuột nhắt.” Triệu Phổ ra lệnh bảo chờ.

Âu Dương gật đầu, sắp xếp người đi làm việc.

Bao Chứng và Bằng Cát đi vào viện, liếc mắt nhìn nhau, thỏa mãn gật đầu —— Vương gia của Đại Tổng triều quả nhiên không giống người thường, rất có phong độ của một đại tướng trăm trận trăm thắng!

Triển Chiêu nhướn mi với Bạch Ngọc Đường —— Người nghĩ hẩn có phong độ của đại tướng, hay là phản ứng chậm thần kinh thô nên mới bình tĩnh như vậy?

Bạch Ngọc Đường cũng có chút buồn cười —— Chắc chỉ là mệt mỏi, tối qua vất vả cả đêm phỏng chừng ngủ không ngon.

Thời gian lại trôi qua chậm chậm, trời càng lúc càng tối, đường phố Khai Phong phủ cũng càng lúc càng náo nhiệt.

Triển Chiêu trèo lên nóc nhà quan sát.

“Thời gian sắp tới.” Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt nhìn lên đỉnh đầu, bầu trời óng ánh đầy sao... đêm nay khí trời rất tốt.

“Nhìn bên kia!” Ân Hầu đột nhiên giơ tay chỉ vào hướng núi đông.

Chỉ thấy rừng đào vốn trơ trụi, đột nhiên biến thành màu đỏ rực.

Triển Chiêu bò lên mái cong cao nhất nhìn quanh, đừng nói... ngàn vạn cây hoa đỏ nở ra đúng là rất đẹp.

“Nguyên soái.” Bạch Ảnh xuất hiện ở đầu tường, lúc này Triệu Phổ đã tỉnh ngủ, đang ăn mì.

“Hoa đỏ nở.”

Triệu Phổ gật đầu, “Ừ, đợi thêm nửa canh giờ nữa.”

Bạch Ảnh cũng không dài dòng, lóe người biến mất.

Công Tôn bèn hỏi, “Còn chờ nữa?”

Triệu Phổ khoát khoát tay, cá lớn chưa bơi ra, chờ tiếp.

Lại đợi một lát, Hắc Ảnh chạy tới, “Đối phương đã tưới rượu xong, hiện tại cả đám nữ nhân ở Mục Chiếu quốc đã tới, nhân số không ít, vài trăm, giống như người gỗ đi từ khắp nơi tiến tới rừng đào.”

Triệu Phổ nghe xong, gật đầu, “Đợi lát nữa.”

Triển Chiêu mang thức ăn khuya lên nóc nhà ngồi với Bạch Ngọc Đường vừa nhắm rượu vừa chờ, Công Tôn hiếu kỳ hỏi Triệu Phổ, “Người rót cuộc đang chờ cái gì? Đào Hoa nương nương sao?”

Triệu Phổ cười, “Đừng vội, ả chạy không được.”

Lại một lát sau... toàn bộ thành Khai Phong, bắt đầu tràn ngập trong một hương thơm nhàn nhạt.

“Ở đây cũng ngửi thấy được!” Công Tôn sờ sờ mũi.

“Chúng ta không choáng, chứng tỏ thuốc của người hữu hiệu.” Triệu Phổ vươn tay dè đầu Công Tôn xoa xoa, “Giỏi!”

Công Tôn không hiểu sao thấy hơi xấu hổ, mặt đỏ lên.

Tiểu Tứ Tử cười hì hì ngẩng mặt nhìn Công Tôn —— Cửu Cửu khen phụ thân kìa!

Trương Long Triệu Hổ chạy vào, nói với Công Tôn, “Tiên sinh, thuốc giải ngải đổ vào nước hình như không có tác dụng, người đi đường bên ngoài Khai Phong phủ đều bất động giống như khúc gỗ ấy.”

“Đó chính là có tác dụng.” Công Tôn nhìn Triệu Phổ, “Dựa theo ý người, sau nửa canh giờ, mới có thể thấy hiệu quả.”

Triệu Phổ cong khoe miệng, “Diệu.”

...

Trên nóc nhà, Giả Ảnh quay đầu lại báo, “Vương gia, quân doanh cháy rồi.”

Triệu Phổ cười nhạt một tiếng, “Sắp rồi.”

“Xuất binh hay đốt rừng đào?” Âu Dương hỏi.

“Chờ thêm lát nữa.”

“Còn chờ?” Công Tôn sốt ruột.

Triệu Phổ thì lại thấy buồn cười, vươn tay chọt chọt má Công Tôn, “Hi, thư sinh nhà người tính tình vội vàng sao động quá đi, còn không bình tĩnh bằng ta.”

“Nhân mã của Triệu Nguyên Tá đã đến phụ cận hoàng cung.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên chỉ vào hoàng thành phía xa xa.

Triệu Phổ rót cuộc nở nụ cười, “Tới.” Nói xong khoát khoát tay với Âu Dương, “Người đi xử đám đàn bà kia.”

Âu Dương hớn hỏ chạy ra ngoài, “Chuyện nhỏ thôi! Nhiều mỹ nữ như vậy a!”

...

Triệu Phổ nói với Giả Ảnh, “Bảo Trâu Lương chuẩn bị ra tay”

Giả Ảnh gật đầu rời đi.

Triển Chiêu ngồi xổm trên nóc nhà hỏi Triệu Phổ, “Chúng ta làm gì?”

“Các người muốn xem tiết mục cướp ngôi hoàng đế, hay xem Âu Dương bắt mỹ nữ?” Triệu Phổ hỏi.

Mọi người không hề nghĩ ngợi, “Cướp ngôi thì khá là thú vị.”

“Vậy đi thôi.” Triệu Phổ cười, “Chúng ta đi dọa chết cái tên Triệu Nguyên Tá đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu kia một chút!”

25. Chương 25

CHƯƠNG 26

Bắc hành

Triệu Trinh ngồi trong thư phòng, nâng cằm nhìn ánh nến suy tư.

Bàng phi bưng một chén canh đi vào, nhẹ nhàng đặt trong tay hắn.

Triệu Trinh lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn nàng, nhú mày, “Không phải bảo người theo thái hậu các nàng xuất cung tránh một thời gian sao?”

Bàng phi không nói gì, ngồi xuống bên cạnh hắn, mở chén, bên trong là bồ câu hầm, cẩn thận tỉ mỉ cầm đũa gỡ xương bồ câu.

Ngoài cửa, bốn con mèo chạy đến, hai con lớn mang theo hai con nhỏ.

Mèo lớn một con trắng như tuyết một con trắng màu gạo, hai con mèo nhỏ đều là màu trắng gạo.

Trong đó con mèo lớn vàng nhạt màu gạo nhảy lên long thư án, ngồi xổm trước mặt Triệu Trinh, meo một tiếng, cọ đầu vào người hắn.

Triệu Trinh dở khóc dở cười, vươn tay sờ sờ đầu nó, Bàng phi múc một thìa bồ câu, đưa đến bên miệng Triệu Trinh, vừa nói, “Người tặng Tiểu Tam Tử cho Ân Hầu, Bông Gòn và Đậu Phộng tìm khắp sân đã lâu.”

Triệu Trinh há mồm định giải thích một câu, thìa thứ hai đã đút vào.

“Người đi tránh một lúc, lát nữa sẽ rối loạn...” Triệu Trinh ngắt một miếng bồ câu nhỏ đút cho mèo.

“Ta không sợ đâu.” Bàng phi nhướn hai hàng lông mày, hiện ra vài phần khí thế kiêu man, “Còn gì mà chưa thấy chứ?”

Triệu Trinh bật cười, Bàng phi thường ngày quả thật rất can đảm, từ nhỏ được thái sư sủng lên trời, kiêu man nhưng không dã man, đó là điểm mà người khác thích nhất ở nàng.

“Hoàng thượng...”

Trần công công chạy vào, thấy Bàng phi đã ở, ngăn người.

“Thế nào rồi?” Triệu Trinh hỏi.

“Tối!”

Triệu Trinh gật đầu, ôm lấy bốn con mèo lớn nhỏ, nhét vào trong tay Bàng phi, “Vậy chỉ ít cũng ra sau bình phong tránh một chút.”

Bàng phi dẫu môi, bất quá vẫn đứng lên đi ra sau, đi tới phân nửa cũng không quên quay đầu lại dặn dò, “Người cũng không được chịu thiệt a.”

Triệu Trinh dở khóc dở cười, xua tay với nàng — Mau đi trốn.

Vì vậy, Bàng phi ôm mèo ngồi sau bình phong, Triệu Trinh đưa cho nàng một bao hạt dưa, Bàng phi vừa cắn hạt dưa vừa thắc mắc, ai đưa hạt dưa cho hoàng thượng cắn vậy.

Trong Khai Phong phủ, Tiểu Tứ Tử bọc chăn đọc sách trẻ em, hắt xì một cái, dụi dụi mũi, lật một trang khác, rôm rốp nhai một hạt đậu phộng hương hồi.

...

Thủ vệ ngoài cổng hoàng cung thưa thốt, hoàn toàn không phát giác đã có vài người lẻn vào hoàng cung.

Triệu Trinh tiếp tục phê duyệt tấu chương, chợt nghe bên ngoài có tiếng tranh cãi ầm ĩ.

Nam Cung Kỷ đi tới bên cạnh Triệu Trinh đứng thẳng, thấp giọng nói, “Vào rồi.”

“Có ai bị thương không?” Triệu Trinh thản nhiên hỏi.

“Không, đã đổi thành cao thủ cả rồi, có thể chống cự.” Nam Cung thấp giọng trả lời.

Triệu Trinh gật đầu, ý bảo đã biết.

Lúc này, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập.

Sau đó, có một thanh âm truyền đến, “Hoàng thượng!”

Triệu Trinh giả vờ không biết, gắt gỏng nói, “Chuyện gì mà ồn ào như vậy?!”

“Hoàng thượng, thời giờ đã điểm.”

Thanh âm này nghe ra vừa lạ vừa quen, lạ là vì ít có cơ hội để nghe, quen là vì vừa mới nghe không bao lâu... Thanh âm của Triệu Nguyên Tá.

“Thời giờ gì đã điểm?” Nam Cung Kỷ hỏi ngược.

Lúc này, Triệu Nguyên Tá vung tay áo, không có thông truyền, sải bước đi đến, “Thời giờ thoái vị đã điểm!”

“To gan!” Nam Cung khựng lại, “Triệu Nguyên Tá, người điên rồi phải không?”

“Ta không điên, năm xưa điên là do Triệu Nguyên Hỉ làm hại.” Đang khi nói, Triệu Nguyên Tá đánh giá thần sắc của Triệu Trinh.

Triệu Trinh lúc này, chậm rãi uống canh bồ câu, bồ câu đã ăn xong, mùi vị cũng không tệ. Khẩu vị của Triệu Trinh các phi tử biết rõ hơn cả ngự trù, hẳn cũng thích ăn cơm do vợ mình làm, rất có cảm giác được sống như bình dân bách tính, cưới lão bà về đương nhiên là để nấu cơm.

Triệu Trinh cũng không biết mình đã đi vào cõi thần tiên hồn bay lên trời như thế nào, ngốc lảng một hồi, mới hỏi Triệu Nguyên Tá, “Ăn không?”

Triệu Nguyên Tá ngăn người, có chút nghi hoặc — Tại sao Triệu Trinh bình tĩnh như thế? Lê nào có mai phục? Không thể a... không có chút sơ sót nào, dù cho Triệu Phổ không chết, cũng không thể ngăn cản.

Nghĩ tới đây, hắn quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy người của mình đã tiến vào hoàng cung, vây quanh ngự thư phòng, bên ngoài cũng truyền đến tiếng xôn xao ầm ĩ.

Triệu Nguyên Tá yên tâm, quay đầu lại nhìn Triệu Trinh, “Triệu Trinh, xem tại tình thúc chất của ta với người, nếu người chủ động thoái vị, ta sẽ tha cho người không chết, thế nào? Người làm Giang Lăng Mục, ta ngồi ngai vàng của người, ngai vàng này vốn là của ta, ta mới là...”

“Trẫm cho người xem thứ này trước đã.” Triệu Trinh nói, đem một cuộn tranh vẽ giao cho Nam Cung.

Nam Cung trải ra.

Trên bức tranh vẽ một nam tử tiêu sái, thập phần nho nhã văn tú, mặc một bộ cẩm bào, trên tay cầm một chén rượu, đứng trong viện... giữa trán, tựa hồ có chút ưu sầu.

Triệu Nguyên Tá nhíu mày, dường như không rõ.

“Người này người không nhận ra, nhưng người này hẳn là người biết.”

Triệu Trinh nói rồi lấy ra một tờ giấy hình tam giác lắc lắc vài cái, giao cho Nam Cung, Nam Cung đem dán lên phần mặt dưới cặp mắt của nam tử kia, vì vậy... người trong tranh giống như phủ một tầng khăn che mặt.

Mà nhìn lại nam tử, đôi mắt, mặt mày có chút loan loan, trong mắt ưu sầu hậm hực, dường như có tâm sự, mà ánh mắt này — Quá quen thuộc.

Triệu Nguyên Tá ngẩn người... Ánh mắt này, rất giống của Đào Hoa nương nương.

“Trương mỹ nhân năm xưa tìm một thể thân, có chút giống ả, nàng kia sinh một khuê nữ, cũng có một đôi mắt hoa đào thể này.” Triệu Trinh chậm rãi nói, “Bất quá chỉ là giống nhau thôi, bề ngoài giống nhưng thần tình không giống... biết vì sao ánh mắt này dễ nhận ra như vậy không?”

Triệu Nguyên Tá hơi há mồm.

“Bởi vì là trọng đồng*.” Triệu Trinh vẫn không nhanh không chậm nói, “Trọng đồng tử rất hiếm hoi, trọng đồng cũng không quá rõ ràng, đồng tử lớn, cặp mắt càng lớn.”

*(trọng đồng là trong một mắt có hai con ngươi)

Theo lời Triệu Trinh, sắc mặt Triệu Nguyên Tá lại trắng vài phần.

“Bức vẽ này, tìm được trong kho phòng, trong thương khố hoàng cung của trăm cất một thương khố nhỏ chứa những vật phẩm của tiền triều.” Triệu Trinh cười nhạt một tiếng, “Bức vẽ này là họa sĩ Đồng Nguyên nổi danh nhất Nam Đường vẽ ra, người trong tranh là người có trọng đồng tử mà thể nhân đều biết, biết là ai chưa?”

Mặt của Triệu Nguyên Tá lúc này trắng xanh, nhìn Triệu Trinh.

“Là Hậu Chủ Lý Dục.” Triệu Trinh nhìn Triệu Nguyên Tá, “Vị Đào Hoa nương nương kia của ngươi, là hậu duệ của hoàng tộc Nam Đường, ngươi hợp tác tạo phản với một tên hoàng tử hoàng tôn của tiền triều à? Người nói người có khác gì con lợn đầu nhĩ?”

Trên nóc nhà, bọn Triệu Chiêu đã nghe trộm một hồi đang nhin cười — Nghe lời này của Triệu Trinh, Triệu Nguyên Tá ngày hôm nay phỏng chừng sẽ tức chết, trò hay còn chưa mở màn đâu.

Biến cố thành linh xảy ra, khiến Triệu Nguyên Tá ngây ngẩn cả người, sau đó suy nghĩ một chút, rất nhanh đã trấn định lại, “Triệu Trinh, ngươi đừng hòng kéo dài thời gian, hôm nay toàn bộ Khai Phong đều nằm trong lòng bàn tay ta rồi, ta cũng không muốn tổn thương ngươi, dù sao...”

Triệu Trinh đột nhiên quay đầu lại hỏi, “Ái phi, bồ câu còn không?”

“Còn.”

Bàng phi lộ đầu ra, một tay ôm một con mèo nhỏ, một tay còn cầm bao hạt dưa, hỏi, “Hoàng thượng còn thèm?”

“Ừ.” Triệu Trinh gật đầu, “Trẫm càng ăn càng đói không biết tại sao nữa.”

“Ta đi lấy.” Bàng phi nói rồi đem mèo nhỏ nhét vào tay Nam Cung Kỷ, sau đó chạy ra ngoài.

Triệu Nguyên Tá quay đầu lại, ngoài cửa có nhân mã của mình canh giữ... nhưng Bàng phi một đường chạy ra, không ai đi ngăn cản.

Bàng phi ngại một người chặn đường, còn giơ tay đẩy một cái, “Ai nha, phiền quá đi thôi, nhiều cây cột như vậy, đều là thùng cơm còn chặn đường!”

Lúc nói thì nàng đã chạy ra viện đi về phía ngự thiện phòng.

Triệu Nguyên Tá lúc này mới phát hiện thủ hạ của mình không ổn.

“Người đâu!” Triệu Nguyên Tá hô một tiếng, nhưng không có động tĩnh.

Hắn vội vàng chạy ra, mới phát hiện tất cả đều bị điểm huyết, mà bị điểm huyết lúc nào, căn bản không ai biết.

Trên nóc nhà, Ân Hầu ngồi xỏm lắc đầu — Triệu Nguyên Tá này, cho rằng mang theo vài tên ăn hại vào hoàng cung chạy một vòng là có thể làm hoàng đế à? Giờ để xem ngươi chết như thế nào.

“Ta...” Triệu Nguyên Tá lúc này thất kinh, nghĩ có thể có biến, định chạy, nhưng trước mặt có một người nhảy xuống, giơ tay cản lại.

Triệu Nguyên Tá vừa thấy người đến là Triệu Phổ, kinh ra một thân mồ hôi lạnh, đặt mông ngồi xuống đất, “Người...”

“Thế nào, Nguyên Tá hoàng huynh.” Triệu Phổ vươn tay vỗ vai hắn, “Còn chưa có ôn chuyện mà, ăn cơm rồi đi.”

Triệu Nguyên Tá há to miệng... Lúc này, hắn cũng biết mình đại khái đã gặp tai vạ rồi.

Triệu Nguyên Tá vội chạy vào thư phòng, phủ phục xuống đất cầu Triệu Trinh tha mạng.

Lúc này, Bàn phi chạy chậm vào, trên tay cầm một chén bồ câu hầm nóng hổi, đưa cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh đứng lên, nhận chén canh, nói với Nam Cung Kỳ, “Chuẩn bị một bộ long bào cho hoàng thúc.”

Triệu Nguyên Tá瑟瑟, ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh, nghĩ hắn là đang vũ nhục mình.

Triệu Trinh cười khê, nâng chén canh nhìn Triệu Nguyên Tá, “Hoàng thúc không phải muốn làm hoàng đế sao? Không bằng làm một chút thử xem, có đã ghiền hay không.”

Trên nóc nhà, Ân Hầu cười hì hì, “Tiểu hoàng đế này rất thú vị.”

Thiên Tôn cũng gật đầu, chột chột Ân Hầu, “Một hồi, chúng ta cũng đi làm thử.”

“Làm hoàng đế một ngày, tất cả mọi người dưới mông mình.” Ân Hầu nghĩ đề nghị này không sai.

Triển Chiêu có chút vô lực nhìn hai lão đầu.

Triệu Nguyên Tá lúc này nhìn Triệu Trinh, cảm thấy vô cùng xa lạ. Hắn cũng tự nhận gặp không ít loại người, có kẻ mặt luôn hầm hầm, nghiêm túc bá đạo, có kẻ thì luôn dịu dàng tươi cười, tiểu lí tàng đao... nhưng vị hoàng chất này của hắn, không cười cũng không giận, không ấm cũng không nóng, nói chuyện không nhanh không chậm, nhìn không ra bất luận tình tự gì.

Triệu Trinh đi ra sau bình phong, Nam Cung Kỳ gọi hai tiểu thái giám tới, giúp Triệu Nguyên Tá thay long bào.

Lúc này, Triệu Nguyên Tá run như cây sậy, cả người mềm nhũn, hắn không biết Triệu Trinh muốn làm gì.

Nam Cung Kỳ đi tới bên cạnh hắn, cúi đầu, ghé vào tai hắn nói một câu, “Vương gia, hảo hảo hưởng thụ, có thể giữ mạng hay không, phải xem biểu hiện của ngài.” Nói xong, nhẹ nhàng vỗ vai hắn, “Cẩn thận ăn nói.”

Triệu Nguyên Tá tê liệt ngồi bên bàn, Triệu Phổ cũng đi đến, cười gật đầu với hắn, “Cẩn thận ăn nói a.” Nói xong, chạy ra đằng sau.

Sau bình phong, Triệu Trinh đang ngồi trên một cái ghế nhỏ ăn bồ câu hầm, Bàn phi bên cạnh vừa cắn hạt dưa vừa vẽ phác thảo hình thù, Nam Cung ôm kiếm đứng bất động như cây cột.

Triệu Phổ tìm cái ghế ngồi xuống, Đậu Phụng liền nhảy lên đùi hắn, meo một tiếng.

Triệu Phổ buồn cười, vươn một ngón tay ghẹo nó.

Bàn phi nắm một nắm hạt dưa đưa cho hắn.

Triệu Phổ dở khóc dở cười... Bàn phi và Triệu Trinh từ nhỏ đã quen, tuy là phu thê, kỳ thực cũng là bạn thanh mai trúc mã. Nhìn đáng vẻ hai người bọn họ ngồi cắn hạt dưa, Triệu Phổ đột nhiên nhớ tới cái thời cùng nhau chơi đùa lúc bé...

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ không khỏi lắc đầu, trên đời dĩ nhiên thật sự có nhiều kẻ muốn cướp cái ngôi hoàng đế bỏ đi này như thế, Triệu Trinh là không cách nào khác mới phải ngồi, có cách thì đã sớm không thèm, mang theo người mình âu yếm tự do tự tại hơn bị nhốt trong hoàng cung này rất nhiều.

Chờ Triệu Nguyên Tá ngồi lên long ỷ, nhìn ra bên ngoài, những tùy tùng ngoài cửa đã không thấy đâu, toàn bộ thư phòng cùng với trong viện, chỉ còn lại một mình hắn.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, có vài bạch y nữ tử chạy vào.

Người dẫn đầu, là Đào Hoa nương nương che mặt.

Bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giấu mình sau mái cong trên nóc nhà, nhìn thấy rõ ràng.

Triển Chiêu quay đầu nhìn Thiên Tôn, ý là hỏi —— Là ả ta sao?

Thiên Tôn thờ ơ nhún vai một cái —— Không nhớ rõ nữa.

Triển Chiêu bắt đắc dĩ, mọi người chú ý lắng nghe.

Đào Hoa nương nương vừa vào cửa, thấy Triệu Nguyên Tá mặc hoàng bào ngồi sau long thư án... không biết nên hình dung như thế nào, trong óc thì lại nghĩ tới vài chữ “Mặc long bào không như thái tử”*.

*(ngụ ý sinh ra là thái tử, nhưng không có dáng vẻ của thái tử, dù có mặc long bào của hoàng đế cũng không thể thể hiện)

“Triệu Trinh đâu?” Đào Hoa nương nương tiến vào đại điện, phát hiện khắp nơi không ai, có chút khó hiểu.

Triệu Nguyên Tá lúc này sắc mặt tái nhợt mồ hôi lạnh chảy đầy tay... Triệu Trinh ở ngay phía sau hắn, không chỉ có Triệu Trinh, còn có Triệu Phổ! Triệu Phổ hoàn toàn không bị thương cũng không có dấu hiệu trúng độc, chứng tỏ căn bản không hề trúng kế! Kế hoạch của bọn họ thất bại, nếu như Triệu Phổ sớm có chuẩn bị, vậy một chút nhân mã nhỏ nhoi kia sẽ bị Triệu gia quân giết sạch.

Nghĩ tới đây, Triệu Nguyên Tá hất hàm, “Người rốt cuộc là ai?”

Đào Hoa nương nương bị hắn hỏi thì có chút khó hiểu mà nhìn hắn.

Triệu Nguyên Tá gơ tay cầm lấy bức họa Lý Dục trên bàn, ném ra đất, “Người giải thích thế nào!”

Quyển tranh cuộn sau khi rơi xuống mặt đất, tự nhiên trải ra.

Bức họa Lý Hậu Chủ trải đến bên chân Đào Hoa nương nương, ả cúi đầu, quan sát vô cùng chuyên chú.

“Hừ!” Triệu Nguyên Tá vỗ bàn, “Ta đã sớm nhìn ra người lòng dạ âm hiểm muốn hủy Triệu thị ta, hợp tác với người chẳng qua là lừa người mà thôi! Hôm nay lấy được cả nhân tang, người còn gì để nói?!”

Sau bình phong, Triệu Phổ liếc nhìn Triệu Trinh, Triệu Trinh đang bưng chén canh bắt đắc dĩ lắc đầu —— Triệu Nguyên Tá này thực sự giết hắn chẳng có ý nghĩa! Dù sao cũng là hoàng tộc, tốt xấu cũng phải có chút tôn nghiêm. Không phải là tạo phản sao, hoàng tử ai mà chẳng muốn làm hoàng đế, phản rồi, bị bắt rồi... cùng lắm thì chết, ít nhất còn giữ được khí phách của hoàng gia, có cốt khí một chút. Kẻ tiểu nhân thế này, ngu xuẩn đến cực điểm, thảo nào năm xưa tất cả mọi người xem trọng Triệu Nguyên Hỉ. Đáng tiếc, một kẻ quá ngu xuẩn, ngu xuẩn đến nỗi căn bản không cách nào xưng đế, một kẻ quá thông minh, kết quả thông minh bị thông minh lừa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Triệu Nguyên Tá cũng muốn đấu lại Triệu Trinh? Không phải sống lâu hơn ăn nhiều muối hơn thì lợi hại hơn đâu, so với Triệu Trinh hắn đúng là cực kỳ nhu nhược.

Ân Hầu đột nhiên hỏi Triển Chiêu, “Triệu Phổ có chơi cờ với Triệu Trinh bao giờ chưa?”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Thật ra thì chưa từng nghe tới.”

Lúc này, sau bình phong Triệu Trinh ăn xong bồ câu, lật sang cái bàn thấp bên cạnh, ngoắc Triệu Phổ.

Triệu Phổ bật cười... đi tới xếp bằng ngồi bên kia, Bàn phi tử trong ngăn tủ nhỏ một bên lấy ra bàn cờ và viên cờ đặt lên bàn, Triệu Trinh cầm cờ trắng, Triệu Phổ cầm cờ đen, hai người bắt đầu đánh cờ.

Bàn phi ngồi một bên bóc vỏ cam cho hai người, như khi còn bé vẫn thường làm. Hai người này vừa chơi thì có thể đấu cả ngày, thắng thua khó phân, sau đó trưởng thành, Triệu Phổ đi biên quan, Triệu Trinh cả ngày ồn ào không ai chơi cờ cùng, mọi người trong cung đều nhường hắn.

Đào Hoa nương nương bên ngoài thấy Triệu Nguyên Tá rất kỳ lạ, có chút hoài nghi, lại thấy bình phong phía sau tựa hồ có động tĩnh, có chút cảnh giác. Á nghĩ đến là, Triệu Nguyên Tá có thể muốn qua sông đoạn cầu ám toán mình.

(p/s: xí, tới đây tự nhiên muốn nói, Bàn phi bóc vỏ cam thì mùi nó bay xa, có n thì cũng không thể nghĩ có người muốn ám toán mình được, đánh lên mà còn ngồi ăn cam ăn quýt sao? Còn nữa, chuyện cờ với vậy có liên quan gì tới vụ án này à? Đưa vào chỉ cho nó dài không biết???? Gấp đôi 1 chương bình thường đó!!! Ngồi gõ mà bức xúc!!!)

Vươn tay nhặt lên quyển tranh cuộn trên mặt đất, Đào Hoa nương nương nở nụ cười, tháo xuống sa khăn che mặt, “Triệu thị hôm nay khí số đã hết, là Chuẩn vương nói, thế nào, người không họ Triệu à?”

Triệu Nguyên Tá há há mồm.

“Nếu người họ Triệu, vậy chứng tỏ người cũng phải chết!” Đào Hoa nương nương thốt lên, vung tay.

Những bạch y nữ tử kia liền rút kiếm.

Triệu Nguyên Tá cuống quýt đứng lên, “Người! Người nghĩ người trốn được sao?”

“Tại sao ta phải trốn chứ?” Đào Hoa nương nương nhướng cao hai hàng lông mày trợn trừng mắt, lúc này ả không có sa mỏng che mặt, càng thêm tương tự với Hậu Chủ trong bức họa vài phần.

“Người... thật sự là hậu nhân của Nam Đường?” Triệu Nguyên Tá kinh hãi.

“Hoàng cung này, vốn nên là của Lý gia ta, Triệu gia các người cướp giang sơn của người khác, còn ngồi rất vững!” Đào Hoa nương nương cười nhạt, “Ngày hôm nay ta muốn toàn bộ họ Triệu trong thiên hạ, đều chết cùng với tên vua vong quốc nhà người!”

Nói xong, ả hạ lệnh, “Giết sạch tất cả những kẻ trong cung!”

Triệu Nguyên Tá thấy đám bạch y nữ tử xông tới phía mình, vội vàng bò lên trên long thư án, vịn vào bình phong, “Hoàng... hoàng thượng! Cứu mạng a, Cứu vương gia!”

“Rầm” một tiếng, bình phong bị đè ngã.

Sau bình phong, Bàn phi ôm con mèo nhỏ ngồi trên ghế, chuyên tâm nhìn một bên, Triệu Phổ và Triệu Trinh đang chơi cờ, hình như đấu rất hưng phấn, chẳng thêm để ý đến ai.

Nam Cung Kỷ ôm đao, đứng sau bình phong cách đó không xa, bên chân là bình phong đã ngã rạp, cùng với Triệu Nguyên Tá nằm úp trên bình phong.

Đào Hoa nương nương sững sốt, sau đó cau mày, trầm nghĩ —— Hồng!

Đồng thời, xung quanh vang lên tiếng kèn, còn có tên lệnh vút lên trời, toàn bộ khoảng trời trên thành Khai Phong sáng rực ánh pháo, trong nháy mắt sáng như ban ngày.

Có một bạch y nữ tử vội vã chạy vào báo, “Cung chủ, rừng đào ở đông sơn bị đốt... người của chúng ta trúng mai phục, độc của bách tính trong thành hình như cũng được giải.”

Đào Hoa nương nương lui về phía sau một bước, Nam Cung Kỷ đột nhiên giơ tay, tiến lên phía trước vung lên...

Theo động tác của hắn, xung quanh có rất nhiều cao thủ đại nội tiến vào thư phòng, bắt đầu bao vây tiêu trừ đám bạch y nhân kia.

Bạch y nhân căn bản không cách nào chống lại, yểm hộ Đào Hoa nương nương giật lui..

Chỉ tiếc, chưa ra khỏi ngự hoa viên, đã bị Trâu Lương mai phục gần đó bắt giữ.

Triệu Phổ ăn một mảng cờ trắng của Triệu Trinh, thấy hắn không phục, liền cười, “Làm chính sự đi thôi, ngày mai lại chơi.”

Triệu Trinh bĩu môi, “Ngày mai sẽ giết cho người không còn manh giáp!” Nói xong đứng lên, sờ sờ đầu Bàn phi, “Mau đi về ngủ.”

Bàng phi đứng lên, ôm mèo nhỏ, mang theo tùy tùng hồi cung đi ngủ, lúc đi còn nghênh ngang liếc xéo Đào Hoa nương nương, ý như —— Nam nhân của ta là người đệ nhất trong thiên hạ, khiến cho Triệu Trinh cũng hơi hơi xấu hổ.

Trâu Lương sau khi bắt được toàn bộ người của Mục Chiếu quốc trong hoàng cung, tiến đến bẩm báo, “Tất cả đã tiến hành thuận lợi theo kế hoạch. Mặt khác, Công Tôn đã nghiên cứu chế tạo thuốc giải, bảo Diêu Tổ Tổ mang theo thuốc và một ít nhân mã đến Mục Chiếu quốc cứu người.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường từ nóc nhà nhảy xuống, lần này tuy hung hiểm, đối phương chuẩn bị kế hoạch chu đáo, nhưng vẫn thất bại trong gang tấc... Nhờ các loại trùng hợp đan xen mới đạt được cục diện tốt nhất như hiện nay, không biết do Triệu Trinh được ông trời phù hộ, hay quốc vận Đại Tống hưng thịnh.

...

Gần nửa tháng sau, thành Khai Phong cuối cùng cũng khôi phục yên tĩnh như xưa.

Triệu Trinh sau cùng cũng không giết Triệu Nguyên Tá, dù sao, hắn cũng là vị vua nhân đức, mang danh giết hoàng thúc của mình thì không tốt, hơn nữa nếu giết hắn thì phải tuyên truyền hành vi phạm tội của hắn, như vậy bách tính trong thiên hạ sẽ biết, Triệu Nguyên Tá là hoàng tộc, vì có được Đại Tống mà không tiếc hy sinh bách tính Đại Tống triều, chuyện này nếu truyền mở, Triệu thị hắn chẳng phải mất hết lòng dân hay sao? Đương nhiên không thể nói!

Triệu Trinh xóa bỏ chức quan của hắn và con hắn, biếm hai người đến tây bắc, để bọn họ không cách nào làm mưa làm gió, hảo hảo kiểm điểm những gì mình làm.

Còn về Đào Hoa nương nương, đại khái là hoàn toàn tuyệt vọng, không đợi Triệu Trinh thẩm tra, ả đã tự sát bỏ mình trong lao ngục.

Triệu Trinh cũng hết cách, đem chôn ả trong khu mộ của hoàng tộc Nam Đường. Sau đó không lâu, phía nam truyền đến tin tức, Mục Chiếu quốc biến mất, những nữ tử thất tung khắp nơi cũng lục tục tìm được, độc đều được giải, mọi chuyện hoàn toàn kết thúc.

...

Sáng sớm hôm đó, Tiểu Tứ Tử đã sớm thức dậy, ngồi trên giường vươn vai, phát hiện Công Tôn còn chưa tỉnh.

Công Tôn mấy ngày nay vội vàng xem bệnh, không ngủ vài đêm, hừng đông hôm nay rốt cuộc mới có thể nằm xuống.

Tiểu Tứ Tử nhẹ tay nhẹ chân xốc chăn xuống giường, mặc y phục, giúp Công Tôn đắp chăn gọn gàng, cầm cái chậu rửa mặt nhỏ chạy ra ngoài, vào trong viện rửa mặt.

Tiểu Tứ Tử tới viện, thì thấy Thiên Tôn đang đánh thái cực.

“Chào Tôn Tôn buổi sáng.” Tiểu Tứ Tử chạy tới.

“Sớm.” Thiên Tôn thủ thế bước chân lại đẩy chưởng, sinh động như hành vân lưu thủy.

Tiểu Tứ Tử âm thầm tấm tắc hai tiếng, bưng chậu rửa mặt tới bên giếng nước.

Triển Chiêu đi tới, hình như cũng vừa thức dậy, giúp Tiểu Tứ Tử múc nước, vừa nhìn sang gian phòng của Ân Hầu, ngoại công của mình còn chưa rời giường sao?

“Ngoại công người tối hôm qua đã lên đường với Hồng di người rồi.”

Thiên Tôn nói một câu, Triển Chiêu giật mình làm thùng nước rơi tùm vào trong giếng.

Hắn vội vàng chạy đi mở cửa phòng xem, quả nhiên! Gian phòng trống không, thu dọn rất sạch sẽ.

Tuy Triển Chiêu trước đó cũng muốn tống Ân Hầu về Ma cung, nhưng hai người này tại sao không nói tiếng nào đã đi rồi... Triển Chiêu mất mát.

“Đi đâu vậy?” Triển Chiêu bất mãn, “Không thèm nói một tiếng.”

“Hình như có việc gấp.”

Bao Chứng từ ngoài tiến vào, xem ra lâm triều đã tản, “Sáng nay lúc ta vào triều gặp phải bọn họ, Ân Hầu nói người còn đang ngủ nên không đáng thức người, hẳn có một số việc cần làm nên đã đi trước với Hồng di người, bảo người chừng nào rảnh thì nhớ về thăm nhà.”

Triển Chiêu gật đầu, nhưng mặt nhăn mày nhú... Chuyện gì mà gấp như thế? Hay là Ma cung xảy ra chuyện gì?

“Chúng ta cũng thu dọn một chút đi, chiều nay khởi hành.” Bao đại nhân vừa nói vừa bắt đầu lắc đầu.

Tất cả mọi người kinh ngạc, “Khởi hành? Đi đâu a?”

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi, Bao Chứng hiển nhiên nổi giận, “Đều tại tên mập kia!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Bàng thái sư? Lại làm gì nữa?

Thì ra, lúc vừa tảo triều, có người khải tấu nói vài địa điểm ở phương bắc đã có tuyết rơi, năm nay vô cùng lạnh, cần đưa lương thực và quần áo đồ dùng đến cứu nạn, để tránh tuyết tan trời lạnh sẽ có nhiều người chết cồng.

Triệu Trinh nghĩ đây là việc lớn hàng đầu, bèn hỏi ai nguyện ý đi cứu trợ thiên tai.

Triệu Phổ nói để hắn đi, dù sao hắn cũng nhàn rồi, hơn nữa nhân mã của Trâu Lương vừa lúc ở đây, chiến mã của bọn họ đi nhanh, để trễ một ngày cũng có thể có thêm người chết cồng.

Triệu Trinh vốn định gật đầu, ai ngờ Bàng thái sư lại nói, “Cửu vương gia đi một mình quá nguy hiểm, hơn nữa ngài là binh mã đại nguyên soái, làm gì có đạo lý để đại nguyên soái đưa lương thực cứu trợ thiên tai? Phiền tả tướng quân Trâu Lương đi một chuyến cũng không khác gì. Mặt khác muốn quản lý áp tải cũng cần quan văn, thuận tiện tra một chút xem địa phương có kẻ nào ăn hối lộ làm trái pháp luật hay không, còn phải giám sát phân phối công bằng lương thực đồ dùng để cứu nạn thiên tai, chức này không phải Bao đại nhân không được.”

Mọi người nghe thái sư nói một tràng, đều hiểu rõ, thái sư là muốn tống Bao đại nhân đến phương bắc cứu trợ thiên tai, còn mình ở lại Khai Phong tiêu điều tự tại vài ngày, không cần cả ngày bị Bao đại nhân nhìn chăm chăm.

Bao đại nhân cũng không phải đèn cạn dầu, nói với Triệu Trinh là thái sư thích hợp hơn.

Vì vậy hai người lại gây gổ ngay trong cung vàng điện ngọc.

Cuối cùng Triệu Trinh ngoáy lỗ tai nói, “Dù sao đạo này Khai Phong cũng chẳng có chuyện gì, thôi thì cả hai cứ mang theo đội ngũ xuất tuần đi với hoàng thúc đi.”

Nói xong, Triệu Trinh bỏ lại Bao Chứng và Bàng Cát đang ghen hờn trên trời, hơn hờn hồi cung, hai “cái loa” không ở, mình có thể thoải mái vài ngày, miễn cho mỗi ngày nghe hai người bọn họ cãi nhau đau cả cái đầu.

Bao đại nhân bắt đầu lắc đầu, bảo người chính lý những cuốn hồ sơ Long Đồ án ở phương bắc, để thuận tiện phá giải vài vụ án.

Bất quá thật ra ông cũng biết mình nên đến phương bắc xem, tuyết tai bùng xuống, khu vực phương bắc nếu không sớm cứu trợ, đến lúc đó sợ rằng sẽ có rất nhiều người chết.

“Đi miền bắc à.” Thiên Tôn cười tùm tùm cũng đi thu dọn đồ đạc.

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Thiên Tôn người cũng theo chúng ta đi sao?”

Thiên Tôn gật đầu, “Ừ, ta thích tuyết rơi!”

Mọi người lúc này mới nhớ tới —— Nội kinh của Thiên Tôn là cực hàn, băng thiên tuyết địa hẳn là thích hợp với hắn.

Vì vậy, Bao Chứng sai người chuẩn bị một lượng quần áo mùa đông lớn, mà lúc này ngoài cổng thành Khai Phong, mười vạn binh mã đã bắt đầu tập hợp, gom góp một đồng vật dụng, bách tính nghe nói họ phải đến

phương bắc cứu trợ thiên tai, đều quyền ra quần áo đồ dùng lương thực của mình, để Triệu Phổ mang theo cứu trợ.

Triển Chiêu vừa thu dọn y phục, vừa dạo qua một vòng từ trước ra sau, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Thấy Bạch Ngọc Đường đâu không?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Vừa tới một chuyến, nghe nói phải đến phương bắc, đã đi rồi.”

Triển Chiêu thăm dò hỏi, “Hắn có nói đi đâu không?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

Triển Chiêu nghĩ —— Bạch Ngọc Đường không lẽ có việc nên không thể bớt thời gian, không đi cùng sao? Hắn không đi cũng không có gì đáng trách, cũng không phải người của Khai Phong phủ.

Hắn lại nhìn nhìn Thiên Tôn đang ngồi uống trà trong viện —— Không lý nào bỏ lại Thiên Tôn không hỏi han gì chứ? Cùng Thiên Tôn đi cũng là một lý do a...

Đang suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài nhốn nháo ầm ĩ.

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử nhìn ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường đi vào, phía sau, Bạch Phúc dẫn theo vài tiểu tư xách mấy bao to.

“Gì vậy?” Công Tôn đã rời giường đang gặm bánh bao hỏi.

“Phương bắc rất lạnh, các người chưa từng đến sao?”

Bọn Công Tôn gật đầu, Bao Chứng cũng đi ra.

“Rất lạnh, người có nội lực thì còn đỡ, người không nội lực thì không chịu nổi, những thứ áo bông đệm chăn của phương nam này căn bản không dùng được.” Bạch Ngọc Đường nói, Bạch Phúc phía sau bắt đầu mở bao, “Đại nhân, mọi người trong Bạch phủ chúng ta lúc trước đã cùng đến phương bắc một lần, có không ít vật dụng đồ đạc.”

Bao Chứng tiến tới nhìn, khoe miệng giật liên tục —— Đó là từng chiếc từng chiếc áo da a, đó là từng chiếc từng chiếc áo lông cừu a... đó là từng chiếc từng chiếc áo da điếu, da hổ, da hổ, da gấu... nói chung đủ loại da a, còn có thảm lông cừu vừa dày vừa mềm a.

Vì mặt Bao đại nhân đen nên mọi người không thể nhìn thấy mí mắt ông giật giật —— Thật là giàu a, quá không thể tưởng tượng!

Bạch Ngọc Đường vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, “Xe ngựa Khai Phong cho thuê không chắc chắn, phương bắc đường núi khó đi, ta thay vài chiếc.”

Mọi người giật giật khoe miệng —— Nói hàm súc là người đang chê Khai Phong phủ chúng ta quá nghèo mặt, vài chiếc xe rách nát còn đòi lên phương bắc đúng không?!

Bao đại nhân cảm thấy dạ dày hơi ần ần đau.

Bạch Ngọc Đường ôm Tiểu Tứ Tử đi ra ngoài, mọi người hiếu kỳ đi theo, mới vừa ra đại môn thì đã há to miệng...

Ngoài cửa đậu vài chiếc xe ngựa thật to, thật thật thật là to! To đến thái quá, then chốt là, hình như gọi xe ngựa cũng không đúng, xe này có chiếc thì dùng ngựa kéo, có chiếc thì dùng lạc đà, còn có một đoàn chó.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người đi đâu chuẩn bị được nhiều xe ngựa như vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Đây là đoàn ngựa thồ của Hãm Không đảo, chúng ta thường hay đến phương bắc giao hàng, những người làm thuê này đều biết nên làm thế nào trong thời tiết lạnh giá, các nha dịch dù sao cũng không biết gì về chuyện này, đến lúc đó gặp phải tuyết lớn phủ kín đường, có nhiều người hơn nữa cũng vô ích.”

Bao Chứng khó xử, một phen ý tốt của Bạch Ngọc Đường quả thật là giúp đại ân, nhận hay không đây?

Lúc này, Triệu Phổ vừa lúc mang người trở về, vừa thấy xe ngựa, liền vui vẻ, “Thứ tốt! Vậy thì đi thôi, đến phương bắc xe thể này mới chịu nổi!”

Nói xong lại bảo với các tiểu tư và hỏa kế của Khai Phong phủ, “Dọn đồ lên xe hết đi, chuẩn bị khởi hành.”

Bao Chứng vui vẻ đáp ứng, dù sao cũng là vương gia đánh nhịp thu nhận, về phần tình nghĩa của Bạch Ngọc Đường... Bao đại nhân lên liếc liếc sang Triển Chiêu — Không có tiền trả cùng lắm thì lấy thịt trả!

Triển Chiêu hắt xì liên tục ba cái, mũi ngứa quá, lỗ tai bên trái nóng ơ là nóng.

Vì vậy, trước cửa Khai Phong phủ trở nên náo nhiệt, mọi người chuẩn bị đi xa.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh, Bạch Ngọc Đường đang đưa cho Tiểu Tứ Tử một bao bánh ngọt, là Thần Tinh Nhi làm xong nhờ hắn mang đến cho bé.

Triển Chiêu gãi gãi đầu hỏi, “Người cũng đi à?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Người không muốn ta đi sao?”

“Muốn mà.” Triển Chiêu không hề nghĩ ngợi đã mở miệng, lại cảm thấy không thích hợp, bổ sung một câu, “Thiên Tôn cũng muốn đi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy.”

“Ừ.” Triển Chiêu cũng gật đầu.

Tiểu Tứ Tử nhìn trái, nhìn phải, nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Miêu Miêu vừa này tìm người khắp nơi, tưởng người không đi.”

Triển Chiêu giơ ngón tay chọt chọt bên hông Tiểu Tứ Tử, lại chọt chọt cái mông phì mỡ.

Tiểu Tứ Tử xoa mông nhìn Triển Chiêu — Đó là sự thật.

Triển Chiêu xấu hổ, thanh âm của Bạch Ngọc Đường vang lên hiếm khi không hề lạnh như băng mà có vẻ thập phần nhu hòa, “Dù sao ta cũng không có gì làm, sẽ đi theo cả hành trình, rất thú vị.”

“Phương diện nào thú vị?” Triển Chiêu khoanh tay cười hỏi hắn.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cũng đáp lại bằng một nụ cười, “Phương diện nào cũng thú vị cả.”

“Thế à.” Triển Chiêu trong lòng rất kiên định, lời này của Bạch Ngọc Đường, chứng tỏ đi tuần đến nơi nào, vô luận dừng chân nơi nào, hắn đều sẽ đi cùng sao? Vậy thì tốt!

.

Lúc chạng vạng, đội ngũ cứu trợ thiên tai trùng trùng điệp điệp dưới sự tự mình đưa tiễn của Triệu Trinh, rời khỏi Khai Phong phủ, đến phương bắc.

Trong xe ngựa, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử trong lòng, lật xem cuộn hồ sơ Long Đồ án.

Xe ngựa này đúng là to khủng khiếp, Tiểu Tứ Tử có thể lăn lông lốc ở bên trong.

Triển Chiêu cưỡi ngựa, tiến đến trước cửa sổ xe hỏi Công Tôn, “Tiên sinh, trạm đầu tiên là ở đâu?”

Âu Dương Thiếu Chính cảm địa đồ da dê nói, “Trạm đầu tiên là Tuyết thành.”

“Tuyết thành?” Triển Chiêu lần đầu tiên nghe nói địa danh này.

“Kỳ thực là Tuyết Châu thành, bởi vì thường có tuyết rơi trời giá rét, nên có tên gọi khác là Tuyết thành.” Âu Dương không hổ là địa lý thông.

(chữ “tuyết” trong cái tên Tuyết Châu thành này vốn là chữ 雪, ta đã hỏi người bạn bên Trung quen trên mạng, nhưng cục cưng bảo là từ này không có nghĩa cụ thể, cũng có nhiều cách đọc, ta thấy có một cách đọc gần giống chữ Tuyết nên để vậy đó nhé, thật sự lực bất tòng tâm, bà Nhã càng ngày càng khủng bố =ll)

Triệu Phổ từ cửa sổ xe bên kia hỏi Công Tôn đang bận rộn, “Vùng đó có vụ án nào không?”

“Hình như ta vừa mới thấy.” Công Tôn lục lọi một hồi, tìm ra một phần, “Có, hồ sơ thật dày!”

“Vụ án gì?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“Hm... Là về thiên mẫu ăn thịt người.”

“Thiên mẫu là con gì?” Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên nghe nói.

“Thiên mẫu?”

Bên kia, Thiên Tôn ngồi xếp bằng trên lưng một con lạc đà trắng, đặc biệt thần tiên đặc biệt phiêu dật đi ngang qua mọi người.

“Tôn Tôn có nghe nói về thiên mẫu chưa?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Thiên mẫu là yêu quái trên trời trong truyền thuyết.” Thiên Tôn nói, “Thừa lúc tuyết rơi xuống trần ăn thịt người.”

Tiểu Tứ Tử ôm má — Thật sợ quá!

Công Tôn lật xem hồ sơ, “Đúng là dọa chết người, trong vòng một năm trước, Tuyết thành bị thiên mẫu ăn ba mươi mấy người.”

Triển Chiêu mở to hai mắt, “Một năm tuyết rơi được bao nhiêu ngày? Thiên mẫu này hình như ăn hơi bị nhiều đó?”

“Tuyết thành...” Bạch Ngọc Đường dường như nghĩ đến gì đó, khẽ nhú mày, “Bạch Quỷ sơn trang, có phải ở Tuyết thành không?”

Triển Chiêu vừa nghe, nhú mày, “Đúng vậy.”

“Bạch Quỷ sơn trang là gì?” Tiểu Tứ Tử tiếp tục ôm má — Nơi này tại sao vừa có yêu quái vừa có quỷ, thật sợ quá!

“Bạch Quỷ sơn trang là môn phái giang hồ.” Âu Dương tuy không phải người giang hồ, nhưng cũng đã nghe tới, “Trang chủ Tiết Bạch Quỷ, nghe nói là một nhân vật khó lường, nhưng tính tình cổ quái, trở mặt như lật giấy, không dễ ở chung.”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường dường như có tâm sự, bèn hỏi, “Người quen hả?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Tiết Bạch Quỷ thì ta không quen, nhưng nhị trang chủ Tần Lê Thanh của Bạch Quỷ sơn trang thì ta quen.”

“Tần Lê Thanh?” Triển Chiêu nghe được thì có vài phần hứng thú, “Chính là manh hiệp (hiệp sĩ mù) Tần Lê Thanh mắt không nhìn thấy, nhưng tai nghe siêu thính?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Danh khí của hắn lớn hơn Tiết Bạch Quỷ a, thì ra là nhị trang chủ của Bạch Quỷ sơn trang.” Triển Chiêu có chút ngoài ý muốn.

“Tần Lê Thanh đã từng nói với ta một việc.” Bạch Ngọc Đường dùng ngữ điệu không nhanh không chậm như thường lệ nói, “Hắn nói Tiết Bạch Quỷ có gì đó không ổn, Bạch Quỷ sơn trang, sớm muộn cũng xảy ra đại loạn.”

“Có ý gì?” Triển Chiêu thắc mắc.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Lúc hắn nói việc này thì rất nghiêm túc không giống đùa giỡn, cụ thể thì ta không rõ lắm.”

Đang khi nói, Công Tôn lộ đầu ra, thuận tiện đem Tiểu Tứ Tử đang tựa bên cửa sổ túm vào trong xe, “Tần Lê Thanh kia, chính là người đến quan phủ báo án.”

“Cái gì?” Mọi người nghi hoặc — Người giang hồ chạy đi báo án? Kỳ quái nhất chính là báo án thiên mẫu ăn thịt người?

HOÀN VỤ 3

Xong vụ 3, tiếp theo là Vụ án Tuyệt thành thiên mẫu ăn thịt người!!!

Cái chương dài mòn mỏi, cái quyển dài mòn mỏi, cuối cùng cũng lết qua đoạn đường này, sang quyển mà ta thích, thật muốn bật khóc T^T Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-an-hoa-tuy-tam-doi-mang>